

NEW YORK TIMES ÇOK SATANI

JULIE CLARK

Çeviren: Beste Akanayığit

İKİ KADIN.
İKİ FARKLI ROTA.
KAYBOLMAK İÇİN TEK BİR ŞANS.

SON UÇUŞ

"Son Uçuş yalnızca baştan çıkarıcı kurgusu ve ustaca temposu nedeniyle değil, aynı zamanda beklenmedik duygusallığı ve nefes kesen finaliyle de son derece sürükleyici bir roman. Karakterler âdeta içinize işliyor."

—New York Times

Claire Cook'un harika bir hayatı vardı. Siyasi bir hanedanın veliahtıyla evliydi, Manhattan'da bir malikânede yaşıyordu ve her daim emrine amade on personeli vardı. Ama kapalı kapılar ardında hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Mükemmel kocasının öfkesi en az siyasi kariyeri kadar güçlüydü. Çalışanları aracılığıyla Claire'in her adımını takip ediyor, onun için çizdiği sınırlar dahilinde yaşadığından emin oluyordu.

Fakat bazı sırları kocasından hayatı pahasına saklamalı ve aylardır planladığı gibi kaçıp izini kaybettirmeliydi.

Havaalanı barında hayatı en az onunki kadar çıkmazda olan Eva'yla tesadüf eseri tanıştıgındaysa tüm taşlar yerine oturdu. İki kadın son anda uçak biletlerini değiştirmeye karar verdi: Claire, Eva'nın Oakland uçağına binecek, Eva ise Claire'in yerine Porto Riko'ya gidecekti. Bu değişikliğin ikisine de uzak bir yerde yeni bir başlangıç için gerekli zamanı kazandıracağına inanıyorlardı.

Ancak Porto Riko'ya giden uçağın düşmesiyle Claire için bu artık "temiz bir sayfa" olmaktan çıkmış, yeni hayatı oluvermişti. Dünyayla bağı kopmuş ve seçenekleri tükenmiş olan Claire, Eva'nın kimliğine büründüğünde kadının karanlık sırlarını keşfedecek ve bambaşka tehlikelerle karşılaşacaktı.

"Çok yönlü ve gerçekçi karakterlerin hayatta kalma mücadelesi esnasında karşı karşıya kaldıkları ahlaki ikilemler, bu nefes kesici gerilim romanına derinlik katıyor. Clark kesinlikle gözünüzü üzerinden ayırmamanız gereken bir yazar."
—*Publishers Weekly*

"*Son Uçuş* çığgın bir yolculuk, lunaparktaki hız trenlerinden bile fazla nefes kesici virajı olduğu kesin! Julie Clark hikâye anlatıcılığında şeytani bir dehâ."
—Janelle Brown

"Julie Clark'ın *Son Uçuş*'u tam bir şaheser: Hem ince detaylarla örülmüş merak uyandıran bir gerilim hikâyesi, hem de hayatlarının tehlikeli bir dönüm noktasındaki iki çok farklı kadının düşünceli ve incelikli bir portresi. Sayfaları ne kadar hızlı çevırırsanız çevireyim temposuna yetişemedim!"
—Kathleen Barber

"Clark daha ilk sayfada vites artırıyor ve temposu hiç düşmüyor; başlangıçta ayrı ayrı görünen iki hikâyeyi ustalıkla tek bir çığgın ve eğlenceli yolculuğa dönüştürüyor. Mükemmel bir anlatı ile yüksek gerilimin kusursuz birleşimi. Ve sizi kesinlikle hazırlıksız yakalayacak bir final."
—Kimberly Belle

"Son derece heyecanlı bir noktadan çıkış yapan *Son Uçuş*, duygusallaşmaktan da çekinmeyen bir hikâye."
—*Entertainment Weekly*

"*Son Uçuş*'u nefes almadan okuyacaksınız!"
—*People.com*

"Clark olağanüstü bir yazar...
Son Uçuş gerilim, gizem ve polisiye sevenlere şiddetle tavsiye edilir."
—*Library Journal*

"Tedirgin edici ve sürükleyici, kadın merkezli bir gerilim kitabı."
—*Kirkus (starred review)*

"*Son Uçuş*'ta bir gerilim kitabından isteyebileceğiniz her şey var: sürükleyici bir hikâye, size hayalet gibi musallat olup aklınızdan çıkmayan kırılğan karakterler ve son sayfayı çevirdiğinizde bile atlatamadığınız ürpertici ve şaşırtıcı bir son."
—Aimee Molloy

"Güçlü, yüksek tempolu, nefes kesici bir okuma deneyimi."
—*New York Journal of Books*

İKİ KADIN.
İKİ FARKLI ROTA.
KAYBOLMAK İÇİN TEK BİR ŞANS.

SON UÇUŞ

JULIE CLARK

Orijinal İsmi: The Last Flight

Baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-8733-63-1

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2020, Julie Clark

Bu kitabın Türkçe yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Beste Akanayığit

Editör: Armağan Tuna

Düzeltili: Ece Çavuşlu

Son Okuma: Ece Yücesoy

Kapak Tasarım: Hazar Ata

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı

My Matbaacılık San.ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

JULIE CLARK

SON UÇUŞ

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

Düzenleme

Ny.özlem

Çeviren: Beste Akanayığit

N D İ G O K İ T A P

*Hikâyelerini anlatmak için öne çıkan tüm kadınlara ithafen.
İster canlı yayında bir kongre oturumunun ortasında ister
penceresiz bir insan kaynakları ofisinde tek başınıza olun, sizi
duyuyoruz. Size inanıyoruz.*

Bana çaresizliklerini anlat, ben de
sana benimkini anlatacağım.
Ve o esnada dönmeye devam edecek dünya.

–Mary Oliver, *Yaban Kazları*

GİRİŞ

John F. Kennedy Havalimanı, New York

Salı, 22 Şubat

Kaza Günü

4 Numaralı terminal insanlarla dolup taşarken ıslak yün ve jet yakıtı kokusu etrafımı sarmıştı. Sürgülü cam kapıların hemen ardında onu bekliyordum. Kapılar her açıldığında soğuk kış rüzgârı suratıma çarpıyordu ama bunun yerine kendimi ada çiçeği ve deniz tuzu kokusuyla bezenmiş ılık bir Porto Riko esintisini hayal etmeye zorladım. Sıcak bir banyo gibi beni sarıp sarmalayan o yumuşak ve aksanlı İspanyolca geçmişteki beni siliyordu.

Dışarıdaki hava uçakların yükselmesiyle gürlerken içeride hoparlörlerden anlaşılmaz anonslar yükseliyordu. Arkamda bir yerde yaşlı kadının teki keskin ve vurgulu İtalyancayla konuşuyordu. Ama bakışlarımı yoldan ayırmadım, gözlerim terminalin dışındaki kalabalık kaldırımında onu arıyordu. Bütün inancımı, hatta bütün kaderimi o kadının geleceği gerçeğine bağlamıştım.

Onun hakkında sadece üç şey biliyordum: adını, neye benzediğini ve uçağının bu sabah kalkacağını. Avantajım, onun benim hakkında hiçbir şey bilmemesiydi. Onu gözden kaçırmış olabileceğim korkusunu

bastırmaya çalıştım. Çoktan gitmiş olabilirdi ve onunla birlikte şu anki hayatımı ardımda bırakıp yenisine atılma fırsatım da gitmiş olurdu.

Her gün insanlar ortadan kaybolurdu. Arabasına binmeden önce Starbuck'stan son kahvesini alan ve ailesini sonsuz bir belirsizliğin içinde bırakarak yeni hayatına doğru yola çıkan adam gibi. Ya da bir şehirlerarası otobüsün en arka koltuğunda oturup camdan dışarı bakarken saçları rüzgârda savrulan ve artık taşıyamayacağı kadar ağır geçmişini silen kadın gibi. Belki de senin hemen yanındaki birisi de "kendisi" olarak son anlarını yaşıyordu ama sen bunu hiç anlamadın.

Ama sadece çok az insan gerçekten yok olmanın ne kadar zor olduğunu durup düşünürdü. Geride hiçbir iz bırakmadan kaybolmak için gösterilmesi gereken titizlik akılalmaz boyutlardaydı. Çünkü her zaman bir şey çıkardı. Küçük bir sızıntı, gerçeği aralayan bir ipucu, bir hata. Her şeyin ortaya çıkması için sadece iğne ucu kadar bir aksilik yeterliydi. Yola çıkarken gelen bir telefon. Otoyol rampasından üç blok önce gerçekleşen bir trafik kazası. İptal edilen bir uçuş.

Son dakika güzergâh değişikliği.

Buğuyla kaplanmış camlı kapıdan siyah bir arabanın kaldırıma doğru yanaştığını gördüm ve daha kapı açılıp dışarı adımını atmadan gelenin o olduğunu anladım. İndiğinde, arka koltukta yanında oturan kişiyle vedalaşmadı. Bunun yerine kaldırımını koşarak geçti ve sürgülü kapılardan içeri girdi. O kadar yakınımından geçti ki yumuşak ve davetkâr pembe kaşmir kazağı koluma sürtündü. Omuzlarını sanki bir sonraki darbeyi, bir sonraki saldırıyı bekliyormuş gibi düşürmüştü. Elli bin dolarlık bir halının yanağındaki deriyi ne kadar kolay parçalayabileceğini bilen bir kadındı bu. Yanımdan geçmesine izin verdikten sonra derin bir nefes alıp gerginliğimi üzerimden attım. O buradaydı. Artık başlayabilirdim.

Çantamın askısını omzuma atıp onu takip ettim. Kontrol kuyruğuna tam önünden girdim çünkü kaçan insanların sadece arkalarına baktıklarını, asla önlerine bakmadıklarını biliyordum. Kulak kesilip zamanımı bekledim.

Henüz farkında değildi ama yakında o da kaybolanlardan biri olacaktı. Ve ben de gökyüzündeki bir duman gibi silinip yok olurdum.

CLAIRE

Pazartesi, 21 Şubat
Kazadan Bir Gün Önce

Oturma odamızın bitişiğindeki küçük ofise girerken, “Danielle,” dedim. “Lütfen Bay Cook’a spor salonuna gittiğimi bildir.”

Bilgisayarından başını kaldırdı ve bakışlarının boğazımın alt taraflarındaki, ince bir makyaj tabakasıyla gizlenmiş morluğa takıldığını gördüm. Bundan bahsetmeyeceğini bilsem de refleks olarak eşarbımı morluğu örtecek şekilde düzelttim. Hiçbir zaman bahsetmezdi.

“Saat dörtte Center Street Okuryazarlık’ta toplantımız var,” dedi. “Yine geç kalacaksın.” Danielle hem programımı hem de hatalarımı takip ediyordu. Onu, toplantılara zamanında gitmediğimde ya da kocam Rory’nin önemli gördüğü randevuları iptal ettiğimde bunu rapor etmesi en muhtemel kişi olarak mimlemiştim. *Senatoya adaylığımı koyacaksam hata yapma lüksümüz yok, Claire.*

“Teşekkürler, Danielle. Takvimi senin kadar iyi okuyabiliyorum. Lütfen bir önceki toplantıya ait notlarımı yükleyip hazırla. Orada buluşuruz.” Odayı hızla terk ederken telefonu kaldırdığını

duydum ve bir an duraksadım çünkü böyle bir anda dikkatleri üzerime çekmek bana pahalıya patlayabilirdi.

İnsanlar sürekli Kennedylardan sonra ikinci siyasi hanedan olan Cook ailesinden biriyle evli olmanın nasıl bir şey olduğunu sorardı. Dedikodular yerine işime odaklanmak üzere eğitildiğimden bu soruları üçüncü dünya ülkelerindeki okuryazarlık, temiz suya erişim çalışmaları, şehir içi rehberlik programları ve kanser araştırmalarıyla ilgilenen vakfımız hakkında bilgi vererek geçiştirirdim.

Onlara söyleyemediğim şeyse, mahremiyet için daima savaş içinde olduğumdu. Evimizin içinde bile her dakika birileri vardı. Asistanlar, yemek ve temizlik yapan personeller... Boş vakit ve kendime ait minicik bir alan yaratmak için bile savaşmak zorundaydım. Rory'nin çalışanlarının gözünden uzak hiçbir yer yoktu ve hepsi de kendini Cooklara adamıştı. On yıllık evlilikten sonra bile davetsiz misafir gibiydim. Gözetlenmesi gereken bir yabancıydım.

Ortada gözetlenecek bir şey olmamasını sağlamayı öğrenmiştim.

Danielle'in elinde listeler ve programlarla peşimden gelmediği az sayıdaki yerden biri spor salonuydu. Bana Rory'den önceki hayatımdan kalan ve kocamın beni terk etmeye zorlamadığı tek kişi olan Petra'yla orada buluşuyordum.

Çünkü Rory'nin bildiği kadarıyla Petra diye birisi yoktu.

Spor salonuna gittiğimde Petra çoktan gelmişti. Soyunma odasında üstümü değiştirdim; ben koşu bantlarının sıralandığı kata çıkarken o merdiven sahanlığında durmuş, yığından temiz havlu alıyordu. Bakışlarımız bir anlığına buluştu ve ben havlu için uzandığımda kafasını çevirdi.

“Gergin misin?” diye fısıldadı.

“Dehşet içindeyim,” dedikten sonra dönüp uzaklaşmaya başladım.

Gözlerim saatteydi. Bir saat boyunca koştum. Tam iki buçukta vücuduma havlu sararak saunaya girdiğimde kaslarım yorgunluktan ağrıyordu. Saunadaki hava buharla yoğunlaşmıştı. En üst sırada yalnız oturan, yüzü sıcaktan kızarmış Petra'ya gülümsedim.

Yanma oturduğumda, "Bayan Morris'i hatırlıyor musun?" diye sordu.

Gülümsedim. Hayatımın daha basit olduğu zamanlardan bir şeyler anımsadığım için minnettardım. Bayan Morris, lise son sınıftayken siyaset bilimi öğretmenimizdi ve Petra neredeyse o ders-ten kalıyordu.

"Bir ay boyunca her öğleden sonra benimle ders çalışmıştın," diye devam etti. "Diğer çocuklar babamız yüzünden Nico'yla benim yanına yaklaşmazken sen harekete geçtin ve mezun olmamı sağladın."

Ahşap bankta dönüp ona baktım. "Sen ve Nico dışlanmışsınız gibi konuşuyorsun. Arkadaşlarınız vardı."

Başını iki yana salladı. "Baban, Al Capone'un Rus versiyonu olduğu için insanların sana iyi davranması onları arkadaşın yapmaz." Pensilvanya'da elit bir okula gitmiştik; orada köklü ailelerin çocukları ve torunları, Petra ve kardeşi Nico'yu bir tür eğlence malzemesi olarak görmüş, sanki ortada bir meydan okuma varmış gibi onlara ne kadar yaklaşabileceklerini görmek için yanlarına sokulmuş ama asla ikisini de tam anlamıyla aralarına almamışlardı.

Böylece dışlanmışlardan oluşan bir üçlü olmuştuk. Petra ve Nico, kimsenin ikinci el üniformamla ya da annemin beni okuldan almaya geldiği, kaldırıma yanaşana kadar egzoz dumanı tüküren külüstür Honda'yla dalga geçmemesini sağlamışlardı. Tek başıma yemek yemediğimden emin olmuş, beni zorlamasalar asla gitmeyeceğim okul etkinliklerine sürüklemişlerdi. Sadece burslu gündüz öğrencisi olduğum, çok fakir olduğum, onlardan biri olmayacak kadar sıradan olduğum hakkında acımasız ve yaralayıcı yorumlar yapan diğer çocuklarla arama kendilerini koymuşlardı. Petra ve Nico hiç arkadaşım olmadığı bir zamanda bana arkadaş olmuşlardı.

İki yıl önce bir gün spor salonuna gittiğimde geçmişimden bir hayalet olan Petra'yı görmek tesadüf değil de kader gibi hissettirmişti. Ama ben Petra'nın liseden hatırladığı kişi değildim. Çok şey değişmişti. Hayatım ve bunca yıl boyunca kaybettiklerim hakkında açıklamam gereken çok şey vardı. Bu yüzden Petra'nın başımı kaldırıp onu tanımam için beni delip geçen bakışlarını görmezden gelmiştim.

Antrenmanım bittiğinde soyunma odasına ilerlemiştim. Petra gidene kadar saunada saklanmayı umuyordum. Ama içeri girdiğimde sanki başından beri planımız buymuş gibi oradaydı.

“Claire Taylor,” demişti.

Eski adımı Petra'nın ağzından duyduğumda istemsizce gülümsemiştim. Petra'nın evde konuştuğu Rusçanın izlerini hâlâ taşıyan sesinin tonu ve ritmiyle hatıralar hızla geri gelmişti. O anda, yıllar içinde Rory'nin karısı olarak geliştirdiğim, parlak ve gizemli, sırlarını sert bir kabuğun altına gömen kişiliğim değil de eski ben gibi hissetmiştim.

İletişimimiz yavaş başlamıştı, önce havadan sudan muhabbet etmiştik ama sohbetlerimiz hızla kişiselleşmişti ve birbirimizi en son gördüğümüzden bu yana geçen yılları konuşmaya başlamıştık. Petra hiç evlenmemişti. Bunun yerine hayatın içinde savrulup durmuştu, geçimini de artık aile şirketini yöneten abisi sağlıyordu.

“Peki ya sen?” demişti sol elimi işaret ederek. “Evli misin?”

Buhar dolu odanın içinde onu incelemiştim, bilmemesi beni şaşırmıştı. “Rory Cook'la evliyim.”

“Etkileyici,” demişti.

Gözlerimi kaçırmıştım. İnsanların her zaman sorduğu şeyi sormasını bekliyordum: Maggie Moretti'ye, sonsuza dek kocamın adıyla anılacak olan ve sırf uzun zaman önce Rory'yi sevdiği için, tanınmaz biriyken birden kötü şöhrete kavuşan kıza gerçekte ne olduğunu.

Ama Petra sadece geriye yaslanıp, “CNN’de Kate Lane’le yaptığı röportajı gördüm. Vakıfla yaptığı çalışmalar olağanüstü,” demişti.

“Rory çok tutkuludur.” Eğer biri derinlemesine inceleyecek olursa, gerçeği yansıtan bir cevaptı.

“Annen ve kız kardeşin nasıl? Violet şimdiye kadar üniversiteyi bitirmiş olmalı.”

Bu sorudan korkuyordum. Aradan geçen yıllara rağmen onları kaybetmenin acısı hâlâ çok büyüktü. “On dört yıl önce trafik kazasında öldüler. Violet daha yeni on bir yaşına girmişti.” Açıklamamı kısa tutmuştum. Yağmurlu bir cuma gecesi. Dur işaretlerine uymayan sarhoş bir sürücü. İkisinin de anında öldüğü bir çarpışma.

“Ah, Claire,” demişti Petra. Klasik teselli sözleri söylememiş ya da beni olayı tekrar anlatmaya zorlamamıştı. Bunun yerine benimle oturup sessizliğin yasımı taşımasına izin vermişti. Söylenilecek hiçbir şeyin acımı azaltmayacağını biliyordu.

Bu bizim için bir rutine dönüşmüştü. Her gün antrenmanlarımızdan sonra saunada buluşuyorduk. Petra, ailesi yüzünden halka açık yerlerde konuşmamızın mümkün olmadığını anlıyordu. Ben planımda karar kılmadan önce bile temkinli davranıyorduk; nadiren telefonla görüşüyor ve asla e-posta ile iletişim kurmuyorduk. Ama saunada arkadaşlığımızı yeniden canlandırmıştık. İkimizin de liseyi atlatmasını sağlayan ittifakımızı hatırlarken paylaştığımız güveni yeniden inşa etmiştik.

Petra’nın ne sakladığımı anlaması uzun sürmemişti. Yeniden görüşmeye başladıktan birkaç ay sonraki bir öğleden sonra, “Ondan ayrılman gerektiğini biliyorsun,” demişti. Rory’yle iki gece önce yaşadığımız tartışmadan kalan, sol kolumun üst kısmındaki morluğa bakıyordu. Her ne kadar kanıtları normalden daha yukarı çektiğim, boynuma attığım ya da omuzlarıma doladığım havluyla saklamaya çabalasam da Petra, Rory’nin öfkesinin tenimdeki ilerleyişini sessizce izlemişti. “Bu sende gördüğüm ilk iz değil.”

Havluyla morluğu örtmüştüm. Bana acımasını istemiyordum. “Bir kere denedim. Yaklaşık beş yıl önce.” Evliliğimi bitirmenin mümkün olduğuna inanmıştım. Zor ve pahalı olacağını bilerek kendimi kavgaya hazırlamıştım ama onun kötü muamelesini koz olarak kullanacaktım. *Bana istediğimi ver, ben de ne tür bir adam olduğun hakkında sessiz kalayım.*

Ama işler hiç de öyle gelişmemişti. “Meğer sırrımı anlattığım ve bana yardım etmeye çalışan kadın, Rory’nin öğrenci birliğinden eski bir arkadaşının karısıymış. Rory geldiğinde kocası kapıyı açıp onu içeri aldı, Rory’yle beraber o eski dost havalara girdiler ve gizli el sıkışmalarını bile eksik etmediler. Rory onlara depresyonla mücadele ettiğimi, psikiyatrla görüştüğümü ve belki de yatılı tedavinin zamanının geldiğini söyledi.”

“Seni hastaneye mi yatıracaktı?”

“Bana işlerin çok daha kötüye gidebileceğini gösteriyordu.” Petra’ya sonrasında olanları anlatmamıştım. Mesela eve döndüğümüzde beni mutfağımızdaki mermer tezgâha öyle sert ittirmişti ki iki kaburgam kırılmıştı. *Bencilliğin beni hayrete düşürüyor, Claire. Sadece tartıştığımız için annemin mirasını, inşa etmek için çalıştığım her şeyi yıkmaya bu kadar istekli olman. Tüm çiftler tartışır, Claire. Odayı, son teknoloji aletleri, pahalı tezgâhları işaret ederek, Etrafına bir bak, demişti. Daha ne isteyebilirsin ki? Kimse senin için üzülmecek. Sana inanmayacaklar bile.*

Ki bu doğrudu. İnsanlar, Rory’nin görmek istedikleri kişi olmasını istiyorlardı, yani ilerici ve sevilen Senatör Marjorie Cook’un karizmatik oğlu. Bana yaptıklarını kimseye anlatamazdım çünkü ne söylersem söyleyeyim sözlerim Marjorie Cook’un tek çocuğuna duyulan sevginin altında ezilirdi.

“İnsanlar hiçbir zaman benim gördüklerimi görmeyecekler,” demiştim sonunda.

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Sence Carolyn Bessette, JFK Junior’ı kendisine vurmakta suçlayarak ortaya çıksaydı ülke onun arkasında durur muydu?”

Petra'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Dalga mı geçiyorsun? #MeToo dönemindeyiz. İnsanlar ona inanmak için birbirleriyle yarışarlardı. Muhtemelen sadece bu konuyu konuşmak için FOX ve CNN'de yeni programlar bile hazırlanırdı."

Zayıf bir kahkaha atmıştım. "Kusursuz bir dünyada Rory'yi hesap vermeye zorlayabilirdim. Ama böyle bir kavgayı üstlenecek gücü kendimde bulamıyorum. Yıllarca sürecek, hayatımın her köşesine sızacak ve sonrasında yaşayacağım her türlü güzelliği lekeleyecek türden bir kavga bu. Sadece bundan kurtulmak istiyorum. Ondan kurtulmak istiyorum."

Rory'yi karalamak, bir uçurumdan atlayıp başkalarının cömertliği ve nezaketi tarafından yakalanacağıma güvenmek gibi bir şey olurdu. Ve ben yıllardır, Rory'ye yakın olmak uğruna benim serbest düşüşümü keyifle izleyen insanlarla yaşıyordum. Bu dünyada, para ve güç insanı dokunulmaz kılardı.

Derin bir nefes almış ve buharın tüm hücrelerime nüfuz ettiğini hissetmiştim. "Eğer onu terk edeceksem, bunu beni asla bulamayacağı şekilde yapmalıyım. Maggie Moretti'ye ne olduğuna baksana."

Petra'nın yüz hatları aramızda yükselen buharın içinde bulanıklaşmıştı ama bakışlarının keskinleştiğini görebiliyordum. "Sence Rory'nin bununla bir ilgisi var mı?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum," diye yanıtlamıştım.

Sonraki bir yıl boyunca Petra'yla plan yapmıştık. Ortadan kayboluşumun tasarısını bir bale gösterisinden bile daha dikkatli şekilde kurgulamıştık. O kadar mükemmel zamanlanmış olaylar dizisiydi ki hata ihtimali yoktu ve şimdi bu planı hayata geçirme sadece saatler kalmıştı. Buharın sesi etrafımızdaki havayı bulutlandırırken Petra yanımdaki sedir bankın üzerinde belli belirsiz bir gölge gibi duruyordu. "Bu sabah her şeyi postaladın mı?" diye sordum.

"FedEx ile senin adına ve 'Kişisel' olarak etiketlenmiş şekilde. Yarın ilk iş otele ulaşmış olur."

Topladığım her şeyi evimde saklama riskini göze alamazdım. Hizmetçiler veya daha da kötüsü Danielle bulabilirdi. Bu yüzden Rory'den aldığım kırk bin doları ve Nico sayesinde edindiğim yepyeni kimliği Petra saklamıştı.

Bir öğleden sonra onu görmeye gittiğimde, “Yeni hükümet teknolojisi bunları yaptırmayı zorlaştırıyor,” demişti Nico. Long Island'daki büyük evinin yemek masasında oturuyorduk. Karısı ve üç çocuğu olan yakışıklı bir adam olup çıkmıştı. Ayrıca korumaları da vardı: İkisi evin bariyerli girişinde, diğer ikisi de ön kapısında nöbet tutuyordu. Rory ve Nico'nun aslında o kadar da farklı olmadıkların fark etmiştim. Her ikisi de ailelerini yeni kurallar ve düzenlemelerle yirmi birinci yüzyıla taşımaya zorlanan seçilmiş oğullardı. İkisinden de önceki nesilden daha fazlasını yapmaları ya da en azından her şeyi kaybetmemeleri bekleniyordu.

Nico şişkin bir zarfı bana kaydırduğunda alıp açmış, içinden yepyeni Michigan ehliyeti ve yüzümün yanında *Amanda Burns* isminin yazılı olduğu pasaportu çıkarmıştım. Kalanlara da şöyle bir göz atmıştım: sosyal güvenlik kartı, doğum belgesi ve kredi kartı.

“Bunlarla yapamayacağın şey yok,” demişti Nico. Ehliyeti alıp ışığın altına doğru tutarak yüzeyindeki kabartmalı hologramı göstermişti. “Oy vermek. Vergi ödemek. Gelir vergisi formunu doldurmak. Bunların hepsi üst düzey kalite ve benim adamım da en iyisidir. Bu kadar kusursuz bir paket hazırlayabilecek sadece bir kişi daha var, o da Miami'de yaşıyor.” Nico kredi kartını uzatmıştı. Yeni adımla açılmış Citibank hesabıydı. “Petra bunu geçen hafta açtı, ekstreler onun adresine gönderilecek. Yerleştğinde adresi değiştirebilirsin. Ya da bu kartı atıp yeni bir hesap açabilirsin. Sadece dikkatli ol. Birinin kimliğini çalmasını istemezsin.”

Kendi şakasına gülünce eskiden öğle yemeğinde Petra ve benimle oturup matematik ödevini yaparken sandviçini yiyen, olması beklenen kişinin ağırlığının çoktan üstüne çökmeye başladığı o çocuğu görmüştüm.

“Teşekkürler, Nico.” İçinde on bin dolar olan zarfı uzatmıştım. Son altı ayda azar azar biriktirip sakladığım paranın küçük bir kısmıydı. Buradan yüz dolar. Oradan iki yüz dolar daha. Ne zaman fırsat bulsam nakit para çekmiş, parayı düzenli olarak Petra’nın spor dolabına koymuştum; o da ben hazır oluncaya dek elinde tutmuştu.

Nico’nun yüz ifadesi ciddileşmişti. “Bir şeyler ters giderse sana yardım edemeyeceğimi bilmeni istiyorum. Petra da sana yardım edemez. Kocanın Petra’yla benim geçim kaynaklarımızı riske atacak kadar eli kolu uzun.”

“Anlıyorum,” demiştim. “Gereğinden fazlasını yaptınız ve size minnettarım.”

“Ciddiyim. Her şeyin çözülmesi için yeni hayatını eskisine bağlayan küçücük bir iplik bile yeter.” Koyu gözlerini benimkilere kenetlemiş ve ayırmamıştı. “Asla geri dönemezsin. Bir kere bile. Hiçbir şekilde, asla.”

Şimdiki ana dönüp, “Rory, uçağın saat on gibi kalkmasını ayarlamış,” dedim Petra’ya. “Mektubumu da eklemeyi unutmadın, değil mi? Gitmeden on dakika önce otel malzemeleriyle yeniden yazmak istemiyorum.”

Başıyla onayladı. “Geri kalan her şeyle birlikte halloldu. Mühürlendi ve adresi yazıldı. Detroit’ten postalanmaya hazır. Ne yazmıştın?”

Rory’nin peşime düşme ihtimalini tamamen ortadan kaldıracak bir mektup hazırlamak için harcadığım saatleri ve yırtıp attığım birçok taslağı düşündüm. “Gideceğimi ve bu kez beni asla bulamayacağını söyledim. Ayrılığımızı kamuoyuna duyurmasını, bunun dostane bir karar olduğunu ve bu konuda resmî bir açıklama yapmayacağımı ya da röportaj vermeyeceğimi söylemesini istedim.”

“Senatoya adaylığını açıklamasından bir hafta önce.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Sonrasını mı bekleseydim?”

Yeni bir hayata başlamaya yetecek kadar para biriktirdikten sonra ayrılmak için mükemmel fırsatı aramaya başlamıştım. Yaklaşan etkinliklerimizin yer aldığı Google takvimini inceleyerek yalnız çıkacağım bir seyahat aramış ve özellikle Kanada veya Meksika sınırlarına yakın şehirler üzerinde yoğunlaşmıştım. Detroit gezisinde aradığımı bulmuştum. Cook Aile Vakfı tarafından finanse edilen ve sosyal adalet odaklı Dünya Yurttaşları okulunu ziyaret edecektim. Öğleden sonra okul turu ve ardından bağışçılarla akşam yemeği vardı.

Arkama yaslanıp buhar tabakasının gizlediği tavana bakarak planın geri kalanının gözden geçirdim. “Öğlen gibi ineceğiz. Okul etkinliği ikide başlıyor, bu yüzden önce otele uğrayıp paketi alacak ve güvenli bir yere koyacağımdan emin olacağım.”

“Araç kiralama firmasını aradım. Bu gece yarısı gibi orta sınıf bir araç almak için Bayan Amanda Burns’ü bekliyorlar. Taksi bulabilecek misin?”

“Kaldığım yerin hemen aşağısında Hilton var. Oradan bir tane bulurum.”

“Gecenin bir yarısı birinin seni bavulla çıkarken görmesinden endişeleniyorum. Takip edilmenden. Rory’yi aramalarından.”

“Bavulu almayacağım. Birkaç parça kıyafet ve paramı koyabileceğim büyüklükte bir sırt çantası aldım. Cüzdanım ve çantam da dahil olmak üzere geri kalan her şeyi bırakıyorum.”

Petra başını yukarı aşağı salladı. “Eğer ihtiyacın olursa diye Toronto’daki W Otel’nden kredi kartıyla oda ayırttım. Seni bekliyorlar.”

Sıcaklık beni sersemlettiği için gözlerimi kapadım. Belki de her detayı tam olarak doğru yapma zorunluluğunun baskısından-
dı. En ufak bir hataya bile yer yoktu.

Dakikaların hızla akıp gittiğini hissettim. Beni geri dönüşü olmayan adımların ilkiyle yüzleşeceğim ana doğru sürüklüyordu. Bir yanımda her şeyi unutmak istiyordu. Detroit’e git, okulu ziyaret

et ve eve dön diyordu. Saunada Petra'yla konuşarak daha fazla gün geçir. Ama bu defa gerçekten çekip gitme fırsatını yakalamıştım. Rory senatoya adaylığını açıkladığında şu an elimde olan seçeneklerin hepsi sıfırlanacaktı.

Petra yumuşak bir sesle, "Gitme vakti," dediğinde gözlerimi açtım.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedim.

"Yıllar önce tek arkadaşım sendin. Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim sana teşekkürüm." Havlusunu açıp vücuduna daha sıkı sararken, "Mutlu olma sırası sende," dedi. Buharların arasından gülümsemesinin parıltısını görebiliyordum.

Burada son kez oturduğumuza inanamıyordum. Son kez konuştuğumuza. Bu oda benim için karanlığı ve sessizliğiyle sığınak gibi olmuştu. Sadece fısıltılı seslerimizle kaçışımı planlamıştık. Yarın onunla kim oturacaktı? Ya da ondan sonraki gün?

Ayrılışımın kesinliği üzerime çöktüğünü hissettim; bu sonun ne kadar kesin, ne kadar geri dönülmez olacağını... Ve her şeyin gerçekten buna değip değmeyeceğini merak ettim. Daha iyi olup olmayacağını. Yakında Claire Cook tamamen yok olacak ve dışarıya sunduğu parlak görüntüsü parçalanıp dökülecekti. Altında ne bulacağımı ben de bilmiyordum.

Otuz üç saat ve ardından gidecektim.

CLAIRE

Pazartesi, 21 Şubat
Kazadan Bir Gün Önce

Danielle ile Center Street Okuryazarlık ofislerinin önünde buluştum, on beş dakika geç kalmıştım. “Tek kelime bile etme,” diye uyardım onu ama muhtemelen Rory’ye şimdiden üç kez mesaj atmış olduğunu biliyordum.

Beni kapıdan geçirip kitap sohbetleri ve yazarlık atölyeleri için kullandıkları geniş ortak alana götürdü. Oda bu saatte öğrenciler ve öğretmenlerle doluydu. Rory buradan geçseydi ne kadar farklı olacağını hayal ettim; görüldüğünde başlayan heyecanlı mırıldanmalar o ilerledikçe arkalara doğru dalga dalga yayılırdı. Ama kimse bana ikinci kez bakmıyordu. Rory olmadan ben sadece gelip geçen, dikkat çekmeyen sıradan bir yüzdüm. Ve bu durum çok yakında benim avantajım olacaktı.

Merdivenlerden Center Street idari ofislerinin bulunduğu ikinci kata çıktım ve herkesin toplanmış olduğu küçük konferans salonuna girdim.

“Sizi görmek çok güzel, Bayan Cook,” dedi müdür içten bir gülümsemeyle.

“Seni görmek de öyle, Anita. Başlayalım mı?” Yerime oturdum ve Danielle de hemen arkama geçti. Toplantı, sekiz ay sonra yapılacak olan yıllık bağış kampanyasının konuşulmasıyla başladı. Ayrılmamdan çok sonra gerçekleşecek bir etkinlik için hevesliymiş gibi davranmakta zorlanıyordum. Bunun yerine bir sonraki toplantının nasıl olacağını hayal ederek kendi kendime eğlendim. Sessizce Rory’yi terk edişimden bahsedeceklerdi, herhangi bir sorun olduğuna dair hiçbir ipucu vermediğimi, toplantı boyunca gülümseyip sonra bir anda yok olduğumu konuşacaklardı. *Nereye gitti?* diye fısıldaşacaklardı. *Bir insan öylece hayatını bırakıp kaybolamaz. Neden kimse onu bulamıyor?* Acaba hangisi ilk önce Maggie Moretti’den bahsedecekti? Her birinin sadece bir anlığına bile olsa aklından geçireceği o kaçınılmaz soruyu usulca kim soracaktı? *Sizce gerçekten onu terk mi etti yoksa başına bir şey mi geldi?*

Rory bana Maggie Moretti’den üçüncü buluşmamızda söz etmişti.

“Herkes bana sürekli ne olduğunu soruyor,” demişti sandalyesinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak. “Baştan sona tam bir trajediydi ve hâlâ tam olarak atlattığımı sanmıyorum.” Şarap kadehini kavrayıp bir yudum almadan önce içkiyi hafifçe döndürmüştü. “Durmadan kavga ediyorduk ve Maggie sakın bir hafta sonu geçirmek için uzaklaşmamızı istedi. Yeniden bağ kurmak ve şehrin dikkat dağıtıcı unsurları olmadan gerçekten konuşmak için. Ama orada hiçbir şey farklı olmadı; aynı şeyleri tekrar edip durduk, sadece mekân farklıydı.” Sesi daha da kısılmış, restorandan gelen sesler de azalmıştı. Konuşma şekli, sesindeki duygu çok içten ve gerçektir. O anda yalan söylüyor olabileceği aklıma gelmemişti. “Sonunda canıma tak etti ve çekip gittim. Arabama atlayıp Manhattan’a geri döndüm. Birkaç saat sonra şehir dışındaki komşularımız 911’i arayıp evin yandığını bildirmişler. Onu bir

merdivenin dibinde kıvrılmış halde buldular. Ertesi sabah polis benimle irtibata geçene kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. O zaman daha gazetelerde çıkmamıştı ama adli tabip ciğerlerinde duman bulmuştu, bu da yangın başladığında hayatta olduğu anlamına geliyordu. Oradan ayrıldığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Onu kurtarabilirdim.”

“Neden senin de işin içinde olduğunu düşündüler?”

Omuz silkmişti. “Çünkü öylesi daha iyi bir hikâye. Onları anlayabiliyorum. Babam *New York Times*’ı asla affetmemiş olsa da ben medyayı suçlamıyorum. Annemin hayatta olup bunu görmemesi, oy oranlarına ne olacağına dair endişelenmemesi bir lütuftu.” Öfkesi beni şaşırtmıştı ama bunu hemen gizlemişti. “Asıl utanç verici olan bunun Maggie’nin hatırasına yaptıkları. Benim yüzümden bütün dünya onun adını yanlış sebeplerle hatırlıyor. Kim olduğundan ziyade nasıl öldüğü konuşuluyor.” Yanımızdaki pencereden dışarı bakmış, pişmanlık içinde kaybolmuştu. Pencerenin ötesinde New York sokakları hafif çiseleyen yağmurla aydınlanırken ışıklar karanlıkta mücevher gibi parlıyordu. Sonra toparlanmış ve içkisini kafaya dikmişti. “İşlerini yaptıkları için polislere kızmıyorum. Yapmak zorunda olduklarını hissettikleri şeyi yaptıklarını anlıyorum. Adalet yerini bulduğu için şanslıydım çünkü bu her zaman olmaz. Ama yaşananlar beni sarstı.”

Garson yanımıza gelmişti, belli ki içinde adisyon olan siyah sümeni Rory’nin önüne koymak için konuşmaya ara verilmesini bekliyordu. Rory de kalbimi ikiye bölen o sıcak, çekici gülümsemesini takınmıştı. O an her şeyden çok, bir zamanlar Maggie Moretti için hissettiklerini benim için de hissetmesini istemiştim.

“Bayan Cook, bu yıl da sessiz müzayedeye başkanlık etmek ister misiniz?” Center Street Okuryazarlık’ın müdürü Anita Reynolds uzun masanın diğer ucundan bana bakıyordu.

“Kesinlikle,” diye cevapladım. “Cuma günü buluşalım ve bağış için kimlerle temasa geçebileceğimize karar verelim. Detroit’e kısa

bir seyahatim var ama o zamana kadar dönerim. Saat iki uygun mudur?” Başıyla onayladı ve randevuyu ortak Google takvimine girdim. Bu randevunun arkamdaki Danielle’in iPad’inde ve Rory’nin evdeki bilgisayarında da görüneceğini biliyordum. Bunlar hatırlamam gereken ayrıntılardı. Randevuları planlamak, çiçek sipariş etmek, içinde bulunmayacağım bir gelecek için planlar yapmak. İzlerimi örtecek ve herkesi Cook Aile Vakfı’nın desteklediği birçok önemli amaca kendini adanmış sadık bir eş olduğuma inandıracak ayrıntılardı bunlar.

Son otuz bir saat.

Eve döndüğümde üstümü değiştirmek için üst kata çıktım ve ben spor salonundayken Danielle’in çantamı yeniden hazırladığını gördüm. Tercih ettiğim son moda kıyafetler gitmiş, yerine daha mütevazı takımlar ve Rory’nin giymemi istediği sekiz santimlik topuklu ayakkabılar gelmişti.

Yatak odasının kapısını kilitledikten sonra kıyafet odasına girdim ve uzun bir çift çizmenin içine uzanıp geçen hafta spor malzemeleri satan bir mağazadan parasını peşin ödeyerek aldığım naylon sırt çantasını çıkardım. Çantayı düzleştirip bavulumun fermuarlı astarının altına yerleştirdim. Yanıma almayı planladığım kıyafetleri sakladığım yerlerden tek tek çıkarıp topladım; tam üstüme oturan şişme bir ceket, birkaç uzun kollu tişört ve yüzümü otel lobisindeki güvenlik kameralarından saklamak için geçen gün aldığım NYU beyzbol şapkası. En sevdiğim kot pantolonumu raftaki yerinden çıkardım ve her şeyi Danielle’in etkinlik için hazırladıklarının altına gizledim. Sadece bir iki gün idare edecek kadar kıyafet almıştım. Birisinin çekmecelerimde ya da dolabımda bir eksiklik olduğunu anlayacağı kadar değildi. Çantanın fermuarını çekip kapının yanına koydum ve yatağa oturup kilitli odadaki yalnızlığın tadını çıkardım.

Geldiğim nokta beni hâlâ şaşırtıyordu. Evimden ve bir zamanlar olmayı düşündüğüm kişiden çok uzaktaydım. Vassar'da sanat tarihi okumuş, yüksek onur derecesiyle mezun olmuştum. Christie's'te imrenilen bir işe girmiştım.

Ama o yıllar zor ve yalnız geçmişti. Annemle Violet öldüğünden beri uyuşmuş bir halde ayakta kalmak için mücadele ediyordum ve Rory'ye âşık olmak hissettiğim bu uyuşukluktan uyanmak gibi gelmişti. Rory ne kaybettiğimi anlıyordu çünkü o da içinde benzer bir keder taşıyordu. Anıların insanı sinsice sarıp nefesini kesene kadar nasıl sıkıştırdığını anlayan biriydi. Kelimelere yer yoktu. Yapabileceğiniz tek şey, acının tıpkı gelgit gibi geri çekilip yeniden hareket etmenize izin vermesini beklemektir.

Kilitli yatak odamın dışında koridordaki insanları duyabiliyordum ama sesleri ne konuştuklarını anlayamayacağım kadar kısıktı. İçeri girmeye çalışıp çalışmayacaklarını merak ederken gerildim ve kendimi kilitli kapılar hakkında başka bir nasihate hazırladım. *Kendini odalara kilitleyip durursan işlerini yapamazlar, Claire.* Alt kattaki ön kapı kapandı ve Rory'nin sesi kulaklarıma ulaştı. Saçlarımı düzelterip ona kadar sayarak yüzümdeki endişeyle karışık gerginliği silmeye çalıştım. Burada tek bir gecem kalmıştı ve rolümü mükemmel oynamalıydım.

“Claire!” diye seslendi koridordan. “Evde misin?”

Derin bir nefes aldım ve yatak odasının kapısını açtım. “Evet,” diye karşılık verdim.

Son yirmi sekiz saat.

“Joshua bu sömestr nasıl gidiyor?” diye sordu Rory akşam yemeğinde şarabımızı dolduran şefimiz Norma'ya.

Norma gülümsedi ve şişeyi Rory'nin yanına bıraktı. “Çok iyi ama ondan istediğim kadar sık haber alamıyorum.”

Rory gülerek şarabından küçük bir yudum aldı ve başıyla onayladı. “Korkarım öyle olması gerekiyor. Ona bir dönem daha onur listesinde olmasını beklediğimi söyle.”

“Söyleyeceğim, efendim. Çok teşekkür ederim. Size minnettarız.”

Rory elini hiç önemi yok dercesine salladı. “Bunu yapabildiğim için mutluyum.”

Yıllar önce Rory ev çalışanlarının çocuklarının ya da torunlarının üniversite masraflarını karşılamaya karar vermişti. Sonuç olarak ona ölümüne sadıklardı. Tartışmalarımız büyüdüğünde ya da banyoda ağladığımı duyduklarında görmezden gelmeye razıydılar.

“Bu şarabı dene, Claire. İnanılmaz lezzetli.”

Ona karşı çıkmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Evliliğimizin başlarında bir keresinde, “Tadı bana mayalanmış üzüm gibi geliyor,” demiştim.

Rory’nin yüz ifadesi sanki söylediklerime alınmamış gibi ifadesiz kalmıştı ama uzanıp bardağımı masadan kaldırmış, havada bir süre tutmuş, sonra da yere bırakıp paramparça etmişti. Kırmızı şarap parkenin üzerinde birikip masanın altındaki pahalı halıya doğru ilerlemiş ve bu sırada kırılan cam sesini duyan Norma mutfaktan koşarak gelmişti.

“Claire çok sakardır,” demişti masanın üzerinden uzanıp elimi sıkarken. “Onda sevdiğim şeylerden biri bu.”

Dizlerinin üzerine çöküp ortalığı temizleyen Norma bardağımın nasıl olup da masadan bir metre öteye düştüğünü anlamamış ve kafasını kaldırıp bana şaşkınlıkla bakmıştı. Rory sakince yemeğini yemeye başladığında dilim tutulmuştu, hiçbir şey söyleyememiştim.

Norma sıırıslıdam olmuş havluları mutfığa taşıdıktan sonra elinde yeni bir kadehle gelmiş ve bana yeniden şarap doldurmuştu. O gittikten sonra Rory çatalını bırakıp, “Bu dört yüz dolarlık bir şarap, Claire. Kendini biraz zorlamalısın,” demişti.

Şimdi Rory bana bakıp beklerken kadehimden küçük bir yudum aldım ve orada olduğunu iddia ettiği meşe ya da vanilya aromasının tadını almaya çalıştım ama başaramadım. “Çok lezzetli,” diye cevapladım.

Yarından sonra sadece bira içecektim.

Yemeğimiz bitince yarın akşamki yemekte yapacağım konuşmayla ilgili birkaç noktanın üzerinden geçmek için Rory’nin ofisine geçtik. Masasında karşılıklı oturuyorduk. Konuşma metnim ortak kullandığımız Google Doküman’da önümde açık, bilgisayarım da dizlerimin üstündeydi. Bu, Rory’nin tercih ettiği platformdu. Tüm işlerini bununla yürütüyordu çünkü bu sistem herhangi birimizin üzerinde çalıştığı her şeye canı ne zaman isterse erişebilmesini sağlıyordu. Bir konu üzerinde çalışırken birden ekranımda onun simgesinin belirlediğini görüyordum ve orada olduğunu, beni izlediğini anlıyordum.

Aynı zamanda Rory ve uzun süredir kişisel asistanı olan Bruce, hiçbir şey kayıt altına alınmadan bu şekilde iletişim kuruyorlardı. Paylaşımlı bir dokümanla, bir e-posta ya da kısa mesajda hatta telefonda bile dillendirmek istemedikleri şeyleri birbirlerine iletebiliyorlardı. Bunun hakkında yıllar boyunca sadece bölük pörçük şeyler görmüş ya da duymuştum: *Doküman’da bununla ilgili bir not bıraktım ya da Doküman’ı kontrol et, oraya okumak isteyeceğin bir güncelleme ekledim.* Bu dokümanlar kayboluşumu tartışacakları, nereye gittiğim hakkında varsayımlarda bulunacakları ve belki de beni bulma planlarının ana hatlarını belirleyecekleri yerdı. Sadece Rory ve Bruce’un girebildiği, başka kimsenin bilemeyeceği şeyler hakkında özgürce konuşabilecekleri özel bir oda gibiydi.

Dikkatimi tekrar toplayıp konuşacağım grup hakkında birkaç soru sorarak enerjimi etkinliğin başarısına odakladım. Biz konuşurken Bruce ofisteki köşesinde oturmuş, bilgisayarında notlar alıyordu ve ben de kendi ekranımdan onu izliyordum. İmleçte

onun adı vardı, kelimeler sanki sihirliymiş gibi belirliyordu. O yazmaya devam ederken, Rory'nin bana yaptıkları hakkında ne kadar şey bildiğini merak ettim. Bruce, Rory'nin tüm sırlarının koruyucusuydu. Bana yaptıklarını bilmemesine ihtimal vermiyordum.

İşimiz bittiğinde Rory, "Sana gelecek haftaki basın toplantısıyla ilgili sorular soracaklar. Hiçbir soruya cevap verme. Sadece gülümse ve konuşmanın odağını vakıfta tut," dedi.

Rory'nin adaylığının açıklanması için yapılan hazırlıklar çok yorucuydu. Birkaç günde bir sızan söylentiler, medyada Rory'nin annesinin bıraktığı yerden devam edeceğine dair tonlarca spekülasyon vardı.

Marjorie Cook karşıt görüşlü iki partiyi uzlaştırma becerileri ve en zor, en muhafazakâr senatörleri bile daha ılımlı politikalara yönlendirme yeteneğiyle ünlüydü. Hillary'den, hatta Geraldine Ferraro'dan çok önce başkanlık için yarışmasından söz ediliyordu. Ancak Marjorie, Rory'nin üniversitedeki ilk yılında kolon kanserinden hayatını kaybetmiş ve ardında annesinin adının siyasi geleceğiyle anılmasına cüret edenleri yakıp kül eden bir oğlan çocuğuyla güvensizlik ve öfkeyle dolu bir anne boşluğu bırakmıştı.

Bruce'un masasını toplamasını göz ucuyla izlerken, "Bana basın toplantısıyla ilgili paylaşılabileceğim hiçbir ayrıntı vermediniz," dedim. Kalemleri üst çekmecedeydi. Dizüstü bilgisayarını önce kılıfına, sonra da eve götürmek için çantasına koydu.

Bruce gittikten sonra Rory arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Günün nasıl geçti?"

"İyiymiş." Gerginliğimin tek göstergesi sol ayağımın seğirmesi idi. Rory'nin bakışları ayağıma takılıp da kaşlarını kaldırıncaya topuğumu haliye bastırarak hareketsiz kalmaya çalıştım.

"Center Street Okuryazarlık'a gitmiştin, değil mi?" Parmaklarını birleştirdi, kravatı boynunda gevşekçe duruyordu. Bir zamanlar çok sevdiğim bu adamı sanki çok uzaklardaymışım gibi izledim. Gözlerinin etrafındaki çizgiler paylaştığımız kahkahaların ve mutluluğun kanıtıydı. Ama aynı çizgiler öfkeyle de derinleşmişti.

Bir zamanlar onda gördüğüm tüm güzellikleri silen karanlık bir şiddet vardı.

“Evet. Yıllık bağış kampanyaları sekiz ay sonra başlıyor. Danielle notları temize çekiyor olmalı, yarın sana ulaştıracak. Sessiz müzayedeye yine ben başkanlık edeceğim.”

“Başka bir şey var mı?” diye sordu. Sesi sakın çıkmıştı ama omuzlarının duruşundaki bir şey dikkatimi çekti. Yıllardır Rory’nin ses tonunun ve mimiklerinin altında yatanları okumayı çok iyi öğrenen içgüdülerim bana dikkatli olmam için haykırıyordu.

“Aklıma gelen bir şey yok.”

“Anladım,” dedikten sonra sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Lütfen kapıyı kapatır mısınız?”

Ayağa kalkıp yavaşça kapıya doğru yürürken bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Bir şekilde ne yapmak üzere olduğumu anlamış olmasından ödüm kopuyordu. Acele etmedim, ölçülü adımlarla ilerleyerek henüz paniklememeye çalıştım. Tekrar oturduğumda yüzümdeki korkuyu silmiş, yerine sakın bir merak ifadesi yerleştirmiştim. Rory hemen konuşmayınca, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Bakışları soğuktu. “Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın.”

Konuşamadım, hatta gözümü bile kırpamadım. Daha başlamadan kaybetmiştim. Düşüncelerim birbirine girerken tutunacak bir dal bulmaya, kendimi toplamaya ve keşfettiği her neyse –kıyafetler, para, Petra’yla buluşmalarım– bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Kapıyı açıp arkama bakmadan kaçarak kazandığım her şeyden vazgeçme dürtümle savaştım. Odayı bize geri yansıtan karanlık pencerelere baktım ve “Neden bahsediyorsun?” demeyi başardım.

“Bugün yine geç kaldığını duydum. Nedenini sorabilir miyim?”

Tüm sinirlerim gevşerken yavaş bir nefes aldım. “Spor salonundaydım.”

“Spor salonu Center Street ofislerine bir kilometre bile değil.” Rory gözlüğünü çıkardı ve arkasına yaslandı. Yüzü masa lambasından yayılan ışık birikintisinden çıkıp karanlığa gömüldü. “Bana söylemediğin şey ne?”

Sesimi hissetmediğim bir sıcaklıkla doldurdum, Rory’yi korkuları onu ele geçirmeden önce hemen yatıştırmalıydım. “Hiçbir şey,” diye ısrar ettim. “Saat iki buçukta başlayan spin dersine kalmaya karar verdim.”

“Kiminle?”

“Ne demek istiyorsun, eğitmen mi kimdi?”

“Aptala yatma,” diye tersledi. “Sürekli ya spor salonuna gidiyorsun ya da oradan dönüyorsun. Artık her gün bu şekildesin. Antrenörünle mi birliktesin? Bu acınası bir klişe olurdu.”

“Antrenörüm yok,” dedim ağzım aniden kuruyup yapışırken. “Ağırlık kaldırıyorum. Koşu bandında koşuyorum ya da spin derslerine katılıyorum. Antrenmandan sonra ağrım vardı, bu yüzden saunada biraz durdum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Hepsi bu kadar.” Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum ama ellerim bana ihanet ederek darbeye hazırlanır gibi sandalyenin kollarını kavramıştı. Rory’nin bakışları onlara takılınca kendimi rahatlamaya zorladım. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

“Yapacak çok işimiz var, Claire,” dedi ve viskisinden bir yudum daha aldı. “Önümüzdeki haftadan itibaren tüm gözler üzerimizde olacak. En ufak bir skandal bile olmamalı.”

Repliğimi son bir kez daha ikna edici bir tonlamayla söylemek için kendimi zorlamam gerekti. “Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

Rory eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken, “Bunu duyduğuma sevindim,” diye fısıldadı.

Rory nihayet saat on bir civarında yatağa girdiğinde uyuyormuş gibi yaptım ve nefes alıp verişlerinin sesini dinleyip

yavaşlamasını bekledim. Saat biri gösterdiğinde, gitmeden önce ihtiyacım olan son parçayı almak için yataktan kalktım ve karanlık koridora geçmeden Rory'nin cep telefonunu komodinin üzerindeki şarj aletinden çıkardım. Telefonunun bir arama ya da mesajla titreşip onu uyandırması riskini göze alamazdım.

Şehirdeki evimiz köklü bir zenginliği yansıtıyordu. Koyu renkli ahşap mobilyalar, çıplak ayaklarımın altındaki yumuşacık kalın halılar... Gece yarısı dolaşmalarına yabancı değildim. Evimizin bana ait hissettirdiği tek zaman dilimi buydu. Gözetlenmeden odalar arasında dolaşıp gece geç saatlerdeki son gezimi yaparken üstüme bir hüznün çökrüğünü hissettim. Lüks bir hapishaneden başka bir şey olmayan bu şehir evinden ziyade daha çok kendim için üzüldüm.

Bu karmaşık bir kederdi. Sadece adımın ve kimliğimin kaybı için değil, aynı zamanda bir zamanlar sahip olmayı umduğum hayatımın da kaybının yasıydı. Herhangi bir hayalin ölümü, yas tutulmayı ve tüm karmaşık yönlerine son bir kez dokunulmayı hak ederdi.

Beşinci Cadde'ye bakan geniş pencereleri olan oturma odasından geçip Danielle'in ofisine açılan kapıya baktım ve gittiğimde ne düşüneceğini merak ettim. Beni takip edemediği için bir şekilde suçlanacak mıydı? Ya da şansı varken bana yardım etmek için daha fazlasını yapmadığından kendini kötü hissedecek miydi?

Ofisime giden dar koridorda ilerledim; ağır maun bir masa ve muhtemelen annemin Pensilvanya'daki evinden bile daha pahalı olan bir Türk halısından ibaret küçük bir odaydı. Değeri altı haneli rakamları bulmayan mobilyalarla bir ev yaratmayı dört gözle bekliyordum. Renkli duvarlar ve sulamayı hatırlamam gereken bitkiler istiyordum. Birbiriyle uyumsuz tabaklar ve kırıldıklarında değiştirmek için karmaşık bir süreç gerektirmeyen bardaklar.

Sanki birinin beni gecenin bir yarısı ofisimde yakalamasını, düşüncelerimi okumasını ve ne yapmak üzere olduğumu

anlamasını bekler gibi omzumun üzerinden baktım. Sessizlik kulaklarımı tırmalarken iki kat üstümden gelen ayak seslerini duymak için kendimi zorladım ama tek ses kalbimin çarpıntısıydı ve kapının önü de boştu.

Masamın üst çekmecesinden, Rory herkesin ortak dokümanlarda çalışmasında ısrar etmeden önce kullandığım küçük USB belleği çıkardım. Bakışlarım annem ve kız kardeşim Violet'ın duvarda asılı olan bir fotoğrafına takıldı. Üniversiteye gitmeden, Rory'yle tanışıp hayatımın akışını değiştirmeden önce çekilmişti.

Annem bir cumartesi öğleden sonra mutfağın kapısından, "Pikniğe gidiyoruz," diye duyurmuştu. Violet ve ben kanepede uzanmış televizyon izliyorduk. İkimiz de gitmek istemiyorduk, *Alacakaranlık Kuşağı* maratonunun ortasındaydık. Ama annem ısrar etmişti. "Claire gitmeden önce çok fazla hafta sonumuz kalmadı," demişti. Violet bana ters ters bakmıştı, yerel devlet okulu yerine Vassar'a gitmeyi seçtiğim için hâlâ kızgındı. "Günümü kızlarımla dışarıda geçirmek istiyorum."

Ve üç yıl sonra onları kaybetmiştim.

Olaydan bir saat kadar önce annemle telefonda konuşuyordum. Sadece kısa bir süre sohbet etmiştik ama telefonda bana konuşamayacağını, Violet'la birlikte pizza yemek için kapıdan çıktıklarını ve eve döndüklerinde beni arayacağını söyleyen sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Olayın üzerinden yıllar geçtikten sonra bile onu daha uzun süre telefonda tutmuş olsaydım hâlâ hayatta olup olmayacaklarını sık sık merak ediyordum. Ya da belki hiç aramasaydım, o sarhoş sürücü kavşağa daldığında onlar da çoktan oradan geçip gitmiş olurlardı belki.

Rüyalarımda kendimi o anda onlarla görüyordum; sileceklerin cama tak tak diye vurma sesi, arabada birlikte gülüşmeleri, annemin radyodaki şarkıya eşlik etmesi ve Violet'ın susması için ona yalvarması. Ve sonra ani bir lastik gıcirtısı, kırılan camın sesi, metalin metale çarpması, buhar tıslaması. En sonunda da sessizlik.

Şimdiki ana döndüğümde gözlerim Violet'ın resmine takıldı; tam kahkaha atarken çekilmişti, annem arka planda bulanık bir figür olarak duruyordu ve onu duvardan indirmek, bavulumdaki kıyafetlerin arasına koyup bir tılsım gibi yanımda götürmek için yanıp tutuşuyordum. Ama yapamazdım. Ve fotoğrafı geride bırakmak zorunda kalmak neredeyse kararlılığımı parçalıyordu.

Bakışlarımı sonsuza dek sekiz yaşında kalmış, gülümseyen, önünde yaşayacak sadece birkaç yılı olan kız kardeşimin yüzünden zorla ayırdım ve Rory'nin geniş ofisine doğru ilerledim. Ahşap panellerle kaplı duvarlara kitap rafları sıralanmıştı ve devasa masası odaya hükmediyordu. Bilgisayarı masasının üstünde karanlık ve sessiz duruyordu. Yanından geçip arkadaki kitap raflarının bir bölümüne doğru yürüdüm. Kırmızı kitabı yerinden çekip çıkardım ve elimi boş alana uzatıp oradaki küçük gizli düğmeye bastım. Rafların altındaki duvarı kaplayan paneller küçük bir *klik* sesiyle yukarı çıktı.

Gördüğü her şeyi not alan tek kişi Danielle değildi.

Kapağı çekip açtım ve Rory'nin ikinci dizüstü bilgisayarını saklandığı yerden çıkardım. Rory hiçbir şeyin basılı kopyasını tutmazdı. Makbuzları. Kişisel notları. Hatta fotoğrafları bile. *Basılı kopyaların izini kaybettirmek çok kolaydır. Kontrol edilmeleri zordur*, demişti bir keresinde. Bu cihaz her şeyin saklandığı yerdi. İçinde ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, zaten bil-meme de gerek yoktu. Büyük bir şey saklamadığı sürece kimse gizli bir dizüstü bilgisayar bulundurmazdı. Belki de açıklanmamış vakıf hesapları ya da hortumladığı ve denizaşırı bir yere yönlendirdiği parayı gösteren mali kayıtlar vardı. Sabit diskin kopyasını alabilirsem, Rory fazla yaklaşırsa bunu koz olarak kullanabilecektim.

Çünkü mektubumda ona ne yapması gerektiğini söylemiş olsam da Rory'nin beni bulmak için her yolu deneyeceğinden şüphem yoktu. Petra'yla cesedimin bulunamayacağı sahte bir ~~kaza~~ tezgâhlamayı bile düşünmüştük. Ama Nico bizi bu plan konusunda uyarmıştı. "Tüm ulusal haberlerde yer alır, bu da işinizi

zorlaştırır. Onu terk etmişsin gibi görünmesi daha iyi. Magazin basınında biraz ilgi çekersiniz ama bu da çabuk kaybolur.”

Beklediğim gibi dizüstü bilgisayarını açtığımda karşıma şifre ekranı çıktı. Rory benim tüm şifrelerime sahipken ben onunların hiçbirini bilmiyordum. Ancak bildiğim bir şey varsa, o da Rory’nin şifreleri korumak gibi ayrıntılarla uğraşmayacağıydı. Bu, şifreleri masasındaki küçük bir defterde saklayan Bruce’un işiydi.

Haftalardır Bruce’u izliyordum; Rory’nin ihtiyaç duyduğu her seferinde şifreleri girerken, sayfalarını hızlıca karıştırdığı o yeşil defteri gözlerimle takip ediyordum. Rory’nin ofisinin hemen dışındaki masanın üzerine çiçekleri yerleştirirken ya da kapı ağzında çantamı karıştırırken Bruce’un o defteri iş saatleri boyunca nerede tuttuğunu ve gece nereye koyduğunu gözlemlemiştim.

Odayı geçip Bruce’un masasına gittim ve elimi masanın kenarına götürerek küçük bir çekmeceyi açan kolu çektim, defter oradaydı. Hızlıca göz atarak çeşitli hizmetlerin kayıt numaralarını ve şifrelerini geçtim; Netflix, HBO, Amazon. Parmaklarım titriyordu, her dakikanın ve saniyenin önemli olduğunu biliyordum.

Sonunda aradığım şeyi arkalarda buldum. MacBook. Bir dizi rakam ve harf girdikten sonra bilgisayarı açabildim. USB belleği takıp dosyaları sürüklemeye başladığımda ekrandaki saat bir buçuğu gösteriyor ve hızla ilerlemeye de devam ediyordu. Tekrar kapıya bakıp tüm planlarımın Rory’nin ofisinde, pijamalarımın onun gizli sabit diskini kopyalarken suya düştüğünü hayal ettim ve beni yakalarsa ne yapacağını düşünmemeye çalıştım. Gözlerimde göreceğim öfkeyi, beni yakalayana kadar atacağı dört hızlı adımı, beni itip kaktığını ya da sürükleyerek ofisinden çıkarıp merdivenlerden yatak odamızın mahremiyetine götürdüğünü. Sertçe yutkundum.

Yukarılardan gelen bir gıcırta, belki de ayak sesi, kalbimin göğsümde hızla çarpmasına ve alnımda ince bir ter tabakası oluşmasına neden oldu. Koridora doğru yavaşça ilerledim ve nefesimi tutarak içimde dolaşan panik dalgasının ardından etrafı dinleme-

ye çalıştım. Ama ortalık sessizdi. Birkaç dakika sonra bilgisayarın başına döndüm ve yüklemenin daha hızlı ilerlemesini dileyerek ekrana baktım.

Ama gözlerim yine Rory'nin hayatının her köşesine bakmamı sağlayacak kelimelerle dolu Bruce'un defterine takıldı. Takvimleri. E-postaları. *Google Doküman*'ı. Bunlara erişimim olursa onları gözetleyebilirdim. Kayboluşum hakkında ne söylediklerini, beni arayıp aramadıklarını ve arıyorlarsa nerelere baktıklarını öğrenebilirdim. Onlardan bir adım önde olabilirdim.

Boş koridora bir kez daha baktım ve Rory'nin e-posta şifresini bulana kadar not defterini birkaç sayfa geriye çevirdim. Bruce'un masasında sarı bir yapışkanlı kâğıt bulup bilgisayar dosyaları kopyalamayı bitirene kadar not aldım. Alt katın girişinde bulunan saat ikiye vurduğunda USB belleği bağlantı noktasından çıkarıp bilgisayarı saklandığı yere geri koydum. Çekmeceyi küçük bir tıktıyla kapayıp kırmızı kitabı rafa yerleştirdim, Bruce'un defterini sakladığı yere geri koydum ve odada bulunduğuma dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol ettim.

İz bırakmadığımdan emin olduğumda ofisime geri döndüm. Yapacak tek bir şey kalmıştı.

Sandalyeme yerleştim ve bacaklarımın arkasında derinin soğukluğunu hissederek dizüstü bilgisayarımı açtım. Detroit konuşmam hâlâ ekrandaydı. Pencereyi kapadım ve imlecimin diğer herkesin dokümanından kaybolacağını bilerek e-postamdan çıkış yaptım. Gmail'in anaşayfasına geri döndüğümde bir dakika durup evin sessizliğinin ve salondaki saatin belli belirsiz tıkırtısının üzerime çökmesine izin verdim. Derin bir nefes alıp verdim, sonra bunu bir kez daha tekrarlayarak gerginliğimi dindirmeye çalıştım. Her olasılığı ve ters gidebilecek her şeyi düşünmeye çabaladım. Saate tekrar bakarak sabahın ikisinde kimsenin uyanık olmayacağını kendime hatırlattım. Bruce değildi. Danielle de. Kesinlikle Rory de. Milyonuncu kez daha küçük bir ev diledim. Duvarların bu kadar kalın olmadığı bir ev. Halıların insanların ayak seslerini

bu kadar emmediği, Rory'nin yumuşak horlama sesini duyarak kendimi daha güvende hissedebileceğim bir yer. Ama o benden iki kat yukarıdaydı ve bu işi halletmem gerekiyordu.

E-posta adresini girdim ve yapışkanlı kâğıda gözlerimi kısarak bakıp dikkatle şifreyi tuşladım. Ardından da geri tuşuna bastım. Anında yanımdaki masada Rory'nin telefonu çaldı ve ekranda bir uyarı belirdi: *Hesabınıza yeni bir cihazdan giriş yapıldı*. Bildirimi sola kaydırıp yok ettim ve bilgisayarıma döndüm, Rory'nin gelen kutusu önümdeydi. Uzun bir okunmamış e-postalar dizisinin en tepesinde yine aynı giriş uyarısı vardı. Onu sildim, hızlıca çöp kutusunu açıp oradan da sildim.

Anasayfasını inceleyip çeşitli klasörlere göz attıktan sonra belgelere tıkladım. *Toplantı Notları* olarak isimlendirilmişti. Nefesimi tutarak dosyayı açtım, ne bulacağımı merak ediyordum fakat dosya boştu. Yarını bekliyordu. Kendimi gece geç saatlerde Kanada'da bir yerde, Rory'yle Bruce ortadan kayboluşumu çözümlmeye ve ne olduğunu anlamaya çalışırken sessiz bir gözlemci olarak hayal ettim. Ama bundan da öte, Rory ve Bruce'un birbirine söyledikleri her şeye, özel olduğunu düşündükleri her konuşmaya hâkim olacaktım.

En üstte, *Son düzenleme Bruce Corcoran tarafından beş saat önce yapıldı*, yazıyordu. Düzenleme geçmişinin ne gösterebileceğini merak ederek tıkladım ve ekranın sağ tarafında uzun bir liste açıldı. *15:53 Rory Cook bir yorum ekledi. 15:55 Bruce Corcoran bir yorum ekledi*. Ama detay yoktu. Gözlerimle uzun listeyi tarayıp en alta indiğimde *Değişiklikleri Göster* yazan kutunun işaretli olmadığını fark ettim. Tıklamak cazip geliyordu ama işaretlemeden bıraktım. Giriş yapmıştım ve önemli olan tek şey buydu.

Bilgisayarımın ayarlarına tıklayıp kendi parolamı değiştirdim ve bilgisayara sadece benim erişebileceğimden emin oldum.

İşim bittiğinde bilgisayarı kapayıp merdivenlerden yukarı çıktım ve Rory'nin hâlâ uyuduğu yatak odamıza döndüm. Telefonunu şarja geri taktıktan sonra USB belleği ve şifrelerin ya-

zılı olduğu kâğıdı ana banyoya götürdüm. Seyahat diş fırçamın uzun plastik kutusunu makyaj çantamdan çıkarıp çevirerek açtıktan sonra ucuz diş fırçasını çöpe attım ve kâğıdı USB'nin etrafına sardım. Ardından ikisini de diş fırça kutusuna koyup çevirerek kapadım ve yüz losyonumla kozmetik ürünlerimin altına gömdüm. Çantanın fermuarını çekip aynada kendime baktım. Etrafım Rory'nin parasının bana sağladığı lüksle çevriliydi. Mermer tezgâhlar, derin küvet ve küçük bir araba büyüklüğündeki duş. Çocukluğumda kullandığım küçük banyodan çok farklıydı. Annem, “Mahremiyet için zamanımız yok,” diyerek kilidi kaldıran kadar Violet'la ben sabahları banyoyu ilk kimin kullanacağı konusunda tartışırdık. O zamanlar banyo kapısını kilitleyebileceğim ve orada istediğim kadar zaman geçirebileceğim günün hayalini kurardım. Şimdiyse eskiden olduğu gibi üçümüzün girip çıktığı, dar alanda birbirimizin yanından geçerek dişlerimizi fırçaladığımız, makyaj yaptığımız ve saçlarımızı kuruttuğumuz günlere dönmek için her şeyimi verirdim.

Buradakilerin hiçbirini özlemeyecektim.

Işığı kapayıp yatak odasına döndüm ve son kez içinde kocamın bulunduğu yatağa girdim.

Son yirmi iki saat.

Düzenleme

Ny.ozlem

CLAIRE

Salı, 22 Şubat

Kaza Günü

Uyumuş olmalıydım çünkü ilk fark ettiğim şey alarmin beni uyandırdığıydı. Uykulu bir halde gözlerimi kırıştıtararak etrafımdaki odaya baktım. Güneş doğmuştu ve Rory'nin tarafı boştu. Saat yedi buçuğu gösteriyordu.

Doğrulup sinirlerimin yatışmasını ve heyecanımın geçmesini bekledikten sonra banyoya geçip duşu açarak buharın aynada yavaş yavaş yüzümü gizlemesini izledim. Tezgâhın üzerindeki çantada duran USB'yi tekrar kontrol edip fark edilmediğinden emin oldum.

Sonra duşa girdim ve içimden coşku akarken sıcak suyun sırtıma vurmasına izin verdim. Bir yıldan fazla süren dikkatli planlamadan, en küçük hatanın bile yapmak üzere olduğum şeyin ortaya çıkmasına neden olabileceği korkusundan sonra nihayet o an gelmişti. Çantam hazırды. İhtiyacım olan her şeyi almıştım. Rory ofise ya da toplantıya gitmişti, fark etmezdi. Tek yapmam gereken giyinmek ve son bir kez o kapıdan çıkmaktı.

Duđu çabucak bitirdim ve aklım binlerce saat ilerideyken en sevdiğim bornozumu giydim. Detroit'e sakin bir uçuş, bir okul turu ve herkes uyuyana kadar beni oyalayacak bir ziyafet. Özgür olana kadar sırasıyla yanma tik atacağım bir dizi madde.

Ama yatak odama ilerlediğimde üst kat hizmetçisi Constance'ın bavulumu yatağın üzerine kaldırıp fermuarını açtığını gördüğümde sendeledim. İç çamaşırlarımın üzerindeki paketlenmiş ağır kışlık giysileri çıkarmaya başlamıştı.

Bornozumun yakasını sıkıca kavradım. "Ne yapıyorsun?" Gözlerim bavuldan bir şeyler çıkaran ellerini takip ederken en altta astarın altına sakladığım şeyleri bulacağı ana kendimi hazırladım: naylon bir sırt çantası, Detroit etkinliğiyle alakası bile olmayan mavi bir kot pantolon, birkaç uzun kollu gömlek ve daha önce kimsenin görmediği bir ceket.

Ama Constance sadece soğuk havaya uygun olan eşyaları dolaba taşıdı, ardından keten elbiseler ve pantolonlar gibi daha ince şeylerle geri döndü. Parlak pembe ince kaşmir kazağımı yatağın üzerine koydu. Bu soğuk şubat sabahı için çok ince ve yersiz görünen bir renk parıltısıydı. Her şeyi yeniden bavula yerleştirirken omzunun üzerinden bana gülümsedi ve "Bay Carcoran sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Koridorda pusuya yatmış olmalıydı çünkü adının anılmasıyla Bruce kapı eşiğinde belirdi. Beni duştan yeni çıkmış bulduğu için rahatsız olduğu belliydi. "Planlar değişti," dedi. "Bay Cook, Detroit etkinliğine kendisi katılacak. Sizin Porto Riko'ya gitmenizi istiyor. Orada kasırga sonrası iyileştirme çalışmaları yürüten bir insani yardım grubu var ve Rory bunun vakfın üstlenmesi gereken bir amaç olduğunu düşünüyor."

Sanki bütün dünyam ayaklarımın altından kaymış, yerçekimi beni dünyanın merkezine doğru sertçe çekiyormuş gibi hissediyordum. "Anlamadım?"

"Bay Cook, Detroit'e gidiyor. O ve Danielle bu sabah erkenden ayrıldılar," diye tekrarladı. "Sizi uyandırmak istemedi."

SON UÇUŞ

Constance bavulun fermuarını tekrar kapadı ve Bruce'un yanından geçerek koridorda kayboldu.

“Uçağınız JFK'den on bir de kalkıyor.”

“JFK'mi?” diye fısıldadım. Takip edemiyordum.

“Bay Cook uçağı aldı ve biz de sizin için Vista Havayolları'ndan yer ayırmak zorunda kaldık. Karayipler üzerinde bir tür hava olayı yaşanıyor ve uçuşları iptal etmelerinden önceki son uçuş bu. Sizi uçağı aldırabildiğimiz için şanslıyız.” Saatine baktı. “Siz giyinirken burada bekleyeceğim. Dokuza kadar sizi havalimanına götürmemiz gerekiyor.”

Kapıyı kapadı ve ben de düşüncelerim karmakarışık bir halde sertçe kendimi yatağı bıraktım. Tüm planlarım uyuduğum birkaç saat içinde mahvolmuştu. Bir araya getirdiğim her şey, kırk bin dolar, Nico'dan aldığım sahte kimlik, mektubum ve Petra'nın tüm yardımları Rory'nin paketi açıp her şeyi anlayacağı Detroit'te bekliyordu.

Bir şekilde giyinmeyi başardım ve çok geçmeden kiralık bir aracın arka koltuğunda havalimanına doğru yola çıktık. Bruce seyahat programını anlatıyordu, ses tonu Rory'nin yanında olduğundan biraz daha az saygılıydı ama zaten onu zar zor duyuyor ve bu durumu tersine çevirecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Telefonum Rory'den gelen bir mesajla çaldı.

Planlardaki son dakika değişikliği için üzgünüm. Otele beş dakika uzaklıktayız. Oraya vardığında beni ara ve sıcak havanın tadını çıkar. Burada hava iki derece.

Demek ki henüz bilmiyordu. Belki de bunu düzeltmek için hâlâ zaman vardı. Telefonumu sıkıca kavradım ve beni havalimanına, ne yapabileceğimi düşünebileceğim yere bir an önce götürmesi için içimden araca yalvardım.

Bruce telefonundaki bir belgeyi okuyarak, “San Juan’da kalacaksınız,” dedi. “Karayiplerde iki gecelik yer ayırılmış ama Danielle üç gece gerekebileceğini söylüyor, bu yüzden cuma günkü toplantınızı iptal edecek.”

Cevap vermem için bana baktı ama sesime güvenemediğimden başımla onaylamakla yetindim. Her zerrem Petra’yı aramak ve bu durumu nasıl düzeltebileceğimi bulmak için çıldırıyordu ama konuşmalarına kulak misafiri olabilecek tek kişilerin yabancılar olduğu havalimanına varana dek beklemek zorundaydım.

Bruce son talimatları verdikten sonra beni kaldırımında bıraktılar. Ben arabadan çıkarken, “Vista Havayolları, Uçuş 477,” dedi. “Biniş kartınız telefonunuzda ve biri sizi karşılamak için indiğinizde orada olacak. Herhangi bir sorunuz olursa Danielle’i arayın.”

Vista Havayolları’nın büyük giden yolcu terminaline açılan sürgülü cam kapılara doğru ilerlerken kaldırımında hâlâ rölantide duran arabanın farkındaydım. *Yürümeye devam et*, diye tembihledim kendime. *Normal davran*. Birkaç sıra yolcunun arkasından geçerek güvenlik kuyruğuna girdim ve telefonumu açıp e-postalarımı karıştırarak Danielle’in geçen gün bana gönderdiği Detroit seyahat programını bulduktan sonra otelin numarasını tuşladım.

“Excelsior Otel,” diyerek telefonu açtı karşıdaki kadın.

“Günaydın,” dedim sesimi sakın ve samimi tutmaya çalışarak. “Bu akşam otelinizde kalacaktım ama planlarımda bir değişiklik oldu. Ne yazık ki bu sabah bana bir paket gelmesini bekliyordum ve onu başka bir yere yönlendirebilerseniz çok sevinirim.”

“Elbette,” diye cevapladı kadın. “Adınız nedir?”

Göğsümdeki düğüm gevşerken derin bir nefes aldım. Bunu düzeltebilirdim. Paketi Karayipler’e göndermesini sağlayabilir ve oradan gidebilirdim. “Claire Cook.”

“Ah, doğru, Bayan Cook! Evet, paketiniz bu sabah geldi. On dakika kadar önce kocanıza verdim,” diye cıvıladı. Şüphesiz hâlâ Rory’yle karşılaşmanın heyecanını yaşıyordu.

Telefonumu sıkıca kavradım, görüşüm gitgide bulanıklaşırken dik durmak için büyük çaba harcıyordum. Rory’nin bir koşuşturma içinde geldiğini, doğruca otel odasına gittiğini, orada e-postalarını ve gelen aramaları kontrol edip konuşmasını gözden geçirdiğini hayal ettim. Bir noktada FedEx paketini hatırlayacaktı. Bana gönderilmiş olması önemli olmayacaktı. Paketi açtığını, içindeki sıkıca bağlanmış para tomarlarına baktığını görebiliyordum. Uzanıp yeni ehliyetimi, pasaportumu, kredi kartlarımı ve diğer sahte belgeleri içeren düz zarfı çıkardığını da. Sahte adımı, *Amanda Burns*, fark ettikten sonra bakışları resmime takılacaktı. Ve her şeyi açıklayan, New York’a gönderilmek üzere kendisine hitaben yazılmış mektubu bulacaktı.

“Bayan Cook?” Kadının sesi beni şimdiki zamana döndürdü. “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hayır,” dedim fısıltıdan öteye geçmeyen sesimle. “Hepsi bu kadar.” Telefonu kapadıktan sonra zihnimden diğer olasılıkları geçirdim. Başka bir yere gidebilirdim. Gişeye gidip Miami ya da Nashville’e bir bilet alabilirdim. Ama bu elektronik bir iz bırakırdı. İz bırakmamak için kullanmayı planladığım bütün nakit para Detroit’teydi. Rory’yle birlikte.

Petra’nın numarasının bağlı olduğu, Park Caddesi’nde bulunan Nina’nın Tırnak Salonu’nu bulana kadar rehberimi kaydırdım.

Üçüncü çalışta cevap verdi.

“Benim. Claire.” Birden etrafımdaki insanların farkına vararak sesimi alçalttım ve olanları anlattım. “Rory planları değiştirdi. Beni Porto Riko’ya gönderiyor. Ve Petra...” Kelimeleri zar zor çıkarıyordum. “O, Detroit’te.” Yükselen isteriyi umutsuzca kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım.

“Aman Tanrım,” diye şaşkınlıkla nefes aldı Petra.

“Oradaki oteli aradım. Paketi çoktan Rory’ye vermişler.” Sertçe yutkundum. “Ne yapacağım?”

Kontrol sırası ilerlerken yavaş yavaş hareket ettim. Telefondaki Petra sessizce düşünüyordu. “Dışarı çık ve buraya gelmek için bir taksi çağır. Başka bir yol bulana kadar benimle kalabilirsin.”

Sıranın bana gelmesine birkaç kişi kalmıştı, seçeneklerim her geçen dakika azalıyordu. Rory ne planladığımı öğrendiğinde beni tekrar eve getirene kadar tüm hesaplarımızı kilitleyecekti. Düşüncelerim geçmişe, en son kaçmaya çalıştığım zamana kaydı. İkimizin evde olduğunu, yapmak üzere olduğum şeyin kanıtlarının önüme yığıldığını ve bundan sonra kesinlikle ne olacağını hayal ettim. Belki de mektubumda ona verdiğim talimatlara uyarak ayrıldığımızı duyuran ve herkesin mahremiyetime saygı göstermesini isteyen bir bildiri yayınlayıp kendi planımı bana karşı çevirebilirdi. Kendi intihar notumu yazmış olabilirdim.

“Eve çok yakın,” dedim ona. “Biri beni görür ve ona söyler.”

“Lanet Dakota’da yaşıyorum. Ben istemediğim sürece buraya kimse gelemmez.”

“Rory’nin en az üç arkadaşı da öyle,” diye hatırlattım ona. “Bütün hayatımı didik didik edip inceleyecek. Banka kartlarımı. Kredi kartlarımı. Ve cep telefonu kayıtlarımı, ki bunlar onu doğrudan sana yönlendirecek. Nico’ya. Eğer orada kalmaya karar verirsem de bana.” Bakışlarım insanları sağlı sollu X-Ray cihazlarına yönlendiren üniformalı havalimanı güvenlik görevlilerine kaydı. Sırada önümde sadece üç kişi vardı. “Ortadan kaybolma şansımın Porto Riko’da daha yüksek olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Kasırgadan dolayı pek çok şey hâlâ kayıtdışı. İnsanlar nakit paraya daha açık olacak ve çok fazla soru sormayacaklardır.” Ama söylemediğim şey, sınırlı kaçış noktası olan adada neredeyse hiç param olmadan bunun ne kadar zor olacağıydı. Biraz yardım almadan bunu yapamazdım. Yapmayacağıma söz verdiğimi biliyordum ama sormak zorundaydım. “Nico’nun orada tanıdığı kimse var mı?”

Petra sertçe nefes vererek düşündü. “Sanırım,” dedi sonunda. “Pek bir şey bilmiyorum. Nico beni iş yaptığı adamlardan oldukça uzak tutuyor. Ama iyi insanlar değiller, Claire. Ve seni aldıklarında Nico seni hemen oradan çıkaramayabilir. Bunu yapmak istediğine emin misin?”

Karanlık bir araba hayal ettiğimde kaburgalarımın altına keskin bir korku saplandı. İsimsiz bir yüz. Belki de bağlanmış ve zincirlenmiş kadınlarla dolu soğuk bir oda. Beton zemine yayılmış, lekeli ve eski şilteler. Sonra Rory’nin yüzüne yansıyan öfkenin neye benzediğini, beni tekrar yalnız yakaladığında bana neler yapacağını düşündüm. Az kalsın kaçmamdan dolayı hissedeceği aşağılanma ve öfke düzeyini hayal edince, “Ara onu,” dedim.

“Nerede kalacaksın?”

Kalacağım otelin detaylarını verirken bir kalem bulmak için çekmeceyi karıştırdığını duyabiliyordum.

“Tamam. Biri seninle orada irtibata geçecek. Bizden haber alır almaz ayrılmaya hazır ol.”

Nico’nun bana yardım edip etmeyeceğini ve bunu gerçekten isteyip istemediğimi merak ederek korkuyla titredim.

Ama Petra hâlâ talimat veriyordu. “Bir bankamatik bul ve mümkün olduğunca nakit çek. Ne olur olmaz.”

Sıra bana gelmişti ve insanlar görüşmemi sonlandırıp eşyalarımı taşıma bandına koymamı bekliyordu. “Kapamam gerek,” dedim Petra’ya.

“Sakin olmaya çalış,” dedi. “En kısa zamanda seninle irtibata geçeceğim.”

Ardından aramayı sonlandırdım. Şüphe içimde fırtınalar koparıyordu. Üç yüz altmış derece dönüp duran ve her açıdan ayrı bir tehlike sunan bir kâbusun içine düşmüşüm gibi hissediyordum.

EVA

John F. Kennedy Havalimanı, New York
Salı, 22 Şubat
Kaza Günü

Kadının sesindeki çaresizlik açıkça ortadaydı. *Benim. Claire.* Kelimeleri söylerken sesi sanki gözyaşlarına karşı koymaya çalışıyormuş gibi çatlamıştı. Eva tehlikedeki bir kadının isterik gülüşünü dinlerken öylece durmuştu. Kaçmakta olan bir kadın. Kendisi gibi olan bir kadın.

Eva etraflarını saran ve güvenlikten geçerken onları sağlı sollu sıkıştıran yolculara baktı. Kesinlikle kapı kontrolünden geçmesi gereken birkaç büyük valiz taşıyan bir aile vardı. Arkasında ise havalimanına zamanında gelmedikleri için fısıltıyla tartışan bir çift. Eva etrafı inceleyerek başka birinin daha dikkat kesilip kesilmediğine baktı. Telefondaki sıkıntılı kadını ve onu dinleyen sessiz yabancıyı hatırlayacak birileri var mı diye.

Claire. Tek heceden oluşan adı Eva'nın zihninde yankılanıyordu. Eva yirmi beş saat önce başka bir havalimanından aldığı kontörlü telefonuna dalmış gibi yaparak yaklaştı ve kadını daha detaylı inceledi. Pahalı Birkin çantası. Modaya uygun spor

ayakkabıları ve özel dikim pantolonla kombinlediği, zarif vücudunu saran parlak pembe kaşmir kazağı. Omuzlarına düzgünce dökülen koyu renk saçları.

Claire, “Ortadan kaybolma şansımın Porto Riko’da daha yüksek olduğunu düşünüyorum,” dedi. Eva hiçbir şeyi kaçırmamak için daha da yakına eğildi. “Pek çok şey hâlâ kayıtdışı. İnsanlar nakit paraya daha açık olacak ve çok fazla soru sormayacaklardır.”

Eva, *kayıtdışı* kelimesini duyunca kalbinin daha hızlı attığını hissetti çünkü bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Cevap Porto Riko’ydu ve oraya nasıl gideceği de Claire’in elindeydi.

Sıra onlara geldiğinde bir havalimanı güvenlik görevlisi Eva’yı soldaki X-Ray cihazına yönlendirirken Claire’e de birkaç sıra ilerde olan sağdaki cihazı işaret etti. Eva onu takip etmeye çalıştı ama güvenlik görevlisi sıra atlamasını engelledi. Eva gözünü Claire’den ayırmadan X-Ray cihazından geçerken parlak pembe kazağını takip etti, diğer tarafta eşyalarını toplamasını ve ardından da kalabalığın içinde kaybolmasını izledi.

Eva sırayı yarıp geçmemek için kendini zor tuttu. Bütün bir sabah boyunca Claire’i şimdi kaybetmek için beklememişti. Ama tarayıcıdan birkaç kez geçmesi gereken yaşlı bir adamın arkasında sıkışıp kalmıştı. Kırmızı ışık her yanıp söndüğünde Eva’nın gerginliği artıyor, diğer tarafa geçmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda adam cebinden bir avuç bozuk para çıkardı, bir tepsiye atmadan önce dikkatlice saydı ve başarıyla geçti.

Eva ceketiyle ayakkabılarını bir tepsiye ittikten sonra çantasını taşıma bandına attı ve sırasını beklerken nefesini tuttu. Cihazdan geçtikten sonra çıkardığı her şeyi alelacele topladı, telefonunu ve spor çantasını aldıktan sonra pembe kazağı bulmak için koridoru taradı ama Claire ortadan kaybolmuştu.

Eva bu kaybı midesine yediği bir yumruk gibi hissetti. Kadının başka bir uçak veya otobüs bileti almak ya da araba kiralamak gibi deneyebileceği herhangi bir şeyin izi sürülebilirdi. Onu takip edenleri doğruca gittiği yere çekerti.

Eva kalabalığı dikkatlice tarayarak her restoranın önünde yavaşladı, her gazete bayisinin köşesine baktı. İleride uçuşları gösteren ekranlar vardı. San Juan'a giden uçağa bakıp Claire'i onun kapısında bulabilirdi. Çok uzağa gitmiş olamazdı.

Ama Eva bir barın önünden geçerken arkasındaki gri cama yansıyan pembe kazağı gördü. Claire, tek başına oturmuş içkisini yudumluyor, tıpkı bir hayvanın yırtıcılara karşı etrafını izlemesi gibi tetikte durup gözleriyle kalabalık terminali tarıyordu.

Eva bakışlarını çevirerek yürümeye devam etti. Claire yardım etmek isteyen bir yabancıya içini açmayacaktı. Eva bu işe yavaşça yaklaşarak girmeyi planlıyordu. Kitapçının birine girip bir dergi aldı ve Claire biraz sakinleşene kadar dergiyi karıştırdı.

Karşıdan bakınca Claire'in içkisini dudaklarına götürdüğünü gördü.

Eva dergiyi yerine koydu ve dükkândan çıkıp sola dönerek önce asfalta bakan büyük cam pencerelere yürüdü, ardından Claire'e doğru ilerledi. Yeterince yaklaştığında telefonunu konuşuyormuş gibi kulağına götürdü, sesine biraz panik ve korku katarak çantasının Claire'in oturduğu sandalyeye çarpmasına dikkat etti.

"Neden benimle konuşmak istiyorlar?" diye sordu Eva, Claire'in yanındaki yere oturarak. Kadın biraz yana döndü, gerginliği bedeninden dalga dalga yayılıyordu.

"Ama ben sadece benden istediği şeyi yaptım," diye devam etti konuşmasına. "Ölümcül olduğunu öğrenir öğrenmez bunun hakkında konuştuk." Eva eliyle gözlerini kapadı ve son altı ayın gözlerinin önüne gelmesine izin verdi. Ne kadar çok şeyi riske atmıştı. Ne kadar çok şey kaybetmişti. Hikâyesini oluşturmak ve gerçekmiş gibi göstermek için şimdi tüm bu duygulara ihtiyacı vardı. "O benim kocamdı ve onu seviyordum," dedi ve Claire aslında gözyaşı olmadığını fark etmeden önce bardan bir peçete alıp gözlerine bastırdı. "Acı çekiyordu ve ben de herkesin yapacağı şeyi yaptım." Eva sanki diğer uçta biri konuşuyormuş gibi duraksadı ve sonra, "Diyecek hiçbir şeyim olmadığını söyle onlara," dedi.

Telefonu kulağından çekip sahte çağrısını sonlandırarak derin bir nefes aldı.

Barmene işaret ederek, "Votka tonik," dedi. Sonra da Claire'den çok kendi kendine, "Bunun başıma bela olacağını biliyordum. Sadece bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim," dedi. Barmenin önüne koyduğu içkiden bir yudum aldı. Claire, sandalyesini Eva'dan biraz daha uzağa kaydırırken omuzlarındaki gerginlik çoğu insanı susturmaya yeterdi. Ama Eva gözlerini kıstı ve isterisini bir kademe daha yükselterek nefesinin düzensizleşmesine izin verdi. Elinin uzanamayacağı yerde bulunan peçetelerden birini daha almak isterken omzunu tekrar Claire'e çarparak onu bir peçete uzatmaya zorladı.

"Teşekkürler," dedi Eva. "Sakin köşenize böyle darmadağın halde daldığım için özür dilerim. Sadece..." Sanki kelimeleri söylemek için cesaretini topluyormuş gibi duraksadı. "Kocam yakın zamanda vefat etti. Kanserden."

Claire tereddüt etti, hâlâ Eva'ya bakmıyordu ama sonunda, "Başınız sağ olsun," dedi.

"On sekiz yıldır birlikteydik. Liseden beri." Eva burnunu çekti ve gözlerini içkisine dikti. "Adı David'di." Bir yudum daha aldıktan sonra bir parça buzun ağzına kaymasına izin verip yanağının iç kısmına bastırırken hem kalp atışlarının hem de anlattığı hikâyenin biraz yavaşlamasını bekledi. Çok hızlı olursa kulağa içi boş ve yanlış gelebilirdi. Yalanların dozu iyi ayarlanmalıydı. Bir sonraki yalan tohumu ekilmeden önce iyice serpilmelerine izin verilmeliydi. "Gözlerimin önünde eriyip gidiyordu, çok acı çekerek hem de. Daha fazla izleyemedim." Devam etmeden önce ölmekte olan bir adamın görüntüsünün Claire'in kafasında canlanmasına izin verdi. "Ben de hemşireye evine gitmesini ve gece vardiyasını benim alacağımı söyledim. Bu konuda pek akıllıca davranmadım ama hayatın boyunca sevdiğin adam acı çekerken sağlıklı düşünmek imkânsız." Eva terminalin diğer ucuna boş gözlerle baktı. "Şimdi bu konuda sorular soruluyor gibi görünüyor. Bunun sonuçları olabilir."

Eva'nın ihtiyacı olan şey, Claire'e kendisinin de ortadan kaybolmak ve asla eve dönmek istemesi için ikna edici bir neden sunmaktı. Gerçeklerden başka bir nedene ihtiyacı vardı.

Claire'in vücut dilindeki değişimi hissetti. Eva'ya doğru hafifçe dönmüştü, bir santimden fazla değildi ama yeterliydi. "Kimler soru soruyor?" diye sordu Claire.

Eva omzunu silkti. "Adli tıp. Polis." Eliyle telefonu işaret etti. "Arayan kocamın onkoloğuydu. Bir hafta içinde herkesin soruları yanıtlamak üzere şehir merkezine gelmesini beklediklerini söyledi." Pencereden asfalta doğru baktı. "Şehir merkezinde hiçbir zaman iyi şeyler olmaz."

"New Yorklu musun?"

Eva ona bakarak başını iki yana salladı. "Kaliforniya." *Dur. Nefes al.* "Onu kaybedeli sadece yirmi bir gün oldu ve her sabah uyandığımda olanları yeniden yaşıyorum. New York'a bir seyahatin yardımcı olacağını düşündüm. Evimin tam tersi olan bir yerin, değişik bir manzaranın."

"Oldu mu peki?"

"Evet. Hayır." Dalgınca gülümseyerek Claire'e baktı. "İkisi de olabilir mi?"

"Sanırım."

"Benim için önemli olan her şeyi zaten kaybettim. Kocam gitti. Ona bakmak için işimden ayrılmıştım. Sadece ikimizdik, ailemiz yoktu." Eva derin bir nefes aldı ve şu ana kadar söylediği en doğru şeyi söyledi. "Dünyada yalnızım ve geri dönmek istemiyorum. Uçağım bir saat içinde kalkıyor ve ben o uçakta olmak istemiyorum."

Eva çantasını karıştırdı ve Oakland'e giden uçak için biniş kartını çıkarıp önlerindeki barın üzerine koydu. Hikâyesine biraz destek olacaktı bu. Bir ayartma. Sessiz bir öneri. "Belki başka bir yere giderim. Birikmiş param var. Hiç gitmediğim bir yere yeni bir bilet alıp her şeye yeniden başlarım." Eva, sanki az önce verdiği karar içindeki ağırlığı kaldırmış gibi sandalyesinde daha dik oturdu. "Sence nereye gitmeliyim?"

Claire'in yandan gelen sesi kısıktı. "Seni bulmaları uzun sürmez. Nereye gidersen git izini bulurlar."

Eva birkaç dakika düşündükten sonra, "Sence birinin ortadan kaybolması mümkün mü? İz bırakmadan yok olması?" diye sordu.

Claire cevap vermedi. İkisi de sessizce oturarak insanların uçuş kapılarına ya da bagaj alıma doğru ilerleyişlerini izliyordu. Acele içindeki yolcular, etrafındakilerle göz teması kurmaktan kaçınırken insanlarla aralarına mesafe koyuyordu. Barda yan yana oturan iki kadını fark edemeyecek kadar nereye gittiklerine odaklanmışlardı.

Uzaklarda bir çocuğun ağlaması gitgide yükseliyordu. Kısa bir süre sonra yanlarından geçen sinirli bir anne, "Bayan Hutchins için okumanı yapmadığın sürece *Komik Tuzak* filmini yüzüncü kez izlemene izin vermeyeceğim," dedi hıçkırarak ağlayan kızını arkasından çekerken.

Eva, Claire'in anneyle kızı gidene kadar koridorda bakışlarıyla onları takip etmesini izledi. Ardından, "Yeni neslin de Lindsay Lohan'ın eserlerini hâlâ takdir ettiğini bilmek güzel," dedi. İçkisinden bir yudum aldı. "Yaptığı diğer film neydi? Anne ve kızın bedenlerini değiştirip bir günü birbirleri gibi yaşadıkları film. Onu biliyor musun?"

"*Çılgın Cuma*. Kız kardeşim o filme bayılırdı," dedi Claire gözlerini içkisine dikerek.

Eva kafasının içinde ona kadar saydı. Bu konuşma, gitmesini istediği noktaya ulaşmıştı. "Kiminle değiş tokuş yapmak isterdin? Kim olmak isterdin?"

Claire'in başı yavaşça Eva'ya döndükten sonra bakışları kilitlendi ama Claire sessizliğini korudu.

"*Çılgın Cuma* şu anda bana kesinlikle yardımcı olurdu," diye devam etti Eva, sesi gitgide dalgınlaşıyordu. "Başka birinin bedene bürünmek, bambaşka bir hayatı yaşayabilmek. Hâlâ kendim olurdum ama kimse bunu bilmezdi."

Yanındaki Claire içmek için bardağını kaldırdığında Eva kadının elinin hafifçe titrediğini fark etti. “Porto Riko’ya gitmem gerekiyor,” dedi Claire.

Eva alkolün nihayet kan dolaşımına karıştığını, karnında ılık ve hafif bir etki yarattığını, son kırk sekiz saattir büyüyen düğümün gevşediğini hissetti. “Orada şu an yılın en güzel zamanı.”

Claire başını iki yana salladı. “O uçakta olmamak için her şeyi yapardım,” dedi.

Eva kelimelerin havada asılı kalmasına izin vererek Claire’in daha fazla ayrıntı verip vermeyeceğini görmek için bekledi. Çünkü Eva’nın aklındaki şey riskliydi ve Claire’in yeterince çaresiz olduğundan emin olması gerekiyordu. Bardağındaki buzları çevirirken votka ve tonik berrak sıvıya karışıyordu, misket limonu ise kenarda ezilmiş ve solmuştu. “Görünüşe göre ikimizin de *Çılgın Cuma*’ya ihtiyacı var.”

Eva’nın bildiği iki şey vardı. Birincisi, Claire’in bunun kendi fikri olduğuna inanması gerektiği idi. İkincisiyse, Eva artık yalan söyleyen ve kandıran bir insan olmak istemiyordu. Bu son seferdi.

Claire, Eva’nın biniş kartını barın üstünden kaldırıp inceledi. “Oakland nasıl bir yer?” diye sordu.

Eva omuz silkti. “Özel bir şeyi yok,” dedi. “Gerçi ben Berkeley’de yaşıyorum. Oradaki insanlar biraz çatlaktır. Telegraph Bulvarı’ndan tek tekerlekli bisikletle trompet çalarak geçsen bile kimse dönüp sana bakmaz. Öyle bir yer işte. Uyum sağlaması kolay çünkü herkes senden biraz daha tuhaftır.”

Tam o sırada barmen yaklaştı. “Siz hanımlara başka bir şey getireyim mi?” diye sordu.

Claire ilk kez gülümsedi. “Sanırım böyle iyiyiz, teşekkürler,” dedikten sonra Eva’ya döndü. “Beni takip et.”

Bardan çıkıp omuz omuza yürürlerken insanları etraflarından dolaşmaya zorladılar ve daha fazla konuşmadan kadınlar tuva-

letinde yorgun yolculardan oluşan bir sıraya girdiler. Birkaç kabin boşaldı ve Claire engelli kabini boşalana kadar arkalarındaki insanların ilerlemesine izin verdi. Eva'yı da peşinden içeri çekip kapıyı arkalarından kilitledi.

Claire alçak bir sesle, "Orada söylediğin şey, yani ortadan kaybolmanın mümkün olup olmadığını düşünmemle ilgili olan hani. Sanırım bunu yapmanın bir yolu var."

Kabinlerden sifon sesi, akan su sesi ve hoparlörden de uçuş anonsları yükseliyordu. Claire çantasını karıştırıp telefonunu çıkardıktan sonra elektronik biletini açarak Eva'ya uzattı. "Biletleri takas edersek uçuş kayıtları her birimizi kendi uçağımıza binerken gösterecek," dedi. "Ama Porto Riko'da benden hiçbir iz kalmayacak. Oakland'de de senden hiçbir iz kalmayacak."

Eva şüpheli görünmeye çalıştı. Eğer çok hızlı kabul ederse planı işe yaramazdı. "Delirdin mi sen? Benim için neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?"

"Sen de bunu benim için yapıyor olacaksın," dedi Claire. "Eve gidemem. Porto Riko'da ortadan kaybolacak yeteneklere sahip olduğumu düşünmem için ise aptal olmam gerekir."

Eva'nın gözleri Claire'in yüzüne sabitlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil."

Eva başını iki yana salladı. "Eğer bunu yapacaksam en azından bana neyin içine girdiğimi söyleyebilirsin."

Claire kabin kapısına doğru baktı, "Kocamdan ayrılmak için bir planım vardı. İşler yolunda gitmedi ve o da bunu öğrendi. Ortadan kaybolmalıyım, ta ki..."

"Ne olana kadar? Tehlikeli biri mi?"

"Sadece benim için."

Eva sanki düşünüyormuş gibi Claire'in telefonundaki elektronik bileti inceledi. "Birbirimize benzemediğimiz halde biletleri nasıl değiştirebiliriz?"

"Fark etmez. Zaten güvenlikten geçtik. Biniş kartımla birlikte telefonum da sende olacak. Kimse seni sorgulamayacak." Eva'ya

bakarken gözleri çaresizlikle açılmıştı. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Bu benim tek şansım.”

Eva bir şeyi neredeyse elde edecekken onun avuçlarının arasından tekrar çekilip alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bu, insanın öylesine gözünü karartan bir açlıktı ki olası felaketleri düşünemez olurdun.

Planın aslında çok basit olduğu ortaya çıktı. Çantalarının içindekileri hızla birbirlerine aktardılar, Claire kendi çantasından bir NYU şapkası çıkardı ve takarak saçlarını altına gizledi. Sonra da kazağını çıkarıp Eva’ya uzattı. “Kocam hiçbir şeyi atlamadan her izi takip edecektir. Bugünün her dakikası tekrar tekrar incelenecektir. Havalimanı güvenlik kayıtları da dahil. Biletlerden daha fazlasını takas etmemiz gerekecek.”

Eva ceketini çıkarıp bir an tereddüt ederek Claire’e uzattı. En sevdiği, fermuarlı ve iç cepleri olan asker yeşili kapüşonlu paltosuydu. Yıllarca ona iyi hizmet etmişti.

Claire ceketini giyerken hâlâ konuşuyordu. “İndiğinde kredi kartımı kullanıp nakit çek ya da başka bir yere bilet al. Nasıl istersen. Sadece kocamın takip edebileceği bir iz bırak.” Claire’in içine bilgisayar çantasını yerleştirdiği Eva’nın spor çantası şimdi Claire’in ayaklarının dibinde duruyordu. Sonra kozmetik çantasını açıp içinden plastik bir seyahat diş fırçası çıkardı ve Eva’nın eski paltosunun ceplerinden birine soktu ki Eva bunun garip olduğunu düşündü. Ağız hijyeninin şu anda önceliği olması tuhaf gelmişti. Claire cüzdanından bir tomar para çıkarıp başka bir cebe soktu, sonra cüzdanı kendi çantasına koyup Eva’ya uzattı. “Kocam her şeyimi kilitlemeden önce hızlı ol,” dedi. “Şifrem 3710.”

Eva, Claire’in parasına ihtiyacı olmamasına rağmen yine de aldı. Sonra Claire’e kendi çantasını uzattı. İçine bakma zahmetine bile girmede, hepsinden kurtulduğu için mutluydu. Şu anda ihtiyacı olan tek para, tenine yakın bir kesenin içindeydi ve kalan kısmı da uzakta onu bekliyordu.

Eva kollarını Claire'in kaşmir kazağının içine sokarken kaçışının yaklaştığını hissediyor ve Claire'in cesaretini kaybetmeyeceğini umuyordu. Doksan dakika içinde havada, Porto Riko'ya doğru uçuyor olacaktı. Yere ayak bastığı anda Eva izini nasıl kaybettireceğini çok iyi biliyordu – hem de yüzlerce farklı şekilde. Görüntüsünü değiştirip adadan olabildiğince çabuk uzaklaşacaktı. Bir tekne kiralayabilirdi. Bir uçak kiralayabilirdi. İstediklerini yapacak kadar parası vardı. Claire'in ne yapacağı umurunda değildi.

Aklına bir hafta önce Dex'le bir basketbol maçında ayaküstü yaptıkları bir konuşma geldi. *Sahte kimlik almanın tek yolu, kendi kimliğini sana vermeye hazır birini bulmaktır.* Eva neredeyse yüksek sesle gülecekti. Dex'in sözleri havalimanının 4. Terminalindeki engelli tuvaletinin kabininde gözlerinin önünde hayat bulmuştu.

Claire üzerindeki paltonun fermuarlarından biriyle oynarken Eva da Oakland'de onu kimlerin bekliyor olabileceğini düşündü. Claire'in, Eva'nın tanıdık paltosunu giyerek havalimanından çıktığını gördüklerinde bir an duraksayabilirlerdi ancak benzerlikler burada sona eriyordu.

Eva kontrollü telefonunu göğsüne bastırarak, "Umarım sakıncası yoktur," dedi. "Ama tüm fotoğraflarım burada ve kocamdan gelen birkaç sesli mesaj..." Claire'in onun telefonunda kayıtlı kimsenin ya da fotoğrafın olmadığını ve arama geçmişinde sadece bir numara olduğunu öğrenmesi riskini göze alamazdı. Claire'in telefonunu kaldırdı. "Ancak elektronik bileti tarayabilmem için şifreni devre dışı bırakman gerekiyor. Tabii bir bilet yazdırıp telefonunu yanında tutmak istiyorsan ayrı."

"Ve beni bu şekilde takip etmesine izin mi vereyim? Hayır, kalsın," dedi ve ayarlar arasında gezinip şifresini devredışı bıraktı. "Ama önce bir numarayı almalıyım."

Eva, Claire'in çantasından bir kalem çıkarıp eski bir fişin arkasına bir şeyler karalamasını izledi.

Tam o sırada Oakland uçuşu anons edildi. Uçağa biniş başlamıştı. Yüzlerinde korku ve heyecan birbirlerine karışmış halde birbirlerine baktılar.

“Sanırım buraya kadar,” dedi Claire.

Eva, Claire’in Kaliforniya’ya giden uçağa bindiğini ve orada indiğini hayal etti. Orada ne bulacağına dair hiçbir fikri olmadan parlak güneş ışığına doğru yürüdüğünü düşününce kendini suçlu hissetmemeye çalıştı. Ama Claire mücadelecı görünüyordu. Zeki-ydi. Bir yolunu bulurdu. “Yeniden başlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi Eva.

Claire ona sarıldı ve fısıldadı. “Beni kurtardın. Bunu unutmayacağım.”

Ardından gitmişti. Claire kabinden çıkıp kalabalık havalimanına geri dönmüştü. Güvenlik kameraları yeşil paltolu ve NYU beyzbol şapkasını gözlerinin hemen üstüne kadar indirmiş, farklı bir hayata doğru yürüyen bir kadını kaydediyordu.

Eva tekrar kapıyı kilitledi ve serin fayans duvara yaslanıp sabah-tan beri damarlarına karışan adrenalinin vücudundan akıp gitmesine izin verdi. Kolları ve bacakları güçsüzleşirken kafası bulanıktı. Henüz özgür değildi ama buna hiç olmadığı kadar yakındı.

Eva kilitli kabinin içinde son ana kadar bekledi. Claire’in batıya uçarken özgürlüğüne doğru güneşle yarıştığını hayal etti.

“Porto Riko seferini yapan 477 sefer sayılı uçuş için yolcu alın-mına başlanmıştır,” diyen anonsu duyunca dışarı çıktı ve kuyrukta bekleyen kadınların oluşturduğu uzun sıranın yanından geçti. Göz ucuyla aynadaki yansımasını izledi ve içinden dans ediyormuş gibi hissederken ne kadar sakin görüldüğüne hayret etti. Claire’in pembe kaşmir kazağının kollarını yukarı sıyırdı, ellerini çabucak yıkadı ve tekrar yolcu bekleme salonuna çıkmadan önce yeni çantasını omzuna astı.

Kapıda durup alışkanlıktan gözleriyle kalabalığı tarayarak bekledi ve risk ya da tehlike değerlendirmesi yapmak zorunda kalmadan bir alanda nasıl bulunacağını öğrenip öğrenemeyeceğini merak etti. Ancak etrafındaki herkes kendi düşüncelerine dalmış, New York'un soğuk havasından daha sıcak bir iklime kaçmak için can atıyor gibiydi.

Telaşlı bir kapı görevlisi mikrofonu ağzına yaklaştırdıktan sonra, "Bu sabahki uçuşumuz tam kapasite değil, bu yüzden bekleme listesinde olan yolcularımızdan uçağa binmek isteyenler kontuardan giriş yapabilirler," dedi.

Tatil kıyafetleri içindeki insanlar uçağa ilk binen grup olmak için sıraya girmeye çalışıyordu ama sadece bir kapı görevlisi olduğundan işler kaotik ve yavaş ilerliyordu. Eva, altı kişilik gürültülü bir ailenin yanında durmaya özen gösterdi. Çantasının içindeki Claire'nin telefonu çalınca merak edip çıkardı.

Ne bok yedin sen?

Eva'yı duraksatan kelimeler değil, o kelimelerin ardındaki tanıdık ve zehirli öfkeydi. Ardından telefon çalınca sinirleri gerildi, neredeyse elinden telefonu düşürecekti. Sesli mesaja düşmesine izin verdi. Tekrar çaldı. Ve tekrar. Uçağa doğru uzanan köprüye baktı, önündeki insanları saydı, sıranın daha hızlı ilerlemesi, uçağa binip yoluna devam edebilmesi için dua etti.

Arkasındaki bir kadının, "Ne oldu?" diye sorduğunu duydu.

"Kapağın tam açılmadığını duydum," dedi bir başkası.

"Aman ne güzel," dedi kadın.

Sıra Eva'ya geldiğinde telefonu uzattı, uçuş görevlisi ismine bile bakmadan elektronik bileti taradı. Telefonu Eva'ya geri verdi ve o da hemen kapatıp Claire'in çantasına geri koydu. Sıra ilerledikçe Eva, uçak köprüsünün girişinde sabırsız yolcuların oluşturduğu uzun bir sıraya daldı. Birinin çantası ona arkadan çarpınca kendi omzundakini düşürdü ve Claire'in eşyaları etrafa saçıldı.

Her şeyi toplamak için eğildiğinde tekrar yolcu salonuna doğru baktı. İnsan kuyruğu etrafını sarmış, kapı görevlisinin görüşünü kapamıştı ve Eva bu ortamda kaçmanın ne kadar kolay olacağını fark etti. Uçak dolu değildi. Boş koltuğu fark etmeye-bilirlerdi. Uçağa giriş kartı taranmıştı ve Claire çoktan Oakland'e doğru yola çıkmıştı.

Eva'nın karar vermek için sadece bir saniyesi vardı. Bunu nasıl yapacağını görebiliyordu. Kenara çekilip duvara yaslanacak ve başka bir sahte telefon görüşmesi yapacaktı. Hayatı tarafından tüketilmiş, yeni bir yere doğru yol alan başka bir gezgin olacaktı. Havalimanından ayrılabilirdi. Brooklyn'e gidebilir ve saçını kahverengiye boyatmak için randevusuz müşteri kabul edecek bir kuaför bulabilirdi. Sonra da Claire'in kimliğini kullanarak daha sonraki bir uçuş için nakit ödeme yapabilirdi. Tamamen iki farklı ülkeye seyahat eden iki Claire Cook olurdu. Bir kez inip ortadan kaybolduğunda da veriler önemsiz hale gelirdi.

Eva da öyle.

CLAIRE

Salı, 22 Şubat

Uçak havalandıktan ancak bir saat sonra kalp atışım normale dönebildi ve yıllardır özlemini çektiğim ilk derin nefesi aldım. Saatime göz attım. İçinde olmam beklenen uçak şu anda benden binlerce kilometre uzaklıkta, Atlantik üzerinde bir yerlerde olmalıydı. Uçağın Porto Riko'ya vardığını, terminale girip yolcuları indirdiğini ve Eva'nın görünmez bir halde herkesin yanından geçip gittiğini hayal ettim. Rory şimdiye kadar FedEx paketinde ne olduğunu çoktan keşfetmiş olmalıydı ve beni aramaya başladığında da Claire Cook ya da Amanda Burns olarak arıyor olacaktı. Eva James'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şey neredeyse fazla kolay olmuştu.

On üç yaşımıdayken annemle verandada oturduğum bir geceye dair anımı hatırladım. Birkaç haftadır bir grup popüler kızın hedefi olmuştum. Beni takip ediyor, zalimce şeyler fısıldıyor, can yakıcı sözlerini söylemek için koridorda ya da tuvalette yalnız kalmamı bekliyorlardı. Annem müdahale etmek istemişti ama

bunun durumu daha da kötüleştireceğine inandığım için ona izin vermemiştim. “Keşke ortadan kaybolabilsem,” diye fısıldamıştım. Birlikte üç yaşındaki Violet’ın küçük bahçede koşturmasını ve güllerin hafif akşam esintisinde sallanmasını izliyorduk.

“Eğer dikkatli bakarsan, Claire, çözümler her zaman ortaya çıkar. Ama onları görecektir kadar cesur olmalısın,” derken elimi kucağımdan çekip ellerinin arasına almıştı.

O zaman sözleri kafamı karıştırmıştı. Ama şimdi anlıyordum ki bana daha sonrası için tutunmam gereken bir öğüt vermişti. İki korkunç seçenek arasında sıkışıp kalmıştım. Rory’nin öfkesi ya da Nico’nun bana yardım etmek için göndermiş olabileceği ne idüğü belirsiz insanlar. Ama sonra Eva gelip bana bir yol göstermişti.

Eva’yı ve kaybettiklerini düşündüm. Bu işin sonu nereye varırsa varsın umarım kendisiyle barışabilmenin bir yolunu bulabilirdi. Uzak bir köye kaçtığını, okyanus kenarında küçük bir ev bulduğunu, sarı saçlarının güneşin koyulaştırdığı teniyle kontrast oluşturarak omuzlarına bir bağışlanma gibi döküldüğünü hayal ettim. Her şeyden uzakta. Tam kendim için umduğum gibi yeni bir başlangıç yapıyordu.

Birbirimizi bulmamız ne kadar da sıradışıydı.

İçimde bir sevinç dalgası oluşunca yüksek sesle gülerek yanımda oturan adamı ürküttüm. “Kusura bakmayın,” dedikten sonra pencereye dönüp altımızdaki manzaranın şehirden tarım arazilerine dönüşmesini ve Rory’yle aramdaki kilometrelerin her saniye artmasını izledim.

Altı saat sonra uçak Oakland’e doğru inişe geçti. San Francisco üzerinde daireler çizdik ve pilot Körfez Köprüsü ile Transamerica binası gibi simge yapıları anons etse de ben heyecandan pek fark etmedim. Uçaktan inmek için sıramı beklerken insan kalabalığı üzerime geliyordu. Bu yüzden gözlerimi kapatarak Violet’la oynadığımız, “Hangisini Tercih Ederdin?” oyununu düşündüm. Sa-

atlerimizi imkânsız ve komik seçenekler yaratarak geçirirdik; *On hamamböceği yemeyi mi yoksa bir yıl boyunca her akşam yemekte ciğer yemeyi mi tercih ederdin?* Şimdi olsa Violet'la ne uydurabileceğimizi merak ederek kendi kendime gülümsedim. *Kötü niyetli ama zengin bir adamla evlenmeyi mi yoksa parasız ve kimliksiz yeni bir yerde yeniden başlamayı mı tercih ederdin?* Karar benim için basit görünüyordu.

Sonunda kapı açıldı ve insanlar uçaktan inmeye başladı. Ben de onların arasında yerimi alarak şapkamı gözlerimin hemen üzerine çektim. En azından havalimanından çıkıp güvenlik kamehanelerinden uzaklaşana kadar gerekliydi. Yapmam gereken ilk şey Petra'yı arayıp Oakland'de olduğumu söylemekti. Sonra da fazla soru sormayacak ucuz bir otel bulmaktı. Cüzdanımda sadece dört yüz dolar olduğu için akıllı davranmalıydım.

Uçaktan indiğimizde herkesi geçip ankesörlü bir telefon aramaya koyuldum. Ama kapıların ötesine geçtiğimde bir şeylerin normal olmadığını fark ettim. Çeşitli bar ve restoranlarda televizyon monitörlerinin etrafında toplanmış birkaç grup insan sessizliğe bürünmüştü.

Bir şeyler olmuş olmalıydı.

Chili's barın dışındaki bir gruba yaklaşıp insanların omuzlarının üzerinden baktım. Televizyon bir kablolu haber kanalına ayarlanmış ama sesi kısılmıştı. Adı ekranda yanıp sönen ve kederli görünen bir kadın konuşuyordu. Hillary Stanton, NTSB kıdemli iletişim sorumlusu. Ekranın altındaki açıklamayı okudum.

Kazaya neyin sebep olduğunu henüz bilmiyoruz, bir şeyler söylemek için daha çok erken.

Ekran bir haber muhabirine geçti ve demin siyah altyazı bantının kapadığı manşete gözüm takıldı.

477 sefer sayılı uçak kazası.

Tekrar okudum ve kelimeleri farklı bir anlama gelecek şekilde yeniden düzenlemeye çalıştım.

477 sefer sayılı uçuş benim Porto Riko uçuşumdu.

Ekrana yaklaştım. Muhabirin aktardıklarıyla beraber ekranda daha fazla metin belirdi.

Yetkililer kazanın nedeni hakkında henüz bir açıklama yapmazken kazadan kurtulan olma ihtimalinin düşük olduğunu belirttiler. 477 sefer sayılı uçak 96 yolcusuyla Porto Riko'ya gidiyordu.

Ekranda okyanustan canlı görüntüler vardı. Enkaz parçaları yüzüyordu.

Yer ayağımın altından kaymış gibiydi. Yanımda duran adama doğru yalpaladım. Beni dirseğimden tutarak dengemi sağladı ve düşmeyeceğimden emin olmak için biraz tuttuktan sonra, “İyi misiniz?” diye sordu.

Tutuşundan kurtularak kalabalığın arasından ilerledim. Televizyon ekranında gördüklerimle Eva'nın zihnimde hâlâ net olan anısını bağdaştıramıyordum. Sesini hâlâ duyabiliyordum, tuvalet kabininin kapısı arkamdan kapanırken gülümsemesini hâlâ görebiliyordum.

Başım önümde koridorda ilerlerken birkaç tane daha televizyon ekranı olduğunu fark ettim. Hepsi de olanları yayınlıyordu. Boğazımda yükselen safrayı yuttum ve tuvaletin yanındaki ankesörlü telefona ulaştım.

Titreyen parmaklarımla Petra'nın numarasını not ettiğim fişi çıkarıp tuşladım. Ses beni bir dolar yirmi beş sent atmaya yönlendirdi. Beş çeyreklik sayana kadar Eva'nın cüzdanını karıştırdım ve kalbim hızla çarparken her seferinde bir tane olmak üzere yuvaya yerleştirdim.

Ama telefon çalma sesi yerine üç kısa sinyal duydum ve ardından da otomatik bir ses, “*Üzgünüz, bu numara artık hizmet vermiyor,*” dedi.

Ona ulaşmak için acele ederken yanlışlıkla bir rakamı çift tıklamış olmalıydım, bu yüzden derin bir nefes aldım ve ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım. Bozuk para kutusundaki çeyreklikleri toplayıp bu sefer sayıları daha yavaş tuşladım.

Ancak yine numaranın hizmet vermediği uyarısını aldım.

Ahizeyi yerine koydum. Sanki gerçeklikten kopmuş, bedenimden ayrılmış gibi hissediyordum. Bomboş duran sıralı sandalyelere doğru ilerleyerek oturdum ve gözümü koridora diktim. İnsanlar görüş alanımın içinde ve dışında hareket ediyordu; bavullarını çekiyor, çocuklarını topluyor, cep telefonlarıyla konuşuyorlardı.

Numarayı yanlış kopyalamış olmalıydım. Tuvalet kabininde Petra'nın numarasını karaladığım anı düşündüm, adrenalin yüzünden dikkatim tamamen dağınıktı.

Ve şimdi tamamen bağlantım kesilmişti.

Karşımdaki televizyon ekranları yeniden değişince dikkatim oraya çekildi.

Yolcuların isimleri henüz açıklanmadı ancak NTSB yetkilileri bu akşam bir basın toplantısı düzenleyeceklerini belirtti.

Ne kadar savunmasız hale gelmek üzere olduğumu, bu tür olayların ulusun kalbine nasıl dokunacağını fark ettim. Önce tüyler ürpertici detaylar ve neyin yanlış gittiğine dair spekülasyonlar dolaşacaktı. Sonra insanların merakı kabarcacaktı. Kurbanlar. Hayalleri ve umutları. Kahkaha atan, gülen ve olayların nasıl sonlanacağından habersiz yüzleri. Rory'nin olduğu kişiden dolayı hikâyem daha da güçlenecekti, anonim olma hayallerim endişe verici bir hızla suya düşecekti. Fotoğrafım yakında medyaya yansıyacak ve gören herkes beni tanıyacaktı. Maggie Moretti kadar kötü şöhretli olmak üzereydim. Rory'nin cesurca katlanmak zorunda kalacağı bir trajedi daha olacaktı. Ben de azıcık param, kimliğim ve saklanacak hiçbir yerim olmadan sıkışıp kalacaktım.

Gözlerim Eva'nın çantasına takılınca çantanın içine uzanıp anahtarlığıyla cüzdanını çıkardım. Anahtarları cebime atıp cüzdanı açtım ve ehliyetindeki adresi ezberledim. *543 Le Roy*. Hiç tereddüt etmeden havalimanından çıkıp parlak Kaliforniya güneşine doğru yürüdüm ve bir taksi çağırdım.

Otoyol boyunca hızla ilerledik. San Francisco'nun silueti körfezin doğu yakasındaki endüstriyel binaların arasından görünüyordu ama benim gözüm görmüyordu bile. Onun yerine aklım Eva'nın benimle tuvalet kabinindeki son anlarındaydı; kendine ikinci bir şans yaratmaya kararlıydı ve asla başaramayacağını düşünmüyordu. Başımı pencereye yasladım ve tenime değen soğuk cama odaklanmaya çalıştım. *Sadece biraz daha dayanmalıyım*. Kapılı kapılar ardına geçene kadar kendime dağılma izni veremedim.

Kısa süre sonra renkli ve neşeli üniversite öğrencileriyle dolu sokaklara çıktık. Rory'nin şu anda ne yapıyor olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Büyük olasılıkla Detroit'teki etkinliği iptal etmişti ve New York'a dönüyordu. Kırk bin doları sessizce bankaya yatırdıktan sonra geri kalan her şeyi gizli çekmecesine kaldıracaktı.

Üniversitenin önünden geçerken camdan dışarı baktım, öğrenciler gelişigüzel gruplar halinde karşıdan karşıya geçerken sadece üniversite öğrencilerinin olabileceği şekilde kayıtsızlardı. Doğu kampüsün etrafından dolaşp kuzey tarafında tepeleri ve dolambaçlı sokakları olan bir yerleşim bölgesine girdik. Dubleksler ve apartmanlar uzun kızılçamların arasında yan yana sıralanırken Eva'nın ön kapısından girdiğim anda ne bulacağımı düşündüm. Kocasıyla paylaştığı ve her şeyin sonsuza dek donup kaldığı evde davetsiz bir misafir olacaktım. Fotoğraflarına bakan, banyolarını kullanan ve yataklarında uyuyan bir misafir. Ürperdim ve o kadar ilerisini düşünmemeye çalıştım.

Şoför beni beyaz, iki katlı, uzun bir ön verandası ve iki uçtaki kapıları aynı olan bir ikiz villanın önünde bıraktı. Sağ

tarafındaki ev perdeliydi, meraklı gözlerden gizleniyordu. Büyük bir çam ağacı verandanın bir kısmını gölgede bırakırken altındaki toprak koyu ve taze görünüyordu. Sol taraf ise boştu; çıplak pencereler kırmızı duvarlı, tavan süslemeleri ve parke döşemeleri olan boş odaları gözler önüne seriyordu. Bir komşunun kim olduğuma ya da Eva'nın nereye gittiğine dair sorularına cevap vermek zorunda kalmayacağım için rahatladım.

Anahtarları kurcaladım ve sonunda doğru olanı bulunca kapıyı iterek açtım. Bir alarm olma ihtimali aklıma geldiğinde donup kaldım ama artık çok geçti. Ancak her şey sessizdi. Ortama kapalı bir odanın ağır havası hâkimdi, çiçeksiyle kimyasal arasında gidip gelen ve bir an için hissedilip sonra kaybolan bir koku vardı.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra sanki birkaç dakika önce biri tekmelemiş gibi görünen bir çift ayakkabının yanından dikkatlice geçerken kulaklarımı herhangi bir ses, başka bir insan sesi duymak için zorladım. Fakat onca karmaşaya rağmen ev durgun görünüyordu.

Aniden ayrılmam gerekirse diye çantamı ön kapının yanına bıraktım ve mutfığa göz atmak için yavaşça ilerledim. Boştu ancak tezgâhta açık bir kutu diyet kola ve lavaboda birkaç tabak duruyordu. Arka bahçeye açılan bir kapı vardı ama zincirle kilitlenmişti.

Etrafı dikkatle dinlerken merdivenleri yavaşça çıktım. Sadece üç oda vardı: banyo, ofis ve yatak odası. Sanki biri aceleyle çıkmış gibi yatağa ve yere kıyafetler fırlatılmıştı. Artık evde yalnız olduğuma ikna olduğumda tuttuğum nefesimi bıraktım.

Alt kattaki kanepeye oturup başımı öne eğip ellerimin arasına aldıktan sonra kendimi bıraktım ve gün boyunca yaşananların ağırlığının üzerime çökmesine izin verdim. Hissettiğim paniğin ve ardından herkesi atlatmış olmanın verdiği heyecanın.

Ve sonra Atlantik Okyanusu'nun dibinde bir yerde yatan Eva'yı düşündüm. Uçak suya çarptığında canının acıyıp acımadığını, çarpışmaya kadar geçen sürenin korku dolu çığlıklar ve ağlamalarla dolu olup olmadığını ya da oksijen yetersizliği

nedeniyle ölümünün kısa sürüp sürmediğini düşündüm. Sakinleşmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım. *Güvendeyim. İyiyim.* Dışarıda sessiz mahalleden bir araba geçerken uzaktan çan sesleri duydum.

Kafamı kaldırıp duvardaki çerçeveli soyut resimlere ve kanepenin etrafındaki yumuşak koltuklara baktım. Oda küçük ama rahattı, mobilyalar kaliteli ama abartı değildi. Kısa süre önce geride bıraktığım evin tam tersiydi.

Koltuğun televizyona bakan kısmında hafif deformasyon vardı ama mobilyaların geri kalanı sanki daha önce kimse oturmamış gibi tertemiz görünüyordu. Odada beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştım. Belki de bırakıldığı şekildendi, sanki biri birkaç dakikalığına uzaklaşmış gibiydi. Eva'nın kocasının hasta yatağının nerede olabileceğini anlamaya çalışarak alanı taradım. Hasta bakım alanı neredeydi, bakıcılar ilaçları nerede saymış, dozajlarını nerede ölçmüş ya da ellerini nerede sterilize etmişti? Ama tüm kanıtlar gitmişti. Halıda en ufak bir iz bile yoktu.

Odanın diğer ucundaki kitaplık tıka basa kitap doluydu. Biyoloji ve kimya kitaplarının yanı sıra en alt rafta birkaç ders kitabı da vardı. *Ona bakmak için işimden ayrılmıştım*, demişti. Belki de Berkeley'de profesördü? Ya da kocası öyleydi.

Mutfaktan bir vızıltı geldi, sessiz evde yarattığı gürültü rahatsız ediciydi. Kapının önüne geldiğimde tezgâhın üzerinde iki teneke kutunun arasına sıkıştırılmış siyah cep telefonunu fark ettim. Eva'nın New York'ta havalimanında kullandığı telefonu hatırlayarak onu şaşkınlıkla elime aldım. Anlık bildirim, belirli bir süre sonra kaybolan o mesajlaşma uygulamalarının birinden *D* adlı bir kişidendi.

Neden gelmedin? Bir şey mi oldu?

Telefon elimdeyken başka bir mesajla titreyince neredeyse olduğum yerde zıplayacaktım.

Beni hemen ara.

Telefonu tezgâha geri attım ve başka mesaj gelecek mi diye bekleyerek gözlerimi diktim ama sessiz kaldı ve umarım *D* her kimse bu gece için soru sormayı bitirmişti.

Lavaboya doğru ilerledim ve küçük arka bahçeyi gören pencereden dışarı baktım. Etrafı çalılarla çevriliydi ve arka çitteki bir kapıya uzanan tuğladan bir yürüyüş yoluyla ikiye bölünmüştü. Eva'nın, kocası ölüm döşegindeyken burada durup tıpkı şimdi olduğu gibi gökyüzü kararırken yavaş yavaş alacakaranlığın çöküşünü ve gölgelerin morla maviye boyanışını izlediğini hayal ettim.

Telefon tekrar çalınca ses boş mutfakta yankılandı ve içime kurt düştü. Boş ev kendini bana sunuyor ama hiçbir şey de göstermiyordu.

EVA

Berkeley, Kaliforniya
Ağustos
Kazadan Altı Ay Önce

Eva onu yurdun dışında bekliyordu. Yıllar önce kaldığı aynı yurt değildi, daha yeni ve yumuşak hatları olan koyu ahşap süslemeli bir yerdi. Sanki öğrencilerin yurt yerine İtalyan villalarında yaşadıklarını hissetmelerini istiyorlarmış gibiydi. Bakışları yukarıya, sabahın serin havasını buyur etmek için açılmış pencerelere, adını hiç duymadığı grupların posterlerine ve bandanmış fotoğraflara kaydı. Kampüsün ortasında durmuş kendine ait olmayan bir arabaya yaslanırken Campanile'in çan sesini duyuyor ve sabahın erken saatlerinde dersi olan öğrenciler yanından geçip gidiyordu. Hiçbiri Eva'ya bakmıyordu. Hiçbir zaman bakmazlardı.

Sonunda beklediği kişi sırt çantasını bir omzuna asmış, burnu telefonuna gömülü halde dışarı çıktı. Eva yanında yürümeye başlayana kadar onu fark etmedi.

"Merhaba Brett," dedi Eva.

Çocuk irkilerek başını kaldırdı ve kim olduğunu görünce yüzünde endişe belirdi. Ama ardından gülümsedi ve "Eva. Merhaba," dedi yürümeye devam ederken.

SON UÇUŞ

Caddenin karşısında iki adam park halindeki bir arabadan inip aynı yöne doğru yavaş ve sessiz adımlarla yürümeye başlamıştı. Onları takip ediyorlardı.

Eva konuşmaya başladı. “Neden burada olduğumu bildiğine eminim.”

Caddeyi geçtiler, kahve dükkânlarının ve kitapçıların önünden devam ederek kampüsün güney ucuna doğru ilerlediler. Saat on bire kadar açılmayacak olan küçük bir sanat galerisinin girişine giden tuğladan dar bir ara sokağın ağzına geldiklerinde Eva, Brett’in önüne geçerek onu durdurdu. Arkalarındaki adamlar da durmuş bekliyorlardı.

“Eva, dinle,” dedi Brett. “Gerçekten çok üzgünüm ama henüz para bulamadım.” Konuşurken, sabahın bu saatinde sokakta bulunan az sayıdaki insanın yüzlerine bakarak bir arkadaş, araya girip ona yardım edecek birini arıyordu. Ama Eva endişeli değildi. Onu izleyen herhangi biri için Brett sadece kaldırımında bir kadınla sohbet eden bir öğrenciydi.

“Geçen sefer de böyle demiştin,” dedi Eva. “Ve ondan önceki sefer de.”

“Annemle babam,” diye açıklamaya başladı Brett. “Boşanıyorlar ve harçlığımı yarıya indirdiler. Birayı bile zar zor alabiliyorum.”

Eva sanki böyle bir sorunu çok iyi biliyormuş gibi başını anlayışla yana eğdi. Sanki Berkeley’de geçirdiği üç kısa yıl boyunca cüzi bir ödenekle yaşamak zorunda kalmamış, uzun hafta sonlarını geçirmek için yemekhaneden fazladan yemeği cebe indirmemiş gibi. Kimse ona harçlık vermemişti. Bira parasını çıkarmak Eva’nın endişe ettiği şeyler listesinde hiç yer almamıştı.

Eva konuşmaya devam etti. “Bu üzücü bir hikâye. Ne yazık ki bu benim sorunum değil. Bana altı yüz dolar borcun var ve beklemekten yorulдум.”

Brett sırt çantasını omzunda daha yükseğe çekti ve caddeden gürültüyle geçen bir otobüsü izledi, bakışları gittiği yolu takip etti. “Parayı bulacağım. Yemin ederim. Sadece... biraz zaman alacak.”

Eva elini cebine götürerek bir sakız çıkardıktan sonra paketi dikkatle açıp sakızı ağzına attı ve sanki çocuğun söylediklerini düşünüyormuş gibi yavaşça çiğnedi. Arkadan gelen adamlar Eva'nın işaretini gördüler ve onlara doğru ilerlemeye başladılar.

Brett onları anında fark etti. Adımlarındaki amacı ve nihai hedeflerinin ikisinin yanı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Koşacakmış gibi geriye doğru bir adım attı ama adamlar mesafeyi hızla kapatarak onu sıkıştırdılar.

Korku ve panikten çılgına dönmüş gözlerle, "Aman Tanrım," diye fısıldadı Brett. "Eva, lütfen. Yemin ederim ödeyeceğim. *Yemin ederim.*" Geri çekilmeye başladı ama iki adamdan daha iri olan Saül onu durdurmak için elini Brett'in omzuna koydu. Eva onun iri parmaklarını iyice sıkıldığını görebiliyordu, ardından Brett ağlamaya başladı.

Eva sokağa doğru geri çekildi, üzerine düşeni yapmıştı. Ama Brett'in bakışları onu durdurdu. Fikrini değiştirmesi için sessizce yalvaran gözleri Eva'yı tereddüt ettirdi. Belki de sabah ışığının üzerlerine düşme şekkindendi, havadaki ilk sonbahar esintileri ona yeni dersler ve öğrenilecek yeni şeyler içeren yeni bir dönemi hatırlatıyordu. Hayatının bir zamanlar sevdiği ve elinden henüz alınmamış o zamanını.

Ya da belki de Brett'in bu kadar genç görünmesindendi. Yüzündeki sakalları hâlâ yumuşak ve seyrek, alnında kıpkırmızı bir sivilce vardı. O sadece bir çocuktü. Ve kendisinin de bir zamanlar çocuk olduğunu hatırladı; o da hatalar yapmıştı ve başka bir şans için yalvarmıştı.

Kimse ona bu şansı vermemişti.

Geri adım atarak Brett'i kaldırımından aşağı, yürüyüş yoluna doğru götürmelerine izin verdi.

Arkasından gelen sesle irkildi. "Yapılması gerekiyordu."

Dex.

Kapalı bir dükkânın gölgede kalan kapısından çıktı ve bir sigara yakarak ona kendisiyle birlikte yürümesini işaret etti.

Arkalarından yumrukların ete çarpma sesi, Brett'in çığlıkları, yardım için yalvarışları geliyordu. Sonra kasıtlı bir şiddetli darbenin –belki karnına bir tekme indirilmişti ya da kafası duvara vurulmuştu– ardından Brett'ten başka ses gelmedi.

Eva, Dex'in kendisini incelediğini bilerek bakışlarını sabit tuttu. "Burada ne işin var?"

Omuz silkti ve sigarasından bir nefes çekti. "Bu kısmı sevmediğini biliyorum. Uğrayıp seni kontrol edeyim dedim."

Yalan mı söylüyordu? Doğru muydu yoksa? Dex sözkonusu olduğunda bunu anlamak zordu ama Eva yıllar içinde Dex'in, patronları Fish söylemediği sürece yataktan bu kadar erken kalkmadığını öğrenmişti.

"Ben iyiyim," dedi Eva.

Birlikte stadyuma doğru tepeyi tırmanırken başka bir kahve dükkânının önünden geçtiler, beyaz tentesi köşede hâlâ istiflenmiş boş masa ve sandalyelerle dolu bir verandayı gölgeliyordu. İçerisi işe gitmeden önce sabah kahvelerini alan profesörler ve üniversite çalışanlarıyla doluydu. Dışarıda tekerlekli sandalyesinde oturmuş mızıka çalan bir dilenci vardı. Eva ona beş dolarlık bir banknot uzattı.

"Tanrı seni korusun," dedi adam.

Dex gözlerini devirdi. "Çok dokunaklı."

"Hayır, sadece karma," diye düzeltti Dex'i.

Tepenin başındaki Kültür Merkezi'nin dışında durdular ve Dex sanki manzaraya hayranmış gibi yanında durup körfeze baktı. Eva da onun bakışlarını takip etti. İki adam yürüyüş yolundan çıkmış batıya, Telegraph Bulvarı'na doğru ilerliyorlardı. Muhtemelen kanlı bir yığın halinde bıraktıkları Brett'ten hiçbir iz yoktu. Galeri sahibi birkaç saat içinde onunla karşılaşacak ve polisi arayacaktı. Ya da belki Brett bir şekilde ayağa kalkmayı başarır ve tökezleyerek yurduna geri dönerdi. Bugün derse falan gidemezdi.

Adamlar gözden kaybolunca Dex ona döndü ve küçük bir kâğıt parçası uzatarak, "Yeni müşteri," dedi.

Brittany. 16:30 Tilden.

Eva gözlerini devirdi. “Hiçbir şey Brittany ismi kadar doksanlar çocuğuyum diyemez. Onu nasıl buldun?”

“Los Angeles’ta tanıdığım bir adamın tavsiyesiyle. Kocasını bu-
raya yeni transfer oldu.”

Eva aniden geri çekildi. “Öğrenci değil mi?”

“Hayır ama endişelenmene gerek yok,” diye güvence verdi.
“Güvenilir biri.” Sigarasını yere atıp ayakkabısının altında ezdi.
“Öğleden sonra üçte görüşürüz.”

Eva’nın onayını beklemeden tepeden aşağı yöneldi. Zaten ge-
rek de yoktu. Dex’le birlikte çalıştığı on iki yıl boyunca hiçbir
toplantıyı kaçırmamıştı. Brett’ten hâlâ iz yoktu. Dex yürüyüş yo-
lundan çıkana kadar onu izledi ve sonra kuzeye, eve doğru döndü.

Kampüsün merkezinden geçerken anılar etrafında dönüyor-
du. Berkeley’de yaz sonuydu. Eva’nın üniversitenin iniş çıkışlarına
derinden bağlı olan ritmi bozulmuştu; Dex’in varlığıyla dengesi
şaşmış, neden Dex’in o sabah ona katıldığını düşünmeye başla-
mıştı.

Eva arkasından birinin, “Affedersiniz,” dediğini duydu.

Duymazdan geldi ve kampüsün ortasından akan bir derenin
üzerindeki küçük köprünün üzerinden geçti.

“Affedersiniz,” dedi ses tekrar, daha yüksek bir şekilde.

Görünüşüne bakılırsa birinci sınıf öğrencisi olan genç bir
kız kot pantolon, bot ve yeni olduğu anlaşılan bir sırt çantasıyla
Eva’nın önüne adım attı. “Bana Campbell Salonu’nun nerede
olduğunu söyleyebilir misiniz? Geç kaldım, bugün ilk günüm
ve uyuyakalmışım...” Eva gözleri ıslık ıslık parlayan ve önünde
hâlâ sonsuz seçenek uzanan kıza bakarken kız sözlerini yarıda
kesmişti.

Henüz gerçekleşmemişti ama başka bir Brett olacaktı. Berke-
ley’nin baskısının bu kıza ikiye bölmesi için kaç ay geçmesi ge-
rekecekti? İlk kez bir sınavdan geçer not alamamasına ya da bir
ödevden ilk düşük puanını almasına ne kadar vardı? Eva, birinin

Dex'in adının ve numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçasını kütüphanedeki çalışma masasının üzerinde kaydırıldığını hayal etti. Eva'nın onunla Campbell Salonu'nun dışında buluşmasına ne kadar vardı?

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu kız bir kez daha.

Eva tüm bunlardan çok yorulmuştu. "*No hablo inglés,*" dedi kıza. İngilizce bilmiyormuş gibi davranıyordu, tek istediği bu kızıdan ve sorularından kurtulmaktı.

Kız şaşkınlıkla geri çekildi ve Eva onun yanından geçip yürüyüş yolundan yukarı çıktı. Ona bugün başkası yardım etsin, diye düşündü. Eva sıranın henüz kendisine gelmesine hazır değildi.

Dex'in o sabah beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması saatler sonra mutfakta bulaşık yıkarken bile hâlâ Eva'yı rahatsız ediyordu. Sıcak suyun altında bir bardağı çevirirken bardak parmaklarının arasından kaydı ve tuzla buz olarak parçaları porselen lavaboya saçıldı.

"Kahretsin," diye söylendikten sonra musluğu kapatıp ellerini havluyla kuruladı ve büyük parçaları dikkatlice toplayıp çöpe attı. Tıpkı hayvanların depremi hissedebildiği gibi içinde bir şeylerin yeniden düzenlendiğini ve yer yer değiştirdiğini hissedebiliyordu. Sanki yer kabuğunun derinliklerindeki o küçük sarsıntılar onu dikkatli olması ve güvenli bir yer araması için uyarıyor gibiydi.

Birkaç kâğıt havlu aldı ve bodrumdan getirdiği zamanlayıcıyı kontrol etmeden önce kalan camları topladı. Beş dakika kalmıştı.

Boş diyet kola kutusunu geri dönüşüme attıktan sonra arka bahçeyi gören mutfak penceresinden dışarı baktı. Yeşil çalılar ve güller aşırı büyümüşü, budanmaları gerekiyordu. Uzak köşede, alçak bir çalının altında çömelmiş hareketsiz duran bir kedi gördü, gözleri sabah fiskiyelelerinden artakalan bir su birikintisinde

* (İsp.) İngilizce bilmiyorum. (ç.n.)

seken gölgedeki küçük bir kuşa kilitlenmişti. Eva nefesini tuttu ve kuşun etrafına bakması, bahçedeki tehlikeyi ardında bırakıp kaçması için sessizce dua etti.

Kedi aniden saldırdı. Sessiz bir kanat ve tüy karmaşası içinde kuşu yakaladıktan sonra yere attı ve birkaç hızlı darbeyle sersemletti. Eva kedinin kuşu ağzında taşıyarak uzaklaşmasını izlerken sanki evren ona bir tür mesaj gönderiyormuş gibi hissediyordu. Tek sorun kendisinin kedi mi yoksa kuş mu olduğunu bilmemesiydi.

Zamanlayıcının çalması Eva'yı hayal aleminden uyandırdı. Ocağın üzerindeki saate baktıktan sonra pencereden bir kez daha arka bahçeye baktı. Yürüme yolundaki tüyler dışında başka bir şey yoktu.

Kendini tezgâhtan uzaklaştırarak hiç kullanmadığı şeylerle dolu olan, arkasındaki kapıyı gizlemek için bir perde gibi kullandığı rafın yanından geçti ve işini tamamlamak için bodrum katına indi.

CLAIRE

Salı, 22 Şubat

Eva'nın evi o kadar durgundu ki sanki beni izliyor gibiydi. Kim olduğumu ve neden burada olduğumu açıklayıp açıklayamayacağımı görmek için bekliyormuş gibi hissediyordum. Buzdolabını açtığımda en üst raf diyet kola kutularıyla doluydu ve bunun dışında pek bir şey yoktu. Sadece arkaya itilmiş şekilsiz bir paket servis kabı vardı. Buzdolabını tekrar kapamadan önce, "Diyet kola isteyen var mı?" diye mırıldandım. Bakışlarım yemek kitapları ve karıştırma kaplarıyla dolu raflarla kaplı duvarın üzerinden eviyenin solundaki dolaplara kaydı. Hepsini sırayla açarak bardakları, tabakları ve kâseleri bulduktan sonra sonunda Eva'nın kuru gıdaları tuttuğu yere ulaştım. Tuzlu bisküviler ve bir diyet kola bu gece için yeterli olmak zorundaydı.

Guruldayan midemi susturacak kadar yedikten sonra oturma odasına geri döndüm. Duvardaki saat altıyı gösteriyordu. Kumandayı elime aldım. Bir battaniyenin altına kıvrılmış film izleyen ya da samimi bir sessizlik içinde oturmuş telefonlarında gezinen Eva

ve kocasının görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışarak odayı gözlerimle taradım. Mutlu bir evliliğe ait fotoğraflar ya da tatillerden hatıralar arıyordum ama hiçbirisi ortalıkta görünmüyordu.

Kumandadan televizyonun açma düğmesini bulup kanallar arasında gezindim ve sonunda CNN'e denk geldim.

Ekranda New York'taki havalimanının yakın çekimi, arama kurtarma ekipleri ve projektörlerle aydınlatılmış karanlık sularla çevrili, sallanan bir Sahil Güvenlik botunun görüntüsü vardı. Sesi açtım. *Politics Today* programının sunucusu olan siyasi yorumcu Kate Lane konuşurken sesi alçak ve kasvetliydi. Rory'yle geçen yıl bir gala gecesinde çekilmiş fotoğrafımız ekranı kapladı. Saçlarım özenli bir Fransız topuzla toplanmış ve yüzüm makyajla ağırlaşmış bir halde kameraya doğru gülümsüyordum. Kate Lane'in sesi şöyle diyordu, "Yetkililer, Senatör Marjorie Cook'un oğlu ve Cook Aile Vakfı'nın yöneticisi olan hayırsever Rory Cook'un eşinin bir insani yardım gezisi için Porto Riko'ya gittiğini ve 477 sefer sayılı uçağın yolcularından biri olduğunu doğruladı."

Ardından resmimin yerini havalimanının dış cephesinin canlı çekimi aldı. Kamera büyük cam pencerelerin ardındaki yasak bölge gibi görünen bir yere doğru kaydı. "Vista Havayolları temsilcileri bu akşam aile üyeleri ile görüşürken arama ve kurtarma ekipleri Florida açıklarında gece geç saatlere kadar çalışıyor olacak. NTSB yetkilileri, dengesiz hava koşulları ve bu uçağın sadece dört ay önce kullanılmaya başlandığını gerekçe göstererek kazanın nedeni olarak terörizmi elemekte gecikmedi."

Kamera görüntüyü yaklaştırarak insanların birbirlerine sarılıp ağladıklarını ve birbirlerini teselli ettiklerini gösteriyordu. Televizyona yaklaşıp Rory'nin orada olup olmadığını görmek için kendimi zorladım. Ama zahmet etmeme gerek yoktu. Sanki bu bir işaretmiş gibi ekran bir dizi sıralanmış mikrofona geçti ve Rory odayı aşarak arkalarında durdu. "Aileler adına Bay Cook'tan kısa bir açıklama alacağımız söylendi."

SON UÇUŞ

Programı durdurdum ve onun inceledim. Pahalı bir kot pantolon ve ekranda iyi görünen mavi gömleklerinden birini giyiyordu. Ama yüzü kederle doluydu, gözleri kızarmış ve çukurlaşmıştı. Bacaklarımı toplayarak geriye yaslanırken bir anlığına gerçekten yıkılmış mı yoksa tüm bunlar özenle hazırlanmış bir oyun mu diye merak etsem de artık gerçeği çoktan öğrendiğinden içten içe öfkeden kuduruyor olduğuna emindim.

Televizyonu bekleme modunda bırakarak çantamdan bilgisayaramı aldım ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Eva'nın ofisine gittim. Modemin yeşil ışıkları masanın bir köşesinde yanıp sönüyordu. Onu çevirip arkasındaki şifreyi girerken değiştirmeye zahmet etmemiş olması için dua ettim. Şifreyi bir ağ adıyla eşleştirmek için üç kere denemek zorunda kaldım ama sonunda başardım.

Dün gece açtığım pencereye tıkladım ve o canlı yayındayken Rory'nin gelen kutusuna hızlıca göz attım. Danielle'den gelen birkaç e-posta vardı. Bu sabah, Detroit oteline Rory'nin benim rezervasyonumu kullanacağını bildirdiği ve okula da etkinliği Rory'nin yapacağını haber verdiği e-postalarda onu bilgiye eklemişti.

Ve kaza haberinin duyulmasından kısa bir süre sonra Bruce ve Rory arasında geçen bir mesajlaşma vardı.

Bence duyuruyu ertelemeliyiz.

Rory'nin cevabı kısıydı.

Kesinlikle hayır.

Ama Bruce geri adım atmamıştı.

Durumu bir düşün. Karın daha yeni öldü. Gelecek hafta duyuru yapmanın imkânı yok. Bu delilik olur. NTSB'nin cesedi bulmasını bekle ve cenaze töreni

düzenle. Ardından duyuruyu yap. Onlara Claire'in de bunu isteyeceğini söyle.

Bu beni çok şaşırtmasa da şu anda Senato duyurusu için endişeleniyor olmaları yine de canımı acıtmıştı. Sorunlarımıza ve öfkesine rağmen Rory'nin beni kendi çarpık tarzıyla sevdiğini biliyordum. Ama içimde, ayrılmakta haklı olduğuma dair küçük bir tatmin duygusu filizlenmişti. Seçme şansı olsaydı, Rory her seferinde benim yerime hırslarını tercih ederdi.

Yeni bir sekme açıp Google'da *Petra Federotov*'u arattım. Parlak renkli grafikleri ve telaffuz edemediğim isimleriyle uzun bir sanat katalogları listesi çıktı. Sayfalar dolusuydu. Aramamı *Petra Federotov'un numarası* olarak değiştirdiğimde liste biraz daha uzadı. Boston'da bir pizza salonu, otuz dolarlık bir ücret karşılığında insan bulma yazılımı sunan sitelere bağlantılar. Ama Nico'nun bu bilgileri herhangi bir veritabanından ve büyük olasılıkla bütün internetten temizlettiğine emindim.

Bilgisayarımı açık bırakıp aşağı indim, Rory hâlâ ekranda kolunu alnına dökülen bir tutam saç çekmek üzere kaldırmışken donup kalmıştı. Başka bir hayatta olsaydım saçını düzeltmek için uzanırdım. Dokunuşum nazik ve sevgi dolu olurdu. Yüzüne baktığımda onu sevmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Beni müzayede evinden aldığı ve Le Bernardin'de bir akşam yemeği ya da parkta bir yaz pikniği ile bana sürpriz yaptığı ilk günleri düşündüm. Bizi bir kulübün arka kapısından gizlice sokarkenki muzip gülümsemesini, beni öpmeden hemen önce başparmağıyla dudağımın kenarını okşamasını.

Bu anılar yok olmamıştı. Sadece gömülmüştü. Belki bir gün onları tekrar gün yüzüne çıkarabilirdim. Onları elimde tutup tarafsız olarak inceledikten sonra iyi olanları saklar ve geri kalanları atardım.

Oynat tuşuna bastım. Rory boğazını temizledi ve "Bu sabah, arkamdaki pek çok aile gibi ben de karım Claire'e son kez veda

öpücüğü verdim,” dedi. Duraksadı, devam etmeden önce derin, titrek bir nefes aldı. Konuşurken sesi çatallanırken dili dolanıyordu. “Porto Riko’ya hayır gezisi olması gereken bir uçuş benim ve 477 sefer sayılı uçağın diğer doksan beş yolcusunun aileleri için yaşayan bir kâbusa dönüştü. Cevapları alana ve neyin yanlış gittiğini tam olarak anlayana kadar dinlenmeyeceğimizden emin olabilirsiniz.” Sertçe yutkundu ve çenesini sıktı. Tekrar kameraya baktığında ıslak gözleri parlıyor, gözlerinin kenarlarından akan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Yıkılmış olduğumdan başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Aileler adına, desteğiniz ve du-
 alarınız için teşekkür ederiz.”

Muhabirler Rory’ye bağırarak sorular soruyordu ama o kame-
 ralara arkasını dönerek onları görmezden geldi. Ne kadar kolay
 yalan söylediğini düşündüm. Bana veda öpücüğü vermemişti. Hiç
 veda etmemişti. Ve fark ettim ki artık ben öldüğüme göre Rory
 benim ve evliliğimiz hakkında istediği hikâyeyi anlatabilirdi. Söy-
 lediklerini çürütecek kimse kalmamıştı.

Kameralar tekrar Kate Lane’e döndüğünde tanıdık kısa gri
 saçları ve siyah çerçeveli gözlüğü ekranı doldurdu. Onunla birkaç
 yıl önce Marjorie Cook’un mirası üzerine hazırladığı bölüm için
 Rory’yle röportaj yaparken tanışmıştım ve Rory’ye karşı mesafeli
 davranmasından etkilendiğimi hatırlıyordum. Doğru yerlerde gü-
 lümsemiş ve kahkaha atmıştı ama beni bir parçasının sanki uzak-
 tan Rory’yi izlediğini hissetmiştim. Tüm gösterişli, abartılı tavrı-
 larını inceliyordu ve bunların gerçek olmadığına kanaat getirmiş
 gibiydi.

Kate’in şu anki ifadesi hem hüznüydü hem de insanı tes-
 kin eden bir güç barındırıyordu. “Bay Cook bu programın sık
 sık ağırladığı bir isim. Ben *Politics Today*’deki herkes adına Cook
 ailesine ve bugünkü trajediden etkilenen tüm ailelere en derin ta-
 ziyelerimizi iletıyorum. Bayan Cook’la birkaç kez görüşme şan-
 sına erişmiştim ve onu Cook Aile Vakfı’nın yorulmak bilmeyen
 savunucusu, akıllı ve cömert bir kadın olarak tanırdım. Kendisini
 çok özleyeceğiz.” Omzunun üstündeki dahili ekranda Rory’nin

az önce ayrıldığı mikrofonların başında bir adam belirdi ve Kate, “Görünüşe göre NTSB direktörü bazı soruları yanıtlayacak. Bu yurun dinleyelim,” dedi.

Gazetecilerden oluşan kalabalık bağırarak sorular sormaya başladığında televizyonu kapattım ve karanlık ekrandaki yansımanın soluk hatlarına bakarak bundan sonra ne olacak diye merak etmeye başladım.

Çantamı merdivenden yukarı taşıyıp ana yatak odasına gittim ve yatağın üzerine atılmış giysi yığınının –bir eşofman altı ve tişört– kenara itip oturdum. Koyu ahşap renkli şifoniyerin çekmeceleri kapalıydı ama kıyafet dolabının kapağı yarı aralıktı ve içindeki kıyafet karmaşası görünebiliyordu. İşte o zaman kafama dank etti; Eva bir daha asla gülmeyecek, ağlamayacak ya da şaşırmayacaktı. Kalçaları ya da sırtı ağrıyarak yaşlanmayacaktı. Asla anahtarlarını kaybetmeyecek ya da sabahları kuşların seslerini duymayacaktı.

Kırık olsa da çarpan bir kalple, sırları ve kendine sakladığı arzuları olan bir zihinle dün buradaydı. Ama bugün, bir ömür boyu biriktirdiği her anı yok olmuştu. Hiçbiri artık yoktu.

Peki ya ben? Claire Cook da gitmişti. Beni tanıyanların hatıralarında yücelmişti ve artık yaşayanların arasında dolaşmıyordu. Yine de bana ait olan her şeyi taşımaya devam ediyordum. Sevinçlerim, kalp kırıklıklarım ve sevdiğim insanların anıları benimleydi. Anında hak etmediğim bir ayrıcalık duygusu hissettim. Her şeyim benimle kalırken Eva için durum böyle değildi.

Ellerimi gözlerime bastırıp pinpon topu gibi oradan oraya savrulan düşüncelerimi durdurmaya çalıştım; hizmetçinin bavulumu açması, Detroit’teki otelle yaptığım telefon görüşmesi, havalimanındaki telefonda Petra’nın sesi ve tuvalet kabininde çantasını bana uzatırken problemlerinin çözümü olduğuna inanan Eva. Tıpkı onun benimkilere çözüm olduğuna inandığım gibi.

Uyumam gerekiyordu ama yorganı çekip yatağa girmeye cesaret edebileceğimi sanmıyordum. En azından bu gece

yapamazdım. Bunun yerine battaniye ve yastığı alıp alt kattaki kanepeye taşıdım. Ayakkabılarımı iterek çıkardıktan sonra kanepeye yerleşip bana eşlik etmesi için televizyonu tekrar açtım. *I Love Lucy* dizisinin tekrarlarını gösteren bir kanal bulana kadar haber kanallarının hepsini geçtim ve kayıttan gelen kahkahaların beni uykuya sürüklemesine izin verdim.

Rory'nin kulağıma usulca konuşmasıyla uykumdan irkilerek uyandım. Kanepeden fırladım; karanlık oda televizyon ekranının mavi ışığıyla titriyordu. Kafam karıştı ve bir an için nerede olduğumu ve neler olduğunu hatırlayamadım.

Sonra onu televizyon ekranında gördüm. Gerçek hayattakinden daha küçük olsa da daha az korkutucu değildi. Basın toplantısının tekrarıydı. Kendimi yeniden kanepeye bıraktım ve televizyonu kapatmak için kumandayı aradım. Eva'nın evinden gelen buzdolabının alçak uğultusunun, mutfak musluğundan akan damlama seslerinin kalp atışlarımı yavaşlatmasına izin verdim. Rory'nin nerede olduğumu bilmesine imkân olmadığını kendime hatırlattım.

Tavana bakıp sokak lambasının gölgelerinin tavanda dans edişini izledim ve ortadan kaybolmanın ne kadar zor olacağını fark ettim. Nerede saklandığımın ya da hangi ismi kullandığımın bir önemi olmayacaktı. Ne zaman televizyonu ya da gazeteyi açsam veya bir dergiye göz atsam Rory orada saldırmak için bekliyor olacaktı. Asla yok olmayacaktı.

EVA

Berkeley, Kaliforniya
Ağustos
Kazadan Altı Ay Önce

Eva'nın elleri parlak ışıkların altında otomatik olarak hareket ederken tepesinde vantilatör vızıldıyor ve duyularını körelten beyaz bir gürültü çıkararak bodrumdaki laboratuvarın havasını arka bahçeye veriyordu. O kedinin görüntüsünü, ne kadar sessiz beklediğini, kuş için her şeyin ne kadar çabuk sona erdiğini aklından bir türlü silemiyordu.

Başını iki yana salladı ve kendini konsantre olmaya zorladı. Öğleden önce bu parti malı bitirmek zorundaydı. Saat üçte Fish'in payını vermek için Dex'le buluşacak ve ondan kısa süre sonra da yeni müşterisiyle görüşecekti.

Malzemeleri dikkatlice ölçüp tartarken kendini rahatlamış hissetti. Bunca yıldan, yaşanan onca şeyden sonra bile maddeleri birleştirmek, ısıtmak ve tamamen yeni bir şey yaratmak hâlâ sihirli geliyordu.

Karışımı kamp ocağına koyup macunumsu bir kıvama getirdi. Bu aşamada burnunu yakan ve bitirdikten uzun süre boyunca

saçlarına ve kıyafetlerine sinen acı kimyasal kokusuna karşı bağışıklık kazanmıştı. Bu nedenle, yaptığı şeyin kokusunu örtebilecek tek şey olan pahalı losyon ve şampuanlara yatırım yapıyordu.

Hazır olduğunda sıvıyı hap kalıplarına döktü ve zamanlayıcıyı tekrar ayarladı. Çeşitli öksürük ve soğuk algınlığı ilaçlarını bazı yaygın ev malzemeleriyle karıştırarak oluşturduğu şey Adderall'a benziyordu. Ama bu, metamfetaminlerin çoğunun patlayıcı doğasına sahip olmadığı için çok daha güvenliydi. Sonuç olarak, ortaya Brett gibi vasatın altındaki öğrencileri saatlerce uyanık ve zinde tutan güçlü bir vuruşa sahip, üretimi basit, küçük bir hap çıkıyordu.

İşi bittiğinde köşedeki lavaboda malzemeleri yıkadı ve birkaç yıl önce aldığı portatif bulaşık makinesini doldurdu. Kimya profesörünün sesi yılların içinden süzülüp geliyordu: *Temiz bir laboratuvar gerçek bir profesyonelin imzasıdır.* O da doğası gereği bir profesyoneldi ama kimse buraya gelip standart laboratuvar protokolüne uyup uymadığını kontrol etmeyecekti. Tezgâhları sildi, yaptığı işin ya da satın almak için körfezi boylu boyunca dolaştığı malzemelerin hiçbirinin meraklı gözlerin görebileceği bir yerde olmadığından emin oldu.

Buraya kimse gelmezdi zaten. Uzun zaman önce bu eski çamaşır odasının kapısını gizlemenin en iyi yolunun önüne bir raf koymak olduğunu fark etmişti. Dışarıdan bakınca orada olduğunu asla anlayamazdınız. En az bir metre boyunda ve arkası sağlam olan raflar amatör bir aşçının aletleriyle doluydu; yemek kitapları, karıştırma kapları, un ve şeker koyduğu kutular, Eva'nın hiç kullanmadığı ıspatulalar ve büyük boy kaşıklarla dolu birkaç büyük kap. Aynı illüzyonu gündelik hayatında da sürdürüyor, geçimini sağlamak için çok çalışan, Kuzey Berkeley'de dubleks bir evde yaşayan ve on beş yıllık bir Honda kullanan otuzlu yaşlarında sıradan bir garson gibi görünüyordu. Oysa gerçek bundan daha uzak olamazdı. Berkeley'deki dört yıl içinde mezun olmayı isteyen öğrencileri uyanık ve zinde tutmaktan, sorun çıkaranlarla hızlıca ilgilenmekten tek başına sorumluydu.

Tezgâhtan zamanlayıcıyı alarak bodrum merdivenlerine yönelirken ışığı ve vantilatörü kapattı. Sessizlik üzerine çökünce mutfakta duraksayarak mahallenin seslerinin kulaklarını doldurmasını bekledi.

Beyaz saçları kısacık kesilmiş yaşlı bir kadın olan yandaki yeni komşusunun ön kapısının kilidini açtığını duydu. Birkaç hafta önce taşındığında Eva onun arkadaşça davranmak istediğini fark etmişti. Kadının gözleri Eva'nın üzerindeydi ve Eva bir iki kelimelik selamlarla kibar davransa da kadının bakışlarının yoğun olduğunu ve daha derin bir etkileşim beklediğini hissedebiliyordu.

Bay Cosatino'yla, yani zamanın başlangıcından beri orada yaşayan yaşlı adamla durum çok daha kolaydı. Sadece bir kez konuşmuşlardı, o da geçen yıl ikiz villanın diğer yarısını satın almak için nakit ödeme yaptığında. Ona ne olduğunu, hastalanıp hastalanmadığını ya da ölüp ölmediğini merak ediyordu. Bir gün oradaydı ama ertesi gün gitmişti. Ve şimdi dostça gülümsemeleri ve göz temasıyla yerine bu kadın gelmişti.

Eva rafı yerine bıraktı ve basamakları ikişer ikişer çıkarak evindeki ofisine ulaştı. Ön bahçeye bakan küçük bir odaydı ve Eva orayı faturaları ödemek ve soğuk havalarda giydiği paltoları kaldırmak dışında pek kullanmıyordu. Ama burayı da evin geri kalanı gibi dekore etmişti. Büyüdüğü grup evinin kurumsal gri duvarlarından çok farklı olan sarı ve kırmızının sıcak tonlarını kullanmıştı. Her bir parçayı –çam masayı, koyu kırmızı halıyı, pencerenin altında duran küçük sehpayı ve lambayı– çocukken içine işlemiş olan soğuğa karşı bir panzehir olarak seçmişti.

Dizüstü bilgisayarının başına geçip Singapur bankasının oturum açma sayfasına girdi ve hesap bilgilerini ezberden tuşladı. Bakiyelerini kontrol etme konusunda çok titizdi ve son on iki yılda bu rakamın sürekli artmasını, beş haneli rakamlardan altı haneli rakamlara ve rahatlatıcı yedi haneli rakamlara yükselişini izlemişti. San Francisco'daki finans bölgesi yasaları kendi amaçları doğrultusunda nasıl esneteceklerini bilen yakışıklı adamlarla doluydu, dolayısıyla sahte bir limited şirket kurmaya istekli, yurtdışında hangi

bankaların başka yöne bakıp çok fazla soru sormayacağını bilen ve yasadışı gelirini güvenli bir yere aktarmasına yardımcı olabilecek bir vergi avukatı bulmak çok kolay olmuştu.

Eninde sonunda durmak zorunda kalacaktı. Kimse bunu sonsuza dek yapamazdı. Ve o zaman geldiğinde uzak bir yere uçak bileti alacak ve ortadan kaybolacaktı. Her şeyi geride bırakacaktı. Eşyalarını. Kıyafetlerini. Dex ve Fish'i. Eski bir deri gibi bu hayattan sıyrılacak ve yeni bir hayata başlayacaktı. Böylesi daha iyiydi. Bunu daha önce de yapmıştı, yine yapardı.

Haplar hazır olduğunda onları kalıplarından çıkarıp ayrı ayrı poşetlere doldurdu. Dex için olanları mavi kâğıda sardıktan sonra etraflarına bir kurdele bağladı ve buluşacakları Kuzey Berkeley'deki parka gitti. Yıllar içinde nasıl görünmez olunacağını öğrenmişti. Dış dünyanın katmanları arasından nasıl sıyrılacağını, sadece yürüyüşe çıkmış ya da güzelce paketlenmiş bir hediyeyle parkta bir arkadaşıyla buluşacak olan bir kadın olmayı biliyordu. Zekiy-seniz bu zor bir iş değildi. Ve Eva her zaman çoğu kişiden daha zeki olmuştu.

Onu küçük, pis bir oyun alanına bakan piknik masasında otururken buldu. Her biri bir ebeveyn ya da dadı tarafından gözetlenen küçük çocuklar çeşitli oyuncaklarda oynuyordu. Eva, Dex'in görüş alanına girmeden önce durdu ve çocukları izledi. Annesi farklı bir insan olsaydı o da bu çocuklar gibi olabilirdi. Belki de Eva'yı okuldan sonra stres atmak ya da hafta sonu birkaç saatini öldürmek için böyle bir parka getirirdi. Eva yıllar boyunca hafızasında bir görüntü, öz ailesiyle yaşadığı kısa süreye dair bir anı arayıp durmuştu ama ilk iki yılı tamamen boşluktan ibaretti.

Eva çocukken onları o kadar farklı şekillerde ve o kadar çok hayal etmişti ki görüntüler gözüne neredeyse gerçek anılar gibi görünüyordu. Uzun sarı saçlı annesi omzunun üzerinden Eva'ya bakıp gülümsüyordu. Asi kızları için endişelenen yaşlı ve çelimsiz büyükannesiyle büyükbabası, kızlarını bir kez daha rehabilitasyo-

na gönderebilmek için ellerinde ne var ne yok bir araya getirmişlerdi. Büyük sorunları olan sessiz bir aileydi. Onlar için bir şeyler hissetmeye çalıştı ama kendini fişi çekilmiş bir lamba gibi uzakta hissetti. Arkasında hiçbir güç yoktu. Bağlantı yoktu. Işık yoktu.

Ama anneler ve kızları her zaman Eva'nın gözüne takılırdı. Fazla uzamış keskin bir tırnak gibi uzun zaman önce iyileşmiş olması gereken yerleri tırmalar, kanatırdı.

Annesi hakkında sadece iki şey biliyordu. Adı Rachel Ann James'ti ve bir bağımlıydı. Bu bilgiye üniversite ikinci sınıftayken Rahibe Bernadette'ten gelen beklenmedik bir mektupla ulaşmıştı. Sayfa onun kusursuz el yazısıyla doluydu, o kadar tanıdıktı ki Eva'yı alıp geçmişte bir zamanlar olduğu kıza geri götürmüştü.

Çoktan sormaktan vazgeçtiği soruların cevaplarının aniden posta kutusunda belirmesi mahremiyetine bir saldırı gibi gelmişti. Üstelik bu mektup, tam da her zaman olduğu kişiden daha iyi biri olabileceğine inandığı bir zamanda gelmişti.

Eva o mektubun şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Bir kutuya atılmış ya da bir çekmeceye gömülmüş olabilirdi. Hayatının o kısmı hiç var olmamış gibi davranmak daha kolaydı, sanki San Francisco'daki geçmişi hiç var olmamış, Berkeley'deki ilk gününde âdeta yeniden doğmuş gibiydi.

Eva bakışlarını çocuklardan ayırdı ve son birkaç metreyi de aşarak Dex'in oturduğu yere ulaştı.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedikten sonra hap paketini uzattı.

Dex gülümseyerek paketi ceketinin cebine soktu. “Hiç gerek yoktu.”

Bankta Dex'in yanına oturdu ve birlikte kaydıraktan atlayan, salıncakların etrafında birbirlerini kovalayan çocukları izlediler. Her zamanki gibi biraz oyalanıp güneşin tadını çıkaran iki arkadaşmış gibi davrandılar. Dex'in yıllar önceki mantrası artık

onların rutiniydi: *Sadece bir uyuşturucu satıcısı gibi davranırsan öyle görünürsün.*

Eva park yerini göstererek, “İlk tek başıma işimi bu parkta yapmıştım,” dedi. “Buraya geldiğimde kaldırımın kenarına park etmiş iki polis arabası vardı ve memurlar da sanki beni bekliyormuş gibi yanlarında duruyordu.”

Dex yüzüne bakmak için ona döndü. “Peki sen ne yaptın?”

Eva o günü düşündü; ne kadar korktuğunu, onları üniformaları, silahları, copları ve parlak rozetleriyle gördüğünde kalbinin nasıl hızlandığını ve nefesinin nasıl daraldığını hatırladı. “Bana söylediğin şeyi hatırladım. Kendimden emin yürümem, gözlerimi kırpmadan ileriye bakmam ve tereddüt etmemem gerektiğini.”

Eva polislerin yanından geçerken bir an göz göze geldiklerini ve onlara korkuyla gülümsedikten sonra üçüncü sınıf bir hukuk öğrencisinin kendisini karşılayacağı oyun alanına doğru yürüdüğünü hatırladı. “Penceresiz bir ofiste çalışan ve öğle tatilinde biraz güneş ışığıyla temiz hava almak için buraya gelen biri olduğumu hayal ettim.”

“Kadın olmanın avantajları.”

Eva bunun pek bir avantaj olduğunu düşünmüyordu ama ne demek istediğini anlamıştı. Onun gibi görünen insanlar uyuşturucu üretmez ya da satmazdı. Onlar öğretmen ya da banka memuruydu. Birinin dadısı ya da annesiydiler. Uyuşturucuyu teslim ettiği ve ilk iki yüz dolarını cebine indirdiği anı hatırladı, ne kadar garipti. Hiçbir inceliği yoktu, bütün işlem sessiz ve durgundu. Yürüyerek uzaklaştığını ve “*Bitti,*” diye düşündüğünü hatırlıyordu. “*Ben bir uyuşturucu satıcısıyım.*” Ve daha yeni yeni oluşturmaya başladığı o kişiliğinin öldüğünü hissetmişti.

Ama bunu da atlatmıştı. Hayatının geldiği hali kabullenmişti. Onca yıl başkalarının beklentilerine uyarak geçirdiği bir parçası serbest kalmıştı. Ona hayatın tek bir raydan ibaret olduğu ve insanı hep ileri taşıdığı söylenmişti. Eğer çok çalışırsan iyi

şeyler olurdu. Ama Eva hayatın her zaman daha çok pinpon topu gibi olduğunu, sürekli sağa sola savrulup hızla hareket ettiğini biliyordu. Heyecan beklenmedik olanda gizliydi. Kendi kaderini yaratma özgürlüğündeydi. Hayatı boka sarmıştı ama yine de ondan bir şeyler yaratmıştı. Bu da az buz bir şey değildi.

Dex düşüncelerini bölerek, “Bazen seni bu işe bulaştırdığım için pişmanlık duyuyorum. Yardım ettiğimi sanıyordum ama...” dedikten sonra sustu.

Eva masadan bir kıymık kopardı ve parmaklarının arasında tutarak yere bırakmadan önce inceledi. “Halimden mutluyum,” dedi. “Hiçbir şikâyetim yok.”

Ve bu çoğunlukla doğrudu. Enkaza dönmüş hayatına girip onu oradan çıkaran Dex’e baktı. Üniversitenin üçüncü yılında kimya laboratuvarında uyuşturucu yapmak Wade Roberts’ın fikriydi. Ama yetenekli olan ve hayır demesi gerekirken *evet* diyen kişi Eva’ydı.

Dekanın ofisindeki o günü, Wade’in her şeyden sıyrılıp cazibeli hayatına nasıl geri döndüğünü, daha iyisini bilemeyecek kadar aptal kızları yapmamaları gereken şeyleri yapmaya ikna etmeye ve onlara kazık atmaya devam ettiğini düşünmemek için kendini zorladı.

Eva çantalarını toplayıp yurt anahtarını teslim ettikten ve binadan çıkarıldıktan sonra panikten sarsılmış ve hareket edemez hale gelmişti. Sırtını dayayabileceği birisi, gidecek hiçbir yeri yoktu. Ve sonra Dex belirerek tıpkı o sabah Eva’nın Brett’e yaptığı gibi yurdun önündeki kaldırımında yanma sokulmuştu.

O zamanlar Dex’i sadece Wade ve arkadaşlarının etrafında takılan, siyah saçlı ve şaşırtıcı derecede gri gözleri olan biri olarak tanıyordu. Öğrenci değildi ve Eva onun nasıl uyum sağladığını bir türlü anlayamamıştı. O da kendisi gibi nadiren konuşuyor ama her şeyi izliyordu.

“Olanları duydum,” demişti. “Çok üzgünüm.”

Bu kadar saf olduğu için utanarak gözlerini kaçırmıştı Eva. Wade onu ne kadar da kolay manipüle etmişti. Ve o kurtulurken Eva nasıl da okuldan atılmıştı.

SÖN UÇUŞ

Dex, Eva'nın arkasında görünmeyen bir şeye bakarak, "Bak, bu boktan bir durum ama sanırım sana yardım edebilirim," demişti.

Eva serin sonbahar gecesine karşı ellerini ceplerine sokmuştu. "Bundan şüpheliyim."

"İkimize de fayda sağlayabileceğini düşündüğüm bir yeteneğin var."

Eva başını iki yana sallamıştı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Yaptığın uyuşturucular harikaydı. Onları yapmaya devam etmen için sana ekipman ve malzeme tedarik edebilecek bir adam tanıyorum. Kimyageri işten ayrılıyor ve acilen birine ihtiyacı var. Eğer istersen bu harika bir fırsat. Tamamen güvenli. İlaçları yaparsan yarısını kendine ayırıp satmana izin verir. Haftada beş bin dolardan fazla kazabilirsin." Dex gülünce acı kahkahası havaya karışmıştı. "Böyle bir okulun her zaman uyuşturucu haplara ihtiyacı vardır. Bu çocukların bir sonraki sınavı, bir sonraki dersi ya da her neleri varsa atlatmasını sağlayacak küçük haplara." Bir sonraki bara ya da partiye gitmek için yanlarından geçen, çoktan sarhoş olmuş, gülen ve kendilerine odaklı bir grup öğrenciyi işaret etmişti. "Onlar sen ve ben gibi değiller. Babalarının ya da bağışçılarının parasını alıyorlar ve hiçbir şeyin onlara dokunamayacağını düşünüyorlar."

Dex gözlerinin içine bakınca Eva içinde bir umut ışığı hissetmişti. Ona bir can simidi uzatılıyordu ve bunu kabul etmemesi aptallık olurdu. "Nasıl?"

"Buraya yakın bir yerim var," demişti Dex. "Bir süreliğine kalabileceğin boş bir odası var. Ben sana yardım ederim, sen de bana."

"Sana nasıl yardım edebilirim ki?"

"Sen tam da patronumun aradığı türden birisin. Zeki ve herkesin radarından uzak."

Eva hayır demek istemişti ama beş parasızdı. Yaşayacak bir yeri yoktu. İş bulabilecek hiçbir becerisi yoktu. Spor çantasını omzu-

na atıp Telegraph Bulvarı'na indiğini, dilencilerin arasına karışıp para istemeye başladığını hayal etmişti. Ya da St. Joseph'e dönüp Rahibe Bernadette'in hayal kırıklığının ağırlığını, Rahibe Catherine'in sanki Eva'nın annesine benzeyeceğini her zaman biliyor-muş gibi başını sallayışını gözünde canlandırmıştı.

Eva her zaman hayatta kalmayı başarmıştı. Ama zaten her şeyini kaybetmişken korkusuz olmak daha kolaydı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Dex'in sesi onu günümüze geri çekti. "Bir grup arkadaş bu gece Arena adlı yeni grubu dinlemek için şehre gidiyoruz. Bizimle gel."

Eva ona göz ucuyla baktı. "Pas."

"Hadi ama, eğlenceli olacak. Bütün gece sana diyet kola ısmarlayacağım. Daha fazla dışarı çıkmalısın."

Dex'in çene çizgisinin kenarlarında beyazlamaya başlayan kirli sakalını inceledi. Saçlarının uçlarının yakasında nasıl kıvrıldığına baktı. Bazen kendine Dex'in arkadaşı değil, amiri olduğunu hatırlamak zorunda kalıyordu. Bu onun eğlenceli bir gece geçirmesini sağlamak için değildi, Dex'in ona göz kulak olma çabasıydı. "Çok fazla dışarı çıkıyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" diye üsteledi. "Ne zaman? Kimle?"

"Kiminle," diye düzeltti Eva.

Dex yumuşak bir kahkaha attı. "Dilbilgisi dersi vererek dikkatimi dağıtma, Profesör." Kolunu dürttü. "Sosyalleşmeye ihtiyacın var. Bu işi dünyadan saklanmak zorunda olmadığını bilecek kadar uzun süredir yapıyorsun. Arkadaş edinmeye hakkın var."

Eva, oğluyla birlikte bir ağacın altında oturup kitap okuyan bir anneyi izledi. "Bütün zamanımı onlardan bir şeyler saklayarak geçirmek zorunda kalırdım. Güven bana, böylesi daha kolay."

Ama aynı zamanda böylesini tercih ediyordu. Hiçbir şeyi açıklamak ya da insanların birbirlerini daha yakından tanımak için

her zaman sorduğu, “*Nerede büyüdüün? Üniversiteye nerede gittin? Şimdi ne iş yapıyorsun?*” gibi sorularına cevap vermek zorunda kalmıyordu.

“Böylesi gerçekten daha mı kolay?” Dex ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Çalışma hayatı hakkında ne derler?”

“Daha önce hiç hoşuma gitmeyen bir dolarla karşılaşmadım mı?”

Dex sıırttı. “Hayır, hep çalışıp hiç eğlenmemekle ilgili olan.”

“Hep çalışıp hiç eğlenmemek Eva’yı zengin bir kız yapar,” diye konuyu kapadı. Dex şakasına gülmeyince, “Benim için endişelendiğin için teşekkürler. Ama gerçekten, Dex, ben iyiyim.” Ceketine daha da sıkı sarındı. “Şimdi izin verirsen yarım saat sonra yeni müşterimle buluşacağım ve ardından da restoranda vardiyam var.”

Eva, Berkeley şehir merkezindeki lüks bir biftek ve deniz ürünleri sunan olan DuPree’s’te yıllardır haftada iki vardiya çalışıyordu. Bahşışler harikaydı ve Eva’nın vergi ödemesini sağlıyordu ki bu da onu maliyenin radarından uzak tutuyordu.

“Bu saçmalıkla neden uğraştığımı anlamıyorum,” dedi Dex. “Paraya ihtiyacın yok ki.”

“Şeytan ayrıntıda gizlidir.” Eva banktan kalktı. “Bu gece güzelce eğlen. Ve sakın uyuşturucu kullanma.”

Oradan uzaklaşırken Eva tekrar oyun alanına baktı. Küçük bir kız kaydırağın tepesinde donup kalmıştı, korkusu yüzünden okunuyordu. Gözyaşları dökülmeye başladı ve çok geçmeden ağlaması annesinin ona yardım etmek için koşmasına neden olan yüksek sesli bir feryada dönüştü. Eva kadının küçük kızı kaydıraftan kaldırıp oturduğu banka geri götürmesini ve yürürken kızının başının tepesini öpmesini izledi.

Kızın çığlıkları Eva arabasının kapısını kapatıp uzaklaştıktan sonra bile zihninde yankılanmaya devam etti.

CLAIRE

Çarşamba, 23 Şubat

Sabah erkenden uyandım ve bedenimle zihnimin yeni çevreme alışmasına fırsat verdim. Bugün özgürlüğümün ilk günüydü. Aklım biraz pusluydu, kafein için yanıp tutuşuyordum. Ama Eva'nın mutfağını karıştırdığımda ne bir kahve makinesi ne de herhangi bir kahve bulabildim ve diyet kola kesinlikle beni ayıltmaya yetmezdi. Midemin guruldaması bana yiyecek olarak krakerden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hatırlattı, bu yüzden banyoyu kullanmak ve Eva'nın çantasını almak için yukarı çıktım. Saçlarımı yine NYU beyzbol şapkasının altına sıkıştırdım.

Aşağı indiğimde oturma odasının duvarında asılı duran aynanın önünde durdum. Huzursuz bir gece uykusuyla gölgelenmiş yansımam bana bakıyordu. Hâlâ fazlasıyla kendimdim, beni arıyor olabilecek herkes tarafından rahatça tanınabilirdim. *Ama kimse beni aramıyor.* Göz ardı edilmesi imkânsız, parlak fırsat kıvılcımı o anda içime işledi.

Sokak karanlık ve sessizdi. Kampüsün oraya gelene kadar adımlarımın sesi karanlık evlere çarpıp yankılandı. Köşede ışıkları

yanan bir kahve dükkânı vardı. Genç bir kadın tezgâhın arkasında ileri geri hareket ederek kahve demliyor, hamur işlerini vitrine yerleştiriyordu. Gölgelerle gizlenmiş kaldırımın güvenli alanından onu izlerken kafein ve yiyecek ihtiyacımla, birilerinin haberlerden yüzümü tanıma riskini kafamda tarttım.

Ama midemin yeniden guruldaması beni kapıdan içeri girmeye zorladı. Mekânda eklektik bir müzik çalıyordu. Doğu ezgileriyle bestelenmiş bir meditasyon müziği idi. Kavrulmuş kahvenin kokusu bütün bedenimi sardı ve ben de bunun tadını çıkararak kokuyu iyice içime çektim.

“Günaydın,” dedi barista. Rastalı uzun saçlarını renkli bir eşarpla bağlamıştı ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı. “Ne alırsınız?”

“Büyük boy filtre kahve ama üzerinde krema için yer kalsın, bir de varsa jambonlu ve peynirli kruvasan. Paket olsun lütfen.”

“Tamamdır.”

İçeceğimi hazırlamaya başladığında etrafıma bakındım. Prizler duvarları süslüyordu ve burayı sabahın ilerleyen saatlerinde ders çalışan öğrenciler ve ders notlarını okuyan profesörlerle dolu halde hayal ettim. Barista siparişimi tamamlarken gözlerim *San Francisco Chronicle* ve *Oakland Tribune*’dan oluşan gazete yığınının takıldı. Manşetleri gözden kaçırmak imkânsızdı.

Tribune’da “477 Sayılı Uçuşun Kaderi” yazıyordu.

Chronicle’da “477 Sefer Sayılı Uçuş Kazasından Kurtulan Olmadı ve Ardında Çok Fazla Kalbi Kırık İnsan Bıraktı” yazıyordu. Neyse ki editörler yüzümü ön sayfaya taşıyacak dokunaklı hikâyelere değil de enkazın görüntülerine yer vermişlerdi. Yirmi dolarlık banknotla birlikte iki gazeteyi de kasaya bırakmadan önce bir an tereddüt ettim.

Barista içeceğimi ve kruvasanımı koyduğu poşeti gazetelerin yanına koydu ve para üstünü uzattı. “Üzücü değil mi?”

Başımınla onayladım. Şapkamın siperliğinin ardından baristayla göz göze gelmeden para üstünü cebime attım. Gazeteleri kolumun altına sıkıştırıp tekrar karanlık sokağa çıktım.

Boş yolu geçtim ve beni kampüsün merkezine götüren bir kaldırımı takip ettim. Güzel kızılağaçlar tepemde yükselirken kaldırım hâlâ altlarında ışık havuzları oluşturan lambalarla doluydu. Sık ağaçların arasından geçen bir patikada ilerleyip devasa taş bir binaya doğru inen geniş bir çim alana çıktım. Bankın birine yerleşip yudumladığım sıcak kahvenin içimi ısıtmasına kendimi bıraktım. Burası ıssızdı ancak birkaç saat içinde kampüs muhtemelen sabah derslerine veya etüt salonlarına giden öğrencilerle dolup taşacaktı. Paketi açarak kruvasanımdan bir ısırık aldığımda zengin tatlar ağzımın içini sızlattı. Neredeyse yirmi dört saattir mideme dişe dokunur bir şey girmemişti; jambonlu ve peynirli kruvasan gibi ağır bir şeyi ise yıllardır ağzıma sürmemiştim. Kruvasanımı çabucak bitirdim ve ardından paketi avucumun içinde buruşturdum.

Etrafımdaki ağaçlarda kuşlar uyanmaya başlamıştı. İlk başta hafif bir cıvıltı vardı ama güneş doğudaki tepelerden yükselmeye başlayınca sesleri daha da arttı. Arkamdaki temizlik aracı boş yolda ilerlerken tepemde ışıkları yanıp sönen bir uçak geçiyordu. Uçaktaki insanları düşündüm. 477 sefer sayılı uçaktaki yolculardan farklı değillerdi, vardıklarında biraz yorgun ve birkin düşecek olsalar da uçağa, gidecekleri yere ineceklerini düşünerek binmişlerdi. A noktasından B noktasına metroyla gitmekten farklı değildi, olmaları gereken yere varacaklarına güveniyorlardı.

Uçak ağaçların arkasından geçti ve etrafımı saran binaları inceleyip Vassar'daki yıllarımı düşündüm. Ailemizde üniversiteye giden ilk kişi olduğum için annem benimle çok gurur duymuştu. Violet ben evden ayrılırken hıçkırarak ağlamış ve bana o kadar sıkı sarılmıştı ki annem kollarını belimden resmen koparmak zorunda kalmıştı.

Violet doğduğunda on yaşındaydım. Kardeşim, annemin hamileliğini öğrendikten kısa bir süre sonra kasabayı terk eden bir adamla kısa ve geçici ilişkisinin ürünüydü. Gittiği için rahatlamıştım ve sanırım annem de öyle hissetmişti. Annemin, ben dört yaşındayken ortadan kaybolan babam gibi tek meziyeti güven vermemek olan uygunsuz erkekleri bulma konusunda üstün bir

yeteneği vardı. Her zaman, *Bu işten kârlı çıkan ben oldum*, derdi. Annem hiçbir zaman birbirimizden başkasına ihtiyacımız olduğunu düşünmemişti. Ama ben her zaman yükümüzü paylaşacak, bizi kitaplarda okuduğum ve televizyonda gördüğüm aileler gibi tamamlayacak birini bulmasını dilemiştim. Yalnız olduğunu ve sık sık para konusunda endişelendiğini, iki işte çalışmaktan ve her şeyi kendi başına yapmaktan yorulduğunu biliyordum.

Ben de bu yüzden işleri onun için kolaylaştırmaya çalışmıştım. İlk günden itibaren Violet'ı besleyen, altını değiştiren ve huzursuzlandığında onu saatlerce taşıyan bir abla olmuştum. Annemiz çalışırken onunla ilgilenmiş, ona Monopoly oynamayı ve ayakkabılarını bağlamayı öğretmiştim. Evden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ancak sadık bir kız evlat ve güvenilir bir abla olmak dışında kim olabileceğimi görmem gerekiyordu. Lise yıllarım zor geçmişti ve kendimi baştan yaratmaya, her zaman hayalini kurduğum hayatı inşa etmeye hevesliydim. Şimdi evden çok uzaklara gitmenin ve çok fazla şey istemenin bedelinin ağırlığını hissediyordum.

Yerel bir üniversiteye gidebilirdim. Yarı zamanlı çalışabilirdim. Akşamları annem ve kız kardeşimle birlikte sıcak sarı ışığın altında sallanan mutfak masamızın etrafında oturabilir, annem bulmaca çözerken Violet'la ben bitmek bilmeyen kâğıt oyunları oynayabilirdik.

Bunun yerine evden ayrılmış ve bir daha asla geri dönmemiştim. Gerçek anlamda değil.

Gökyüzü pembe bulutlarla kaplanmıştı ve yürüyüş yolundaki lambalar gün boyu kapalı kalmak üzere titreyerek sönmüştü. Burada oturup başıma gelenlere üzülüp durmak kolay olurdu ama böyle bir lüksüm yoktu. Odaklanmalı ve bazı kararlar almalıyım. Nelere ihtiyacım vardı?

Para ve saklanacak bir yer. İkisinden birine sahiptim, bu da bir şeydi.

Eva'nın evinde çok uzun süre kalmam mümkün olmayacaktı. Eva gelecek hafta şehir merkezinde görünmezse insanlar onu aramaya gelirdi ve bu gerçekleşene kadar gitmiş olmak istiyordum. Ama şimdilik bu ev benim en iyi seçeneğimdi. Bedava ve güvenliydi.

Ayağa kalkıp boş kahve bardağımı ve buruşmuş paketimi yakınlardaki bir çöp kutusuna atıp gazeteyi Eva'nın çantasına koyarak kampüsün kenarına doğru ilerledim. Arkamdan çanlar çalınca durup dinledim. Ses içimde titreşirken burada yaşamamanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Henüz sahip olmadığım bir işe giderken bu sokaktan yürümek, Rory'den ayrılmayı hayal ettiğimde kendim için hep istediğim sakin hayatı yaşamak... Aklımda canlandırdığım tüm senaryolar, hazırlandığım aksaklıklar, kaçınılmaz olduğunu bildiğim hatalar arasında bu kadar temiz bir uzaklaşma hayal dahi edemezdim. Bana ne olduğunu tek bir kişi bile bilmiyordu ve bu inanılmaz derecede iyi ve yürek parçalayıcı fırsatı, bütün zekâmla korumak zorundaydım.

Kampüsün birkaç sokak batısında yirmi dört saat açık bir eczane buldum. İçeri girdiğimde parlak ışıklar gözlerimi rahatsız ettiği için başımı eğdim ve şapkamın ucunu aşağıda tutarak saç bakım reyonuna ilerledim. Boyaların arasında parlak kırmızıdan siyaha kadar pek çok farklı renk ve ara ton vardı. Eva'nın sarı renkli kısa ve hafif katlı saç kesimini düşündüm ve o renge benzeyen bir markanın boyasını seçtim. Alt rafta saç kesim seti vardı; *Kullanımı kolay kesim makinesi! Renk kodlu taraklar! En popüler saç stilleri için adım adım rehber*. Yirmi dolara satılıyordu ve onu da satın almak için raftan aldım.

Dükkânın ön tarafında bulunan kasada vardiyasının sonlarına yaklaşmış, yarı uykulu, donuk bakışları ve kulaklıkları olan sivilceli bir üniversite öğrencisi vardı. Aldıklarımı kasanın oraya koydum ve aklımdan bunların yetersiz birikiminin ne kadarını eriteceğini hesapladım.

Eva'nın banka kartını cüzdanından çıkarmadan önce tereddüt ederek parmaklarımı kenarlarında gezdirip kredi kartı olarak kullanıp kullanamayacağımı merak ettim. Kartı makineye sokmadan önce boş dükkâna hızlıca göz attım. Eva geri dönüp beni ondan bir şey çalmakla suçlayacak değildi ya.

Şifre isteğini atlayıp kredi kartını seçerken kalbim, bu çocuğun kulağındaki müziğe rağmen duyabileceğinden emin olduğum çılgın bir ritimle atıyordu.

Ama sonra kasa benim ne olduğunu anlamadığım bir ses çıkıp çocuğun dikkatini çekince, "Kredi kartı mı? Kimliğinizi görmem gerek," dedi.

Gözüne far tutulmuş tavşan gibi donup kaldım, ifşa olmuşum gibi hissediyordum. Otuz saniye geçti. Bir dakika geçti. Sonsuzluk geçti.

"İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

Bunun üzerine kendime gelerek, "Elbette," dedim ve cüzdanımı arıyormuş gibi yaptım. "Evde unutmuş olmalıyım, özür dilerim," dedikten sonra kartı cüzdanıma sokup ödemek için nakit para çıkardım. Fişimi aldıktan sonra bütün vücudum gerginlik ve korkuyla titrerken eczaneden çıktım.

Eva'nın evine doğru yaptığım tempolu yürüyüş beni sakinleştirdi ve vardığımda aldıklarımı üst kattaki banyoya götürüp kıyafetlerimi çıkardım. Saç kesme kitinin talimatlarını aynanın önüne yerleştirdim ve tezgâhın üzerinde bulunan pahalı el kremlerini ilk kez o zaman fark ettim. Birinin kapağını açıp kokladım, gül ve biraz da lavanta kokuyordu. Ecza dolabına göz attığımda kocasının hastalığından kalan sayısız ağrı kesiciler ya da uyku hapları gibi reçeteli ilaçları görmeyi bekliyordum. Ama boştu. Sadece bir kutu tampon ve eski bir tıraş bıçağı vardı. Hafif bir tıkırtıyla dolabı kapatırken içimi bir huzursuzluk kapladı, tıpkı çorabınıza batan ve varlığını bir an hissettikten sonra yerini saptaması imkânsız olan bir diken gibiydi.

Aynada son kez saçlarımın yüzümün etrafında nasıl kıvrıldığına baktım ve ardından derin bir nefes alıp orta boy tarağı makineye takarak çalıştırdım. Kendime her şeyi berbat etsem bile bunun önemli olmayacağını hatırlattım. Eva'nın Berkeley hakkındaki sözleri aklıma geldi. "*Uyum sağlaması kolay çünkü herkes senden biraz daha tuhaftır.*" Kimse kötü bir saç kesimine dönüp dik dik bakmazdı.

Ne kadar kolay kesildiğine hayret ederek yaklaşık dört santimlik saçım kalana kadar işleme devam ettim. Bittiğinde gözlerim daha büyük görünüyordu. Elmacikkemiklerim daha belirgin ve boynum daha uzundu. Saç boyası kutusunu açmadan önce profitime hayranlıkla bakarak iki tarafıma dönüp durdum. Ancak işim henüz bitmemişti.

Boyanın kırk beş dakika boyunca saçımda durması gerekiyordu, bu yüzden beklerken gazeteleri kahve sehpasının üzerine koyup okumaya başladım. Kafa derim karıncalanıp yanarken keskin kimyasal kokusu başımı döndürüyordu. Makaleler kazayla ilgili ayrıntılarla doluydu ancak eksiklikler vardı, sadece hava trafik kontrolörleriyle yapılan telsiz iletişiminden derlenmişlerdi. Ama bu bile beni ürperterek yapmış olduğum şeyle yüzleşmemi sağlamaya yetmişti. Kalkıştan yaklaşık iki saat sonra uçak Florida'yı geçip Atlantik üzerindeyken motorlarından biri bozulmuştu. Pilotlar geri dönmeye çalışarak Miami'ye telsizle acil iniş talebinde bulunmuşlardı. Ancak uçak başaramamış ve bunun yerine kıyıdan elli beş kilometre açıkta suya çakılmıştı. Makale, NTSB yetkililerinin ve tabii ki aileler adına konuşan Rory'nin açıklamalarıyla doluydu. Hâlâ devam ettiğini söylemek dışında kurtarma çalışmalarıyla ilgili henüz bir ayrıntı verilmemişti.

Çantamın, telefonumun, pembe kazağımın Eva'nın bedeninden kopup suda yüzdüğünü ve birinin onları çıkarıp teşhis etmesini beklediklerini gözümde canlandırmaya çalıştım. Ya da yakında sonsuza dek kaybolacakları okyanusun kumlu

dibinde kendilerine yuva bulduklarını. Acaba kalıntıları kurtarmaya çalışacaklar mıydı? Ya da bu mümkün müydü? Ve yetkililer dış kayıtları uçuş listesindeki herhangi biriyle eşleşmeyen biriyle karşılaşılırsa neler olurdu?

Birkaç kez derin nefes alıp süreci biyolojik olarak düşünmeye odaklandım. Oksijen kan dolaşıma giriyor, hücrelerimi besledikten sonra beni çevreleyen sessiz alana karbondioksit salıyordu. Tekrar tekrar aldığım her nefes bir hatırlatmaydı: *Başarmıştım. Hayatta kalmıştım.*

Kırk beş dakika sonra Eva'nın banyosundaki aynada şaşkınlıkla kendime baktım. Tek tek baktığımda gözlerimde, burnumda, gülümsememde eski halimi görebiliyordum. Ama bir bütün olarak baktığımda? Tamamen yeni biriydim. Eğer birilerine tanıdık gelirsem, zihinlerinin farklı köşelerini ve hayatlarının farklı bölümlerini araştıracaklardı. İsten ya da üniversiteden biri, belki de eski bir komşunun kızı olabileceğimi düşüneceklerdi. Bana baktıklarında Rory Cook'un uçak kazasında olan ölen karısını görmeyeceklerdi.

Bu görünüş bana uyuyordu ve sunduğu özgürlüğü de sevmiştim. Rory saçlarımı resmî davetlerde toplayıp günlük hayatta açık bırakabileyim diye uzun tutmam konusunda hep ısrarcı olmuştu, bunun daha kadınsı olduğunu savunuyordu. Sırıttım ve yansımamda annemle Violet'tan izler görünce şaşırdım.

Eva'nın yatağının yanındaki komodinin üzerinde saat yediyi gösteriyordu ve hâlâ New York'taki eski hayatımı yaşıyor olsaydım şu anda ne yapıyor olacağımı düşünmeden edemedim. Ofisimde Danielle'in karşısında oturmuş o günkü programımızın ana hatlarını belirliyor olurdum. Buna sabah toplantısı derdi. Toplantılar, öğle yemekleri ve akşam etkinliklerinin bulunduğu takvimimi tartıştık ve ona o gün yapmasını

istediğim şeyleri söylerdim. Planım işe yararmış olsaydı Kanada'da bir yerde olurum. Belki de bir trende batıya doğru yola çıkmış olurum. Kayboluşuma dair bir ipucu bulmak için haberleri tarardım, uçak kazasıysa sadece bir anlığına dikkatimi çeken üzücü bir hikâye olurdu. Oysa şimdi hayatımın dönüm noktası haline gelmişti.

Bilgisayarıma dönüp CNN'in anasayfasını açtım ve Maggie Moretti'nin fotoğrafının yanında benimkinin de yer aldığı, "Rory Cook'un İkinci Kalp Kırıklığı" başlıklı kısa, dokunaklı bir habere tıkladım. Maggie'nin yirmi beş yıl önceki ölümünü ve ardından Rory'nin olaya karışıp karışmadığına dair yürütülen soruşturmayı anlatıyorlardı ve ilk kez Maggie'yle birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim. Onunla ilgili bazı şeyleri zaten biliyordum; Rory'yle tanıştığı Yale'in yıldız koşucusuydu ve o da küçük bir kasabadan geliyordu. Ama onun anne babasının da öldüğünü bilmiyordum, benden çok daha küçükken üstelik. Bize yan yana bakınca, Rory'nin bir tipi olup olmadığını, dünyada yalnız olan ve Cooklar gibi köklü bir aileye katılmaya hevesli olabilecek kadınları seçip seçmediğini merak ettim. Çünkü başlarda fazlasıyla hevesliydim.

Üniversiteden mezun olduktan iki yıl sonra bir Broadway oyununda tanışmıştık. Yanımdaki koltukta oturuyordu ve perde açılmadan önce sohbete dalmıştık. Onu hemen tanımıştım ama hiçbir şey beni onun yüz yüze ne kadar karizmatik ve eğlenceli biri olduğuna hazırlayamazdı. Benden on üç yaş büyüktü ve bir seksenin üzerinde boyu, altın ışıltıları olan açık kahverengi saçlarıyla âdeta içime işleyen mavi gözleri vardı. Onun bakışları altındayken bütün dünya gözümde soluklaşmıştı.

Oyun arasında bana bir içki ısmarlamış ve Cook Aile Vakfı'nın şehir merkezindeki okullara sağladığı bir sanat programından bahsetmişti. Eğitime olan tutkusu, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için duyduğu azim gibi şeyler onu dergi sayfalarından

tanıdığım bir yüzden daha fazlası kılan ve etten kemikten yapan şeylerdi. Gösterinin sonunda numaramı istemişti.

Başta mesafemi korumuştum. Rory gibi paraları, ayrıcalıkları ve bağlantıları olan olgun erkekler bana göre değildi. Ne kültürel bilgim ne de gardırobum yeterliydi. Ama Rory’de kurnaz bir ısrarcılık vardı; vakfın sanat eğitimi girişimleri için düzenlemek istediği bir organizasyonda duvara tosladığını söyleyerek beni arayıp tavsiyemi istiyor ya da proje okullarından birindeki bir gösteriye davet ediyordu. Başkalarının yaşamını güzelleştirmek için ailesinin parasını harcama niyeti ve yardımseverlik söylemleri beni cezbetmişti.

Tüm bunlar beni etkilemişti ama en çok Rory’nin kırılganlığına âşık olmuştum. Yıllar boyunca annesinin dikkatini çekmek için nasıl çabaladığını ve başarısız olduğunu biliyordum. Bir keresinde bana, “Küçük bir çocukken evden uzun süre ayrı kalmasına ve Washington’da geçirdiği aylara kızmamak çok zordu,” demişti. “Sürekli kendisi ya da başkaları için yapılan kampanyalar ve onu tüketen davalar vardı. Ama şimdi bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum. İnsanların hayatları üzerindeki etkisini de. Hâlâ sokakta onu ne kadar çok sevdiklerini söylemek isteyen insanlar tarafından durduruluyorum. Yıllar önce yaptığı bir şeyin onları hâlâ nasıl etkilediklerini anlatıyorlar.”

Ancak bu tür bir mirasın her zaman bedeli olurdu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Rory annesiyle anılır olmuştu. Google’da Rory Cook’u arattığınızda annesi de hep karşınıza çıkıyordu. Genç Rory’yle tatilde ya da seçim kampanyasında çekilmiş fotoğrafları ön plandaydı. On üç yaşındaki Rory annesinin siyasi mitinglerinden birinde arka planda belirmiş, sivilcilerle kaplı yüzü, kemikli vücudu ve bir gözünü kısıp somurtmuş haliyle oldukça huzursuz görünüyordu.

Ve Rory’nin, annesinin dünyaya son armağanı olan Cook Aile Vakfı’nın görevlerini yerine getirirken çekilmiş yüzlerce fotoğrafı

vardı. İnsanlar Rory'yi gerçekte olduğu kişiden ziyade olmayı vaat ettiği kişi için seviyordu. O da bütün yetişkin hayatını annesinin heybetli gölgesinden kurtulmaya çalışarak geçirmişti.

CNN'in anasayfasını kapatıp Rory'nin gelen kutusuna göz attım. Okunmamış hiçbir şeyi açmamaya dikkat ediyordum. Sol tarafta vakfın katkıda bulunduğu kuruluşların her biri için bir tane olmak üzere en az elli klasör yer alıyordu. Bu uzun listenin içinde *Claire* etiketli bir tane de vardı. Üzerine tıkladım ve taziye postalarını gözümle taradım. Sayfalar dolusuydu, aile dostlarından ve annesinin senatodaki iş arkadaşlarından gelen yüzlerce e-posta vardı. Vakıfla birlikte çalışmış insanlar hemen taziyelerini sunarlarken *Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin*, diyorlardı.

Bruce'un kazayla ilgili ilk raporların ortaya çıkmasından birkaç saat sonra ama kamuoyunda kurbanlardan biri olarak adlandırılmamdan önce Danielle'e gönderdiği e-postayı açtım. Rory'yi de bilgiye eklemişti. Konu başlığı *Detaylar*'dı.

Duyuru metnini hazırlamaya başladım bile. Planlanan basın toplantılarından önce bitirmiş olurum. Danielle, lütfen New York'taki personelle ilgilenerek dışarıya bilgi sızdırmamalarını tembihle ve hepsine aktif olarak gizlilik sözleşmeleri olduğunu hatırlat.

Bir diğer klasör olan *Google Alarmları* çoğunlukla okunmamış bildirimlerle doluydu. Rory'nin adı internette her yer aldığında bildirim geliyordu. Danielle'in gelen kutusunda da bu bildirimler vardı çünkü bunları önem sırasına göre sıralamak ve Rory'ye gözden kaçırmış olabileceği şeyler hakkında bilgi vermek onun işiydi. Aklıma geçen hafta geldi; Danielle'le Kütüphane Dostları etkinliğinden eve dönüyorduk ve Danielle o günkü bildirimlere göz atarken ben de pencereden Manhattan'ın çamurlu sokaklarına bakıyordum. Neredeyse duyulmayacak bir sesle kendi kendine.

“HuffyPo’da boş bir yazı,” demişti. “Çöp.” Döndüğümde bildirimleri birbiri ardına sildiğini, sadece büyük medya kuruluşlarından gelenleri incelediğini görmüştüm. Bakışlarımı yakalayınca, “Kampanya başladığında bunun için bir stajyer tutmamız gerekecek. Günde yüzlerce olan bildirimler binlercesine dönüşecek,” demişti.

Şimdi kazanın ardından okunmamış bildirimlerin uzun listesine göz atarken sııttım. Senin adına üzüldüm, Danielle.

Doküman’a tıkladım. Boştu. En üstte, *Son düzenleme Bruce Corcoran tarafından otuz altı saat önce yapıldı*, yazıyordu.

Diyet koladan bir yudum alınca gazı burnumu gıdıkladı. Kimse o uçakta olmadığımı aklından bile geçiremezdi.

Güneş artık iyice yükselmişti ve etrafıma bakıp odayı inceledim. Parke zemin bana annemin oturma odasının rengini hatırlatan, sıcak bir sarı tonuna boyanmış duvarlarla tezatlık oluşturan koyu kırmızı halıyla kaplıydı ve şu anda kendimi kış uykusuna yatmış bir ayı gibi korumada hissediyordum. Dünya bensiz yoluna devam ederken bense burada görünmezliğe bürünmüş, tekrar ortaya çıkmak için güvenli bir ortamın oluşmasını bekliyordum.

Merak edip Eva’nın masasının üst çekmecesini açtım. Evinde yaşıyordum. Kıyafetlerini giyiyordum. Onun adını kullanmak zorundaydım, en azından bir süreliğine. Kim olduğunu bilmek biraz yardımcı olurdu.

Eşyalarının yerini çok değiştirirsem birilerinin burada olduğunu anlamasından korkuyormuşum gibi ilk başta çekingen davrandım. Bulduklarımın çoğu standart, okunmaz hale gelmiş makbuzlardı. Birkaç kurumuş kalem, yerel emlakçıdan alınmış birkaç kâğıt vardı. Daha rahat davranmaya başladığımda elimi arkaya uzatıp raptiye, ataç ve küçük mavi bir el fenerinden oluşan yığını öne doğru çektim. Dağınıklığın arasında bu eşyaları çekmeceye atan ve onları ayıklamak için zamanı olacağına inanan kişiyi tanımaya çalışıyordum.

İki saat sonra etrafıma bir sürü kâğıt saçılmış halde ofisin zemininde oturuyordum. Masayı boşaltıp içindeki her şeyi gözden geçirmiştim. Banka hesapları. Ödenmiş elektrik ve kablolu yayın faturaları. Hepsi Eva adınaydı. Dolapta, araba ruhsatı ve sosyal güvenlik kartı gibi içine daha önemli belgelerin konulduğu dosyaların bulunduğu bir kutu bulmuştum. Ama eksik olan şey beni şaşırtmıştı. Evlilik cüzdanı yoktu. Uzun bir hastalıktan ve ölümden sonra olması beklenen sigorta evrakları yoktu. Dün Eva'nın eviyle ilgili beni rahatsız eden şey bu sefer daha keskin bir darbeyle geri döndü. Hiç kişisel dokunuş yoktu. Hiçbir yerde fotoğraf ya da duygusal bir eşya yoktu. Burada Eva'dan başka birinin yaşadığına dair kesinlikle hiçbir kanıt yoktu. Çok sevdiği ölen kocasının eşyalarıyla yüzleşmeye dayanamayan biri için burada kocasından kalan hiçbir hatıra yoktu.

Eksik olan şeylere açıklama bulmak için çok çabaladım. Belki kocasının kredi notu kötüydü ve tüm faturalar onun adına olmak zorundaydı. Belki de onunla ilgili her şey çok acı verdiğinden eşyaların hepsini garajdaki kutulara kaldırmıştı çünkü evde tutmak bile canını yakıyordu. Ama bunlar bana içi boş ve zorlama bahaneler gibi geliyordu.

Kutudaki son dosyayı çıkarıp açtım. Evin satış evrakıydı. İki yıl önce dubleksin bu tarafını satın almak için çıkarılan evrakın üstünde sadece onun adı yazıyordu. *Eva Marie James*. Ve altında *Bekâr* ibaresinin yanındaki kutu işaretlenmişti.

Kocasından bahsediş şekli hâlâ kulaklarımdaydı. Lise aşkı. On sekiz yıllık birliktelik. Onun ölmesine yardım etme kararını anlatırken sesindeki duygusallık ve gözlerindeki yaşlar.

Lanet olası bir *yalandı*. Eva yalan söylemişti. Hem de her şey hakkında.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Ağustos

Kazadan Altı Ay Önce

Brittany ile planlanan buluşmasından on dakika önce Eva arabasını Tilden Park'ın içine sürmek yerine dışındaki otoparka park etti. Yürüyerek girip çıkmayı, işini hallettikten sonra sessizce ayrılmayı tercih ediyordu. Paketi ceketinin cebine sokarak onu bir ömür önce gelip ders çalıştığı küçük bir açıklığa götürecek yürüyüş yoluna doğru döndü.

Boylu boyunca uzanan ağaçlar yürüyüş yoluna gölge düşürüyordu ama yazın son ayında olmalarına rağmen körfezden serin bir rüzgâr esiyordu. Gökyüzü açık olsa da bunun birkaç saat sonra değişeceğini bilen Eva, uzaktan San Francisco Körfezi'ni ve Pasifik'in üzerinde toplanan dalgalanmayı görebiliyordu. Ellerini en sevdiği paltosunun –birkaç fermuarlı cebi olan asker yeşili paltonun– ceplerine soktu ve ambalaj kâğıtlarının arasından hapların şişkinliğini hissetti.

Eva'yı çevreleyen ağaçlar eski dostlarıydı. Gövdelerinin şek-
linden ve dallarının uzanışından her birini tanıyordu. Kendini

zamanda geri götürmeye çalıştı, dersler bittikten sonra kitaplarıyla buraya gelerek piknik masasına ya da hava sıcaksa çimlerin üzerine yayılırdı. Tıpkı geçen bir trenin görüntüleri gibi bazen Eva'nın gözüne eskiden olduğu o kız geliyordu. Düzenli bir işi ve arkadaşları olan farklı bir hayata göz atmış oluyordu ve bu günlerce huzursuz hissetmesine neden oluyordu.

Açıklığa vardığında yalnız olduğunu görünce rahatladı. Zedenlenmiş ahşap piknik masası hâlâ dev bir meşe ağacının altında duruyordu ve beton bir çöp tenekesi ona zincirlenmişti. Masaya yürüyüp oturdu, saati tekrar kontrol ederken bu tanıdık mekân zihnini zamanda geriye götürdü.

Fish, Berkeley ve Oakland'deki yeraltı uyuşturucu dünyasını yönetiyordu ve Dex de onun için çalışıyordu. "Çoğu uyuşturucu satıcısı çabucak yakalanır," diye uyarmıştı Dex onu işin başında. Eva'ya ne yapacağını açıklamak için onu Sausalito'daki bir sahil restoranında öğle yemeğine götürmüştü. Körfezin karşısındaki San Francisco derin bir sisle kaplıydı ve sadece yüksek binaların tepeleri görünüyordu. Eva St. Joseph'i ve onu yetiştiren rahibeleri düşünmüştü, gerçekten uzaktaydılar ve onun hâlâ okulda kimya bölümünden onur derecesiyle mezun olma yolunda olduğunu varsayıyorlardı. Oysa Eva okuldan atıldıktan üç gün sonra Dex'in boş odasında uyuyor ve uyuşturucu satışıyla dağıtımı hakkında hızlandırılmış bir kurs alıyordu. Eva gözlerini manzaradan ayırmış ve tekrar Dex'e odaklanmıştı.

"Yaptığın şeyin çok özel bir pazarı var," diye devam etmişti Dex. "Sadece benim yönlendirdiğim kişilere satacaksın. Bu şekilde güvende olursun."

"Kafam karıştı," demişti Eva. "Üretecek miyim yoksa satacak mıyım?"

Dex ellerini masanın üzerinde birleştirmişti. Yemeklerini bitirmişlerdi ve garson hesabı Dex'in su bardağının yanına koyduktan sonra ortadan kaybolmuştu. "Fish, kimyagerleri en başından beri

elinde uzun süre tutmakta zorlanmıştı. Her zaman kendi başlarına daha iyisini yapacaklarını düşünürler ve ardından da işler karışır. Bu yüzden seninle farklı bir şey deneyeceğiz,” demişti. “Haftada üç yüz hap üreteceksin. Bu işin karşılığı olarak ürettiklerinin yarısı sende kalacak, Fish de bunları senin satmana izin verecek ve kârın tamamı sende kalacak.”

Kendini bağımlılarla yüz yüze hayal edince, “Onları kime satacağım?” diye aniden sormuştu rahatsız olarak. Şiddete başvuruabilecek insanlarla. Annesi gibi insanlarla.

Dex gülmüştü. “Çok özel bir müşteri kitlesine önemli bir hizmet sunacaksın. Öğrenciler, profesörler ve sporcular. Beş hap yaklaşık iki yüz dolara satılır,” demişti. “Yılda rahatça üç yüz bin dolar kazanabilirsin.” Kızın şaşkın ifadesine gülümseyerek devam etmiş, “Bu sadece kurallara uyarsan işe yarar,” diye uyarmıştı. “Dışarıya açıldığını ya da bağımlılara satış yaptığını duyarsak her şeyi ve herkesi riske atmış olursun. Anladın mı?”

Eva onu başıyla onaylayıp girişe doğru endişeli bir bakış atarak, “Peki ya Fish? Bugün burada olacağını sanıyordum,” demişti.

Dex tekrar gülerek başını iki yana sallamıştı. “Tanrım, sen tam bir acemisin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini unutup duruyorum. İşini iyi yaparsan Fish’le asla karşılaşmazsın.” Kafası karışmış gibi görünüyor olmalıydı çünkü Dex açıklamaya başlamıştı. “Fish, işleri bölümlere ayırır. Kendini bu şekilde koruyor. Eğer herhangi bir kişi çok fazla şey bilirse ya bir rakibin ya da polisin hedefi haline gelir. Ben senin amirin olacağım ve güvende kalmanı sağlayacağım.” Dex masanın üzerine birkaç yirmi dolarlık banknot bırakıp ayağa kalkmıştı. Yemekleri sona ermişti. “Sana söylediklerimi yaparsan güzel bir hayatın olur. Kurallara uyduğun sürece güvende olursun.”

“Yakalanmaktan korkmuyor musun?”

“Televizyonda gördüğünün aksine polis sadece yakaladıklarını tanır ve sadece aptal olanlar yakalanır. Ama Fish aptal değil. Bu işi güç için yapmıyor. O uzun vadeli düşünen bir işadamı. Bu da

yavaş büyümek ve müşterileri kadar kendisi için çalışan insanlar konusunda da seçici davranmak anlamına geliyor.”

Eva başlamak için sabırsızlanıyordu. Kulağa oldukça basit gelmişti ve sistem çalışıyor gibiydi. Tek zor kısmı kampüste olup daha yeni yitirdiği hayatın gölgesinde yaşamaya mecbur kalmaktı. Hâlâ aynı insanların yaşadığı yurdun önünden geçmek. Derslerin onsuz devam ettiği kimya binasının önünden geçmek. Wade’in parlamaya devam ettiği stadyum ve bir yıl sonra onun da olması gereken mezuniyet töreni. Sanki bir tür bariyerin içinden geçmişti ve eski hayatının hâlâ devam ettiğini izleyebiliyordu. Ancak yıllar geçtikçe öğrenciler gençleşmiş ve kısa süre sonra kampüs yeni insanlarla dolmuştu. Tüm kayıplar gibi bu da solmuş, yerini daha sert bir şeye bırakmıştı. Daha güçlü bir şeye. O zamanlar göremediği şeyi şimdi görebiliyordu. Tüm seçimlerin sonuçları olurdu. Önemli olan bu sonuçlarla ne yaptığınızdı.

Eva’nın bakışları Tilden Park’ı oluşturan yüzlerce dönüm arazinin içinden geçen küçük servis yolu boyunca gezindi. Bu buluşmada ona tuhaf gelen bir şeyler vardı ve bunca yıldan sonra incelikle bilenmiş içgüdüleri alarma geçmişti. Brittany’ye on dakika daha verip oradan ayrılacaktı. Arabasına dönüp evine gidecek ve bu kadını unutacaktı. Eva tetikte kalmak için çok çalışıyordu. Rahat ve umursamaz olmamak için. Bu iş, bazen laboratuvardaki bitmek bilmeyen saatleriyle ne kadar sıradan görünse de Dex veya bir müşteriyle ayaküstü görüşmeler yüzünden aslında çok tehlikeliydi.

Henüz her şeyin yeni olduğu, muhtemelen işteki ilk yılında şafak sökmeden hemen önce Dex kapısını sessizce çalarak onu uyandırmıştı. “Benimle gel,” demişti ve Eva askıdan paltosunu alıp yürüyüş yolları hâlâ lambalarla aydınlatılırken onu ıssız kampüs boyunca takip etmişti.

Hiç konuşmadan batıya doğru yürümüşler, atletizm stadyumunun, restoranların ve barların önünden geçmişlerdi. Bir sokak

öteden yanıp sönen acil durum ışıklarını fark etmişti. Polis, ambulans ve sarı suç mahali şeridi ucuz bir motelin önündeki kaldırımını kapatarak onları karşıya geçmeye zorluyordu.

Dex kolunu ona dolayarak sanki gece dışarı çıktıktan sonra eve dönen bir çiftlermiş gibi onu kendine çekmişti. Olay mahalline yaklaştıklarında yavaşlamışlardı ve Eva bir ceset seçebilmişti. Altından sızan kan birikintisi, ayakkabısız bir ayak ve neredeyse parlayan beyaz bir çorap vardı.

“Neden buradayız? Bu adamı tanıyor musun?”

“Evet,” derken sesi sertti. “Danny. Fish’e daha sert mallar sağlıyordu. Kokain. Eroin.”

Dex onu yanına çekerek köşeyi döndüklerinde yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar hâlâ Eva’nın gözkapaklarının arkasında uçuşuyordu. “Ona ne oldu?”

“Bilmiyorum,” demişti Dex ona. “Senin gibi ben de sadece görmeme izin verilenleri görüyorum. Ama tahmin etmem gerekirse ya ikili oynuyordu –Fish’in rakiplerinden biri için çalışıyordu– ya da bir şekilde çuvalladı ve polis tarafından yakalandı.” Bir süre duraksamıştı. “Fish’in olayı bu. Soru sormak için fazla zaman harcamaz. Sadece sorunu çözer.”

Eva zihninde dolaşan görüntüyü silemiyordu; cesedin çarpık duruşu, hayal edebileceğinden çok daha fazla kan, sadece kâbuslarında görebileceği siyah kırmızı bir ton.

Dex kolunu omzundan çekince sabahın soğuk havası daha önce kolunun olduğu yeri serinletmişti. “Fish güçlü bir müttefik ama aynı zamanda acımasız bir düşman. Ona ihanet eden herkesi ortadan kaldırmakta tereddüt etmez. Belki seni buraya getirmek bir hataydı ama ona karşı gelersen neler olacağını kendi gözlerinde görmeni istedim.”

Eva sertçe yutkunmuştu. O ana kadar bu işin diğerlerinden farklı olmadığına inanarak kendini kandırmıştı. Çoğunlukla rutin, belki biraz da tehlikeli bir iş olduğunu düşünmüştü. Ama Dex, onu işin en kötü yanından her zaman korumuştur. Ta ki o sabaha kadar.

“Tam şeffaflık,” diye uyarılmıştı Dex sokağa geri dönerken. Gece karanlığı nihayet yerini gri gökyüzüne bırakmaya başlamıştı. Dex onu verandasına bırakıp ortadan kaybolmuş ve Eva’nın tüm bunları hayal edip etmediğini merak etmesine sebep olmuştu.

Eva tam piknik masasından kalkıp arabasına dönmek üzereydi ki kaldırımın kenarına içinde şık bir kadın olan SUV Mercedes yanaştı. Eva aracın arkasında neyse ki boş olan bir çocuk koltuğunu seçebiliyordu. Plakada *FUNMOMI** yazıyordu. Hissettiği tedirginlik daha da arttı ve derin bir nefes alarak durumun kontrolünü elinde tuttuğunu, istediği zaman oradan uzaklaşabileceğini kendine hatırlattı.

Eva kadının arabadan inişini izledi. “Benimle buluştuğun için teşekkürler!” diye seslendi kadın. Kıyafetleri pahalı ve gündelikti. Chanel marka güneş gözlüğünü saçlarının üzerine kaldırmıştı. Marka kotunun üzerine dize kadar gelen UGG çizmeler giymişti. Bu kadın, Eva’nın makarnayla beslenen tipik öğrencilerinden değildi.

Eva yakından bakınca kadının kırmızılaşmaya başlamış gözlerini, makyajı kusursuz olsa da cildinin nasıl yorgun ve gergin görüldüğünü fark edebiliyordu. İçinde bir endişe kıvılcımı daha çaktı.

“Üzgünüm, geciktim. Bakıcının gelmesini beklemek zorunda kaldım.” Tokalaşmak için elini uzattı. “Ben Brittany.”

Eva kendi ellerini ceplerinde tutarak kadının elini havada bıraktı ve Brittany neden geldiğini yeni hatırlamış gibi elini indirerek çantasını karıştırmaya başladı. “Konuştuğumuzdan daha fazlasını alabileceğimi umuyordum. Beş hap istediğimi biliyorum ama gerçekten on taneye ihtiyacım var.” Çantasından bir tomar para çıkarıp Eva’ya uzattı. “Bu da iki yüz yerine dört yüz dolar eder.”

* (İng.) EĞLENCELİANNE1 (ç.n.)

Eva uzatılan parayı almayarak, “Yanımda sadece beş tane getirdim,” dedi.

Brittany sanki bu sadece küçük bir ayrıntıymış gibi başını iki yana salladı. “Yarın seninle tekrar buluşmaktan mutluluk duyacağım. Aynı yerde, eğer uygunsa.”

Körfezden yükselen puslu hava nihayet iç kısımlara süzölmüş, güneşi perdeleyerek etrafı loş bir griyle sarmalamıştı. Rüzgâr şiddetlenip Eva’nın ceketine daha sıkı sarınmasına neden oldu. Brit-tany omzunun üzerinden baktı ve etrafta sadece onlar olmasına rağmen sesini alçalttı. “Cumartesi günü bir gezi için ayrılıyoruz,” diye devam etti. “Gelecek aya kadar dönmeyeceğiz. Sadece hazırlıksız yakalanmayacağımdan emin olmak istiyorum.”

Eva’nın vücudu gerildi. Bu kadın lüks bir araba kullanıyor, pahalı kıyafetler giyiyor ve parmağında büyük bir elmas taşıyordu. Zor bir işin üstesinden gelmek için haplara ihtiyaç duymak bir dereceye kadar anlaşılırdı. Ama bu kadın günlük hayatını sürdürmek için haplara bel bağlamış gibiydi. Gerçi Eva’nın direnci daha kişiseldi, en karanlık köşelerinden fışkırırken sıcaklığıyla onu şaşırtmıştı. Bu kadın tıpkı annesi gibiydi.

“Size yardım edebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“En azından getirdiğin şeyi almama izin ver,” dedi Brittany sözleri boş alanda yankılanacak kadar yüksek sesle. “Lütfen.”

Eva’nın bakışları Brittany’nin ellerinin üstündeki, gergin parmaklarla kaldırılmış ve kızarmış kanayan birkaç yara kabuğuna takıldı. Brittany şimdi manik bir enerjiyle titriyordu ve Eva’nın tek istediği buradan ayrılmaktı.

“Burada işimiz bitti,” dedi Eva.

“Bekle,” dedi Eva’nın koluna uzanarak. “Fikrini değiştirmek için ne yapabileceğimi söyle.”

Eva kolunu hışım ile geri çekti ve uzaklaşmak için arkasını döndü.

Brittany arkasından, “Hadi ama,” diye yalvardı. “Bunun için buradayız. Sen satışı yap ve paranı al. Ben de ihtiyacım olanı alayım, böylece ikimiz de kazanırız.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” diye omzunun üzerinden seslendi Eva. “Beni başka biriyle karıştırıyor olmalısınız.” Sonra ağaçların arasından geçerek tepeden aşağıya, arabasını park ettiği yere inen yürüyüş yoluna doğru ilerledi.

Eva SUV aracın yanından geçerken camından içeri göz attı. Arka koltuk cipsler, boş bir damlatmaz bardak ve bir saç kurdelesiyle doluydu. Eva bir an için yavaşladı ve haftalarca uyuşturucusuz kalmamak için yalvaran bir anneyle yaşayan bu çocuğun hayatının nasıl olduğunu merak etti. Kendi annesinin de Brittany gibi olup olmadığını, Eva evde bir bakıcıyla tıkilp kalmışken ıssız bir parkta uyuşturucu alıp almadığını. Tüm bunların da ötesinde, Eva’nın annesini tanıma fırsatı olmamışken bu küçük kızın olmasına duyduğu kısa ömürlü kıskançlık yüzünden kendinden nefret etti.

Ormanın içine doğru ilerlerken Brittany’nin onun arkasından küfürler savurduğunu duydu. Ardından arabanın kapısının sertçe çarpıldığını ve lastikler kaldırımdan gıcırdayarak uzaklaşmadan önce motorunun kükrediğini. Omzunun üzerinden bakıp arabanın savrulduğunu, yoldaki bir virajdan dönerken kaldırıma çarptığını gördü. Eva nefesini tutarak kendini çarpma sesine hazırladı ama duyamadı. Hızlıca arabasına döndü.

Eva onu park çıkışının tam karşısındaki benzin istasyonunda kırmızı ışıktaki beklerken tekrar gördü. Aynı SUV’nin içindeki Brittany açık penceresinden dışarı eğilmiş, karartılmış camlı ve resmî plakalı alçak bir sedan aracın yanında duran adamla konuşuyordu. Brittany adama bir kâğıt uzattı ve adam da onu spor ceketinin içine sıkıştırdı.

Işık yeşile döndüğünde Eva hâlâ onlara bakıyordu, az önceki tedirginliği içine iyiden iyiye yerleşerek hızla yoğun bir paniğe dönüştü. Arkasından biri korna çalarak onu dikkatini tekrar yola çevirip ilerlemeye zorladı. Yaklaştıkça görebildiği tüm ayrıntıları yakalamaya çalıştı. Adamın kısa kahverengi saçları ve aynalı güneş gözlüğü vardı. Spor ceketinin altındaki tabanca kılıfının dış

hatlarını görebiliyordu. Oradan uzaklaşırken Brittany'nin az önce neler çevirdiğini merak etti.

Eva arabasını evinin yan tarafındaki küçük garaja çekti ve kapıyı kapatıp asma kilitle kilitledi. İçeri girip Dex'i aramak için yanıp tutuşuyordu ama yeni komşusu sanki onu bekliyormuş gibi ön basamakta oturuyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı ağzının içinden.

Eva'yı görünce kadının yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Düş-tüm," dedi. "Son basamağı kaçırdım ve yuvarlandım. Sanırım bileğim burkuldu. İçeri girmeme yardım eder misin?"

Eva sokağa bakarak benzin istasyonundaki adamı ve ceketinin içine sıkıştırdığı kâğıt parçasını düşündü. Bunun için zamanı yoktu. Ama kadını verandada bırakamazdı. "Elbette," dedi.

Eva kadının ayağa kalkmasına yardım ederken ne kadar ufak tefek olduğuna şaşırdı. Bir buçuk metre boyunda ve altmışlı yaşlarında, narin gibi görünse de oldukça güçlüydü. Korkulukları kavradı ve Eva ona destek olurken kendini merdivenden yukarı çekti. Yukarı varana kadar tek ayağının üzerinde zıpladı. Eva soluklanması için ona zaman verdi ve birlikte kapıya ulaşip evin içine girmeyi başardılar.

Yerleri kaplayan sıcak tonlu halılar krem rengi bir kanepeyle kontrast oluşturuyordu. Yemek odasının bir duvarı koyu kırmızıya boyanmış ve yarısı boşaltılmış nakliye kutuları köşeleri kaplamıştı. Kadın Eva'nın yardımıyla bir sandalyeye oturdu.

Eva işlerin hızlı ilerlemesi için sabırsızlanarak, "Biraz buz ister misin?" diye sordu. Komşusuna dadılık yapmak yerine neler olduğunu ve ne yapması gerektiğini anlamak için Dex'le iletişime geçmesi gerekiyordu.

"Önce isimlerle başlayalım," dedi kadın. "Ben Liz."

Eva dakikaların akıp gittiğini, geveze komşusuyla bir tür havadan sudan konuşma tüneline girdiğini hissetti ve gitgide artan

paniğine karşı koymaya çalıştı. Ama yine de gülümsedi ve “Benim adım Eva,” dedi.

“Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Eva. Evet, biraz buz isterim. Zahmet olmayacaksa hemen şurada olacaktı.”

Eva izin verilince lavabonun yanındaki tezgâhta duran birkaç parça tabak ve bardak dışında içinde hiçbir şey olmayan mutfğa girdi. Liz’in dondurucusundaki buz kalıbından buz aldı ve bir bulaşık bezinin içine doldurup sardı. Lavabonun yanındaki bulaşık rafından bir bardak alarak suyla doldurduktan sonra ikisini de oturma odasına götürüp Liz’e uzatırken ellerinin nasıl da titrediğini fark etti. Tam bahanelerini sıralayıp gitmek üzereydi ki Liz, “Biraz otursana. Bana eşlik et,” dedi.

Eva pencereye ve ardındaki boş sokağa hızlıca bir bakış attıktan sonra dışarıdaki olanları rahat görebileceği bir sandalyeye oturdu.

Liz’in gülümsemesi daha da genişledi. “Burada henüz çok fazla insan tanımıyorum,” dedi. “Princeton’dan misafir profesör olarak geldim. Bu dönem iki ders vereceğim.”

Eva kıbarca gülümseyerek Liz’in Kaliforniya kışını nasıl da iple çektiğini anlatışını yarım yamalak dinledi ve Brittany’yle karşılaşmasını tekrar gözden geçirdi. Söylediklerini düşündü. Ellерinin nasıl titrediğini. Anlaşma yapmak için ne kadar çaresiz görüldüğünü. Herhangi bir anlaşma için. Yavaş yavaş Eva’nın zihni yavaşlarken paniği azalmaya başladı. Daha önce de zor durumda kalmıştı ve kendine bugün yasadışı bir şey yapmadığını hatırlatı. Şimdilik Liz’in oturma odasında güvende idi, caddeyi net bir şekilde görüyordu ve Liz’in neden fakülte lojmanlarının entrikalarına maruz kalmak yerine bir ev kiralamayı tercih ettiğini açıklamasını dinliyordu. Gerçekten de tansiyonunun normale döndüğünü hissedebiliyordu.

“Şimdi sen anlat,” dedi Liz. “Ne iş yapıyorsun? Nerelisin?”

Eva bakışlarını pencereden uzaklaştırdı ve standart cevabını verdi. “San Francisco’da büyüdüm. Berkeley şehir merkezindeki DuPree’s restoranında garsonluk yapıyorum.” Sonra da konuyu tekrar Liz’e çevirdi. “Demek profesörsün. Ne öğretiyorsun?”

Liz suyunu uzandı ve bir yudum aldı. “Siyasal iktisat,” dedi. “Ekonomi teorisi ve ona bağlı siyasal ekonomik sistemler.” Güldü. “Seni temin ederim ki büyüleyici bir konu.”

Buzu kaldırdı ve Eva onun bileğini inceleyip dikkatle hareket ettirmesini izledi. Liz başını kaldırıp sıırttı. “Burkulma değil. Bu da rahatlatıcı çünkü yeni eğitim dönemine koltuk değnekleriyle başlamak çok zor olurdu.”

Liz’in sesinde Eva’yı sakinleştiren bir şey vardı, ufak tefek bedenine rağmen sesi derin ve yüksekti. İçini titretirken daha derin nefes almasını ve daha dikkatli dinlemesini sağlıyordu. Eva onu bir amfinin önünde, sesi en uzak köşelere kadar ulaşırken hayal etti. Öğrenciler onun söylediği her şeyi heyecanla not alırken kâğıt kalem sesini ve dizüstü bilgisayarlardan gelen hızlı tıkırtıları düşündü.

Liz’in koltuğunda oturduğu yerden Eva resmî plakalı sedanın caddeden aşağı süzüldüğünü ve yavaşlayarak kaldırımında durduğunu gördü. Benzin istasyonunda Brittany’yle konuşan adam arabadan inmiş, evlerinin önüne doğru yürüyordu.

Zihni orada olduğunu bile bilmediği noktaları birleştirmeye başlayarak adamın evini nasıl bulduğunu sorgulamanın ötesine geçip su götürmez cevaba ulaşmıştı. Eva’yı takip eden başka biri olmalıydı. Fark etmediği birisi.

Eva aniden ayağa kalktı ve Liz’e doğru ilerleyerek pencereden uzaklaştı. “Doktora görünmeye ihtiyacın olmadığından emin misin?” diye sordu.

Liz buzu tekrar bileğine koyarak, “Sana neye ihtiyacım olduğunu söyleyeyim. Bu berbat musluk suyunu döküp bardağımı vorkayla doldurmanı istiyorum. Kendine de bir bardak koy. Dolapta var.” Yan kapıdan gelen hafif tıkırdı Liz’in dikkatini çekti. “Sanırım biri senin kapını çalıyor,” dedi.

Eva panjurların arasından baktı ve adamın posta kutusuna bir şey sıkıştırdığını gördü. Vücudundaki her sinir korkudan karıncalanıyor ve onu kaçması için zorluyordu. Kapıya bir bakış attı,

Liz'in mutfağındaki arka kapıdan çıkıp ara sokaklardan geçerek Dex'in evine kadar koştuğunu ve ondan cevaplar istediğini hayal etti.

Bunun yerine derin bir nefes aldı ve kendine tek yaptığıının parkta bir kadınla konuşmak olduğunu hatırlattı. Ona hiçbir şey satmamış, hatta hiçbir şey göstermemişti. *Rol yapmaya devam et. İlk günlerde korktuğunda Dex'in ona verdiği öğüttü bu. Sadece suçlu insanlar kaçar. Senin yapmanı bekledikleri şey de tam olarak bu. O yüzden yapma.*

"Bu adamı daha önceden görmüştüm," diye yalan söyledi Eva. "Bir alarm şirketi aboneliği satıyor. Evde yokmuşsun gibi davranmalısın yoksa çenesiyle kafanı ütüler."

"Kapı kapı dolaşan satıcılardan nefret ederim," dedi Liz. Adamın daha sonra kendi kapısına gelmemesini garipsediyse de bundan söz etmedi.

Eva ayağa kalkarak, "Sanırım gidip bize şu içkileri getireceğim," dedi. En azından bir içkiyi hak etmişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

CLAIRE

Çarşamba, 23 Şubat

Eva'nın ofisini kâğıtlarla kaplanmış halde bırakıp koridorda ilerlerken Eva'nın bana kendisi ya da kaçtığı şey hakkında söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığına dair şüphelerimi doğrulamaya kararlıyım. Dolabının kapısını açtım, askıları karıştırarak taptığı kocasına dair bir kanıt aradım. En azından eskiden adamın giysilerinin olduğu yerde büyük, boş alanlar olmalıydı. Ama tek bulduğum birkaç şık kıyafet, elbise, botlar ve babetlerdi. Hepsi de Eva'nındı. Şifoniyer çekmecelerini açıp da gömlekler, kotlar, iç çamaşırları ve çoraplar bulduğum esnada gözüm aynadaki ilk anda tanıyamadığım profilime takılınca irkildim. Eva'nın profiline o kadar benziyordu ki bir anlığına geri döndüğüne neredeyse inanabiliyordum. O buradaydı ve ölen bendim. Lanet olası *Çılgın Cuma*.

Eva'nın yatağına uzandım. Eva hakkında, onun hayatı hakkında, neden burada olmak istemediği hakkında inandığım her şey ayaklarımın altında paramparça bir halde yatıyordu. Eğer kocası yoksa, ölümüyle ilgili herhangi bir soruşturma yapılmayacaktı. Ve

eğer soruşturma yoksa, Eva'nın uzaklaşmaya ve ortadan kaybolmaya bu kadar istekli olmasının başka bir nedeni olmalıydı.

Akıl sağlığının sınırlarında gezinen bitkin bir kadının isterikliğiyle kahkaha atmaya başladım ve gözünü bile kırpmadan bütün samimiyetiyle söylediği yalanları düşündüm. Ardından kafamın içinde sesini duydum; bana sakın olmamı ve evinden siktir olup gitmemi söylediğini hayal ettim, o keskin tonunu bu kadar net hatırlayabildiğim için sııttım.

İkimiz de böyle olacağını tahmin edemezdik. Sadece bilet takası yapmıştık. Onun evine gitmem, kapısını açmam ve hayatına adım atmam gerekmiyordu. İçine daldığım her ne ise, olmayı seçtiğim için buradaydım.

Eva'nın ofisine döndüğümde Doküman'ı önüme açtım ve onun banka ekstrelerinden birine daha detaylı bakıp aylık harcamalarını inceledim. Yemek, benzin, kahve dükkânları. Kablo lu kanallar ve çöp servisi de dahil olmak üzere her şey için aylık otomatik talimatlarla iki bin dolarlık bir harcama vardı. DuPree's Biftek Evi adlı bir yerden her biri dokuz yüz dolar olan ve düzenli olarak tekrarlanan iki ödeme vardı. Evinin tamamını nakit satın almak için yeterli bir gelir değildi.

Ve beklediğim gibi ne sağlık faturaları ne de ek ödemeler vardı. Eczane faturası yoktu. Bir dolandırıcı ustalığıyla tezgâhlanan bu çirkin oyun karşısında bir parça hayranlık duydum. Biniş kartını önümüzdeki barın üzerine o kadar doğal bir hareketle bırakmıştı ki o anki dalgınlığım yüzünden fark etmemiştim bile. Berkeley'ye uyum sağlamanın ne kadar kolay olacağını anlatışı da etkileyiciydi. Kendi arzularımı ve korkularımı incelikle bana yansıtarak beni onunla aynı çizgiye çekmişti.

Arabasının ruhsatına göre eski bir Honda kullanıyordu ve büyük ihtimalle bitişikteki garajda saklıydı. Böyle bir şeyi organize edecek kadar zeki bir kadın, arabasını bir havalimanı ya da tren istasyonuna koyarak gideceği yerle ilgili iz bırakmazdı. Yine de

bununla ilgili bir şey yapmak istemiyordum. Eğer biri onu arıyorsa işe kesinlikle arabadan başlayacaktı. Ama ihtiyacım olursa diye arabanın orada olduğunu bilmek güzeldi.

Eva'nın masasının bakmadığım kısımlarını da çabucak taramdım. Daha fazla kurumuş kalem, ataç, boş zarflar ve kablosu olmayan birkaç şarj aleti vardı. Ama bulmayı bekleyeceğiniz diğer şeylerden iz yoktu. Saklanmış doğum günü kartları ya da randevu hatırlatıcıları yoktu. Fotoğraf, not ya da manevi değeri olan eşyalar yoktu. Sadece kocasının değil Eva'nın da uydurma olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Boş bir çöp kutusunun bulunduğu masanın sol tarafına baktım ve masanın arkasına kısmen gizlenmiş küçük bir kâğıt parçasını fark ettim. Sanki biri onu atmaya çalışmış da çöpü tutturamamış gibiydi. Elime aldım ve düzelttim. Küçük bir karttı, üzerinde ilkokuldan sonra görmediğiniz türden eğik, dalgalı ve düzgün bir el yazısı vardı. *İstediğin her şey korkunun ötesinde.*

Eva'nın bunu hangi koşullarda yazıp daha sonra da attığını hayal etmeye çalıştım. Belki de artık buna ihtiyacı yoktu ya da doğru olduğuna inandığı bir şey olmaktan çıkmıştı.

Kartı koridor boyunca taşıyarak Eva'nın yatak odasına götürdüm ve şifoniyerin üzerindeki aynanın kenarına sıkıştırdıktan sonra yarattığım dağınıklığı toplamaya başladım. Tişörtlerini yeniden katlarken çiçeksi ama altında kimyasal bir iz taşıyan kokusu havaya karıştı. Red Hot Chili Peppers tişörtüne denk geldiğimde onu göğsüme bastırdım. Büyük bedendi ve oldukça yıpranmıştı, Californication turnesinden kalmaydı. Chili Peppers, Violet'ın en sevdiği gruplardan biriydi ve on altı yaşına geldiğinde onu konserine götüreceğime söz vermiştim. Hiç yapamadığı birçok şeyden biriydi. Tişörtü omzuma attım ve çekmeceyi kapattım. Bunu kendime istiyordum.

Şifoniyeri topladım ve saklanmış gizli para ya da mücevher olmadığından emin oldum. Ne bir günlük ne de gizlenmiş aşk mektupları vardı. Hayali koca bir yana, hiç kimse –belki de

Rory'nin evinde yaşayan ben dışında— bu kadar boş bir hayat yaşayamazdı.

Odanın öbür ucundaki yatağının kenarına oturdum ve komodinın üst çekmecesini açtım. Koluma sürdüğümde gül gibi kokan pahalı el losyonundan bir tane daha ve bir şişe de ağır kesici vardı. Ama çekmecenin iç kenarına sıkıştırılmış bir fotoğraf gözüme çarptı, şu ana kadar evde gördüğüm tek fotoğraf buydu. Eva'nın San Francisco'daki bir stadyumun dışında yaşlı bir kadınla poz verdiği yeni bir fotoğraftı. Devasa Giants beyzbol takımının pankartları, oyuncuların gerçek boyutlardaki maketlerinin arkasında asılıydı ve ikili başları birbirlerine doğru eğerek poz vermişlerdi. Eva, kolunu kadının omuzlarına atmış gülüyordu. Sanki onu kovalayan gölgeler henüz ortaya çıkmamış gibi rahat ve mutlu görünüyordu. Acaba bu kadın bir arkadaş mıydı? Yoksa Eva'nın kandırdığı başka biri miydi? Eva'nın yaptığı her hamleyi kendi yararına uygun olacak şekilde planlayıp planlamadığını merak ettim.

Eva'nın yardıma ihtiyacı olan biri gibi davranarak bu kadına yalanlar söylediğini hayal ettim. Kadının yüzünü incelerken şimdi nerede olduğunu, Eva'yı aramaya gelip gelmeyeceğini, saç rengi ve kesimi Eva'nınkiyle tamamen aynı olan, onun evinde yaşayan, onun kıyafetlerini giyen beni bulduğunda ne söyleyeceğini merak ettim. Şimdi dolandırıcı kimdi?

Çekmecenin dibinde bir makas ve bandın arkasında kalan bir zarf buldum. İçinde on üç yıl öncesine ait, el yazısıyla yazılmış bir mektup vardı. Arkasına bazı sayfalar tutturulmuştu. Klipsi çıkartıp sayfaları çevirdim. San Francisco'daki St. Joseph's adında bir yerden gelen evraklardı. Bir manastır mıydı? Yoksa bir kilise mi? El yazısı titrek ve soluktu, daha iyi okuyabilmek için pencereye doğru çevirdim.

Sevgili Eva,

Umarım iyisindir ve bol bol ders çalışıp çok şey öğreniyorsundur! St. Joseph's grup evinin seksen yılı aşkın bir sürenin ardından nihayet eyalet koruyucu aile sistemine dahil edildiğini sana bildirmek için yazıyorum. Muhtemelen en iyisi buydu çünkü hepimiz yaşılanıyoruz, Rahibe Catherine bile.

Eskiden sık sık biyolojik ailen hakkında sorular sorduğunu hatırlıyorum ve o zamanlar sorularını yanıtlamamız yasak olsa da artık on sekiz yaşını geçtiğin için sana elimizdeki tüm bilgileri vermek istiyorum. Seni buraya kaydederken tuttuğumuz notların ve burada geçirdiğin yıllara ait genel kayıtların kopyalarını da ekliyorum. Bilmek istediğin herhangi bir ayrıntı varsa, resmî kayıtlarımız için dilekçe vermen gerekiyor. Sanırım senin dosyanda çalışan sosyal hizmet görevlisinin adı Craig Henderson'dı.

Bilmeni isterim ki son koruyucu aile yerleştirmen başarısız olduktan sonra annenin ailesinin izini sürdüm, belki fikir değiştirmişlerdir diye umuyordum. Ama değiştirmemişlerdi. Annen bağımlılıkla mücadele ediyordu ve ailesi de onu takip etmenin, ona bakmanın yükü altında ezilmişti. Seni en başta bize teslim etmelerinin büyük bir nedeni de buydu.

Ama bu başlangıca rağmen inanılmaz bir insana dönüştün. Lütfen hâlâ senden bahsettiğimizi ve başarılarınızla gurur duyduğumuzu bil. Rahibe Catherine gazeteleri tarayarak adını muhteşem bir bilimsel keşifle ilişkilendirmeye çalışıyor ancak ona hâlâ okuduğunu ve bunun muhtemelen birkaç yıl daha süreceğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Berkeley'de kendine nasıl da harika bir hayat kurduğunu öğrenmek için bizi ziyarete gelmeni ya da telefon etmeni memnuniyetle karşılarız. Kaderinde büyük işler yapmak var.

*Tanrı'nın evinden kocaman sevgiler,
Rahibe Bernadette*

Mektubu bir kenara bıraktım ve klipslerle tutturulmuş diğer kâğıtlara baktım. Bunlar otuz yıl öncesine ait el yazısıyla alınmış notların fotokopisiydi. İki yaşındaki bir kız çocuğunun Katolik bir grup evine gelişini ve uyum sürecini anlatıyordu.

Çocuk Eva, saat 19:00'da getirildi. Anne Rachel Ann James görüşmeyi reddetti ve ebeveynlik haklarının sona erdirilmesi için belgeleri imzaladı. St. Joseph's evrakı ilçeye gönderdi, cevap bekleniyor.

Yirmi dört yıl öncesine ait başka bir sayfa daha az resmîydi.

Eva dün gece bize geri döndü. Bu onun üçüncü yerleştirilmesiydi ve korkarım ki sonuncusu olacak. Tanrı bizi yönlendirdiği sürece onu burada tutacak ve St. Joe's da ona yer vereceğiz. C.H. ona atanan yeni sosyal hizmet görevlisi ama bu da o adamı çok fazla görmeyeceğimiz anlamına geliyor.

Berkeley'de bir öğrenci olması alt kattaki fen kitaplarını açıklarıyordu. Belki de parası yetmediği ya da notları mezun olamayacak kadar iyi olmadığı için okulunu bitirememiş ve bir et lokantasında garsonluk yapmaya başlamıştı. Ve sonra da New York havalimanında yalanlar söyleyen bir dolandırıcıya dönüşmüştü.

Bu aynı zamanda evin neden bu kadar çıplak olduğunu açıklarıyordu. Eva'nın ailesinden kalan fotoğraf albümleri, doğum günü kartları, notlar gibi şeyler yoktu. Her gün yalnız uyanmanın, senin için endişelenecek bir ailenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kalbinizle ya da mutlu olup olmadığınızla ilgilenen kimsenin olmamasını da. En azından ben hayatımın ilk yirmi bir yılında bu duyguyu tatmıştım. Eva'nın hayatında böyle bir şeyi hiç yaşamamış muhtemeldi.

SON UÇUŞ

Ölmek böyle bir şeydi, yarım kalan çok şey olurdu. O tamamlanmamışlık duygusu insanın elini kolunu bağlar, koparılması mümkün olmayan bir ip gibi düşüncelerini hep *keşke* demeye iterdi. Ama *keşke* anlamsız bir dilekti, boş bir sahnede parlayan bir spot ışığı gibi hiç var olmamış ve asla da olmayacak şeyleri aydınlatırdı.

Mektubu zarfa sokup çekmecesine geri koydum ve Eva'yı bu yeni bilgiler ışığında hayal etmeye çalıştım. Ama görüntü cıva gibi bir anlığına dans ederek parlarken hemen sonra kayboluyordu. Onu hiçbir zaman net göremiyordum, gözümün kenarında sürekli şekil değiştiren bir siluetten ibaretti.

Enseme dökülen saçlar kaşındırıyordu, duşa ihtiyacım vardı. Sadece JFK'deki tuvalet kabininde bavulumdan çıkardığım birkaç parça kıyafetim vardı. Kot pantolonum. Bir iç çamaşırı. Giydiklerim dışında sutyen ya da çorabım yoktu. Çantaya ve Eva'nın bana ait olmayan kıyafetlerle dolu şifoniyerine baktım. Sadece kot pantolon ve tişört değil, daha kişisel eşyalar da vardı. O anda neredeyse hiçbir şeyimin olmadığı bir kez daha kafama dank etti. İç çamaşırı çekmecesini açmadan önce tereddüt ettim. Midem sıkışıyor, kendimi onun kıyafetlerini giyme fikrine alıştırmaya çalışıyordum. Hayatta kalmak için başkasının iç çamaşırlarını giymekten çok daha korkunç şeylere başvurmak zorunda kalan diğer insanları düşünerek gözlerimi kapattım. Kendi kendime *sadece pamuk ve lastik* dedim. *Ve temizler.*

Çantadan kendi kıyafetlerimi çıkardım ve bir insanın sadece iki iç çamaşırıyla sonsuza kadar yaşayıp yaşayamayacağını merak ederek aceleyle salona geçip çarşaf dolabından bir havlu aldım. Banyoda suyu sıcak açtım ve oda buharla doldu. Aynada kendimi seçemez olmuşum, sadece belirsiz bir siluet, bir yansımadan ibarettim. İsimsiz bir kadının bulanık suretiydim. Herhangi biri olabilirdim.

İşim bittiğinde giyindim ve Eva'nın odasındaki aynanın önünde durdum. Eva'nın sabunuyla ve losyonundan gelen o yabancı gül kokusu odayı doldurmuştu. Kesilmiş sarı saçları ve keskin elmacıkkemikleriyle bana bakan bir yabancıydı. Eva'nın cüzdanının durduğu şifoniyere yöneldim ve ehliyetini çıkararak yüzümü onunla karşılaştırdım. İçimde bir umut filizlendi.

Bu duyguyu, yeni bir hayatın eşiğinde olmanın heyecanını tanıyordum. Rory'yle tanıştığımda her şey olasılıklarla ışıldarken ve olduğum kişi ile olmak istediğim kişi arasındaki sınırdan dururken de böyle hissetmişim.

Sorular sorabilecek herkese anlatabileceğim bir hikâye kafamda canlanmaya başladı. *Eva ve ben grup evinde birlikte büyüdük.* Gerekirse Rahibe Bernadette ve Catherine hakkında bilgim varmış gibi konuşabilirdim. Eva'nın nereye gittiğini ve neden burada olduğumu sorarlarsa, onlara boşanma aşamasında olduğumu ve Eva seyahat ederken benim burada kalmama izin verdiğini söyleyebilirdim.

Nereye gitti ki?

Ne tam olarak Eva'ya ne de Claire'e benzeyen aynadaki yansıma baktım ve cevabımı çalıştım. "New York."

Yeniden Eva'nın ofisine geçtiğimde ortalığı toplamaya koyulmuş, belgelerini düzenlemeye başlamıştım. Ne yapacağımı kestiremiyordum ki ekranımda bir mesaj beliriverdi. Önce Rory tarafından yazılmış tek bir cümle vardı. *Detroit gezisi.* Sonra da bilgisayarın sağ tarafında Rory bir yorum ekledi.

Rory Cook:

FedEx paketini ne yaptın?

Cevap anında geldi.

SON UÇUŞ

Bruce Corcoran:

Para çekmecede. Kimlik, pasaport ve geri kalanı parçalara ayrıldı.

Rory Cook:

Mektup?

Bruce Corcoran:

Tarandı ve sonra parçalara ayrıldı.

Rory Cook:

Nasıl olmuş da lanet bir sahte pasaport ve kimlik edinebilmiş?

Beliren üç nokta Bruce'un yanıt verdiğini gösterirken nefesimi tuttum.

Bruce Corcoran:

Hiçbir fikrim yok. İç güvenlik resmî evrakta sahtecilik yapanlara göz açtırmıyor ama Claire'dekiler oldukça gerçekçi görünüyor. Yolculuğa çıkmadan önceki birkaç günlük cep telefonu hareketlerini kontrol ettim. O sabah aradığı bir numara var ama tanıdığı biriyle eşleştiremedik. Hâlâ araştırıyoruz.

Devam etmelerini bekledim ama yeni bir şey görünmedi. Arından yazılan yorumlar teker teker kaybolurken son olarak Doküman'ın içindeki metin de yok oldu. Sağ üst köşede Bruce'un simgesi de kayboldu ve geride sadece Rory'nin simgesi kaldı. Dikkatli olmam gerekiyordu. Dokümanlardaki varlığım Rory'nin hesabı üzerindendi ve bir şeylere yanlışlıkla tıklamaya başlarsam, düzenlemelerim onun adıyla görünürdü. Yani sıkışıp kalmıştım.

Sessiz bir gözlemciydim, başka bir yere tıklayamıyor veya sorularıma cevap alamıyordum. Tek yapabildiğim önümdeki ekranda olan biteni izlemekti.

Yapacak bir işim olmadığından ve uyku saatine daha çok olduğundan yeni bir sekme açıp CNN'in anasayfasına girdim ve kazayla ilgili haberlere baktım. Cenazemin üç hafta sonraki cumartesi günü için planlandığını bildiren küçük bir haber vardı. Muhtemelen şehirde ve yüksek mevkiden insanlarla dolu bir konuk listesiyle, Rory'nin büyük bir merasim düzenlemesi için bolca zamanı vardı.

Sonra Kate Lane'in resmine tıkladım. En son televizyon programları listelendi ve aşağı kaydırıp dün geceki basın toplantısını açtım, böylece NTSB direktörünün gazetecilerin sorularını yanıtlamasını dinleyebilecektim.

Daha önce açıklanmış olan detayları tekrarladıktan sonra basın toplantısını sona erdirdi. *Hâlâ arama-kurtarma aşamasındayız. Önümüzdeki günlerde daha fazla bilgi ortaya çıkacaktır. Bu konuda sabırlı olmanızı rica ediyorum. Vista Havayolları işbirliğinde bulunmuştur ve tüm federal taleplere uymaktadır.*

Beklediğim gibi cevaptan çok soru vardı. Ama kamera stüdyodaki Kate'e dönmeden hemen önce gözüm kalabalığın içindeki bir şeye takıldı. Geriye sarıp haber konferansının sonuna tekrar baktım ve aradığımı bulunca videoyu duraklattım. Sol alt köşede, tipik siyah ve kahverengi parkaların, lacivert rüzgarlıkların arasına sıkışmış tanıdık bir renk parıltısı vardı; platin sarısı saçları ve New York'ta soğuk bir şubat akşamı için kesinlikle uygun olmayan parlak pembe bir kazak giyen bir kadının bulanık görüntüsü.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Ağustos

Kazadan Altı Ay Önce

Adamın adı Ajan Castro'ydu ve sonraki birkaç gün boyunca Eva onu her yerde görmeye başlamıştı. Castro'nun posta kutusuna bıraktığı kartviziti atmış ve adam onu evine kadar takip etmemiş, bahçesine girmemiş ya da kapısını çalmamış gibi davranmaya çalışmıştı. Ama adam ortaya çıkmaya devam ediyordu. Süpermarketin otoparkındaydı. Eva bir kafeden çıkarken Bancroft Caddesi'nden arabayla geçmişti. Hatta DuPree's'e bile gelmiş ve masalardan birine oturup yavaşça pirzolasının yanında Guinness içerken Eva'nın birkaç siparişi karıştırmasına neden olmuştu.

Adamın görünmek konusunda bu kadar umursamaz olması onu endişelendiriyordu. Ayrıca varlığını belli etmeye karar vermeden önce kendisini ne kadar zamandır izlediğini merak etmesine neden olmuştu.

Dex nihayet onu geri aradığında Eva hemen buluşmak istemişti. Eva, "Brittany referansını nasıl aldın?" diye sormuştu. Telegraph Bulvarı'ndaki bir spor barındaydılar. Bodrum katındaki

yemek salonunda, bilardo masasının yanındaki biradan yapış yapış olmuş masada karşılıklı oturuyorlardı ve etraflarındaki yarı sarhoş öğrenciler büyük ekran televizyonda sezon öncesi futbol maçını izliyorlardı.

“Birlikte büyüdüğüm adamın biri Los Angeles’a taşındı. Onu oradan tanıyor. Brittany buraya taşınınca ona benim adımları vermiş. Bana onun daimi bir müşteri olacağını söyledi. Neden sordun?”

Eva onun yüzünü inceleyerek orada herhangi bir yalan, gerginlik ya da suçluluk belirtisi aramıştı. “Benden mal almaya çalıştıktan sonra onu federal bir ajanla konuşurken gördüm. Adam şimdi beni takip ediyor. Onu her yerde görüyorum.”

Dex ciddi bir yüz ifadesiyle hamburgerini tabağına bırakarak, “Bana tam olarak ne olduğunu anlat,” demişti.

Eva kadının nasıl gergin görüldüğünü, ürkek konuşma tarzını ve ellerindeki yara kabuklarını anlatmıştı. “Sanırım benim sorum, kendin araştırmadığın birini neden bana gönderdiğin. İşlerin bu şekilde ilerlememesi gerekiyor.”

Dex’in bakışları kararmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Senin yönlendirdiğin bir müşteriyle görüştükten kısa bir süre sonra bir federal ajan tarafından takip edildiğimi söylüyorum.”

“Siktir,” demişti Dex peçetesini masaya fırlatarak. “Her şeyi durdurmanı istiyorum. Benden haber alana kadar hiçbir şey yapma ya da satma.”

“Peki bunu Fish’e nasıl açıklayacaksın?” diye sormuştu Eva.

“Onu ben hallederim. Benim işim seni güvende tutmak.”

Eva ona bakarak sözlerini tartmıştı, bu oyunun nasıl oynandığını biliyordu. Günün sonunda seçenek hapse girmek ya da bir arkadaşını satmaksa, bu işteki insanlar ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlardı. Dex’in farklı davranacağını düşünerek kendini kandırmıyordu ve kendisinin de farklı davranacağından tam olarak emin değildi.

Yine de bu adam ona riskleri nasıl değerlendireceğini, kimin gizli ajan ya da onu ifşa edebilecek bir bağımlı olabileceğini

öğreten kişiydi. Dex'in onu kendisiyle birlikte yutacak bir girdaba sürüklediğini hayal edemiyordu.

Okuldan atılmasından birkaç ay sonra hâlâ Dex'in boş yatak odasında kalır, mutfağındaki eski aletlerle uyuşturucu üretirken biriyle buluşacaklardı. Kulaklıklarını takmış, pantolonu belinde düştü düşecek gibi görünen, saçları dağınık, yirmi yaşlarında bir öğrenciyi görmüşlerdi.

“Onu iyi izle,” demişti Dex. Bir otobüs durağının arkasına yarı saklanmış halde tarifeleri kontrol ediyormuş gibi yapıyorlardı. Çocuğun bir tür tiki vardı, sol omzunu silkiyor ve beklerken belli belirsiz şekilde başını iki yana sallıyordu. Dex alçak bir sesle, “Her zaman önce izlemelisin. Yirmi yedi derece sıcaklıkta eşofman giyip giymedikleri gibi anomaliliklere bakmalısın. Ya da yağmur yağarken atletle durup durmadıklarına. Bunlar önemli ipuçlarıdır ve onları *fark etmelisin*. Kulaklıklarına bak. Hiçbir şeye takılı değiller. Kablonun ön cebine sıkıştırılmış ama telefonunun arka cebinde olduğunu görüyor musun?” diye sormuştu. Eva başıyla onaylarken hayatta kalmasının bunları hatırlamasına bağlı olmasından dolayı her şeyi aklına not ediyordu. Dex anlatmaya devam etmişti. “Böyle bir durumla karşılaştığında yoluna devam et çünkü bir şeyler doğru değildir. Bu kişi ya bağımlıdır ya da polis.” Dex ciddi bir ifadeyle ona baktığında gri gözleri Eva'ninkilerle kilitlenmişti. “Senin bir numaralı önceliğin, tıpkı Fish'in de olduğu gibi, güvende olman. Bu yüzden bu işte bu kadar uzun süre dayanabildi.” Dex sessizce gülerek, “Bu ve Berkeley ile Oakland polis departmanında onun için çalışan on kişi,” demişti.

Durağın arkasından çıkıp satış yapmadan adamdan uzaklaşırken müşteriyi kaldırımında, asla gelmeyecek uyuşturucuyu beklerken bırakmışlardı.

“Ona satış yaptın mı?” Dex’in sorusuyla şimdiki zamana döndü Eva.

“Hayır. Kendinde değildi. Çılgın gibiydi. Ona beni başka biriyle karıştırdığını söyledim ve oradan uzaklaştım.”

Dex başını yukarı aşağı salladı. “Güzel. Biz neler olduğunu çözene kadar izinlisin.”

“Sanki bu adam onu görmemi istiyor gibi.”

“Muhtemelen istiyordur,” dedi Dex. “İnsanlar gergin olduklarında hata yaparlar ve belli ki o da seni görmek istiyor. Bu kadar görünür olması, elinde sana karşı bir şey olmadığı ve iyice köşeye sıkıştığı anlamına geliyor.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Bırak seni takip etsin. Hiçbir şey göremeyecek ve sonunda başka bir yere bakacaktır.”

Dex bahşiş olarak masaya birkaç tane beş dolarlık banknot attı. Etraflarında tezahürat sesleri yükselirken tüm gözler az önce birinin gol attığı ekrana çevrilmişti. Eva ayağa kalkmaya başladı ama Dex, “Biraz daha kalmalısın,” dedi.

Eva arkasına yaslanıp onun gidişini izlerken filikaya binmek için sırasını bekleyen ve batan gemide kalan tek kişinin kendisi olacağını fark eden birinin gitgide artan paniğiyle savaşıyordu. Dex şimdiden kendini uzak tutmaya çalışıyordu.

Etrafındaki üniversiteli gençlerin içip gülerlerken en büyük endişeleri CAL’ın kupa maçına çıkıp çıkamayacağıydı. Hayatı boyunca Eva’nın hiç onlar kadar rahat hissettiği bir an olmamıştı. Öğrenciyken bile temkinliydi. Sessizdi. Bir grup evinde büyüdüğünden, yüksek sesle kahkaha atmak ya da espriyle karışık laf sokmak yerine gözlem yapmanın en güvenli yol olduğunu küçük yaşlarda öğrenmişti. St. Joe’daki rahibeler onları çalışkan ve saygılı olmaya teşvik ediyordu. Eva da öyle olmuştu ama bir yandan da kuralları sessizce çiğnemenin yollarını arardı.

Ama orası bir yuva değildi. Rahibeler yaşlı ve katıydı. Taviz vermezlerdi. Çocukların sessiz ve itaatkâr olması gerektiğine inanıyorlardı. Eva mabedin arkasındaki, mum ve rutubet kokan

yatakhaneinin soğuk koridorlarını hatırladı. Diğer kızları hatırlıyordu. İsimlerini değil ama sert ve zorba ya da yumuşak ve korkmuş seslerini. Geceleri ağladıklarını anımsadı. Günün sonunda her birinin nasıl da yalnız olduğunu.

Eva birasından son bir yudum aldı ve ayağa kalkarak ana yemek salonuna çıkan merdivene ilerledi. Acil çıkışa bakarak alarmın çaldığını hayal etti, kendi kafasının içinde çoktan bangır bangırdı. Ama şimdi böyle umutsuz bir şey yapmanın zamanı olmadığını bildiği için görmezden geldi. Henüz değildi.

Garaj yoluna girdiğinde Liz'in kapısını kilitlediğini ve ön kapıdan arabasına doğru yürüdüğünü gördü. Eva sokağa bakış attıktan sonra kendini yavaşlamaya ve normal davranmaya zorladı.

“Merhaba,” diye seslendi Liz.

Eva, Liz'in evinde geçirdiği o ilk öğleden sonra yaşlı kadını merak etmeye başlamıştı. Kendini onu dinlerken ve gidip gelişlerini izlerken bulmuştu. Liz'in sesi hâlâ zihninde yankılanıyordu ve Eva bu kadına karşı bir yakınlık hissettiğini inkâr edemiyordu.

Eva arabasını kilitledi ve yüzünde bir gülümsemeyle Liz'e dönüp New Jersey plakasını işaret etti. “New Jersey'den buraya kadar arabayla mı geldin?” Omuzlarını gevşetmeye ve Ajan Castro'nun arabasının her an köşeyi dönebileceği ihtimaline değil, Liz'e odaklanmaya çalıştı.

Bugün konuşmak için uygun bir gün değildi ve Liz yalnızca, “Eğlenceli bir yolculuk olacağını düşünmüştüm ama şimdiden dönüş yolundan korkmaya başladım,” deyince rahat bir nefes aldı. Liz arabasına yaklaşıp el sallayarak sürücü koltuğuna oturdu ve Eva yürüyüş yolundan geçip kapısının kilidini açarak içeri girdi.

Sessizlik rahatlatıcıydı. Kanepeye ilerleyip uzanarak kendini birkaç derin nefes almaya zorladı ama bu yetmiyordu. Castro'nun varlığını, yaptığı her şeyi izleyen bir seyirci gibi hissediyordu. Markete ve DuPree's'e her gidişinde oradaydı. Liz'le az önce yaşadığı gibi her etkileşimi birinin saha notlarına

kaydedilmişti. 16:56 - *Eva çimenlikte yaşlı komşusuyla sohbet ediyor.* Kendi evini Liz'inkinden ayıran duvara baktı ve kadının etrafta olmasının yararlı olup olmayacağını düşündü. Castro'nun kendisi hakkında inanmasını istediği hikâyenin bir parçası olmasının. Dikkate değmeyecek kadar sıkıcı, sıradan ayrıntılarla dolu önemsiz bir hayat yaşayan bir garson olduğuna dair hikâyenin. *Eva akşamı komşusu olan arkadaşıyla dışarıda geçirdi ya da Eva ve komşu arkadaşı Berkeley Gül Bahçesi'nde rehberli bir tura katıldılar.* Onu izleyenleri daha fazla ne sıkabilirdi?

O akşam geç saatlerde kapısı çalındı. Pencereden hızlıca bakınca Liz'in verandada elinde bir güveç kabıyla durduğunu gördü. "Bir tarifi yarıya indirmeyi ne zaman hatırlayacağımı bilmiyorum," dedi. Ancak Eva, Liz'in yemek pişirebileceği birinin olmasını tercih ettiğinden şüpheleniyordu.

Liz tabağı ona uzattıktan sonra eve girmesi Eva'nın güvenci mutfaka taşırken bocalamasına neden oldu. Buzdolabının kapağını henüz kapatmıştı ki arkasını döndüğünde Liz'in eğilmiş, oturma odasındaki raflarda duran kitapların isimlerini okuduğunu gördü. Kendi alanında birinin olması ve eşyalarına bakması onu rahatsız etmişti. Ama derin bir nefes aldı ve rahatsızlığına rağmen gülümsedi. 19:45 - *Komşusu Eva'ya yemek getirdi. On iki dakika boyunca sohbet ettiler.* Bunu yapabilirdi.

"Kimyayla mı ilgileniyorsun?" diye sordu Liz.

Eva omuz silkti. Bunlar çoğunlukla Eva'nın yıllardır kapağını bile açmadığı, üniversitedeki son yılından kalma eski ders kitaplarıydı. Yine de onlardan kurtulmayı kendine yediremiyordu, sanki bunu yapmak kendisinin önemli bir parçasını atmak olacaktı. "Bir süre ders aldım. Okulda."

Liz bir tanesini eline alarak, "Bunlar üniversite kitapları," dedi. Kitabı açtı ve iç kapaktaki Berkeley öğrenci mağazasının damgasına baktı. "Berkeley'ye mi gittin? Bundan hiç bahsetmemiştin."

“Bir süreliğine,” dedi Eva. “Mezun olmadım.”

“Neden?” diye sordu Liz, tam da Eva’nın tahmin ettiği gibi.

“Araya bir şeyler girdi.” Eva yarım cevaplarının ve lafı saptırmalarının konuşmayı burada bitireceğini umuyordu.

Tezgâhın üzerinde duran Eva’nın telefonu Dex’ten gelen bir mesajla aydınlanarak açıldı. Eva telefonu kapı ve cebine sokmadan önce ekrandaki *Daha Sonrası İçin Kaydet* seçeneğine bastı.

Liz onu izleyerek bir şey söylemesini bekledi ama Eva konuşmayınca tezgâhtaki açık diyet kola kutusunu işaret etti. “Bu şeyler zehirli.”

Eva saatini kontrol etti, bu maskaralık onu aniden tüketmişti. Bu kadını daha ne kadar eğlendirmesi gerekiyordu? “Duşa girsem iyi olacak. Bu akşam restoranda vardiyam var.”

Liz, Eva’nın sözlerinin altındaki gerçeği okumaya çalışıyormuş gibi bir süre bekledikten sonra, “Hayat uzun, biliyorsun. Pek çok şey ters gitse de sonunda her şey düzelebilir,” dedi.

Eva durdukları odanın altında saklı olan laboratuvarını düşünürken bunun uygun bir benzetme olduğunu fark etti. Liz sadece önündekini görürken Eva derinlerde saklı olan ve yüzeye çıkıp Ajan Castro’nun yaklayabileceği her şey için endişeleniyordu.

“Yemek için teşekkürler,” dedi.

Liz elindeki kitabı raftaki yerine yerleştirdi. “Hiç önemli değil.”

O gittikten sonra Eva telefonunu çıkardı ve Dex’in mesajını okudu.

Fish bu durumla ilgileniyor. Birkaç hafta izin yap, bu adam gitmiş olacak.

Rahatlamıştı. Castro, önlenmiş bir çarpışma gibi onu zayıf ve titrek ama tek parça halinde bırakarak yanından geçip gidecekti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi boş odaya yüksek sesle. Bitişik duvardaki Liz müzik açmıştı ve cazın hafif ezgileri Eva’yı

sarmalayıp ona seslenirken Eva'ya kısa bir süreliğine sahip olabileceği başka bir hayatın kapısını aralamıştı.

O gece geç saatlerde ara sokaktan restorana girdi ve müdürü Gabe'in geç kaldığını fark etmeyeceğini umarak aceleyle dolabına gitti. Tekrar dışarı çıktığında onu masaları toplaması için bir garsonu yönlendirirken buldu. "Sonunda," dedi. "Beşinci bölümde çalışıyorsun."

Eva sipariş defterini kaptı ve büyük yemek salonuna gitmeden önce mutfaktaki şef yardımcısıyla spesiyalleri gözden geçirdi.

Kendini kısa sürede işe kaptırdı. Sipariş alıyor, insanlarla sohbet ediyor ve yemek dağıtıyordu. Kısa bir süre için herkesin düşündüğü kişi olabilirdi. Sadece çok çalışan ve bahşişlerini Cabo'da uzun bir hafta sonu geçirmek ya da yeni bir deri ceket almak için biriktiren sıradan bir garsondu. İçini bir hafiflik kapladı, yaz tatili için okuldan çıkmış bir çocuk gibi beklentiyle dolup taşıdığını hissediyordu.

Gabe onu mutfakta bulduğunda vejetaryen bir sipariş için aşçıya talimat veriyordu. Adam kırklı yaşlarının ortasındaydı, saçları dökülmüştü ve göbeği hep gömleğinin düğmelerini zorluyordu. Çalışanlarına karşı huysuz ve sabırsız görünen ama ihtiyaç duyduklarında onlara her zaman izin veren adil bir patrondur. "Eva," dedi. "Sana daha fazla vardiya ayarlamama ne zaman izin vereceksin? Sana haftada ikiden fazla ihtiyacım var."

"Hayır, teşekkürler," dedi Eva. "Diğer hobilerimle ilgilenmek çok zor olur."

"Hobiler mi?" dedi Gabe şaşkınlıkla. "Ne hobisi?"

Eva mutfak duvarına yaslanarak hobilerini parmaklarıyla saymaya başladı. Bu kısa molaya minnettardı. "Örgü örmek. Seramik. Paten yarışı."

Bulaşıkçılardan biri güldüğünde Eva ona göz kırptı.

SON UÇUŞ

Gabe başını iki yana sallayarak ağzının içinden kimsenin onu takdir etmediğini mırıldandı.

Mutfağın girişinden biri, “Eva, dört numaralı masa sipariş vermeye hazır görünüyor,” dedi.

Saat dokuzu yaklaştığı için artık daha boş olan yemek salonuna geri döndü. Dördüncü masaya vardığında kısa süreliğine duraksadı. Orada en iyi müşterilerinden biri olan Jeremy oturuyordu, iki yanında olanlar da anne ve babası olmalıydı.

Jeremy, İletişim Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisiydi ve babası Jeremy’nin okul masraflarını ve bir BMW, Berkeley şehir merkezinde bir çatı katı dairesiyle Eva’nın ürettiği uyuşturuculardan oluşan lüks yaşamını finanse etmeye devam etmek için sürekli A almasını istiyordu. Ve Brett’in aksine Jeremy her zaman tam ödeme yapardı. Teslimat anında nakit. Onunla çalışmak bir zevkti.

Arada sırada gerçek dünyada müşterileriyle karşılaşır ve bu her zaman onların bir şekilde tökezlemesine neden olurdu. Jeremy de farklı değildi. Onu görünce yüzü sararak gözleri en yakın çıkışa yöneldi. Babası telefonunda gezinirken annesi menüyü inceliyordu. Eva onu rahatlatma umuduyla gülümsedi. “Merhaba. Size spesiyallerimizden bahsedeyim.” Jeremy ona bakmayı reddederken Eva anlatmaya koyuldu. Onun paniğini anlayabiliyordu. İnsanların onun rolünü göremeyeceğini, parkta ya da bakkalın köşesinde biriyle buluşup ne yaptığını anlamayacaklarını kavraması yıllarını anlamıştı. Dünya sırlar taşıyan insanlarla doluydu. Hiç kimse görüldüğü gibi değildi.

Jeremy tatlıdan önce onu tuvalette köşeye sıkıştırarak, “Burada ne yapıyorsun?” diye tısladı.

“Burada çalışıyorum.”

Eva’nın omzunun üzerinden yemek salonuna doğru baktı.

Eva onun bakışlarını takip ederek, “Bak, Jeremy. Rahatlaman gerekiyor. Sana bir tavsiye vereyim: Tereddüt etmediğin sürece insanlar sen neye inanmalarını istersen ona inanırlar. Sen beni

tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum,” ve onu erkekler tuvaletiyle acil çıkış arasında bırakarak uzaklaştı.

Vardiyası bittiğinde, Ajan Castro’nun otoparktaki arabasının yanından geçip gitmeden önce bir anlığına adamın gözlerinin içine baktı. Castro’nun oynadığı oyun her neyse o da oynayabilirdi.

CLAIRE

Çarşamba, 23 Şubat

Bilgisayar ekranımdaki donmuş görüntüye gözlerim yaşarınca, piksel yığınının başka bir şey göremeyinceye kadar baktım. Pembe tonları, koyu gölgeler, bir yüz olması gereken yerde platin sarısı saçlar.

O kaşmir pembe kazağı bana bir yılbaşında Rory'nin halası Mary hediye etmişti. "Buz gibi Cook ailesinin içinde yaşarken seni sıcak tutacak bir şey," dedikten sonra ağzındaki içkiyi saça saça yüksek sesli bir kahkaha atarken neredeyse boş olan bardağındaki buz, dibinde kalmış olabilecek cini ortaya çıkarmak istercesine sallamıştı.

Yumuşak ve lüks kazağı kucağıma almış, birilerinin araya girip Mary Hala'nın sözlerini açıklamasını beklemiştim. Ama sadece durumu geçiştirmişler ve Rory sanki artık aile sırrını öğrenmişim gibi bana küçük bir göz kırpmıştı.

Aynı Noel'in ilerleyen saatlerinde Mary Hala sarhoş bir halde yanıma sokularak, "Bütün dünya Rory Cook'u seviyor," demişti.

Rory'nin babasının en büyük kız kardeşi olan Mary evlenmemiştir ve aile için bir yük olarak görülüyordu. Sesi alçaldı, nefesinde ağır bir cin kokusu vardı. "Ama ona karşı gelmemeye dikkat et yoksa zavallı Maggie Moretti'nin yolundan gidersin."

"O bir kazaydı," demiştim gözlerimi odanın diğer ucunda küçük kuzenleriyle şakalaşan Rory'den ayırmayarak. Hâlâ Cook ailesinin üç kuşağının bayramları kutlamak için bir araya geldiği, her zaman istediğim bu hayata kavuştuğuma inanmaya çalışıyordum. Onların geleneklerini benimsemek istiyordum. Çocuk hastanesindeki ilahiler, mum ışığında yapılan kilise ayini ve ardından gelen gece yarısı yemeği gibi küçük bir kız olarak hep özlemini duyduğum aile hayatı, çocukluğumun sessiz tatilleriyle öylesine canlı bir tezat oluşturunuyordu ki.

Ama içgüdülerim beni kalmaya ve Mary Hala'nın söylediklerini dinlemeye zorlamıştı çünkü Rory hakkındaki düşüncelerim değişmeye, onun ilgisinin parlaklığı beni rahatsız etmeye başlamıştı. Ödediğim bedeli görür, eskiden kanıksadığım basit şeyleri özler olmuştum. Kendi arkadaşlarımı seçme özgürlüğünü. Arabamın anahtarlarını kaptığım gibi en az iki asistan ve bir şoförle uğraşmak zorunda kalmadan bir yere gidebilmeyi.

Mary Hala kıkırdamıştı. "Demek sen de dünyanın geri kalanıyla birlikte *zavallı* Rory grubundasın." İçkisinden bir yudum aldıktan sonra sinsice gülerek, "Sana şunu söylemeliyim. Bu olay, abimin olaya karışan herkese para ödediği zayıf bir aile sırrıdır. Saklayacak bir şeyin yoksa bunu neden yapasın ki?" derken pembe rujunun dudaklarındaki çatlaklara sızdığını görebiliyordum. "Cook erkekleri istediklerini yaptığın sürece şahanedirler. Ama çizginin dışına çıkarsan arkanı kollaman gerekir."

Odanın öbür ucundaki Rory başını arkaya atarak kuzenlerinden birinin söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Mary Hala bakışlarımı takip edip başını iki yana sallayarak, "Bana biraz Maggie'yi hatırlatıyorsun; basit bir geçmişi olan iyi bir kız. Senin gibi Maggie de erdemleri olan biriydi ki bizim ailede bu oldukça eksiktir. Ama o ve Rory en ufak şey için bile

köpekler gibi kavga ederlerdi,” demişti. Bana baktığında sırtıtışı alkol yüzünden biraz çarpılmıştı. “Onu kontrol edemiyordu. Tahminimce sen de edemiyorsun.”

“Bunları bana neden anlatıyorsun?” diye sormuştum.

Mary Hala’nın nemli gözleri bana kitlenmişti, yıllar gözlerinin etrafında derin çizgiler bırakmıştı. “Bu aile Venüs sinekkapanı gibidir; yüzeyde parlak ama altında tehlikeli. Ve bir kez sırlarını öğrenirsen asla gitmene izin vermezler,” demişti.

Sarhoştı. Kızgındı. Zehir saçan kırılgan, yaşlı bir kadındı. Yine de Rory benimle diyalogunu azalttıkça Mary’nin söyledikleri yıllar boyunca aklımdan çıkmamıştı. Sonra da öfkelenmeye başlamıştı. Ve sonra da şiddete geçmişti. Rory’nin titizlikle dünyaya sunduğu versiyonuna inanmak istemiştım ama o, bu arzumu her seferinde bir çürük ve kırık kemikle içimden söküp atmıştı.

Mary Hala birkaç yıl sonra ölmüştü, o nesil Cookların sonuncusuydu. Ama hediye kazağı her giydiğimde, Maggie Moretti’nin kaderinin benim de kaderim olabileceğine dair bir fısıltı ya da uyarı olan sözleri kulaklarımda çınlardı.

Dışarıda bir köpeğin havlamasıyla şimdiye dönerken dikkatim tekrar odaya ve bilgisayarıma odaklandı. Videoyu baştan oynatmak için imleci geriye sürükledim ve pembeli bulanık figüre o kadar çok baktım ki gözlerim yanmaya başladı. Ne kadar denersem deneyeyim başka bir şey göremiyordum. Sadece sarı saçlar vardı, uzun mu kısa mı emin olamıyordum. Ve sadece bir görünüp bir kaybolan pembe parıltı. Kendime her türlü havada pek çok insanın pembe kazak giydiğini ve Eva’nın uçağa taranarak alındığını hatırlatmaya çalıştım. Böyle bir şey taklit edilemezdi.

Perşembe sabahı erken saatte kafeye gidip baristaya, “Bir filtre kahve, üstünde krema için yer kalsın lütfen,” dedim. Gözlerimi kaçırdım, hâlâ NYU şapkamı takıyordum ve yüzümü

gösteremeyecek kadar gergindim. Hep böyle mi olacaktı? Birinin gözlerinin içine bakıp gülümsemekten korkacak mıydım?

Zihnim basın toplantısındaki o pembe parıltıyı düşünmeyi bırakamadığından bütün gece dönüp durmuştum. Ama Eva için ne kadar başka bir alternatif düşünürsem düşüneyim, biletimin uçağa taranarak alındığı gerçeğiyle karşılaşıyordum. Bir başkasını kendisiyle yer değiştirmesi için ikna edecek kadar vakti olması pek olası değildi ve kalkıştan önce uçaktan inmiş olsaydı, uçuş ekibi kalkıştan önce yolcu sayımı yaptığı için bunu fark ederdi. Bu sabah uyandığımda bunun sadece bir tesadüf, suçluluk hissetmem ve Eva için her şeyin farklı olmasını dilemem olduğuna ikna olmuştum.

Kahvemini parasını ödedim, kapıyı ve dışarıdaki caddeyi net bir şekilde gören yumuşak deri koltuğa yerleştim.

Dün gece Petra'yı tekrar aramayı denemek istediğim için Google'da kontrollü bir telefonun şifresini nasıl sıfırlayacağımı araştırmış ve Eva'ninkini açmayı başarmıştım. Beklediğim gibi içinde pek bir şey yoktu. Fotoğraf yoktu, e-posta yoktu. Whispr adında bir mesajlaşma uygulaması kullanıyordu ve ilk gecemde gelen mesajlar gitmiş, yok olmuştu. Eğer o zamandan beri başka mesajlar geldiyse, onlar da kaybolmuştu.

Telefonu açabildiğimde Petra'nın numarasını tekrar çevirirken sesini duyunca hissedeceğim rahatlamayı hayal etmiştim. Eva'nın verandasında durduğunu, kiralık aracının kaldırımında rölantide çalıştığını ve beni bu kâbustan çıkarıp güvenli bir yere bırakmaya hazır olduğunu görmenin beni nasıl huzura erdireceğini de. San Francisco'da oda servisinden yemek sipariş edeceğimiz ve Nico'nun adamının benim için yeni belgeler hazırlamasını bekleyeceğimiz şık oteli düşünmüştüm.

Ama arama yine üç tonla sona ermişti. Artık hizmet vermiyordu. Birkaç varyasyon denedim, numaraları değiştirdim, farklı numaralar ekledim. Pes etmeden önce bir şarküteriye, sadece İspanyolca konuşan yaşlı bir kadına ve bir anaokuluna ulaştım.

Ardından Nico'nun sözleri aklıma geldi: *Asla geri dönemezsin. Bir kere bile. Hiçbir şekilde, asla.*

Kahve dükkânının penceresinden dışarı bakarak Berkeley'nin canlanışını izledim. Küçük bir insan seli kafeye girip siparişlerini verdi ve sonra çıktı, sabah yoğunluğu bir üniversite kentinin güne geç başlama alışkanlığıyla uyum içerisindeydi. Saat altı buçuğa doğru, kahvem neredeyse bitmek üzereyken ortalık yeniden boşalmıştı.

Barista tezgâhın arkasından çıktı ve yanımdaki masayı silmeye başladı. "Şehir dışından mı geliyorsun?" diye sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek donup kaldım, bir şekilde fark edildiğimden endişelendim. Ama barista bana kendime gelmem için zaman tanıyarak konuşmaya devam etti. "Buraya gelen hemen hemen herkesi tanırım, ismen olmasa bile sima olarak. Ama sen yenisin."

"Sadece geçerken uğradım," dedim ve eşyalarımı toplayıp gitmeye hazırlandım.

Masayı son bir kez silip bana baktı. "Gitmene gerek yok. Acele etme." Ardından tezgâhın arkasına geçti ve taze kahve demlemeye başladı. Sandalyemde arkama yaslandım ve kavşaktaki ışığın kırmızından yeşile ve tekrar kırmızıya dönmesini izledim.

Saat yedi buçuk civarında kafe kalabalıklaştınca ayrıldım. Tezgâhın arkasındaki barista çıkarken bana el sallayıp gülümsediğinde karşılık verdim ve küçük bir zevk dalgasının içimi sardığını hissettim.

Sonsuza kadar saklanamayacağımı bildiğim için kendimi dışarı atıp yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Eva'nın evine dönmek yerine Hearst Bulvarı'ndan batıya döndüm ve kampüsün en kuzeyde kalan sınırını takip ettim. Binaların ve çimenlik alanların arasında sık dikilmiş dev sekoya ağaçlarına hayretle baktım. Kampüsün batı ucuna geldiğimde güneye döndüm ve tekrar doğuya döndükten sonra bu kez güneydoğu tarafına

yöneldim. Burası televizyonda gördüğünüz ve kitaplarda okuduğunuz Berkeley'di. Bir grup davulcu, öğrenci birliğin dışında yerlerini almıştı, insanlar sınıflarına ya da ofislerine giderken sabahın sert havasında başları öne eğik halde yanlarından akın akın geçiyordu. Tepeden eski taş stadyuma doğru ilerlerken dönüp batıya baktım. Keskin rüzgâr ince ceketimin kollarından içeri doluyordu. San Francisco'nun bembeyaz görüntüsüne, kuzeydeki tepelerin koyu yeşilleri ve altın sarılarına tezat oluşturan gri suya, puslu turuncu bir silüet olan Golden Gate Köprüsü'ne bakarken ürperdim. Orada bir yerlerde Eva'nın büyüdüğü manastır vardı. Bütün çocukluğu uzakta parıldayan binaların arasında yaşanmış ve kaybolmuştu.

Kampüsün içinden geçerken burada öğrenci olmanın nasıl bir şey olduğunu ve içlerinde Eva'nın da bulunduğu, derse koş-turan insanları hayal etmeye çalıştım. Küçük bir derenin üzerinden geçen bir köprüye yaklaşırken yavaşladım ve korkuluklara yaslanıp okyanusa doğru yokuş aşağı inen girdaplı suya baktım. Üstümdeki uzun ağaçların arasından fısıltı gibi esen rüzgâr düşüncelerimi yavaşlattı. Böyle bir yerden ayrılmak istediğimi hayal bile edemiyordum.

Korkuluklardan kendimi iterek uzaklaştırdım ve Eva'nın mahallesine dönene kadar baristanın hâlâ sabah vardiyasında çalıştığı kahve dükkânını ve ikinci el bir kitapçıyla kuaför gibi birkaç kapalı işyerini geçerek yürümeye devam ettim. Eva'nınkilere benzeyen evlerin, küçük dairelerin ve dublekslerin yanından geçerek dolambaçlı tepeye doğru ilerlerken nefesim sıklaştı. Yanlarından geçtiğim evlerin içlerine baktım, yemek masalarına oturmuş, mama sandalyesinde bebeğini besleyen bir kadın vardı. Zar zor uyanmış, gözleri hâlâ şiş, saçları dağınık bir üniversite öğrencisi mutfak penceresinden dışarı bakıyordu.

Eva'nın sokağının köşesini döndüğümde bana doğru yürüyen bir adamla çarpıştım. Düşmemem için kolumu tuttu. "Özür dilerim," dedi. "İyi misiniz?"

Koyu renk saçları vardı, birkaç tutamı erkenden beyazlamıştı ama benden çok da yaşlı görünmüyordu. Güneş gözlüğü takmıştı ve uzun paltosunun altından bir renk parıltısı görünüyordu. Pantolonu ve ayakkabısı koyu renkti.

“İyiyim,” dedim ve arkasına, Eva’nın sokağına bakarak nereden geldiğini, Eva’nın komşusu olup olmadığını merak ettim.

“Kahve içmek ve yürüyüş yapmak için güzel bir sabah,” dedi.

Gergince gülümsedim ve etrafından dolanarak yürümeye başladım. Sokaktan dönene ve onun görüş alanından çıkana kadar bakışlarının ağırlığını sırtımda hissettim.

Ancak kapıyı kapatıp arkamdan kilitledikten sonra bir şeyin farkına vardım. Sadece kahve içmek ve yürüyüş yapmak için çıktığımı nereden bilebilirdi ki? Bedenimi delip geçen o yoğun endişe beni daha da tedirgin etti ve diken üstünde bıraktı.

Bilgisayarımın başına döndüğümde Rory’nin e-postasını kontrol ettim ve NTSB’den gelen yeni bir e-postayı Danielle’e ilettiğini gördüm. DNA örneği ile dış kayıtlarımla ilgili bir talep bildiriyordu. Rory’nin talimatı kısa ve özdü. *Bunu halledin.*

Sabahın parlak ışığının içeri dolduğu pencereye doğru baktım. Eğer cesetleri çıkarıyorlarsa benim orada olmadığımı anlamaları an meselesiydi. Ve o uçakta olmaması gereken birinin bulunduğunu.

Doküman’a geçtiğimde Rory ile Bruce’un konuşmasının ancak son kısmını yakalayabilmiş, başını görmek için yukarı kaydırılmışım. Ama beklediğim gibi cesedin bulunmasıyla ilgili değildi. Konu dün gece geç saatte Charlie adında birinden gelen bir e-postaydı.

Rory’nin keskin tonunu, direktiflerindeki kısa ve öz kelimeleri neredeyse duyabiliyordum.

Rory Cook:

Bu iş yıllar önce nakit parayla halledildi. Charlie'ye ortaya çıkmanın neye mal olacağını hatırlatmalısın.

Charlie mi? Aklıma gelen tek Charlie, iki yıl önce emekli olan vakfın kıdemli muhasebecisi Charlie Flanagan'dı. Konuşmaların geri kalanını okurken Rory'nin sözlerinin gitgide sertleştiğini, Bruce'un ise yatıştırıcı ve uzlaştırıcı olduğunu fark ettim. Ancak beni en çok şaşırtan Rory'nin son yorumuydu çünkü her zamanki zorba tonunun içinde bir kırılma vardı.

Rory Cook:

Bunun şimdi ortaya çıkmasını göze alamam. Bunu nasıl çözeceğim umurumda değil. Ya da bana ne kadar mal olacağı. Sadece düzelt.

Rory'nin gelen kutusunda Charlie'den gelen e-postaları aradım. Çok fazla e-posta vardı ama hiçbirisi Rory ve Bruce'un tartıştığı konuyla ilgili değildi ve yakın zamanda atılmamıştı. Gördüğüm kadarıyla Charlie'nin gönderdiği her e-postada en az iki vakıf çalışanı daha bilgi kısmına eklenmişti.

USB belleği takip arama yaptım ama karşıma çıkan tek şey tüm çalışanların imzaladığı standart gizlilik sözleşmesi oldu. Bu yüzden bilgisayarından kopyaladığım binlerce belgeyi içeren klasörü alfabetik olarak düzenleyerek C ve F harflerine odaklandım. Rory'yi böyle telaşlandıracak tek şey, Charlie'nin Rory'nin adaylığını raydan çıkarabilecek bir tür mali usulsüzlük ya da sahtekârlık hakkında bir şeyler biliyor olması olurdu. Marjorie Cook'un altın çocuğunun o kadar da altın olmadığını gösteren bir bilgi... Zaten sabit disk en başta bu yüzden kopyalamıştım. Ormanda ayı olduğunu nasıl karşılaşmadan biliyorsanız, orada bir şeyler olduğunu anlamak için de görmeye gerek yoktu.

Ama okuduklarımın çoğu alakasız şeylerdi. Yeni vergi kanunları hakkında notlar, üç aylık raporlar, ara sıra adımın geçtiği strateji notları. *Claire burada daha iyi olabilir*, diyordu biri şehir merkezindeki bir sanat galerisinin açılışına atıfta bulunarak. Belgeleri teker teker tıkladım ama tıpkı birinin çöpüne bakmak gibi gereksiz, işe yaramaz bir kalabalıktı.

Bir saat sonra pes ettim. Charlie, Rory'yi korkutan her ne biliyorsa cevapları öyle kolay bulamayacaktım. Şimdilik izlemekle yetinmek ve daha fazlasını söylemelerini beklemek zorundaydım.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Eylül

Kazadan Beş Ay Önce

Eylül sonunda güneşli bir cumartesi günü Liz, “Ayakkabılarını giy,” dedi. “Seni beyzbol maçına götüreceğim.”

Eva ve komşusu beyzbol maçına gidiyor. “Beyzbol mu?” diye sordu Eva.

“Sadece beyzbol değil. Giants, kendi sahalarında.”

“Biz doğu körfezinde yaşıyoruz. A’s maçına gitmemiz gerekmez mi?”

Liz omzunu silkti. “Bölüm başkanımın sezonluk biletleri var. Birkaçımızı davet etti ve ben de bir arkadaşımı getirebilir miyim diye sordum.”

Eva işe ara verdiğinden beri geçen üç haftada hayatı boyunca çıktığı ilk tatilinin tadını çıkarmıştı. DuPree’s’te ekstra vardiyalar alıp Liz’le daha fazla vakit geçirdikçe kendini uzun süredir hak ettiği tatili sonunda yapan bir muhasebeci gibi hissetmişti; birkaç haftalığına sahilde uzanıp tüm hesap kitap işlerini unutan ve vücudundaki stresi güneşin sıcaklığıyla atan biri gibiydi.

Ancak Castro tehdidi hep aklından bir köşesindeydi. Kendi ni tek kişilik bir seyirciye oynarken, daha yavaş yürürken, daha yüksek sesle gülerken ve daha uzun süre oyalanırken buluyordu. Bunu bir oyun haline getirmişti. Liz onu ne zaman bir şey yapmaya davet etse *evet* demek zorundaydı. Botanik Bahçeleri turu, Solano Caddesi'nde bir film ve alışverişten sonra da Zachary'de pizza. Her davet, onu izleyenlere sıradan biri olduğunu göstermek için fırsattı.

Felsefe, politika, tarih, hatta kimya hakkında bile konuşmuşlardı. Eva kendi geçmişini, St. Joe'da büyümenin nasıl bir şey olduğunu, yalanlarını daha iyi takip edebilmek için elinden geldiğince gerçeğe sadık kalarak anlatmıştı. Üniversiteyi neden bitiremediğiyle ilgili de bir hikâye uydurmuştu; burs desteğiyle alakalı bir sorun yüzünden parası kesilmişti. Bu, Eva'nın Berkeley'de öğrenciyken geçirdiği zaman hakkında daha rahat açılmasını sağlamış ve kampüs hayatının nasıl olduğu konusunda konuşarak bağ kurmuşlardı: topluluğun çeşitli tuhaflıkları, Stanford ile olan amansız rekabet, içinde yaşamayan herhangi biri için anlam ifade etmeyen gelenekler.

"Memleketinde bir ailen var mı?" diye sormuştu Eva bir akşam.

Liz bir mumun titrek alevine bakarak, "Kızım Ellie," demişti. "Onu tek başıma büyüttüm, babası o yedi yaşındayken bizi terk etti." Liz içini çekerek şarap kadehine bakmış, "İkimiz için de zor oldu ama şimdi geriye dönüp baktığımda bunun bizim için daha iyi olduğunu düşünüyorum," demişti. Liz eski kocasının titiz doğasını, bifteğinin tam olarak nasıl pişirilmesini istediğini ya da küçük kızından gerçekçi olmayan şeyler beklediğini anlatmıştı. "Böyle acımasız bir baskıyla büyümek zorunda kalmadığı için mutluyum."

"Kızın şimdi nerede?" Eva, Liz'in kızı olacak kadar şanslı olan bu kadını merak etmişti.

"Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyor. Çalışma saatleri çok uzun ve nadiren izin alabiliyor. Ben Kaliforniya'dayken evime

göz kulak olmak için şehirdeki dairesini kiraya verdi ama New Jersey’de arkadaşlarından uzakta kendini izole etmesinden endişeleniyorum,” demişti mahcup bir gülümsemeyle. “Bir annenin kalbi her zaman endişelidir.”

Eva bütün kalbiyle bunun doğru olmasını dileyerek bakmıştı ona.

Diğer zamanlarda Eva ona verdiği derslerle ilgili sorular sorar, sonra da arkasına yaslanıp dinlerdi. Liz yetenekli bir öğretmendi, karmaşık kavramları basitmiş gibi gösterebiliyordu ve bu da Eva’nın sanki üniversiteye geri dönmüş gibi hissetmesini sağlıyordu. Hatta belki üniversiteye dönmekten daha da iyiydi. Hayatında her gün var olan Dex neredeyse ortadan kaybolmuş, yerini Princeton’dan gelen bu konuşkan, ufak tefek ve zeki kadın almıştı.

Liz eylül ayının bu parlak cumartesi gününde elinde iki beyzbol biletiyle karşısına dikildiğinde Eva yeniden evet demeye hazırdı. Hatta belki durumdan memnundu bile.

“Elbette,” dedi. “Sadece bir dakikaya hazır olurum.”

Üstünü değiştirmek için üst kata çıkarken Liz’i oturma odasında bıraktı. Tenis ayakkabılarını giyerken telefonuna baktı ve Dex’ten gelen bir mesaj gördü.

Sorun çözüldü. F hemen işe dönmeni istiyor. Pazartesi Tilden’da tam stokla buluşalım.

Whispr uygulaması mesajı silikleştirip yok edene kadar gözlerini ekrana dikti.

Eva yatağına sertçe oturdu ve hissettiği ilk duygunun rahatlatma değil de üzüntü olmasına şaşırdı. Beklediği şey buydu. Liz’le geçirdiği onca zaman tam da bu sonucu elde etmek içindi. Castro gitmişti ve Eva işinin başına dönecekti. Ama bu, artık elinde olduğu için istemediği, anlamsız bir zafer gibi geliyordu. Bakışları, Liz’in artık kendisine gerek kalmadığından habersiz aşağıda beklediği kapıya doğru kaydı.

Ama Eva maça gidecek ve rolünü biraz daha uzun süre oynayacaktı. Telefonunu gereğinden sertçe şifoniyerin üzerine fırlatınca onun cilalı ahşap üzerinde kayarak duvara çarpmasıyla çıkardığı keskin sese şaşırdı.

BART'a binerek körfezi geçtiler ve insan kalabalığıyla birlikte stadyuma doğru yürüdüler. Sırada beklerken Liz onu, insanların Eva'nın tanımadığı oyuncuların maketlerinin yanında poz verdiği bir fotoğraf istasyonuna itti. "Hadi," dedi. "Eğlenceli olacak. Ben ısmarlıyorum."

Eva tereddüt etti. Kimsenin satın almadığı okul fotoğrafları dışında fotoğraf çektiren biri değildi. Birinin ona fotoğraf makinesini doğrultup *gülümse* dediği bir zamanı hatırlamıyordu. Ama Eva bunu kabul etti, küçük bir parçası bir hatırayı elinde tutabileceği için memnundu.

İçeride yerlerini bulduklarında Liz'in siyaset biliminden meslektaşları onu sıcak bir tavırla karşıladı. Liz'in en yakın arkadaşı Emily, ortağı Bess ve bölüm başkanı Vera vardı. Eva en uçtaki koltuğa oturdu ve onların kim hibe almış, kimin makalesi yayımlanmış gibi dedikodularına ve mikrodalgada patlamış mısır yakanlardan dert yanmalarına kendini bıraktı.

Eva için bu bir zamanlar sahip olmayı hayal ettiği hayata bir bakış atmak gibiydi. Bir zamanlar, her şey ters gitmeden önce kendini Berkeley'de bir profesör olarak hayal etmişti. Gilman Salonu'nda dersler verirken. Lisansüstü öğrencilerine danışmanlık yaparken. Kampüste yürürken öğrenciler, "Merhaba, Dr. James," dediklerinde gülümseyerek onları selamlarken.

Aniden duyduğu yakıcı pişmanlık Eva'yı afallattı çünkü onca yıl boyunca olayların gidişatını kabullendiğine inanmıştı. Pişmanlıkla ilgili ilginç olan da buydu. İnsanın içinde yaşar, neredeyse tamamen kaybolduğunu düşündürecek kadar küçülür ama sonra birden ilk günkü boyutlarına geri döner ve sana zarar vermek istemeyen insanlar tarafından tetiklenirdi.

Sonunda dikkatlerini oyuna verdiler. Diğerleri ayçekirdeği kabuğu tükürmenin tütün suyundan daha iyi olup olmadığını tartışırken Vera skor tutuyor ve oyuncu istatistikleriyle yaklaşan transferlerden bahsediyordu. Eva, Giants sayı yaptığımda tezahürat yaparken bira içiyor ve sosisli sandviç yiyordu. Her şeyin bu denli kusursuz olabileceği düşüncesi ona göre yalnızca filmlerde var olabilecek bir hayatın parçasıydı: çimenler, parlayan güneş, topu San Francisco Körfezi'ne savuran oyuncular ve o toplardan birini yakalamak için ellerinde beyzbol eldivenleriyle kanolarda bekleyen insanlar...

Altıncı vuruştan hemen önce Emily eğilerek, "Bugün gelebildiğine çok sevindim, Eva. Liz haftalardır durmadan senden bahsediyor," dedi.

Eva'nın içinden bir zevk dalgası geçti ama Emily'ye banka veznedarları ve polis memurları üzerinde kullandığı en utangaç gülümsemesini sundu. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler," dedi.

Liz hemen söze girdi. "Zamanında pek çok parlak insan gördüm ama Eva şimdiye kadar karşılaştığım en keskin zekâlı insanlardan biri," dedi. "Geçen gece neredeyse beni Keynesyen ekonominin serbest piyasadan daha iyi olabileceğine ikna edecekti."

Emily etkilenmiş görünüyordu. "Bu hiç de azımsanacak bir başarı değil. Üniversiteyi nerede okudun?"

Eva, Berkeley diye cevap verirse soracakları soruları hayal ederek tereddüt etti. *Bölümün neydi? Profesörlerin kimlerdi? Kaç yılında mezun oldun? Dr. Fitzgerald'ı tanıyor musun?* Ve ardından gerçeğin nasıl da hızla ortaya çıkacağını düşündü; fakülte kulübünde masum bir yorum ya da sessizce hikâyesini fısıldayan birisi sayesinde içlerinden biri gerçeği öğrenebilirdi. Kimya bölümü küçüktü ve insanlar başka yerlerde daha iyi işler bulmak için Berkeley'den ayrılmıyordu. Muhtemelen orada onu hatırlayacak birkaç kişi hâlâ mevcuttu.

Neyse ki Liz onun rahatsızlığını hissederek, “Stanford’da kimya okudu,” dedi Eva’ya küçük bir gülümseme sunarak. “Bunun için ona kin gütmemeye çalışın.”

Diğer herkesle vedalaştıktan ve Embarcadero Caddesi boyunca yürüyüp BART istasyonuna döndükten sonra, “Benim için yalan söylemek zorunda değildin,” dedi Eva. Akşam havası tenini yumuşak dokunuşlarla okşarken öğleden sonrası güneşinin belli belirsiz izleri hâlâ görülebiliyordu.

Liz onun sözlerini eliyle geçiştirdi. “Hepsi bir avuç yaşlı teyze. Okula dönmen ve diplomanı alman konusunda sana bir sürü istenmeyen öğüt verirlerdi. İsteseydin bunu nasıl yapacağını bulabilecek kadar zeki olman onlar için önemli olmazdı.”

Eva körfezin diğer tarafında onu bekleyen şeyi düşündü. Kesinlikle üniversiteye geri dönme olasılığı yoktu. Bu onun için asla bir seçenek olamazdı. Liz ortaya çıkana kadar Eva mutluydu. Ama şimdi içinde bir açlık, Liz ve arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirme arzusu vardı. Hayatlarından geçip giden bir ziyaretçi olmak istemiyordu. Bunun bir parçası olmak, o hayatın içinde yaşamak istiyordu. Kadınların, erkeklerin önüne serilen türden hibe fırsatlarını elde edememesinden yakınmak istiyordu. Hakem denetiminden geçmiş bir dergide yer alacak başka bir makalesini duyurmanın heyecanını hissetmek istiyordu. Ofisteki mikrodalga fırında patlamış mısırı yakan kişi olmak istiyordu.

İşe yeniden başlama düşüncesi –saklanmak, yalan söylemek, evden her çıkışta peşini bırakmayan o tetikte olma hali– üzerine ağır bir yük gibi çöktü. Akıllı yapılacak işleri sıralarken Berkeley’den atıldığından beri hissetmediği o keder içini kaplamaya başladı. Daha fazla malzeme al. Ekipmanı temizle. Liz’den uzak durmak için gerekli ortamı hazırla. Restoranda daha fazla vardiya almaktan söz etmeye başlayabilirdi ya da belki de yakında boş zamanlarını tüketecek bir erkek arkadaş uydurabilirdi.

Ama orada alacakaranlık çöker, körfezin suları iskele kazıkları-na vurur ve Körfez Köprüsü'nün ışıkları üzerlerinde zarif bir yay çizerek parıldayıp karanlığa bir ok gibi fırlarken Eva kendisiyle ilgili daha fazla şeyi ortaya çıkarma dürtüsü hissetti. Liz'e tamamen gerçek bir şey söylemek istiyordu. "Son koruyucu ailem şu tepenin diğer tarafındaydı," dedi Nob Tepesi'ne doğru batıyı işaret ederek.

Liz ona baktı. "Ne oldu?"

Carmen ve Mark, Eva'nın bir aile sahibi olmaya en çok yaklaştığı çiftti. Eva sekiz yaşındayken küçük bir kızı evlat edinmek için St. Joe's'a gelmişlerdi. Onlara soluk benizli, seyrek saçlı ve elinde dosyalarla dolu bir evrak çantası olan sosyal hizmet görevlisi Bay Henderson eşlik ediyordu. Carmen neşeli ve ıslıl ıslıldı. Eva onunla tanıştığında enerjisiyle âdeta çevresini aydınlatıyordu. Carmen'in kocası Mark ise daha çekingendi ve gözlerini yere indirip sözü hep karısına bırakıyordu. Eva onun da her zaman kendinden bir parçayı diğer insanlardan ayrı tutmanın en iyisi olduğunu bilip bilmediğini merak etmişti.

"Carmen ve Mark," dedi Liz'e şimdiki zamana dönerek. "İlk başlarda her şey harikaydı. Beni okuldaki üstün yetenekliler programına sokmak için çok uğraşılar. Bana tonlarca kitap ve giysi aldılar, müzelere ve bilim merkezlerine götürdüler."

"Kulağa harika geliyor. Sonra ne oldu?"

"Çalmaya başladım. Önce para sonra da bir bilezik."

Liz ona temkinli bir bakış attı. "Sana bunları yaptıran neydi?"

Bu işin zor kısmıydı. Eva bunu Liz'e açıklamak, kimliğinin önemli bir parçasını görmesine yardım etmek istiyordu. Çok erken yaşlardan itibaren yalan perdesinin ardına saklanabilmeye bel bağladığını ve kimseye gerçekte kim olduğunu gösterecek kadar güvenmediğini.

"İstenmeyen biri olmak ağır bir yük," dedi sessizce. "Dünyayla nasıl ilişki kuracağını asla tam olarak öğrenemiyorsun. Başkalarının seni görmesine izin vermeyi."

Kalabalık bir grup gülüşüp konuşarak onlara doğru yürürken Eva insanların geçmesini bekledi. Carmen ve Mark'ın onun ne kadar zeki olduğu, ona sahip oldukları için ne kadar şanslı oldukları hakkında övünmelerini dinlemenin kendisine hissettirdiklerini nasıl açıklayabilirdi? Sanki onu streç filmle kaplıyorlarmış gibi hissetmişti. İnsanlar onu hâlâ görebiliyordu ama kim olduğunun özü onların beklentilerinin altında sıkışıp kalmıştı ve gerçek ortaya çıktığında olaklardan endişeleniyordu. "Onları uzaklaştırmak daha kolaydı," dedi Eva sonunda. "Bana baktıklarında bir bağımlının çocuğunu görüyorlardı. İyi ya da kötü yaptığım her şeye bu gözle bakıyorlardı ve onlarla birlikte olduğum sürece fışıldanan hikâyem hep bu olacaktı. *Eva'nın bu kadar kısa sürede bunca şeyin üstünden gelmiş olması inanılmaz ya da Yaşadıklarını düşünce onu suçlayamazsınız.* Onlara beni düzeltemeyeceklerini göstermem gerekiyordu. Düzeltmek istemediğimi."

"Kim olduğunu tanımlayacak kişinin kendin olmasını istiyordun," dedi Liz. Koluna girince Eva da ona doğru yaslandı, Liz'in omzunun kendi omzuna verdiği sağlam hissi seviyordu ve bu anı sonsuza kadar uzatmak, tren istasyonuna asla ulaşmamak, körfezin öbür ucundaki bayat ve çürümüş eski hayatına asla dönmek istiyordu. "Yani mezun olana kadar manastırda mı kaldın?" diye sordu.

Eva başını iki yana salladı. "On sekiz yaşma girip üniversiteye başlayana kadar."

Körfezden esen sıcak rüzgâr yüksek binaların arasından geçerken daha da güçleniyordu ve Eva diğer kolunu kendine doladı ve farklı bir insan olsaydı neredeyse sahip olacağı ailesini düşündü. Daha iyi bir insan olsaydı. Ama bu olasılık Carmen ve Mark ortaya çıkmadan çok önce yok olmuştu. Ortasından çatlamış, parçaları pürüzlü ve tırtıklı hale gelerek kırılmıştı. Eva kendini en keskin parçalardan uzak tutmuştu ama Liz uzanıp onları nazikçe açarak ona geçmiş hakkında düşünmekten korkmasına

gerek olmadığını göstermişti. Kendine zarar vermeden parçaları elinde tutabileceğini ve eğer isterse onlarla bir şeyler yapabileceğini görmesini sağlamıştı.

Merdivenden inip turnikeden geçerek perona girdiklerinde sessizdiler. Karanlık tünelde yol alan trenin sesi belli belirsiz gelirken Eva üstlerindeki caddede araba kullanan, yürüyen, finans bölgesinin yüksek binalarında çalışan insanları hayal etti. Her şeyin üzerlerine yıkılmaması bir mucizeydi.

“Hiç öz aileni aramayı düşündün mü?”

Eva başını iki yana salladı. “Carmen ve Mark ile işler kötüye gittikten sonra rahibeler beni öz ailemle yeniden bir araya getirmek için bir girişimde daha bulundular.” Tünelin aşağısına bakarak trenleri aradı ama her yer sessizdi. “İstemediler.”

“Senin için yapabileceklerinin en iyisini yapmış olmaları mümkün.”

Eva bunun muhtemelen doğru olduğunu, bir bağımlının yanında büyüseydi hiçbir hayatı olamayacağını biliyordu ama bu bilgi reddedilmeyle beraber geliyordu ve acısını ortadan kaldırmıyordu. “Onları gerçekten affedebileceğimi hiç sanmıyorum,” dedi.

Liz başını iki yana salladı. “O sırada nelerle uğraştıklarını bilmiyorsun. Annenin sorunları muhtemelen her şeylerini ele geçirmişti. Bunun nasıl bir cehennem olduğunu sadece tahmin edebilirim.” Önce platforma ardından da Eva’ya baktı. “Sınırlarını bildikleri için onları suçlayamazsın. Bu sınırlar seni dışarıda bırakıyor olsa bile.”

Üstlerindeki ekranda tren numaraları yanıp sönüyordu ve Eva ayaklarının altındaki titreşimi hissedebiliyordu. Liz bir elini onun koluna koyarak, “Bak. Belli ki senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsun. Ama ben, kendini dünyanın geri kalanından ayrı tutmana neden olan bir boşluk, bir mutsuzluk var gibi hissediyorum. Ve seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Onları aramak mutlu bir son beklediğin anlamına gelmez. Bunu

bu yüzden yapman gerektiğini düşünmüyorum. Ama bilgi güçtür. Ve bir kez eline geçtiğinde onunla ne yapacağına sen karar verirsin. Senin için tek istediğim bu.”

Eva onun sözlerini düşünüp zihninde evirip çevirirken sessizlik içinde beklediler. Akrabalarını tanımanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ona benzeyen insanları. Aile anılarını nesilden nesile aktaran ve keskin burun hatlarıyla sarı saçlarını nereden aldığını bilen insanları. Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştı.

Liz sesini alçaltarak devam etti. “Biyolojik ailesinden cevaplar isteyen tek evlatlık çocuk sen değilsin.”

“Ben hiç evlat edinilmedim.”

Liz gözlerini kısa süreliğine kapattuktan sonra açtı ve Eva’ya döndü. “Özür dilerim. Haklısın ve bu beni ilgilendirmez.”

“Bak. Söylediklerin için minnettarım. Gerçekten. Ama bu tür bir reddedilme insanı değiştiriyor. İnsanı özüne kadar kırarken savunmasız olmayı imkânsız hale getiriyor. Kendini herhangi birine açmanı zorlaştırıyor.”

Liz gözlerini ona dikip içini okurcasına bakınca Eva buna daha fazla dayanamayarak gözlerini başka tarafa çevirdi. Tam o sırada tren istasyona yanaştı ve insanlar arkalarından itekleyerek onları ileriye, açılan kapılara doğru ittirdi.

Berkeley’ye dönerken Liz’in kısa beyaz saçlarını ve asil duruşunu inceleyip onun önerdiği şeyi düşündü. Belki de bağımlı bir kızın acısını ve onu kurtarmak için feda ettikleri torunlarını unutmaya çalışan öz ailesini düşündü. Eğer ortaya çıkarsa onların eline ne geçerdi? Daha fazla yürek sızısı. Daha fazla acı. Ve ondan vazgeçmekte ne kadar haklı olduklarını anlamaları.

Eva’nın yaptığı, annesinin yaptığı her şeyden daha kötüydü. Annesinin bir hastalığı vardı. Eva ise on dokuz yaşındaki bir

çocuğu sadece birkaç yüz dolar için öldüresiye dövdürme fikrine kılı bile kıpırdamayan bir uyuşturucu satıcısıydı. Eva, onu bu hayata geri çekmeyi bekleyen evdeki telefonunu düşündü. Onu, Eva'nın gerçekte nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Liz'den uzaklaştırıyordu.

Tren gürleyerek ilerleyip sarsıldı, denizin altına indikçe Eva'nın kulakları uğulduyor, ışıklar titreşip etraflarına loş gölgeler saçıyordu. Ertesi gün mutfağındaki rafı kenara itip işe koyulması gerektiğini düşündükçe gerginliğin ilk kıpırtılarının içinde filizlenip yayılmaya başladığını hissetti. Zamanı geri alabilmeyi, Liz'in neredeyse içini dolduran bir heyecanla kapısında durduğu o sabaha geri dönebilmeyi diledi. Ya da belki daha da öncesine. Tilden'da Brittany'yi beklediği o öğleden sonraya. İçgüdülerini dinleyip hemen eve dönmeliydi. Ajan Castro ve Brittany'nin işbirliğinden uzakta, DuPree's'teki vardiyasında çalışmaya hazırlanmalıydı. Ya da belki daha da geriye, yurdunun önündeki Dex'e, "*Hayır, teşekkürler,*" veya Wade'e, "*Hayır, olmaz,*" demesi gereken zamana. Keşkellerle ilgili sorun buydu. Her zaman başka keşkelere yol açarlardı. Daha büyüklerine. Zamanda geriye gider, çözülmesi gereken düğüm üstüne düğüm çıkarır ve bu düğümler sizi aşağı çekene kadar etrafınızı nasıl sardıklarını asla fark etmezsiniz.

Ama Eva karanlık tren penceresindeki loş yansımasına bakarken o kadar net, o kadar saf bir düşünceye kapıldı ki içinden bir ürperti geçti. *Artık bunu yapmayacağım.*

İmkânsız bir dilekti. Fish ve Dex gitmesine asla izin vermezlerdi. Sadece yapabildikleri yüzünden değil, bildikleri yüzünden de. Parça parça da olsa hâlâ çok şey biliyordu.

Daha fazlasını öğrenebilir miyim?

Castro'nun varlığı bir tehdit gibi gelmişti ama şimdi bunun nasıl bir fırsat olabileceğini de görüyordu. Liz'in, Eva'ya baktığında gördüğü kişi olma şansı olabilirdi. İkisinin stadyumun girişinde çekildikleri, daha şimdiden başka bir zamandan kalma

SON UÇUŞ

bir anı gibi görünen fotoğrafa dokundu. Tren, körfezin doğu tarafında yeniden gün ışığına çıkıp vagonu ışıkla doldurduğunda Eva ışığın içine sızdığını hissetti. Artık karanlığın olduğu yerde ferahlık, çaresizliğin olduğu yerde umut vardı.

Eva kendisinden bekleneni yapacaktı, işine geri dönecek ve uyuşturucuları teslim edecekti ama tüm bunların ötesinde en iyi yaptığı şeyi yapacaktı. İzleyecekti. Ve bekleyecekti. Ve herkesin rahatından faydalanacaktı. Çünkü Castro'nun geri döneceğinden hiç şüphesi yoktu. Ve bu sefer Eva onun için hazır olacaktı.

CLAIRE

Cuma, 25 Şubat

Cuma sabahı kafede kahvemi beklerken iş ilanlarının bulunduğu panoyu inceliyordum. Geçici planım Eva'nın sosyal güvenlik kartını, doğum belgesini ve diğer ilgili belgeleri alıp başka bir yere taşınmaktı. Bu da elimde kalan üç yüz elli dolardan daha fazlasını gerektirecekti.

Yapabileceğim pek çok asgari ücretli iş vardı: veri girişi yapmak, garsonluk, hatta bir kafede çalışmak. Ama korkudan harekete geçemedim, sürekli işe başvurmanın artılarını eksilerini kafamda tartıyordum. Bu, Eva olmayı çok gerçek ve aleni bir şekilde kabullenmek anlamına geliyordu. Bir kahve siparişi vermek için onun adını kullanmakla maaş bordrosuna adını ve sosyal güvenlik numarasını yazmak arasında fark vardı.

Eva'nın kaçtığı şey her neyse zihnimde dönüp duruyor, beni öngörülemeyen yönlerle çeken sorulardan oluşan gelgite sürüklüyordu. Ben asla geçmiş kontrolü gerektiren bir işte çalışmazdım. Her zaman hareket halinde olmam gerekecekti, asla

bir yere yerleşemeyecektim ve her zaman Eva'nın geçmişinin sonunda bana ne zaman çarpacağını merak edecektim.

Pencereden öğrencilerin derslerine doğru yol almalarını izledim. Otobüsten kalabalık bir grup indi; kimi kulaklık takmış, elinde kahvesi vardı, kimi de cuma sabahının erken saatinde uyanmış olmanın yorgunluğunu taşıyordu.

Öğrenciler dağıldığında onu tekrar gördüm. Dünkü adam köşede durmuş, karşıdan karşıya geçmeyi bekliyordu. Aynı uzun yün paltoyu giymişti ve sanki işe gidiyormuş gibi kolunun altına bir kâğıt sıkıştırmıştı. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak ona baktım. O sadece bir yere giden adamın tekiydi. Eva'da ne kadar uzun süre kalırsam mahalledeki insanlar o kadar tanıdık gelecekti.

Ama ışık değişirken sanki burada olup onu izleyeceğimi biliyormuş gibi omzunun üzerinden doğruca bana baktı. Gözlerimiz kilitlendiğinde meraklı ve sorgulayan bakışlarının ağırlığını hissettim. Caddeyi geçip kampüste gözden kaybolmadan önce elini sadece benim için sessiz bir selamla kaldırdı.

“Eva?” diye seslendi barista.

Döndüm, ona bir isim söyleme cesaretini gösterdiğim için hâlâ şaşkındım. Ulusal haberlerden çok yerel müzik gruplarını takip ediyor gibi görünen bir baristaya bu ismi vermek bana düşük riskli gelmişti.

“İş mi arıyorsun?” Bana menüdeki en ucuz ürün olan filtre kahvemi uzattı.

“Sayılır,” derken ona iki dolar uzattım.

Para üstünü verirken kaşlarını kaldırdı. “Ya arıyorsundur ya da aramıyorsundur.”

“Arıyorum.” Kahveme beni birkaç saat tok tutacak kadar krema ve şeker koyarak ona sırtımı döndüm. Ona iş için çaresiz olduğumu, paramın bitmesinden ve sonsuza dek burada sıkışıp kalmaktan korktuğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Bir yemek şirketinde yarı zamanlı çalışıyorum,” dedi kahve makinesinin yanındaki tezgâhı silerken. “Her zaman garsonluk yapacak ekstra birilerini arıyorlar. İlgilenir misin?”

Tereddüt ettim, evet demeye cesaretimin olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum.

Bana baktı ve ardından temizliğe devam etti. “Saatine yirmi dolar ödüyorlar. Ayrıca...” Bana kurnazca bir bakış attı. “Ödemeleri elden yapıyor.”

Kahvenden bir yudum alınca sıcak sıvının boğazımı yaktığını hissettim. “Hiç tanımadığı birini işe alırlar mı?”

“Gerçekten elemana çok ihtiyacı var. Bu hafta sonu büyük bir parti düzenliyor ve garsonlarından ikisi bir tür kız öğrenci birliği toplantısı olduğu için kaçtı.” Gözlerini devirdi ve elindeki bezi arkasındaki lavaboya attı. “Eğer her şey yolunda giderse senin için düzenli bir şey olabilir.”

Hem büyük hem de küçük yüzlerce yemekli etkinlik organize etmiştim ve perdenin öteki tarafında çalışmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Bir etkinliğe evsahipliği yaparken neredeyse fark etmediğim isimsiz insanlardan biri olmayı. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Masaları kurmak. Yemek tepsilerini taşımak. Kötü şakalara gülümsemek. Ve her şeyi temizlemek. Etkinlik yedide başlayacak ama biz dörtte işbaşı yapacağız. Cumartesi günü saat üç buçukta burada buluşalım. Siyah pantolon ve beyaz üst giy.”

Çabucak bir hesap yaptım. Saatte yirmi dolar, hem de elden, tek gecelik iş bana iki yüz dolara yakın para kazandıracaktı.

“Tamam,” dedim.

“Benim adım Kelly,” dedi elini sıkmam için uzatırken. Tutuşu sıkı ve kendinden emindi.

“Memnun oldum, Kelly. Ve teşekkürler.”

Gülümsedi. “Teşekküre gerek yok. Ara vermeye ihtiyacı olan birine benziyorsun. Bu konuda birkaç şey biliyorum.”

SON UÇUŞ

Başka bir şey söyleyemeden sallanan kapılardan arka tarafa geçti ve ben de şansına hayret ederek orada öylece kalakaldım.

Saat daha sabahın yedisiydi ve doğruca Eva'nın evine gidip günün geri kalanı boyunca saklanma fikri beni huzursuz ediyordu. Bu yüzden onun yerine kampüsün diğer ucuna, Telegraph Bulvarı'na yürüdüm. Öğrenci birliğinin dışında durarak kavşaktan geçip her nereye gidiyorlarsa oraya doğru ilerleyen insanları izledim, başkalarıyla rahatça sohbet etme ayrıcalığına sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarının farkında değillerdi. Bir şeyleri tartışabildikleri ya da bir şakaya birlikte gülebildikleri için. Bir yemeği ve belki ardından bir yastığı paylaşabildikleri için. Bense azıcık bile olsa onlardan biri olma isteğiyle doluydum.

Başımı eğik tutup ellerimi Eva'nın ceketinin ceplerine sokarak caddenin karşısına geçtim. Etrafımdaki dilenciler para isterken insanlar bana gruplarının reklamını yapan broşürler uzatmaya çalışıyordu ama başımı iki yana sallayıp yürümeye devam ettim.

Yürürken vitrindeki yansımamı yakaladım ve bir giyim mağazasının önünde durup kendime baktım. Şapkamın altından çıkan kısa sarı saçlarım ve Eva'nın paltosuyla bir hayalete bakıyor gibiydim. Arkamdaki kaldırımda gülüşen öğrenciler, evsizler ve yaşlı hippiler geçip gidiyordu ama benim tek gördüğüm asla tanışamayacağım yabancılardı. Asla oturup kendimi bir başkasına açma özgürlüğüm olmayacaktı, asla annem ve Violet hakkında dilediğimce konuşamayacaktım. Önümde böyle bir hayat vardı. Her zaman tetikte olacaktım. Her zaman etrafımın farkında olacaktım. Bana ait en önemli parçaları geride tutmak zorunda kalacaktım.

Kampüse dönen büyük öğrenci grubunu bekleyip aralarına karışarak kendime onların bir parçası olduğum yanılsamasını hissettirecek kadar yakın yürüdüm. Bu yeni hayatımda yalnız değilmişim gibi. Kampüsü çevreleyen işlek cadde boyunca onları takip ettim ve onlar öğrenci birliğine doğru ilerlerken yanlarından

ayrıldım. Aralarında yürüyebilirdim ama bir daha asla onlardan biri olamayacaktım.

Eve dönerken yiyecek birkaç bir şey almak için süpermarkete uğradım. Koluma bir sepet takıp annemin eskiden aldığı ucuz temel gıda ürünlerini buldum: markasız ekmek ve fıstık ezmesi, büyük boy üzüm reçeli. Pirinç, soğan ve sarımsakta pişirilmiş fasulye gibi diğer favorilerini atladım. Burada arkamda yemek bırakacak kadar uzun süre kalmak istemiyordum.

Kasaya gittiğimde bakışlarım dergi rafındaki, *People* ile *US Weekly* arasında bir yerlerde kuşe kâğıda basılmış *Stars Like Us* dergisinin kapağına kaydı. Büyük harflerle “477 Sayılı Uçak Kazası: Aileler Parçaları Toplamaya Çalışırken Yaşanan Yürek Acısı” yazıyordu. Ve sağ üst köşede, uçakta bulunan diğer insanların yanında benim de bir resmim vardı. *Kurbanlar arasında hayırsever Rory Cook’un eşi de var*, yazıyordu.

Fotoğraf birkaç yıl önce bir Met Galası’nda çekilmişti. Kadraj dışında kalan birinin söylediği bir şeye gülüyordum. Yüzümde gülümseme olsa da gözlerim boş bakıyordu. Sırların teninizde nasıl yaşayabileceğini ve saklanmalarının ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi anlıyordum çünkü gerçek her zaman bir şekilde kendini gösterirdi.

Dergiyi ters olarak kasanın taşıma bandına bıraktım ve daha skandallı magazin dergilerinin kapaklarını okudum. Maggie Moretti’den beri Rory bu kadar gündemde olmamıştı. Bir tanesinde, “Kederden Yıkılan Rory Teselliye Gizemli Kadında Arıyor,” yazıyordu ve Rory’yle daha önce hiç görmediğim bir kadının fotoğrafı başlığa eşlik ediyordu. Bir anlığına Rory’nin bir gün yeniden âşık olacağını fark ederek sarsıldım, bir parçam kaçıp o hapis hayatını başkasına bıraktığım düşüncesiyle suçluluk duydu.

“Bugün nasılsınız?” diye sordu kasiyer aldıklarımı okutmaya başlarken.

“Harikayım, teşekkürler,” dedim kısık ve gergin bir sesle. Ona beni inceleme fırsatı vermeden hemen ödemeyi yapmayı umuyordum. İşini bitirip her şeyi poşetlemeye başladığında nefesimi tuttum ama dergiye bakmadan poşete attı. Kendime, artık o kadına benzemediğimi hatırlattım. Birinin bunu görebilmesi için yüz hatlarımı, gözlerimin şeklini, yanaklarımdaki çil desenlerini yakından incelemesi gerekirdi. Eva’ya benziyordum. Onun kıyafetlerini giyyordum. Çantasını taşıyordum. Onun evinde yaşıyordum. O derginin kapağındaki kadın artık yoktu.

Tekrar eve döndüğümde yiyecekleri bırakıp hemen dergiyi okudum. Benim kadar şanslı olmayan insanların gülümseyen yüzlerine bakarken içimi bir tedirginlik kapladı. Kendimi Eva’nın sayfadan bana bakan yüzünü hafızamda donup kaldığı haliyle hayal etmeye zorladım: Kararlı, umutlu ve ikiye bölünmüş.

Kaza alanının renkli fotoğraflarının da olduğu dört sayfalık bir haberdi. Makale olayı neredeyse tamamen dramatik açılardan ele almıştı; kurbanların hayatlarını incelemiş, yakınlarıyla röportajlar yapmışlardı. Balayına çıkan yeni evli bir çift. En küçüğü sadece dört yaşında olan ve uzun zamandır özlemle bekledikleri evlerine dönen altı kişilik bir aile. Yıllık şubat tatili için daha sıcak yerlere giden iki öğretmen. Hepsi de güzel, hayat dolu ruhlardı ve muhtemelen okyanusa doğru uzun, korkunç bir iniş sırasında yok olmuşlardı.

Rory ve benimle ilgili haberi sona sakladım. Onlara düğünümüzden, birbirimizin gözlerinin içine baktığımız, arka planda parlayan ışıkların gölgelerle keskin tezat oluşturduğu bir fotoğraf göndermişti. *Kurbanlar arasında merhum Senatör Marjorie Cook’un oğlu New Yorklu hayırsever Rory Cook’un eşi de vardı. Eşi Claire kasırga yardım çalışmalarına destek olmak üzere Porto Riko’ya seyahat ediyordu. Cook, “Claire hayatımda parlayan bir ışıktı,” dedi. “Cömert, komik ve nazik biriydi. Onun tarafından sevilme beni daha iyi bir adam yaptı ve sonsuza kadar değiştirdi.”*

Oturdum ve kelimelerini tanıdığım adamla bağdaştırmaya çalıştım. Kişilik tuhaf bir şeydi. Olduğumuzu söylediğimiz kişi miydik yoksa başkalarının gördüğü kişi mi oluyorduk? Bizi onlara göstermeyi seçtiğimiz şeylerle mi yoksa gizlemek için elimizden geleni yapmamıza rağmen gördükleri şeylerle mi tanımlıyorlardı? Mutlu bir düğün fotoğrafının yanında Rory'nin sözleri bir resim çiziyordu ancak bu dergiyi okuyan insanlar onun fotoğraf çekilmeden hemen önce veya sonra nasıl biri olduğunu göremiyordu. Nereye bakacağınızı bilerseniz ipuçları vardı. Dirseğimi tutuşunda, başını öne eğdiği açıda ve o bana doğru eğilirken benim arkama yaslanışında.

Harika olduğundan değil de resim çekilmeden kısa bir süre önce olanlardan dolayı o anı hatırlıyordum. Christie's'teki eski iş arkadaşlarımdan biri olan Jim'le konuşmak için odanın köşesine gitmiştim. Elim Jim'in kolundayken gülüyordum ki Rory bize katılmış ve Jim'in konuşmasını sert bir bakışla bölmüştü.

"Gülümse," diye uyarmıştım Rory'yi. "Bugünün mutlu bir gün olması gerekiyor." Rory onun yerine elini bileğime dolayıp öyle sert sıkılmıştı ki neredeyse ağlayacaktım. "İzninle," demişti Jim'e. "Birkaç fotoğraf için gitmemiz gerekiyor." Sesi, Jim'e bir sorun olduğuna dair hiçbir ipucu vermeyecek kadar yumuşaktı ama bileğimi kavrayışından, çenesini çelik gibi sıkışından ve gözlerinin kısılışından küstahça yorumumun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyordum.

Üniversitedeki oda arkadaşımı odanın diğer ucundan bizi izlerken yakalamıştım; o ve birkaç arkadaşı DJ masasını yanında duruyorlardı, ona kocaman gülümseyerek her şeyin harika olduğuna onu ikna etmeyi ummuştum. Beni dehşete düşürmeye başlayan bir adamla evlenmediğime.

Rory törenin geri kalanında yanında kalmamı istemişti. Salon-da tur atarak konukları etkiliyor, şakalar yapıyor ama asla doğrudan benimle konuşmuyordu. Lüks süitimize çıkmak için asansöre

binene kadar bu şekilde devam etmişti. Aniden bakışlarında buz gibi bir ifadeyle bana dönerek, “Beni bir daha asla bu şekilde küçük düşürme,” demişti.

Şimdiki zamana dönerek içindeki kadını zar zor tanıdığım fotoğrafıma baktım ve parmağımı yüzünün hatlarında gezdirdim. Keşke ona her şeyin yoluna gireceğini, hiç beklenmedik bir şekilde kaçacağını ve tek yapması gerekenin dayanmak olduğunu söyleyebilseydim.

Hızlıca fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç yedikten sonra tekrar bilgisayarımın başına geçip Doküman’ı kontrol etmek için tıkladım. Boştu ama Rory’nin benim anma konuşmam üzerinde çalıştığını fark edince açıp okumaya başladım.

Eşim Claire olağanüstü bir hizmet ve özveriyle dolu bir hayat yaşamış inanılmaz bir kadındı.

Onun adına utandım. Dergideki alıntı bile daha duygusaldı. Bu yazı beni eskiden ve hâlâ olduğum neşe dolu bir insanmışım gibi değil de uzun ve üretken bir yaşamın ardından huzur içinde ölmüş seksen yaşında bir kadın gibi gösteriyordu. Acaba Rory’nin bunun yerine ne söylemesini isterdim?

Claire’e karşı çok serttim, hem de hiç hak etmediği kadar. Onu korkuttuğumu biliyorum. Bazen onu incittiğimi de öyle. Onu gerçekten mutlu olmamızı imkânsız kılan bozuk ve çarpık bir şekilde sevdim. Ama Claire iyi bir insandı. Güçlüydü. Başımı iki yana salladım. Hayal gücümde bile Rory’ye söylemesini istediğim şeyi söyletemiyordum.

Çok üzgünüm, Claire. Sana yaptığım şey yanlıştı.

Ama önümdeki anma konuşması bunların hiçbirini söylemiyordu. Pensilvanya’daki çocukluğumdan bahsediyor ve hayır işlerimi, dokunduğum birçok hayatı, geride bıraktığım insanları

anlatmaya devam ediyordu. Burada bile gerçek bir keder ya da pişmanlık hissetmiyordum. Ama belki de onun için sadece bu kaddardım. Mütevazı hayattan gelen bir eş. Ailesini trajik bir kazada kaybetmiş bir eş. Kocasının hayır vakfına katılmak için işinden ayrılana kadar sanat dünyasında oldukça başarılı olan bir eş. Ve şimdi, çok genç yaşta ölen bir eş. Sanki benim hayatım değil de bir romandaki yan karakterin hikâyesiymiş gibiydi.

Eski iş arkadaşlarımı cenazemde kilisenin arka köşesinde otururken hayal ettim. Rory'nin beni izole etmesi yüzünden yıllardır konuşmadığım insanları. Acaba kaç gelecekti? Dört mü? İki mi? Birçok açıdan uzun zaman önce ölmüşüm gibi hissediyordum. Eski benliğimden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bu anma konuşmasındaki kişi bir yabancıydı.

Tam o sırada Rory'nin gelen kutusuna yeni bir e-posta düştü ve ben de o klasöre geçtim. Mesaj NTSB müdüründen geliyordu ve daha tıklamadan gördüklerim tüylerimi diken diken etti.

Sayın Bay Cook, eşinizin uçakta oturduğu bölümle ilgili daha önce yaptığımız konuşmaya istinaden sizinle tekrar iletişime geçmek...

E-postayı açıp okumak ve sonra da *Okunmadı* olarak işaretlemek istiyordum. O cümlelerin nasıl bittiğini bilmem gerekiyordu ama kendimi beklemeye zorladım.

Ayağa kalkıp odada volta attım ve gözlerimi ekrandan ayırmayarak Rory'nin e-postalarını hemen evvel kontrol etmesi için dua ettim. Nihayet on beş dakika sonra e-posta *Okundu* şeklinde değişti ve ben de hemen masaya oturup mesaja tıkladım.

Sayın Bay Cook, eşinizin uçakta oturduğu bölümle ilgili daha önce yaptığımız konuşmaya istinaden sizinle tekrar iletişime geçmek istedim. Gövdenin nispeten sağlam olmasına rağmen kurtarma

SON UÇUŞ

görevlilerinin eşinizin oturduğu koltuğun boş olduğunu rapor ettikleri bilgisini aldım. Eşinizin kalıntılarının bulunmasına öncelik vermeye devam edeceğiz ve yeni gelişmelerden sizi haberdar edeceğim.

Ciğerlerimdeki bütün hava hızla boşalırken inandığım her şey bir anda değişip tamamen farklı bir şeye dönüştü.

Rory'nin cevabı anında e-postanın altında belirdi.

Bu ne anlama geliyor? Nerede o?

Sandalyemde arkama yaslandım, Rory'nin bedenime ne olmuş olabileceğine dair bu soruları zihnimde dönüp durdukça yavaş yavaş Eva'nın bunu nasıl başarabildiğine dönüştüler. Başka kimleri manipüle etmişti ve nereye gitmiş olabilirdi? Bir parçam buna hiç şaşırmadı. Var olmayan kocasının acısına son vermek için öldürdüğü yalanını söyleyebilen bir kadın kesinlikle bunu yapabilirdi.

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

Karakutu bulunana ve kazayla ilgili daha fazla ayrıntıya ulaşana kadar tahminde bulunmam imkânsız. Karınızın beklediğimiz yerde olmamasının birçok nedeni olabilir. Bunun için çok üzgünüm ama sizden sabırlı olmanızı rica etmek zorundayım. Kaza olaylarını yeniden kurgulamak zaman alır. Cevaplara ulaşmamız biraz sürecek.

O basın toplantısındaki her ayrıntıyı ve pembe parıltıyı gözümde gayet net canlandırabiliyordum. Kendime ilk kez, bilet taranmasına rağmen Eva'nın bir şekilde o uçağa binmemiş olma ihtimalini düşünme izni verdim.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Eylül

Kazadan Beş Ay Önce

Yeri değiştirip Chávez Park'ta buluşalım.

Eva, Dex'e yazdığı mesajın gergin ve korkmuş hissettiği izlenimini vermesini umdu.

César Chávez Parkı, San Francisco Körfezi'nin tam üzerinde yer alan ve çevresini saran bir yürüyüş yolu olan devasa bir çim alandı. Hafta sonları uçurtma uçuran aileler, koşucular ve bir sürü köpekle dolup taşardı. Ancak eylül ayının sonlarındaki bir salı günü saat ikide ıssızdı. Eva onu bankta otururken buldu, sırtı körfezin uçsuz bucaksız manzarasına dönüktü ve ellerini ceplerine sokmuştu. Onu görünce ayağa kalktı.

Eva yanına geldiğinde, "Hadi yürüyelim," diye öneride bulundu.

Eva çantasını sıkıca yanına yanaştırdı ve kendine Dex'in sıradan bir insan olduğunu hatırlattı. Zihin okuyamaz ya da çantasının kenarına bakıp da arabasından çıkmadan önce oraya

koyduğu kırmızı ışığı yanan ses kayıt cihazını göremezdi. Tek gördüğü karşısındaki korkmuş kadındı. Bu, Eva'nın avantajı olacaktı. Her zaman öyle olmuştu.

Eva diğer insanların doğal afetlere hazırlanması gibi bu duruma hazırlanıyordu: Yiyecek ve su depoluyor, çıkış yollarını belirliyor, acil durum çantaları hazırlıyordu. Castro geri dönecekti ve Eva kendi ağını kurarak zaten bildiği ve yakında öğrenebileceği bilgileri yeni bir kimlikle takas edecekti. Yeni bir kasabada yeni bir hayat. Castro ona uyuşturucu bağımlısı anneler, koruyucu aileler ve okuldan atılmayı içermeyen bir geçmiş verebilirdi. Geçmişe sünger çekebilirdi. Ama önce diken üstünde yürümesi ve hata yapmamayı umması gerekiyordu.

Birlikte parkın etrafındaki beton yolda tur atmaya başladılar. Parkın ortasında uzun, çimenlik bir tepe yükseliyor ve Berkeley Tepeleri'yle marinayı görmelerini engelliyordu. "Pekâlâ, benim için neyin var?" diye sordu Dex.

Eva körfezden esen rüzgâra karşı kollarını kavuşturarak, "Bana gerçeği söyle. Gerçekten çözüldü mü?"

"Sana söylediğim gibi, Fish icabına baktı."

Eva ona şüpheyle baktı. "Bunun benim için yeterli olacağını nasıl düşünebilirsin? Beni hedef aldılar. Evime kadar takip ettiler." Sesi yükselirken duygusallıktan titriyordu. "Sakin bana Fish'in icabına baktığını söyleyip benden olanları öylece unutmamı bekleme."

Uzun zaman önce grup evindeki küçük bir kızken Eva güçlü duyguların çoğu insanı rahatsız ettiğini keşfetmişti ve baskıyı artırmak için öfkeyi ya da üzüntüyü nasıl kullanacağını, insanları tek arzularının o duyguyu ortadan kaldırmak olduğu bir konuma nasıl getireceğini öğrenmişti. Gözyaşlarını durdurmak için. Korkuyu geçirmek için. Öfkeyi yatıştırmak için. Dex de farklı değildi. Ve Eva'nın korkuyu bulmak ve içinin rahatlaması için neden ayrıntılara ihtiyaç duyabileceğine dair ikna edici bir gerekçe oluşturmak için derinlere inmesine gerek yoktu.

Uzakta iki kadın yürüyüş yolundan derin bir sohbeta dalmış halde onlara doğru yürürken Eva konuşmaya devam etti. “Gittiğim her yerde takip edilip edilmediğimi merak ediyorum. Arkamda sırada bekleyen adam tarafından ya da telefonda konuşan bir kadın tarafından...” Eva şimdi daha da yaklaşmış olan iki kadını işaret etti. “Onlar tarafından bile. Castro için çalışmadıklarını nereden bileyim?”

Dex onu kolundan tutup daha da yakınına çekip, “Sakin ol, Eva. Siktir,” diye tısladı.

Kenara çekilip kadınların geçmesine izin verdiler ve onları duyamayacak kadar uzaklaştıklarında Eva, “Anlat o zaman. ‘Fish ıca-bına baktı’ da ne demek? Nasıl baktı? Çünkü nöbetçi memurun bazı belgeleri kaybetmesiyle bir çavuş ya da teğmenin federal bir soruşturmayı iptal etmesi arasında fark var.”

Fish’in adamlarının departman içinde nasıl çalıştığına dair bilgi Eva’nın nihai hedefi değildi. Yararlı olabilirdi ama Eva bunu Dex’i konuya alıştırmak, konuşmaya başlamasını sağlamak için kullanıyordu. Zamanla ve baskıyla duvardaki bir çatlak gibi daha da genişleyecekti.

Dex sesini alçaltarak bakışlarını ondan kaçırdığında Eva ona yaklaştı. “Parkta tanıştığın kadın serbest çalışıyordu,” dedi. “İçgüdülerin yanlış değildi. O bir bağımlıydı ve daha hafif bir ceza karşılığında işe yaramaya çalışıyordu. Fish’in departmandaki adamları onu başarıyla etkisiz hale getirip bir kaynak olmaktan çıkardılar. Ona hiçbir şey satmadığın ve para alışverişi olmadığı için ellerinde hiçbir şey kalmadı. Gittiler.”

Omuz omuza yavaş yürüyüşlerine devam ederlerken rüzgâr artık arkalarındaydı ve Berkeley’nin yeşil tepeleri uzakta yükseliyordu. Eva, Campanile’ı, stadyumu ve Claremont Otel’inin beyaz şeklini seçebilirken Dex’in ona anlattıklarını özümsemişini düşünmesine izin verdi. “Peki ona ne oldu?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Dex. “Muhtemelen hapiste ya da rehabilitasyondadır.”

Eva ona doğru dönüp elini koluna koydu. “Bak. Beni tanıyorsun. İsterik biri değilimdir. Ama uyuşturucuyu böyle uluorta satmaya devam etmemin imkânı yok. Ortalık sakinleşene kadar olmaz.”

Dex’in gözleri kısıldı. “Sorumlulukların var. Şartları sen belirleyemezsin.”

“Sanırım belirleyebilirim,” dedi Eva. “Yeteneği olan benim.”

Dex ona bakarken öfkesi yüzünden taşıyordu. “Bu sikik bir oyun değil. Brittany’nin icabına bakılmış olabilir ama olay henüz bitmedi. Şimdi temizliğe ve olan biteni çözümlemeye başlayacağız. İşin içinde başka kimler vardı ve onlar ne kadar zamandır ne biliyorlardı? Senin şu an zorluk çıkarman beni de riske atıyor.”

Eva bir sonraki soruyu sormadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler. Rüzgâr paltosunu sertçe dövüyordu. “Fish’in benden önceki kimyagerine ne oldu?” Dex şaşkınlıkla ona bakınca devam etti. “Bana işi bıraktığını söylemiştin ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi?”

Dex sonunda, “Kendisine söyleneni yapmayı reddetti,” dedi. “Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemiyorum.”

Eva hissettiği paniğin Dex’in görebileceği şekilde yüzeye çıkmasına izin verdi ve sanki sakin kalmak için savaşıyormuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Bana motelin önünde gösterdiğin ceset? O muydu?”

Dex başını iki yana salladı. “Hayır, o başka biriydi. Sen daha işin içine girmeden kimyager gitmişti.” Sesini alçalttı ve Eva söyleyeceği bir sonraki şeyi yakalamak için bir adım daha yaklaştı. “Kendini toparlamalısın. Kendin için olduğu kadar benim için de. Bu şekilde devam edersen hata yaparsın.”

Eva sanki olacakları kabullenmiş gibi başıyla onayladı. Şimdilik bu kadar yeterdi. Parkın dış sınırına ulaşmışlardı, arabasıyla arasında çöplerle dolu siyah asfalttan başka bir şey yoktu ve Eva elini cebine atıp bir zarf çıkardı. “Bu cumartesi için futbol biletleri,” diye açıkladı. “Şimdilik işleri *evde* hallediyoruz.”

Evde terimi, Eva ve Dex'in haftalık erzak teslimini parkta ya da restoranda yapmalarının çok riskli olduğunu düşündüklerinde kullandıkları bir terimdi. Eva, yıllar önce futbol ve basketbol için sezonluk bilet almaya başlamıştı ama bunları nadiren kullanıyordu. Ancak bu biletler, üyelerine bir üstünlük ve güvenlik duygusu veren elit kulüp düzeyindeki mekânlara erişimi de içeriyordu. Gizli bir polisin onları kolayca takip edemeyeceği türden yerlere erişimi.

Bu noktada Fish için uyuşturucu üretmeyi bırakamazdı. Ama Castro hâlâ izliyorsa, ona sunacak bir delili olana kadar kendini suçlu çıkaracak hiçbir şey yapmayacaktı.

Dex biletleri paltosunun içine yerleştirdi ve kolunu Eva'nın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. "İşi halletmek için neye ihtiyacın varsa."

CLAIRE

Cuma, 25 Şubat

Kurtarma görevlilerinin eşinizin oturduğu koltuğun boş olduğunu rapor ettikleri bilgisini aldım.

NTSB'den gelen bu cümleye bakıp anlamlandırmaya çalışırken zihnim birbiriyle yarışan iki soru arasında gidip geliyordu. Eva bir şekilde uçaktan inmiş olabilir miydi? Ayrıca kurtarma görevlileri benden hiçbir iz olmadığını söylediğinde Rory ne yapabilirdi?

Tarayıcımda yeni bir sekme açtım ve Google'a *Uçak kazalarında okyanustaki kalıntıların kurtarılması*, diye yazıp arattım. Uçuş 477'nin düşmesiyle ilgili en az yirmi makale çıktı ve hepsi de son dört gün içinde yazılmıştı. "Son Durum: Arama Ekipleri Enkazı ve Kalıntıları Buldu." Bir diğerrinin başlığıysa, "Vista Havayolları Kazası: 477 Sayılı Uçuş Florida Açıklarında Düştü." Başka bir arama denedim. *Bir uçak kazasından sonra insan kalıntıları nasıl kurtarılır?* Yine arama ve kurtarma çalışmalarını güncel durumuyla,

Vista'nın zayıf güvenlik notunu özetleyen, kazanın nedenine ilişkin spekülasyonlar içeren uzun bir dizi makale sonucu aldım ancak bilmem gereken şeyi bana söyleyecek hiçbir şey yoktu. Orada olmadığımı kesin olarak söyleyebilirler miydi yoksa herkesi kurtaramamaları mümkün müydü?

Ve en önemli sorum, Eva'nın o uçaktan nasıl inmiş olabileceğiydi. Benim onunkini kullandığım gibi onun da dışarıda bir yerlerde benim adımı kullandığını, otellere girerken ehliyetimi gösterdiğini hayal etmeye çalıştım. Belki de başka bir yere iner inmez ehliyetimi satmıştı. Amanda Burns belgelerim için Nico'ya on bin dolar ödemiştim. Gerçek bir ehliyetin kaç para edeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Berkeley'de bir dubleks satın alabildiğine göre belki de kimlik hırsızlığı Eva'nın ek işiydi.

Tekrar Google'a döndüm. *Bir uçuş için biletini taratıp yine de uçağa binmemen mümkün mü?* Tartışma forumlarının birinde, birinin bir sonraki sık uçan yolcu seviyesine ulaşmak için yeterli mil kazanmak amacıyla bunu yapıp yapamayacağını merak ettiği bir konu buldum ancak yanıtlar pek iç açıcı değildi.

Son yolcu sayımını aşmanın bir yolu yok. Sayılar tutmazsa herkes uçaktan iner ve tekrar güvenlikten geçirilir. Kendini ve uçaktaki diğer yolcuları mahvetmeden bunu başarmanın bir yolu yok.

Başka bir yanıt da şöyleydi.

Biniş kartınızı tarattıktan sonra uçağa binmemeniz mümkün değildir. Bir düşünün. Körükten yaklaşık iki metre uzakta taramanız yapılır. Sizce bir uçuş görevlisi biletinizi okutup sonra da uzaklaşmanızı izler mi? Bütün bu konu aptalca ve zihinsel enerji kaybı.

Doğru. Yolcu sayımı. Eva o uçağa binmiş olmalıydı.

Yanımdaki masada duran Eva'nın telefonunun titreşimiyle irkildim. *Özel numara* arıyordu. İkinci kez çaldığında parlak ekrana baktım. Üçüncü kez çaldı, sonra dördüncü. Cevap verdiğimi ve Eva gibi davrandığımı düşündüm. Onun gerçekte kim olduğuna dair cevaplara götürebilecek sorular soruyordum: Ne yaptığını, neden bir havalimanı barında bir yabancıya ölmek üzere olan kocasıyla ilgili çirkin bir hikâyeye yaklaştığını. Titreşimin uğultusu kesildiğinde odayı tekrar sessizlik kapladı. Bir dakika sonra ekrana sesli mesaj bildirimi düştü. Geçen gün belirlediğim yeni kodu girdim ve dinledim.

Bir kadın sesiydi. *Merhaba, benim. Nasıl gittiğini ve iyi olup olmadığını sormak için aradım. Şimdiye kadar senden haber alırmım diye düşünmüştüm, o yüzden ara beni.*

Bu kadardı. İsim yoktu. Geri arama numarası yoktu. Mesajı tekrar dinleyerek yaşını ya da nereden aradığını ele verebilecek bir arka plan gürültüsü gibi herhangi bir ayrıntı yakalamaya çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu.

Annem bir keresinde Violet ve beni Montauk sahiline gezmeye götürmüştü. İkimize de boş bir yumurta kartonu vererek boşlukları hazinelerle doldurmamızı söylemişti. Violet ve ben kilometrelerce yürüyerek deniz camı ve dıştan siyah görünmesine rağmen çevirdiğinizde pamuk şekerle bale terliklerinin inci pambesi ya da müzik kutularıyla bebek battaniyelerinin morumsu mavisini ortaya çıkan sağlam deniz kabukları aramıştık. Hazinelerimizi türlerine ve renklerine göre ayırmış ve kartonlarımızı doldurduğumuzda annemize göstermek için kiralık eve dönmüştük.

Eva'nın hayatını anlamaya çalışmak, o kartonlardan birini doldurmaya çalışmak gibiydi. Bazı boşluklar geride bırakılan kontörlü bir cep telefonu, kişisel eşyaların eksiliği, nakit parayla alınmış bir ev, *işlerin nasıl gittiğini* sormak için Eva'dan telefon bekleyen bir kadın gibi mantıklı olmayan şeylerle doluydu. Ve geri kalanı hâlâ boş bir halde, her şeyi anlamlandırmak için birbirine bağlanmayı bekliyordu.

Üzerime bir ağırlık çöktü. Böyle olacağını düşünmemiştim. Belki saflıktı ama bir yalanı yaşamaya çalışmanın stresini hiç hesaba katmamıştım. Sadece Rory'den kurtulmanın nasıl bir his olacağına odaklanmıştım.

Ve işte buradaydım. Özgürdüm ama kurtulmuş olmaktan çok uzaktaydım.

Cumartesi sabahı erkenden kalkıp vanilyalı yoğurdumu yerken Rory ile Bruce'un cenaze merasimi bittikten sonra Rory'nin benim için yazdığı anma konuşmasının basılı bir versiyonunu yayımlayıp yayımlamama konusundaki, Bruce'un evet dediği ama Rory'nin hayır dediği tartışmalarını izledim.

Ve sonra:

Rory Cook:

Charlie ile buluştuğunda ne söyledi?

Doğrudum ve Bruce'un cevap vermesini beklerken yoğurdu mu dikkatlice kenara koydum.

Bruce Corcoran:

İstediğin gibi yaptım. Claire'in ölümü yüzünden kendine gelemeyecek kadar yıkılmış olduğunu, gizlilik şartlarını ihlal ederek şimdi ortaya çıkmanın son derece fırsatçı bir davranış olacağını anlattım. Bunu yapmak bizi dava açmaya zorlardı ki kimse bunu yapmak istemiyor. Özellikle de şimdi.

Rory Cook:

Ve?

Bruce Corcoran:

İşe yaramadı. Eğer aday olacaksan, seçmenlerin ne tür bir suçluya oy vereceklerini, Maggie Moretti'nin başına gelenlerin açığa çıkarılması gerektiğini ve onu seven insanların gerçeği bilmeyi hak ettiklerini söyleyip durdu.

Ve işte öylece, tüm varsayımlarım yeni bir şeye dönüştü. Maggie'den bahsedildiğinde içimden bir adrenalin dalgasının geçtiğini hissederek nefesimi tutup bekledim.

Bruce Corcoran:

Şimdi ne yapmamı istiyorsun?

İsminin yanında kelimeler belirirken Rory'nin bağırdığını duyabiliyordum.

Rory Cook:

Lanet olası işini yapmanı ve bu olaya bir son vermeni istiyorum.

Bruce Corcoran:

İlgisini çekebilecek bir teklif hazırlayıp bunun onu susturmaya yetip yetmeyeceğine bakacağım. Ama bu sırada sabırlı olmaya çalış.

Rory Cook:

Bana sabırlı olmamı söylemen için sana para ödemiyorum.

Ve sonra konuşmalarını sonlandırarak Charlie Flanagan, Rory ve Maggie Moretti'nin yollarının nasıl kesiştiğini anlamak için fır dönen zihnimle başbaşa kaldım.

Gençken bisikletimle şehrin diğer ucuna, küçük bir ormanlık alana giderdim. Kaldırımın bitip toprak patikanın başlamasını, gölgelik ve güneş ışığı alan yerlerden geçip sırlarımı saklayan uzun ağaçların altından ilerlemeyi seviyordum.

Ama en sevdiğim kısım, engebeli arazide o kadar uzun süre pedal çevirdikten sonra bütün vücudum titreye titreye asfalt yola tekrar çıktığımda tüm tümseklerin tekrar düzleşmesinin verdiği histi.

Zorlu geçen onca günün ardından şimdi yine o etkiyi hissediyordum. Tekrar asfalta çıkmıştım ve önümde bir yol görebiliyordum.

USB belleğe döndüm tekrar ve M'lerin arasına gömülmüş ve sadece *Mags* olarak etiketlenmiş bir dosya buldum. Ancak açtığımda pek bir şey yoktu. Rory'yle Maggie internet ve e-posta döneminden önce beraberlerdi. Yani sadece yirmi kadar fotoğraf, çizgili kâğıtlara yazılmış notlar, otel barından bir peçetede ki yazı gibi taranmış görseller mevcuttu. Ve her biri de anlamsız harflerle etiketlenmişti. Bunlara tıklarken Maggie'nin parmak izi kadar kişisel olan el yazısı kulağıma çalınan bir fısıltı gibi içimi ürpertti.

Rory'nin basılı kopyaları yok ettikten sonra bu resimleri saklamış olmasına şaşırmamıştım. Maggie'yi bildiği tek şekilde sevdiğini biliyordum. İlişkilerinin yolunu o ilk tutkulu günlerden karmaşık ve çetrefilli bir noktaya gelene dek bir harita gibi çizmişlerdi ve onları okumak kendi evliliğimin bir yankısını dinlemek gibiydi, notaları hem tanıdık hem de içi boştu.

Klasörün alt kısmına yakın bir yerde spiralli bir defterden yırtılmış bir sayfanın mavi çizgilerini ve yırtık kenarlarını gösteren taranmış bir resmi açtım. Maggie ölmeden birkaç gün öncesine aitti.

Rory,

İşleri yoluna koymak için hafta sonunu şehir dışında geçirme önerin hakkında çok düşündüm. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Seni görmeye devam etmek isteyip istemediğimi anlamak için zamana ihtiyacım var. Son kavgamız beni çok korkuttu. Çok fazlaydı ve şu anda eskisi gibi devam etmemizin mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Lütfen isteklerime saygı göster, seni yakında arayacağım. Ne olursa olsun seni her zaman seveceğim.

Maggie

Notu tekrar okudum, uzun zaman önce yediğimiz o akşam yemeğini hatırlarken rotasından çıkmış bir tekerlek gibi yeni bir yöne savrulduğumu hissettim. *Maggie sakın bir hafta sonu geçirmek için uzaklaşmamızı istedi. Yeniden bağ kurmak ve şehrin dikkat dağıtıcı unsurları olmadan gerçekten konuşmak için.*

Ama Maggie barışmak için bir hafta sonu tatili istememişti. Ayrılmak istemişti. Ve ben, Rory'nin bir kadın onu terk etmeye çalıştığında nasıl tepki verdiğini bizzat kendimden biliyordum.

Sonunda ondan kurtulmak için hem Maggie Moretti'nin hem de benim ölmek zorunda kalmamız korkunç bir ironiydi.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Ekim

Kazadan Dört Ay Önce

Liz'in sorular sormaya başlaması uzun sürmemişti. İlk olarak arka bahçede ne olduğunu anlamadığı bir kokudan bahsetmişti ve bu da Eva'yı Liz'in uyuduğundan emin olduktan sonra gece çalışmaya zorlamıştı.

Başka bir gün, üç gece üst üste çalışmasından dolayı gözlerinin altında halkalar oluştuğu için, "Hasta mısın?" diye sormuştu Liz. Eva koku için karşı sokaktaki komşuları ve bitkin yüzü için de sinüs enfeksiyonunu suçlayarak soruları elinden geldiğinde geçiştirmeye çalışmıştı.

Ama çalışmadığı son birkaç haftada Eva'nın hayatının parametreleri değişmişti ve Eva eski düzene geri dönmekte zorlanıyordu. Hayatını birbirine paralel iki çizgi gibi düşünmeye başlamıştı; eskiyi temsil eden çizgide gece laboratuvarında çalışan, vaktini Dex ve Fish'in taleplerini tatmin etmeye harcayan Eva vardı, diğerinde de son birkaç haftadır yaşadığı hayat. Liz'le akşam yemekleri. Hayal edebileceğinden çok daha hafif ve canlı hissettiği ve karmaşıklığın olmadığı bir hayata açılan bir pencere.

Şimdiyse mavi ve altın sarısı giysiler içindeki kalabalığın arasından geçip Memorial Stadyumu'na giden yolu çıkarken zihni bulanık, gözleri donuktu. Kapıda sıra beklerken bakışları güvenlik görevlilerinin herkesten çantalarını açmalarını istemesine takılmıştı. Kolunu yan tarafına bastırdı ve montunun iç cebine güvenle yerleştirilmiş hap paketinin dış hatlarını hissetti.

Eva işe döndüğünü bildirmek için müşterilerinden hiçbirisiyle temasa geçmemişti. Hapları Fish için hazırlayacaktı ama müşterileri söz konusu olduğunda hâlâ ara vermiş durumdaydı ve süresiz olarak da öyle kalacaktı. Artık amacı aslında gerçekten ihtiyacı olmayan parayı kazanmak değil, Fish ve organizasyonunun yapısı hakkında olabildiğinde çok bilgi toplamaktı.

Sıranın önüne ulaştığında çantasını açıp güvenlik görevlisinin çantasındaki cüzdan ve güneş gözlüğüyle beraber küçük bir ses kayıt cihazını incelemesini izlerken her zamanki gibi nefesini tutarak birinin sonunda oyununu anlamasını, sonunda onu gerçekte olduğu gibi görmesini bekledi.

Ama bugün öyle bir şey olmayacaktı.

Stadyumun girişinden geçip içeri girdiğinde saha önünde uzanıyordu; her gol çizgisi koyu mavi bir zemin üzerine boyanmış sarı bir Kaliforniya yazısıyla kaplıydı ve sahanın ortasındaki çizginin tam merkezinde ise o meşhur CAL yazısı yer alıyordu. Eva etrafındaki koltuklarda oturan insanları görmezden gelerek bunun yerine bando sesleri etrafında yankılanır ve öğrenciler yanındaki bölümü doldururken, kendini yıllardır hissetmediği kadar yalnız ve izole hissederek sahaya baktı.

Üniversite öğrencisi olduğu zamanlarda Eva sadece bir maça gitmişti ve o maçın anısı buraya her gelişinde onu âdeta bir hayalet gibi takip ediyordu. *Maçtan sonra benimle kuzey tüneline buluş*, demişti Wade. Orada durup oyuncuları bekleyen insanların sayısını görünce şok olmuştu. Meraklılar, takipçiler ve saçlarını savururken dudak parlatıcılarını kontrol eden kız öğrencilerle doluydu. Geride durmuş, her zaman yaptığı gibi kenardan etrafı iz-

liyordu. Wade dışarı çıktığında gözleri kalabalığı tarayıp sanki Eva parlıyormuş gibi onun üzerinde durmuştu. Kalabalığın arasından geçip onu sahiplenircesine kucaklamasıyla tenindeki sabun kokusu stadyumu çevreleyen kızılçam ağaçlarına karışarak Eva'yı uzaklara götürmüştü. O anda kaybolduğunu, Wade Roberst'ın onu seçtiğini ve istese de istemese de onu takip etmek zorunda olduğunu anlamıştı.

Onunla ilk kez asistanlığını yaptığı kimya laboratuvarında tanışmıştı. Başlangıçta onun sadece daha iyi bir not almak için flört etmeye çalışan bir sporcu olduğunu düşünmüştü ama Wade ona her baktığında içinden bir elektrik akımının geçtiğini hissediyordu.

Dönemin başlarında öğrencilere bazı temel kimyasal reaksiyonları anlatırken, "Bunu neden yapıyoruz? Kalsiyum klorürle hangi maddelerin reaksiyona girdiğini bilmeye ne zaman ihtiyacımız olacak ki?" diye sormuştu Wade.

Onu konuya tekrar döndürmeliydi ama Eva onun dikkatini çekebilmek için ilginç biri olması gerektiğini biliyordu. "Şeker sever misin?" diye sormuştu ona. Sonra da hepsine, isteyen herkesin internette bulabileceği basit bir yöntemle çilek aromalı kristallerin nasıl yapıldığını göstermişti.

Her şey böyle başlamıştı. Asla çıkmak istemediği yolculuğun başlangıcını işaret eden haritadaki bir imlekti. Wade, çıkmaya başlamalarından kısa bir süre sonra uyuşturucu yapmayı denemesi için ona baskı yapmaya başlamıştı. Eva ilk başta buna yanaşmamıştı. Ancak Wade'in istediği şey o kadar basitti ki bir kez yapıp onu rahatlatılabileceğini düşünmüştü. Bilim, fizik ve kimya kanunları her zaman kendini en güvende hissettiği yer olmuştu. Sizi iki yaşındayken hiçbir uyarı ya da ikinci bir şans vermeden grup evine bırakabilecek hayatın aksine kimya öngörülebilirdi, eylemleri mutlaktı. Wade herkesin yakın olmak istediği o kişiydi ve Eva da Wade'e yakın olmak istiyordu. Böylece ondan tekrar yapmasını istediğinde yapmıştı. Sonra da tekrar ve tekrar.

Stadyum dolmaya başlamıştı. Eva saatini kontrol etti ve ses kayıt cihazını çalıştırmak için çantasına uzandı. Sahanın öbür ucunda bando davulları yıllar önceki aynı ritmiyle çalıyordu. Etrafındaki insanlar ona yaklaştıkça boğuluyormuş gibi hissediyordu ve Eva içine dönüp dayanmaya, işini yapmak ve hazır olmak için beklemeye çalıştı.

“Uzun zamandır mı bekliyorsun?” diye sordu Dex yanındaki koltuğa kayarak otururken.

“Belki beş dakika olmuştur.” Gözleri, her sayıdan sonra ateşlenen topun platformdaki ağaçların arasından sıyrıldığı, beyaz Kaliforniya bayrağının rüzgârda dalgalandığı tepeye gitti. Tightwad Tepesi, oraya kadar yürüyüp toprakta oturmak isteyen herkese açıktı. Lanet olası Berkeley. “Tanrım, bu yerden nefret ediyorum,” dedi.

“O zaman elinde ne varsa ver de gidelim buradan,” dedi Dex. Ardından dönüp arkalarındaki kalabalığa baktı ve tekrar önüne döndü. Dizi durmadan seçiriyordu.

Eva başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Bunu benim yöntemimle yapacağız.” Dex’in Castro’nun gittiğini söylemesinin, onun hâlâ dışarıda olup kendisini izlemediği anlamına gelmediğini biliyordu. Eva’nın bir hata yapmasını bekliyor olabilirdi.

“Gerçekten endişelenmene gerek yok.”

“Detay paylaşmaman hiç de güven vermiyor,” dedi Eva. Koltuğunun altından çantasını çıkarıp altına yapışan ölü yaprakları ve eski bir sakız paketini temizledikten sonra yanına koydu. “Bana ayrıntı vermen gerekiyor. Beni kim takip ediyordu? Neden takip ediyordu? Ve nasıl oldu da şimdi gitti?”

Dex koltuğunda eğildi, bakışları sağa sola kayıyordu ama asla yere inmiyor ya da sabit durmuyordu. “Tamam,” dedi. “Narkotik ve yerel kolluk kuvvetlerinden oluşan ortak bir ekip Fish’i yakalamak istiyordu. Yıllardır bunu yapmaya çalışıyorlar. Bütün ekip iki hafta önce dağıtıldı.”

“Fish’in kolluk ekibini dağıtması nasıl mümkün olabilir?”

Dex gözlerini kısarak bandonun *Funky Cold Medina* şarkısının bir versiyonunu çalmaya başladığı alana baktı. “Gözetleme yapmak çok paraya mal oluyor ve sen de onlara hiçbir şey vermiyordun. Seni sonsuza kadar izleyemezler. Üst düzey yetkililer parayı çekti ve ortada hiçbir kanıt olmayınca Fish’in departmandaki tanıdıkları *kaynakların daha iyi kullanılması* konusunda laf söylemeye ve bütçeden şikâyet etmeye başladı. Çekilmekten başka çareleri kalmadı.”

“Ne dediğinin farkında mısın? Federal ajanlar, ortak kolluk ekipleri. Ve sen bana endişelenmememi mi söylüyorsun?”

“Sana konunun kapandığını söylüyorum. Artık peşini bırakmalısın.”

Çenesine doğru yumuşayan yüz hatlarını, gözlerini ve ağzını çevreleyen gülme çizgilerini inceledi. Dex’i on iki yıldır tanıyordu ve bugün onda bir gariplik vardı.

Tam o sırada CAL takımı kuzey tüneline çıkarken top ateşlendi ve yanındaki Dex neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. Bando ekibi mücadele şarkısına başlarken kalabalığın geri kalanıyla birlikte ayağa kalkarak ürktüğünü sakladı ama Eva buna kanmadı. “İyi misin?” diye sordu.

Tekrar oturduklarında Dex, “Evet,” dedi ve ilk çeyrek başladığında ellerini ceplerine soktu. “Sadece biraz sarsıldım.”

“Az önce bana her şeyin yolunda olduğunu söyledin. Neler oluyor, Dex?”

Adam başını iki yana salladı. “Bir şey yok. Fish, sana bahsettiğim adamı araştırıyor. Brittany’yi yönlendiren arkadaşımı.”

“Tehlikede misin?”

Dex içi boş bir kahkaha attı ve Eva’ya baktı, gözleri hüznünlüydü. “Ne zaman değilim ki?”

Devre arasında asma kata geri döndüler. İnsanlar tuvaletlere ya da büfelere doğru ilerlerken Eva, Dex’i Stadyum Kulübü yazan kapıya doğru götürdü. Kapıdaki görevliye giriş kartını uzattı ve o da tarayıp onları içeri aldı. Dex’i bir dizi merdivenden çıkıp

kampüse, San Fransisco Körfezi'ne ve uzaklardaki Golden Gate Köprüsü'ne kadar bakan geniş bir odaya götürürken stadyumun gürültüsü gitgide azaldı.

"Ben içki getireyim," dedi Dex ve Eva'yı pencereden dışarı bakıp manzarası neredeyse aynı olan bir ofisi ve Wade Roberts'ın hayaletinin hâlâ onu takip ettiği bir zamanı düşünürken bıraktı.

Burası Eva'nın Berkeley'de geçirdiği yıllar boyunca gördüğü en güzel ofisti. Kampüsün tepesinde yer alan ofisin pencereleri Golden Gate'e ve daha da ilerisine kadar uzanan geniş bir manzara sunuyordu. Bir köşede, Eva'nın kaderinin saniyeler içinde değişeceğini gösteren bir saat işliyordu. Dekan dosyasına göz atarken Eva, Wade'in ne zaman gelip söz verdiği gibi suçu üstleneceğini merak ederek kapıya bir kez daha bakmıştı.

"Burslu bir öğrenci olduğunuzu görüyorum." Dekan başını kaldırmış, onaylamasını bekliyordu. Eva onun burnuna ve gözlüğünü destekleyen kavisine bakarken sessizliğini korumuştı. Dekan okumaya devam etmişti. "Şehirdeki St. Joe'dan mı geliyorsun?"

Gördüğü ilk sempati parıltısıydı. Gelişini neredeyse tahmin edebiliyordu artık. İnsanlar onun bir grup evinde büyüdüğünü öğrendiklerinde ya bir adım geri ya da bir adım ileri giderlerdi. Ama bu neredeyse her zaman ona olan bakışlarını değiştirirdi. Eva omuz silkip tekrar kapıya bakmıştı. "Hepsi dosyada var." Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı, keşke sözlerini toparlayıp baştan başlayabilseydi. Ona öğrencilik hayatına ne kadar bağlandığını, Berkeley'nin potansiyelini daha da parlattığını söyleyebilirdi. Ama Eva hiçbir zaman böyle bir dürüstlük göstermemişti. Bu yüzden tek kelime etmeden olacakları beklemişti.

"Kimya laboratuvarında uyuşturucu üreterek her şeyi bir kenara atmak aptalca görünüyor," demişti.

Kapı açılıp dekanın asistanı Wade'i içeri aldığı anda Eva yanıt vermekten kurtulmuştu. Eva'nın tuttuğu nefesi serbest kalmıştı. Wade, dekana hapları yapmanın kendi fikri olduğunu

söyleyeceğine söz vermişti. Takımın oyun kurucusu olarak darbe alacaktı, evet ama bu en fazla bir maç uzaklaştırma almak olurdu, bütün kariyerini mahvedecek bir olay değildi.

Ancak Wade'in ardından Koç Garrison'ın geldiğini görünce rahatlaması hemen solmuştu. Eva onun yüzünü sadece gazete-lerde ve bir de Wade'in ısrarıyla gittiği tek futbol maçında, saha kenarında volta atarken görmüştü ancak o gün minik bir karınca kadar küçük görünüyordu. *Kız arkadaşımın beni oynarken izleme-sini istiyorum*, demişti. Eva'ya bunları yaptıran *kız arkadaş* keli-mesiydi. Eva hiç kimse için bir şey olmamıştı. Ne birinin kızı ne de birinin arkadaşı. Kesinlikle daha önce kimsenin kız arkadaşı olmamıştı. Orada öylece dururken ihanet onu bu kadar derinden etkilediği ve Wade'in farklı olabileceğine inanmasına izin verdiği için kendini aptal gibi hissetmişti.

Dex, "Sadece beyaz şarapları vardı," dedikten sonra ona küçük plastik bir bardak uzattı. Eva gözlerini manzaradan ayırarak yeniden günümüze odaklandı. Küllerinden doğduğuna ve ken-dine yeni bir hayat kurduğuna inanmıştı. Ama bunların hepsi bir yanılsamaydı. İllüzyondur. Hiçbir şey değişmemişti. Dex, Wade'in boşalttığı yeri doldurmuştu ve her şey başladığı gibi devam ediyordu, tek farkı artık her şeyin daha büyük ölçekte işlemeseydi.

Dex bardağından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bu boktan şarap içme ayrıcalığı için her yıl ne kadar ödüyorsun?"

Eva'nın ihtiyacı olan son şey kötü şarapla ilgili düşüncelerle dolu bir kayıttı. "Bazen Fish'le karşılaştım da haberim mi yok diye merak ediyorum. Belki de şuradaki yüksek bağışçılardan biridir?" Bir kupa vitrininin yanında kümelenmiş, koyu mavi ve altın rengi giysiler içindeki bir grup yaşlı adamı işaret etti. "Mantıklı, gerçek-ten böyle göz önünde saklanması yani." Dex plastik bardağın üze-rinden ona bakarken devam etti. "Onu tanıyorsun. Nasıl biri?"

Dex omuz silkti. "Sıradan bir adam sanırım. Öyle özel bir yanı yok. Onu kızdırırsan çok acımasız olacağını söyleyebilirim ama."

İçinden bir ürperti geçerken Eva'ya döndü, üzgün görünüyordu. "Şimdi soru sormaya başlama."

Eva şarabından bir yudum aldığı anda keskin tadı boğazını yaktı. "Merak etme. Bana hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyorum. Ama sana hapları verdikten sonra ne olacağını düşünüyordum. Şimdiye kadar bunların bir şekilde bana kadar izinin sürülüp sürülmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Adil tıpta çılgınca şeyler yapabiliyorlar."

"Eğer endişelendiğin buysa, satışlar yerel kalmıyor."

"Sanırım benim endişem sizin neyi yerel olarak gördüğünüze bağlı. Sacramento mu? Los Angeles mı? Daha uzak mı?"

Dex şarabından bir yudum daha aldıktan sonra kalanını yakındaki çöp kutusuna attı. "Şu işi bitirelim de buradan gidelim."

Küçük bir yan koridordan geçerek kapısında cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir simge bulunan tuvalete doğru yürüdüler ve bir anneyle küçük bir çocuğun arkasında sıraya girdiler. Yaşlı bir adam çıktıktan sonra anne ve çocuk içeri girip kapıyı arkalarından kilitledi. Koridorda yanlarından geçen bir garson, "İsterseniz köşede daha büyük tuvaletler var. Bekleme sırası yok," dedi.

Dex ve Eva gülümseyerek iyi olduklarını söylediler. Beş dakika daha geçtikten ve kapalı kapının ardında boğuk ağlama sesleri duyulduktan sonra nihayet sıra onlara geldi. Eva kapıyı kilitledi ve çantasındaki kayıt cihazını kontrol etti. Dex'in ona daha fazlasını anlatmamış olmasına sinirlenmişti. Duvara yaslandı ve fayansın serinliği gömleğinden tenine geçerken Dex'in uyuşturucuyu nereye gönderdikleri, kimin aldığı ya da Fish'le ilgili takas edebileceği herhangi bir bilgi gibi daha spesifik bir şey söylemesini sağlamak için ne sorabileceğini, ne yapabileceğini bulmaya çalıştı. En sonunda sifonu çekti ve parlak ambalajlı hap paketini ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra cebinden çıkardı.

Paketi kâğıt havlu dispenserinin üzerine koydu ve Dex'in arkasından içeri girmesine izin vererek kapıdan çıktı. Dex dışarı çıktığında ceketini silkelerken, "Umarım sakıncası yoktur ama maçın ikinci yarısına kalmamayı tercih ederim," dedi.

“Anlıyorum,” diye cevapladı Eva. Beraber kulüpten çıkıp merdivenden inerek stadyumdan ayrıldılar.

Dışarı çıkınca duraksadılar. “Bak,” dedi Dex. “İkimiz de biraz gerginiz ve tedbirli olmak istemekte haklısın.” Arkalarında maçın yeniden başladığı stadyumu işaret etti. “İkimiz de tekrar rahatlayana kadar bunu senin yönteminle yapacağız.”

Eva, Dex’e baktığında artık ondan istediğini elde ettiği için yüz ifadesinin yumuşadığını fark etti. O hem yoldaş hem de gardiyandı. Hem koruyucu hem de esir alandı. Ona nasıl davranırsa davranırsa, Dex onun arkadaşı değildi. Kendisine Dex’in onun rahatını değil, kendi çıkarlarını gözettiğini hatırlatmak zorundaydı.

Ona minnettar bir gülümsemeyle bakarak, “Teşekkürler, Dex,” dedi. Dex onu idare ettiğine inandığı sürece, Eva’nın onu nasıl idare ettiğini fark etmeyecekti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Eva çalışmak yerine bilgisayarın başında oturmuş boş bir arama çubuğuna bakıyordu. Bugün stadyumda olmak, orada tek başına oturmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak, onun için mücadele edecek ve Eva’nın iyi bir insan olduğunu ve ikinci bir şansı hak ettiğini söyleyecek kimsenin olmaması ona gerçekten ikinci bir şansın mümkün olup olmayacağını düşündürmüştü. Liz’in sözleri tekrar aklına geldi. *Bilgi güçtür.* Liz onun kendisi için çizdiği sınırları zorlamasını sağlamıştı ve bunun o sınırları yeniden güçlendirmeye mi yoksa tamamen yok etmeye mi yarayacağından emin değildi.

Eva kendini en acı sona hazırlamaya çalıştı; belki de annesi iyileşmiş, ailesi ve arkadaşlarıyla mutlu bir hayat sürüyordu. Oadaki tek ışık kaynağı olan ekran yüzünü aydınlatırken arama çubuğuna annesinin tam adını girdi. Dışarıda aracın biri süzülürcesine geçerken sessiz lastikler kaldırımında uğuldadı, ardından gelen sessizlik cırcırböceklerinin durmak bilmeyen cıvıltılarıyla doldu.

Enter tuşuna bastı.

Karşısına uzun bir liste çıktı. Rachel Ann James Facebook profilleri. Resimler. Twitter. Nebraska’da bir üniversitede okuyan

Rachel Ann James. Sayfayı aşağı kaydırды ve on sekiz potansiyel eşleşme gösteren ücretsiz kişi bulma bağlantısına tıkladı. Ama yaşların hiçbirini uyuşmuyordu. Annesi ellili yaşlarının başında olmalıydı ve bu insanlar ya çok genç ya da çok yaşlıydı.

Vücudu en stresli uyuşturucu satışlarında olduğundan bile daha fazla endişeyle titremeye başlayınca durmak istedi. Bilgisayarını kapatıp işinin başına dönmek ve tüm bunları unutmak istiyordu. Ama yeni bir arama daha yaptı ve *Kaliforniyalı Rachel Ann James'in ölüm ilanı* yazdı.

Bu kez çıkan sonuçlardaki ilk bağlantıda aradığını buldu. Berkeley'nin sadece birkaç kilometre kuzeyindeki Richmond'daki yerel bir gazeteden kısa bir paragraftı. Nasıl öldüğüne dair ayrıntı verilmemişti, sadece ölüm yılı ve yirmi yedi yaşında olduğu yazıyordu. *Rachel, Richmond Kaliforniya'da yaşayan anne babası Nancy ve Ervin James ile abisi Maxwell (35) tarafından son yolculuğuna uğurlandı.* Eva'dan, istemedikleri torunlarından hiç söz edilmiyordu.

Eva ekrana bakarken kanının kulaklarında uğuldadığını hissetti. Öldüğünde Eva sekiz yaşındaydı. Hatırladığı çocukluğunu bu yeni bilgilerle eşleştirmeye çalıştı. Carmen ve Mark'la geçirdiği zamanı. Manastıra döndüğü ve rahibelerin ailesine tekrar ulaştığı zamanı. O aralarda bir yerlerde annesi ölmüştü. Ve sonunda bağımlı bir kıza sahip olma kâbusundan kurtulan büyükanne ve büyük babası Nancy ile Ervin yine de onu istememişti.

Ölüm ilanını bastırmayı ve aşağı inip Liz'in kapısını çalmayı düşündü. Tüm bu bilgilerin ona nasıl güç verebileceğini soracaktı. Ona kalırsa bu bilgi, derisini delip geçen binlerce küçük kesik gibi merkezi olmayan bir acı ve sadece onu tüketerek gitgide yayılan bir ateş gibiydi.

Ama bunun yerine aramasını silip bilgisayarını kapattı ve kendini karanlığa bırakarak bu yeni reddedilişi, bu yeni kalp kırıklığını diğerlerinin yanına yerleştirmek için çalışmaya başladı.

CLAIRE

Cumartesi, 26 Şubat

Rory'nin Maggie'yle geçirdiği hafta sonu hakkında yalan söylemesi ilginç olsa da yasal anlamda suç teşkil etmiyordu. Elbette bana, yeni kız arkadaşına, hikâyeyi anlatırken kendini sempatik göstermeliydi; Maggie'nin fikrini değiştirmesine rağmen yine de neden gitmiş olabileceğini tahmin bile edemiyordum. Ama Maggie'nin korkutucu bir tartışmadan bahsetmesi beni ürpertiyordu çünkü Rory'nin öfkesinin neye benzediğini ve Maggie'nin kendini ne kadar kolay o merdivenin dibinde bulabileceğini biliyordum.

Ama nottaki yazı kavga ettiklerinden başka bir şeyi kanıtlamıyordu. Hem o zamanlar bu konu çok tartışılmıştı. Beni rahatsız eden şey, Charlie Flanagan'ın 1992'deki o hafta sonuyla nasıl bir bağlantısı olduğuydu. Her şeyi çözmenin anahtarı buydu. Belki de Mary Hala'nın bahsettiği ödemeleri organize eden ve vakfın hesabından parayı yasadışı bir şekilde çeken oydu.

Saate baktığımda Kelly'yle buluşmama yarım saat kaldığını gördüm ve buzdolabından bir diyet kola alıp arka pencereden

dışarıyı izlerken bir yudum aldım. Kafeinin kan dolaşıma karışmasını beklerken Charlie'nin elinde ne varsa medyaya açıkladığını hayal ettim. *New Yorker*, *Vanity Fair*, *New York Times*'taki büyük ifşalar Rory'nin bütün gücünü elinden alıyordu. Bunun fantezi olduğunu biliyordum ama hayali bile bana enerji vermişti.

Kola kutusunu tezgâha bırakıp siyah pantolon ve beyaz bir üst aramak için üst kata çıktım.

Kafeye vardığımda Kelly çoktan oradaydı ve arabasında bekliyordu, kapıyı açıp bindim.

“Hazır mısın?” diye sordu Kelly.

“Hadi, yapalım şu işi,” diye cevapladım.

Sokağın sonuna geldiğimizde Kelly'nin telefonu çaldı. “Jacinta,” dedi telefona. “İşe gidiyorum.” Bir an dinledikten sonra küftetti. “Tamam, beş dakika içinde orada olurum.”

Telefonu kapattı ve arabayı geri döndürdü. “Özür dilerim. Kızım Jacinta, sanat tarihi dersi için bir proje üzerinde çalışıyor ve poster malzemelerini bagajımda unutmuş.”

“Önemli değil,” diye cevapladım.

“Normalde onu kendi halinde bırakırdım ama projede başka biriyle çalışıyor ve Jacinta'nın dikkatsizliği yüzünden onu da cezalandırmak istemiyorum.” İç çekti. “Bu proje ilk günden beri tam bir baş belası oldu.”

“Proje ne ile ilgili?”

“İki farklı yirminci yüzyıl sanatçısını karşılaştır ve kıyasla. Görsellerle birlikte sözlü bir şekilde sun.” Gözlerini devirdi. “Berkeley sanat eğitimini çok ciddiye alıyor.”

“Kızın kaç yaşında?” diye sordum. Kelly yirmili yaşlarının sonundan daha büyük olamazdı.

“On iki.”

Bana baktı ve şaşkın ifademe gülümseyerek, “Doğum yaptığımda sadece on yedi yaşımıydım,” dedi.

“Zor olmuş olmalı.”

Omuz silkti. “Annem hamile olduğumu öğrendiğinde beni neredeyse öldürüyordu. Ama sonra işleri yoluna koyduk.” Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bana baktı. “Annem benim dayanağımdır. Onsuz ne çalışabilir ne de okula gidebilirdim. O ve Jacinta çok iyi anlaşıyorlar. Benim payıma trip ve göz devirmeler düşerken anneme kıkırdamalar ve sırlar kalıyor.”

“İki işte çalışıp okula gittiğine göre çok yoğun olmalısın.”

Işık yeşile dönerken Kelly gülümsedi. “Sanırım. Ama ben kendimi bildim bileli çalışıyorum, o yüzden alışkınım. Sabah erkenden kafe vardiyam, gündüzleri derslerim, geceleri ve hafta sonları da Tom için yemek organizasyonu işim var. Jacinta ve benim kendimize ait bir evimiz olması için para biriktiriyorum. Şu anda annemle yaşıyoruz ve çok kalabalık.”

Sözleri üzerine dudağımı ısırdım, keşke ona gitmek için bu kadar acele etmemesini söyleyebilseydim.

Kelly’nin evi küçük, tek katlı evlerden oluşan bir mahalledeydi ve annemin Pensilvanya’daki evine o kadar benziyordu ki gözlerimi kısıp bakarsam tekrar evimde olduğuma inanabilirdim. Garaj yoluna girdiğimizde bana dönerek, “İçeri gel ve ailemle tanış,” dedi.

Arabada kalmam gerektiğini bilerek tereddüt ettim. Bir etkinlikte siyah-beyaz giyinen birçok garsondan biri olmakla Kelly’nin ailesine bir isim ve tokalaşmayla yaklaşmak arasında fark vardı. Ama reddedersem bu çok garip olurdu.

İçeri girmeyi bu kadar çok istememe şaşırmıştım. Yalnız geçirdiğim onca günden sonra birinin mutfağında oturup sanat hakkında konuşmak istiyordum. “Sanat tarihi hakkında biraz bilgim var,” dedim en sonunda. “Belki yardım edebilirim.”

“Gelecek tüm yardımlara açığız,” dedi Kelly.

Evin içi tam da hayal ettiğim gibiydi. Oturma odası, kanepe, televizyon koltuğu ve televizyon dışında boştu. Açık bir kapının

ardında küçük mutfakla yemek alanı vardı ve iki kız masa başında öne eğilmiş oturuyordu. Oturma odasının ilerisinde muhtemelen küçük yatak odalarına ve bir banyoya açılan kısa bir koridor görünüyordu. Annemin evinde de bu his vardı; kenarları yıpranmış ve yara bere içindeydi ama parıl parıl parlıyordu. Üçünü de akşamları burada, her birini en sevdikleri yerde oturmuşken hayal edebiliyordum. Kelly'nin annesi koltuktayken, Kelly ve Jacinta kanepenin iki ucunda Violet'la benim de yaptığımız gibi bacakları birbirine dolanmış halde uzanıyordu.

Yaşlı bir kadın mutfak tezgâhın başında durmuş sebze doğrarken ocakta tencereler kaynıyordu. Havada biberiye ve adaçayı kokusu vardı.

Biz içeri girerken kızlardan biri başını kaldırdı. "Kusura bakma, anne," dedi.

Kelly beni mutfığa yönlendirirken, "Biraz görgü kurallarına uyalım, Jacinta. Bu, Eva," dedi kızına.

"Memnun oldum," dedim.

Jacinta gülümsediğinde kahverengi gözleriyle elmacıkkemiklerinin keskin yapısında Kelly'yi gördüm. "Ben de memnun oldum."

"Ve arkadaşı, Mel."

Diğer kız elini selam vermek için kaldırdı ve Kelly'ye döndü. "Geri geldiğin için teşekkürler, Kelly."

Kelly onun omzunu sıkarak, "Sadece senin için yaptım, Mel," dedi.

Yaşlı kadın tezgâhın oradan seslendi. "Sen gitmeden önce kontrol etmediğim için özür dilerim." Jacinta'ya bakış attı. "İhtiyacı olan her şeyin olduğunu söyledi."

"Eva, bu annem Marilyn," dedi Kelly bana dönerek.

Gözlerinde bir parıltı, bir soru işareti arar gibi bakarak kendimi hazırladım, biriyle ilk tanıştığımda hep böyle olacağını biliyordum. Ama kadın sadece gülümsedi ve elimi sıkmadan önce ellerini bir havluyla kuruladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

İnancın bir kişiden ötekine ne kadar kolay geçebildiğini fark ettiğimde, bu gücün karşısında şaşkına döndüm. Kelly benim Eva olduğuma inanıyordu ve şimdi annesi de sorgusuz sualsiz onun gibi düşünüyordu. Onlara baktım, aralarındaki bağ eski bir sevilen palto kadar tanıdıktı. Beni sarıp sarmalarken masaya oturmak ve hiç kalkmamak istememe neden oluyordu. “Bana projeniz için ne seçtiğinizi anlatın,” dedim kızlara.

Jacinta dizüstü bilgisayarını bana doğru kaydırınca ekranda yan yana duran iki resmi görebildim. Jasper John’s’tan *False Start* ve Jean-Michel Basquiat’dan *Boy and Dog in a Johnnypump*.

“Harika seçimler,” dedim. “Basquiat, New York sokaklarında bir grafiti sanatçısı olarak başladı, gördüğü ve deneyimlediği sosyal adaletsizlikleri yorumluyordu. Grafitinin bugün bildiğimiz meşru sanat formu olmasından o sorumludur.”

“Sanırım bu konuda bir şeyler okumuştuk ama hepsi birbirine karışıyor,” dedi Jacinta. “Bu proje cehennemden çıkma sanki.”

“Jacinta,” diye uyardı Marilyn.

“Üzgünüm, büyükanne. Sadece... baksana ne kadar farklılar. Onları kıyaslamak kolay ama benzerliklerini bulmak? Hiç ama hiç benzemiyorlar.”

Yanlarındaki sandalyeye oturdum ve dirseklerimi annemin evinde olduğu gibi sallanan masaya dayadım. “İşte size bir ipucu. Görüntülere takılıp kalmayın. Sanat tamamen duygularla ilgilidir. Öğretmenler eserden ne çıkardığınızı ve bunu kendi hayatınıza nasıl uyguladığınızı bilmek ister. Bu tamamen öznedir, o yüzden eğlenmenize bakın.” Pencereden içeri süzülen ışık, pişmekte olan yemeğin odayı saran zengin kokusu ve arkamızdaki Marilyn’in buzdolabını açıp eviyle ocak arasında gidip gelirken çıkardığı güven verici seslerle kendimi zamanda geriye gitmiş gibi hissettim. Tıpkı bir yapboz parçası gibi tüm kenarlarım etrafındaki boşlukla eşleşiyordu.

Kelly bana gitmemiz gerektiğini söylemeden önce iki sanatçının da geçmişi, çocuklukları ve ilk etkinlikleri hakkında

araştırmalarındaki boşlukları doldurmak için beş dakika daha geçirdim.

Garaj yolundan çıkarken, “Aileni sevdim,” dedim ona.

Kelly gülümsedi. “Teşekkür ederim. Annemin kontrolü altında bir çocuk yetiştirmeye çalışmak her zaman kolay olmuyor. Jacinta’yı çok küçük yaşta doğurduğum için annem bazen Jacinta’nın annesinin kendisi değil ben olduğumu unutuyor. Yardımlarını takdir ediyorum ama o ev üçümüz için çok küçük.”

Ona kalabalık hayatlarının bir yük değil, rahatlık olması gerektiğini söylemek istedim. Kendimi yeniden tanımlamak için o kadar acele etmişim ki bunu yaparken kalbimden bir parçayı söküp atacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailemin her zaman orada olacağını ve beni bekleyeceğini varsaymışım. Bazen kendimi annem ve Violet’ın hâlâ evimizde olduklarına, birbirlerinin etrafında dolaştıklarına ve sonunda eve dönmemi beklediklerine inandırabiliyordum.

Otoyolun rampasına döndüğümüzde, “Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Kelly.

Yolcuğun büyük bir bölümünde sessiz kalmıştım. Aklım hâlâ Kelly’nin evinde o masadaydı ve sanki oradan uzaklaştıkça kendimden, olmam gereken kişiden uzaklaşıyormuşum gibi hissediyordum.

“Üniversitede sanat tarihi okudum.” Bunu ona söyleyerek çok fazla riske girdiğimi düşünmüyordum, sonunda doğru bir şey söylemek iyi hissettirmişti.

Kelly etkilenmiş gözlerle bana baktı. “Müzelerde ya da müzayede evlerinde iş arıyor olmalıydın.”

“Karmaşık bir durum,” dedim sadece. Konuşmaya devam edersem ona her şeyi anlatacağımdan korkuyordum.

Kelly güldü. “Bana hayatı karmaşık olmayan birini göster.” Benden yanıt gelmeyince, “Baskı yok. Anlıyorum,” diye devam etti.

“Kötü bir evlilikten kaçıyorum,” diye itiraf ettim nihayet ama sonuna da bir yalan ekledim. “O seyahat ederken bir çocukluk arkadaşımın evinde saklanıyorum. Bir sonraki adımımın ne olacağına karar verene kadar geçici bir durum. Ama kocam beni arıyor olacak, bu yüzden artık kendi alanımda çalışamam.”

Otoyol boyunca Oakland’e doğru hızla ilerlerken araba koruyucu bir katman gibi güvenli ve sıcak hissettiriyordu. Camdan dışarı, etrafımızdaki arabalarda oturan insanlara baktım. Akıllarında bir sürü sır vardı. Kimse benimkine çok yakından bakmayacaktı. Kelly’ye göre benim hikâyem zaten yüzlerce kez yaşanmıştı.

“Yeniden başlamak büyük cesaret ister,” dedi Kelly.

Cevap vermedim. Yaptıklarımın hiçbirisi bana cesurca ya da gözüpek gelmiyordu. Kelly orta konsola uzanarak elimi sıktı. “Burada olduğuna sevindim.”

Kelly bu geceki partinin büyük olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Oakland şehir merkezindeki dev bir depo alanında düzenlenecek olan etkinliği hazırlamak ve yürütmek üzere on iki kişi işe alınmıştık. Yaklaşık kırk masa devasa alanı dolduruyordu ve her biri sekiz kişilikti. Kelly beni patronu Tom’la tanıştırdığında, mutfaktan biri ona seslenmeden önce dikkatini sadece bir saniyelğine çekebilmişim. Aceleyle uzaklaşmaya başladığında, “Bana bu işi verdiğiniz için teşekkür ederim,” demiştim.

Mutfağa girmeden hemen önce, “Dar zamanımızda yardım ettiğin için teşekkürler,” diye seslenmişti. “Kelly sana ne yapacağını gösterecek.”

Kısa süre sonra örtüler, masa düzenleri ve çiçeklerle uğraşmaya başladık. “Aylardır bu etkinliği bekliyordum,” dedi Kelly.

“Neden?”

Gözleri parladı. “Bu, Oakland A’s için bir ziyafet.” Odaya baktı. “Birkaç saat içinde burası profesyonel sporcularla dolup taşacak. En azından bir imza almayı umuyorum.” Ardından bana göz kırptı. “Belki de bir telefon numarası.”

SON UÇUŞ

Tekrar uzaklaşarak beni peçetelerimle baş başa bıraktı ama birden parmaklarımı kıpırdatamaz oldum. Bakışlarım önce çıkışa, sonra da örtü yığınınına geri döndü. Daha önce de büyük mekânlarda büyük isimlerle böyle etkinlikler düzenlemiştim. Ve organizasyon sırasında ilk aramalarımın biri her zaman medya olurdu. Ne kadar çok fotoğrafçı olursa o kadar iyiydi.

Titrek ellerle peçeteleri bitirdim ve kendime artık farklı göründüğümü hatırlatmaya çalışarak masa düzenine başladım. Siyah pantolonum ve beyaz gömleğimle kalabalığın arasında süzülen, görünmez kalmak için para alan birçok yüz­süz çalışandan sadece biri olacaktım.

Partiye başladıktan bir saat kadar sonra kendimi daha rahat hissediyordum. Fotoğrafçılar girişe yakın bir yerde kümelenmiş, gelen insanların fotoğraflarını çekiyordu. İçeride sadece iki tane vardı ve onlardan kaçınmak da yeterince kolaydı. Göğsümdeki ağırlığın bir nebze hafıflediğini hissedince büyük alanın içinde dolaşarak ikramlıkları ve peçeteleri dağıttım. Bazı insanlar gülümseyip teşekkür ederken diğerleri göz teması bile kurmadan ya da sohbetlerini hiç kesmeden ikram ettiklerimi alıyordu.

İşin bu kadar fiziksel olması beni şaşırtmıştı.

“Doğuştan yeteneklisin,” dedi Kelly yanımdan geçerken. Kirli bardaklarla dolu bir tepsiyi mutfağa taşıyordu.

Omzumdaki bir kulunca masaj yaptım. “Oldukça basit görünüyor. Yiyecekleri sürekli hazır tut, arka planda kal.” New York’ta her zaman kullandığım yemek şirketi sahibi Marcy’yi düşündüm. Jackie Kennedy’nin zarafetine ama bir buldoğun yüz ifadesine sahip ufak tefek bir kadındı. Yanında çalışan herkesin saygısını kazanmıştı ve her etkinliği ışıltılı hale getirme yeteneği vardı. Çalışanları her zaman kusursuzdu ancak bu geceye kadar ne kadar sıkı çalıştıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Marcy’nin ölümüm hakkında ne düşündüğünü, cenaze merasimimi onun düzenleyip düzenlemeyeceğini merak ettim.

Misafirlerin arasında dolaşıp pastırmalı deniztarağı ikram ederken dar mavi elbiseli güzel bir kadının yanından geçtiğim- de oyuncuların biri olduğu anlaşılan iriyarı bir adamla fısıltıyla tartışıyordu.

“Kes artık, Donny,” diye tısladı kadın.

“Sakın bana ne yapacağımı söylemeye kalkma.”

Benimle konuşmadığını bilmeme rağmen sinirlerim refleks olarak gerildi. Kelimeleri söyleme şekli ve sesindeki zehir bakışlarımı aşağıda tutarak yanlarından hızla geçmeme neden olurken korku tüm sinir uçlarıma zıplayarak tenimi karıncalandırdı. Bu tür bir öfkenin muhatabı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Keşke geri dönüp o kadına bir şekilde yardım edebilseydim. Acaba burada kaç kişi ona böyle davranıldığını biliyordu? Diğer oyuncular ve eşleriyle kız arkadaşları, pek çok insanın zamanında bana yaptığı gibi bunu görüp kafalarını mı çeviriyordu? Aralarında fısıldaşıyorlar ama yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorlar mıydı? İnsanların başkalarının sorunlarını umursamazca kenara atmalarına ve benim de onlardan farkım olmadığına öfkelenmekten kendimi alamadım. Olanları izliyor ve hiçbir şey yapmıyordum.

Benden uzaklaşıp kalabalığın arasına karışırken, adamın elinin hâlâ kadının belinde oluşunu ve bu hareketin şefkatten ne kadar da kolayca şiddete dönüşebileceğini izledim.

Yemeğin ortalarında adamın biri alanın önüne kurulan mikrofona yaklaştığında kalabalık alkışlamaya başladı. Tepsimi aldım ve dinlemek için arka duvarın yanında durdum. Bir radyo spikerinin sesine sahipti ve yıllarca stadyumdaki kabinde çalıştığından bahsediyordu. Ama kısa süre sonra, dikkatim şimdi tam karşımda olan aynı çiftte geri döndü. İlk başta adam kadını basmakalıp sözler ve vaatlerle susturmaya çalıştı ama kadının buna tahammülü yoktu. Öfkesi gitgide yükseliyordu ve ben de adamın tepki vereceği anı beklerken gerildim. *Onu kızdırma*, diye sessizce yalvardım. *Bunu*

tersine çevirmek için hâlâ vaktin var. Avuçlarım terleyip nefesim sıkışmaya başlayınca kendime tüm çiftlerin tartıştığını hatırlatarak toparlanmaya çalıştım. Kocamın bana vurmuş olması, bu adamın da karısına vuracağı anlamına gelmezdi. Yine de vücudum tepki veriyordu. Gerilmiş, alarma geçmişti.

Mikrofondaki adam bir kahkaha daha attığında çiftin sesini bir anlığına bastırdı ama ses azalınca tartışmaları anlık sessizlikte dikkat çekti.

Kafalar onlara doğru döldü. Kadın uzaklaşmaya başladı ve Donny onu kolundan tutup kendine çektiğinde yakınlardaki insanlar hayretle nefeslerini tuttu.

Kadının gözlerinde parlayan korkuyu görecektik kadar yakındım. Sadece saniyelik bir andı ama bana bunun daha önce de yaşandığını anlatmaya yetecek kadar uzundu. Kadın bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Hiç düşünmeden elimdeki boş tepsiyi bırakıp kendimi duvardan ittikten sonra iki büyük adımla aralarına girdim ve kimsenin benim için yapmadığım yaptım. Avucumu adamın omzuna bastırarak, “Onu bırakmalısın,” dedim.

Şaşıran adamın eli gevşeyince kadın kolunu çekti. Omzunun üzerinden adama öfke dolu gözlerle bakarken kolunu ovuşturuyordu. “Sen lanet bir yalancısın, Donny.”

Kadının sesiyle daha fazla insan dikkatini sahnedeki konuşmaktan çevirdi ve üçümüze baktı.

“Cressida,” dedi Donny. “Özür diledim. Bunu yapmak istememiştim.”

“Beni takip etme. Sakın arama. Benden bu kadar.” Yanımdan geçip girişe doğru gitti ve ben de sonunda geri adım attım.

İşte o zaman onları gördüm. Üç ayrı cep telefonu bize doğrulmuş, video çekiyordu.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Aralık

Kazadan İki Ay Önce

Eva kaseti geri sardı ve Dex'in sesini tekrar dinledi. *Kendisine söyleneni yapmayı reddetti. Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemiyorum.*

Hâlâ yeterli değildi, bu yüzden bir günlük tutup kaç adet hap ürettiğini ve hapları Dex'e verdiği tarihleri yazmaya başladı. Her zaman ses kaydı alamazdı, riskliydi ve Castro'nun onları kullanıp kullanamayacağını bile bilmiyordu. Körlemesine araba kullanmaya çalışmak gibiydi bu. İçgüdüleri ve tahminleriyle neye ihtiyacı olduğunu sezmesi gerekiyordu.

Bu esnada da yakalanırsa ne olacağı düşüncesini aklından uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Dikkatini toplamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın gözlerini her kapadığında zihninde bir film makarası açılıyor, onu uykusundan ter içinde ve panikle, bunun asla işe yaramayacağından, adamların çoktan her şeyi bildiğinden emin olarak uyandırıyor. Ama bu korkuyu daha fazla çalışmak için kullandı. Castro'nun dönüp dönmeyeceğini görmek için

beklerken uykusuz geceleri gitgide sıklaşıyordu. Onun dışarıda bir yerlerde olduğunu, karanlık köşelerde saklandığını ve zamanı geldiğinde ortaya çıkacağını hissetmişti. Tek umudu, o an geldiğinde hazır olmaktı.

Alt katta biri kapısını çaldı. O ve Liz, Liz'in adresini internetten bulduğu özel bir ağaç çiftliğinden Noel ağacı almayı planlamışlardı. Eva bir değil iki kez Liz'in kabul etmediği bahaneleri öne sürerek bu davetini reddetmeye çalışmıştı. Eva pes edene kadar ısrar etmişti ve Liz'e evet demenin ondan kaçmaya devam etmekten daha kolay olduğunu düşündürmüştü. Liz sadece bir ay daha orada olacaktı ve sonra bahar dönemi için Princeton'a dönecekti. Eva, Liz'in evini sessiz ve boş hayal ettiği her seferinde içinde beliren keskin üzüntüyü görmezden gelmeye çalışıyordu. Ama her şey yolunda giderse Eva kısa bir süre sonra gitmiş olacaktı, sonrasında da artık bunun bir önemi kalmayacaktı.

Aceleyle merdivenden indi ve kapıyı açarken ceketine uzandı. Ama gelen Liz değildi. Dex'ti.

"Burada ne işin var?" diye sordu Eva.

Dex selam vermekle vakit kaybetmedi. Onun yerine eve girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Yüz ifadesi sertti. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Birinin bir şekilde ne yaptığını anladığı düşüncesiyle paniğe kapılarak, "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Geçen haftaki pakette yüz hap eksikti."

"Ne? Hayır, bir hata olmalı."

"Bu kesinlikle bir hata," dedi Dex. "Neler oluyor, Eva? Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Dex'in anlamasını sağlamak ve Liz gelmeden onu evden çıkarmak için çaresizce çabalayarak başını iki yana salladı. "Yorgunum," dedi. "Uyumuyorum. Yanlış saymış olmalıyım." Aynı anda bambaşka iki insan olmaya çalışmanın getirdiği derin yorgunluğu açıklayamıyordu.

"Bunu düzeltmen gerek."

“Düzelteceğim.”

“Bugün,” diye baskı yaptı Dex.

Yan odada Liz’in merdivenden inen ayak seslerini duyan Eva bir anlığına gözlerini kapattı. “Bugün yapamam.”

Dex kuşkuyla ona baktı. “Yapacak daha önemli bir işin mi var?”

Eva hâlâ elinde tuttuğu paltosuna baktı. “Komşum ve ben Noel ağacı almak için alışverişe çıkacaktık.”

Dex onun söylediklerine inanamıyormuş gibi tavana baktı ve çenesini elinde gezdirerek, “Tanrım,” dedi. Ardından delip geçen gri gözleriyle Eva’ya baktı. “Fish’i bu işi halletmeyi bana bırak-sın diye ikna etmek için ne kadar uğraştığımı aklın alıyor mu? Peşinden soru sormayan ya da lanet olası bir Noel ağacını umur-samayan birini göndermeye ne kadar yaklaştığını?” Eva adamın gitgide yükselen sesinin yan eve ya da Liz’in her an belirebileceği ön verandaya ulaşmasından endişeleniyordu.

Sanki bir işaretmiş gibi Liz’in ön kapıyı kapatıp kilitlediğini duydu.

“Gitmen gerek, Dex. Bunu halledeceğim, söz veriyorum.”

Sanki yüzeyin altını görmeye, daha büyük bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bakarak, “Yarına kadar,” dedi Dex.

“Yarına kadar,” diye kabul etti Eva.

Dex çıkmak için kapıyı açtığında, kapıyı çalmak için elini kaldırmış olan Liz’le yüz yüze geldi.

Bakışları merakla Eva ile Dex’in arasında gidip gelirken, “Merhaba,” dedi Liz.

Dex’in ifadesi rahat bir ifadeye dönüştü. “İkinizin ağaç almak için alışverişe gideceğinizi duydum. İyi eğlenceler.” Onlara göz kırptı, her zamanki gibi rolünü oynuyordu ve ardından basamaklardan hızla inerek uzaklaştı.

“O da kimdi?” diye sordu Liz. “Yakışıklıymış.”

Eva kendini toplayıp ifadesini Dex'in dostça ses tonuna uydurmaya çalıştı. Şu anda en son istediği şey ağaç alışverişi yapmaktı ama şimdi vazgeçerse Liz'in yüzlerce sorusu olurdu. "O Dex'ti," dedi.

"Siz ikiniz?.." dedi sözlerini yarıda bırakarak.

Eva kapısını çekip kapattıktan sonra kilitledi. "Durum biraz karışık," dedi. "Hadi gidelim."

Kuzeye, Santa Rosa'ya doğru giderlerken Eva kilometrelerin olanlarla arasına mesafe koymasına izin verdi, onları sanki ayakkabısındaki bir çakıl taşıymış gibi zihninde küçük bir top haline getirip bir kenara koydu. Bu kadar dikkatsiz davrandığı için kendine öfkeliydi. Kendine bu kadar yüklendiği için böyle bir hata yapmıştı. Hedef haline geleceği bir ilgiyi göze alamazdı ama yine de resmen buna davetiye çıkarmıştı.

Ağaç çiftliğine vardıklarında bir plan yapmıştı. Berkeley'ye döndükten sonra bütün gece çalışacaktı. *Yine*. Birkaç hafta boyunca su içinde bekletmek yerine evin önüne dikecekleri özel bir ağacı tarif eden Liz'e odaklanmak için daha çok çabaladı.

Sıra sıra dizilmiş uzun ve görkemli çamların arasından yürürken, "Ne kadar güzel olacağıma inanamayacaksın," dedi Liz. Her ağacı tek tek inceleyip her yerinin dallarla dolu olup olmadığını kontrol ediyordu. Hafızası onu başka bir yere götürürken yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Ben küçük bir kızken babamla bunu yapardık. Yaşadığımız yerde, ki çok yer değiştirdik, ikimiz ailemize katılacak yeni bir ağaç arardık." Yürürken elini ağaca uzatıp çam iğnelerini okşadı. "Babam Noel'i büyülü kılardı."

Eva küçükken, hâlâ onun için geri gelme olasılığı olduğunu düşündüğü zamanlarda öz ailesiyle büyümüş olsaydı Noel'in nasıl olacağını hayal ederdi. Annesi bir bağımlı olmak yerine Noel Baba'nın gerçek olduğuna ısrar eden, geç saatlere kadar oyuncakları toplayan ve Noel çoraplarını hazırlayan bir ebeveyn olsaydı... Ve Eva sabah uyandığında ağacın yanına koşup her biri bir öncekinden daha büyük, daha güzel, tam da istediği gibi olan hediye

paketlerini yırtarak açsaydı... Belki büyükannesiyle büyükbabası ve geniş ailesi de gelirdi, kuzenler gibi o mükemmel aile tablosunu tamamlayan başka çocuklar da olurdu. Ama şimdi bu tablo değişmiş ve tüm Noellerin annesinin yokluğuyla gitgide ağırlaşacağı bilgisini de beraberinde getirmişti.

Ellie ile tanışmaktan ve Liz'in kalbindeki yerinden kızı tarafından uzaklaştırılmaktan korkarak, "Kızın tatil için gelecek mi?" diye sordu Eva.

"Çalışıyor olacak," diye cevapladı. Liz'in ses tonundaki kesinlik bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Liz iki ağacın arasından kayarak başka bir sıraya geçip, "İşte bu," diye seslendiğinde sözleri ayaklarının altını ve etrafı saran kalın çam iğneleri tarafından bastırılmıştı.

Eva onun sesini takip etti ve Liz'i neredeyse iki metre boyunda mükemmel bir ağacın önünde buldu. "Bunu eve nasıl götüreceğiz?" Eva bu devasa ağacın arabanın tavanına bağlanmış ve kökleri de arkalarından sürünür halde otoyola çıktıklarını hayal etti.

Ağacın etrafında yavaşça dolaşıp her tarafını incelerken, "Eve teslim edecekler," dedi Liz. "Onu ıslıl ıslıl parlatacak ışıklarla süsleyeceğiz. Üstümüze bir şeyler giyer, sıcak çikolata yapar ve verandada oturup ağacı hayranlıkla seyrederiz. En güzel yanı da ağacın her yıl burada olacak olması. Artık yıl başında kaldırımın kenarında ölü ağaçlar olmayacak."

Eva daha önce hayatında hiç kurumuş bir Noel ağacını kaldırırma sürüklememişti. "Ya yağmur yağarsa?" diye sordu.

Liz omuz silkti. "Dış mekân ışıkları. Cam ve seramik süslemeler. New Jersey'deki evimde bunlardan kutularca var. Ağaçsız bir Noel fikrine dayanamadım ve en sevdiklerimden bazılarını pakitleyip yanımda getirdim."

Liz içeri girerken kendilerine verilen etiketi aldıktan sonra ağaca asarak ağacın satın alındığını belirtti ve ödeme yapmak için ağaç çiftliğinin kapısına giderken yanlarında götürecekleri başka bir etiketi çıkardı.

SON UÇUŞ

Otoparktan çıkıp güneye, eve doğru yola koyulduklarında gün ışığı yerini akşama bırakıyordu. Eva koltuğunda arkasına yaslandı ve öğleden sonranın sıcak ışıltısı kaybolmaya başlarken pencereden dışarı bakarak önündeki uzun geceyi düşündü.

Ağaçları iki gün sonra kökleri bir çuvala sarılmış halde teslim edildi. Aynı zamanda ağacı dikmek için çukur kazmaya yarayacak olan ekipmanları da taşıyan devasa bir kamyonla gelmişlerdi. Verandanın Eva'nın tarafının ön kısımlarında bir yer seçen Liz her şeyi denetledi. Ağaç dikildikten ve işçilere bahşiş dahil ödeme yapıldıktan sonra Liz ön kapısını açtı ve *Noel* etiketli bir kutuyu dışarı taşıdı.

Liz'in müzik seti Noel şarkıları çalarken işe koyuldular. Önce beyaz parıldayan ışıkları dizdiler, ardından da süsler geldi. Liz'in neredeyse her biri için hikâyesi vardı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar sevgiyle hatırladığı, meslektaşlarının ve eski yüksek lisans öğrencilerinin hediyeleri. Kızı Ellie'nin çocukluğundan kalma el yapımı seramik süsler. "Muhtemelen altı aylık bir görev için bir kutu Noel süsü paketleyen tek misafir profesör benimdir," dedi Liz. "Ama ağaçsız tek bir Noel bile geçirmedi." Hamurdan yapılmış, arkasında *Ellie* yazan pütürlü bir çelengi kenara koydu, yüzünde Eva'nın fark etmemiş gibi davrandığı sessiz bir hüznü vardı.

Çalışırlarken Eva işleri yavaşlatmak, akşamı olabildiğince uzatmak isterken buldu kendini. Gelecek yıl bu zamanları düşündü, her şey öyle ya da böyle çözülmüş olacaktı. Ya uzaklardaki bir yerde ya da ölmüş olacaktı. Ve Liz çoktan gitmiş olacaktı, Berkeley'deki kısa zamanı uzak bir anıya dönüşürken Eva da tatil kartları listesindeki başka bir isim haline gelecekti.

Son süslemeler de asıldıktan sonra Liz içeri girerek gözden kayboldu ve elinde kâğıt mendile sarılı bir şeyle geri döndü. Onu Eva'ya uzatırken, "Sana ilk yılbaşı ağacı süsünü veren ben olmak istedim. Bundan sonra nerede olursan ol, nereye gidersen git, ona baktığında beni düşünürsün umarım."

Eva kâğıt mendile sarılı hediyesini açınca ortaya üfleme camından mavi bir kuş çıktı.

“Mavi kuş mutluluğun habercisidir,” dedi Liz. “Bu benim senin için Noel dileğim.”

Eva parmağını pürüzsüz camın yüzeyinde gezdirdi. Üzerindeki ayrıntılar hayret vericiydi; derin girdaplı maviler ve morlar bazı yerlerde neredeyse buz beyazına dönüşüyordu. “Liz,” diye fısıldadı. “Bu inanılmaz. Teşekkür ederim,” dedikten sonra eğilip Liz’e sarıldı.

Liz onu sıkıca kucaklamış, Eva’yı hep annesinin sarılmasını hayal ettiği gibi sarmıştı. Birinin onu tanınması arzusu o kadar güçlüydü ki Eva neredeyse yere yığılacaktı. Kendini sürekli korumak, ifşa olmamak için sözlerini ve hareketlerini sürekli ölçmek zorunda olmak yerine görülmek istiyordu. Tüm bunlar tek başına taşıyamayacağı kadar ağır geliyordu ve Liz, Eva’nın bu yükün altından kalkmasına yardım edebilecek türden bir insandı. Kelimeler dilinin hemen ucunda titreyerek dururken serbest kalmayı bekliyordu ama Eva onları yuttu. “Ben sana bir şey almadım.”

“Arkadaşlığın yeterince büyük bir hediye,” diye cevapladı Liz. “Hadi şu ışıkları yakalım ve bir fincan sıcak çikolata içelim.”

Liz’in yemek odasındaki sandalyeleri verandaya taşıdılar ve ayaklarını korkuluklara dayayarak oturdular. Ağaç karanlık geceyi aydınlatırken ışık sanki içinden saçılıyor gibiydi ve geri kalan her şeyi gölgede bırakıyordu.

Eva, “Annemin öldüğünü öğrendim,” dediğinde sesi karanlıkta sadece bir fısıltıdan ibaretti. Liz’e hayatıyla ilgili gerçekleri anlatamazdı ama bu kadarını söyleyebilirdi. “Ben sekiz yaşındayken ölmüş.”

Liz sandalyesinde yan dönerek ona baktı. “Çok üzgünüm.”

Eva bu keşif karşısında hâlâ hissettiği acıya karşı kendini korumaya çalışarak omuz silkti. “Kendime bunun daha iyi ve basit olduğunu söylemeye çalışıyorum. En azından beni bulmaya çalışmaması için iyi bir nedeni vardı.”

Liz tekrar ağaca doğru dönerek, “Bu da bir bakış açısı,” dedi. “Büyükkannenle büyükbabanı bulmaya çalışacak mısınız?”

Eva annesinin ölümünü öğrenmenin onu nasıl yıktığını düşündü, yeniden hayal kırıklığına uğramak için yeterli gücü olduğundan emin değildi. “Sanmıyorum,” diye cevapladı. “Bilmemek daha kolay.”

“Zorlaşana kadar kolay gelir,” dedi Liz. “Hayat da böyle bir şey işte. Kendini hazır hissettiğinde belki tekrar bakarsın.”

Eva her konuşmasıyla, verdiği her sırla Liz’i kendisine ve kim olduğu gerçeğine daha da yaklaştırıyordu. Aynı anda hem Liz’i kendinden uzaklaştırmak hem de onu içine çekmek istiyordu. Bazı sırlarını ortaya dökmek içinde bir şeyleri yatıştırmıştı. Yeni bir hayatın içinde kaybolduktan sonra bile birilerinin eski hayatının parçalarını tutacak ve onun bir zamanlar olduğu kişiyi hatırlayacaktı.

Uzakta, Campanile’in çanları saati haber veriyordu. Çanlar sessizleştğinde, “Geçen günkü şu adam. Bana onunla ilgili bir şeyler anlat,” dedi Liz.

Eva tereddüt etti, yalan söylemekten çok yorulmuştu. “Önemli bir şey değil,” dedi sonunda. “O sadece bir arkadaş.”

Liz birkaç dakika Eva’nın açıklamasını düşündü ve “Güvende misin?” diye sordu.

Eva ona hızla dönerek baktı. “Elbette güvendeyim. Neden?”

Liz omuz silkti. “Bağrıışmalar duyduğumu sandım. Ve yüzü bir an için...” Sözünü yarına kesti. “Eski kocam da böyle yapardı. Bir an öfkeli olur, sonra sanki gerçek benliğinin üzerine bir maske geçirmiş gibi ruh hali değişirdi.” Başını iki yana salladı. “Sadece içimdeki bir şeyleri tetikledi, hepsi bu.”

Eva, Liz’e gerçeğin bir versiyonunu söylemeyi düşündü. Dex’in bir iş arkadaşı olduğunu ve işyerinde bir hata yaptığından onu patronlarıyla kötü bir duruma soktuğunu anlatabilirdi. Ama yarı gerçeklerin en zor yanı da buydu. Her biri, yokuş aşağı yuvarlanır gibi ivme kazanarak hızla daha büyük ifşalara yol açardı.

Liz tekrar sandalyesinde dönerek Eva'ya baktı ve onu izleyerek açıklamasını bekledi.

“Öğle yemeği için buluşma planımız vardı,” dedi sonunda. “Unuttum, o da çok sinirlendi. Ama sorun yok. Ben iyiyim.”

Liz, Eva'nın hikâyesini kafasında tartarak devamını beklercesine ona baktı. Ama Eva sessiz kaldı ve yanındaki Liz'in merakının ve endişesinin, Eva'nın ona gerçeği söylememesinden dolayı hayal kırıklığı ve incinmeye dönüştüğünü hissetti. “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Liz sonunda.

Eva ağaca bakarken içinde parlak, savunmasız ve tehlikeli bir şeylerin kıpırdanıp sert kabuğunu kırarak yüzeye çıktığını hissetti. Ve Eva, Liz tarafından sevilmenin şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha korkunç olduğundan emin oldu çünkü ona her zaman sahip olamayacağını biliyordu.

Liz yatmaya gittikten uzun bir süre sonra bile Eva orada oturmuş, sokaktaki evlerin ışıklarının teker teker kararmasını izliyordu ve ağacın ışıklarını söndürüp içeri girmek istemiyordu. *Henüz değil*, diye fısıldadı içindeki küçük bir ses. Kendini görünmez hissediyordu, sanki eskiden olduğu kişinin hayaletiydi de bu hayatı ziyarete gelmişti ve kendini daha iyi bir yere götürüyordu.

Ağacın aydınlatmasının ilerisinden gelen sessiz ayak sesleri duydu. Duyuları keskinleşirken hemen ayağa kalktı, düşünceleri sırayla Dex ve Fish'e kaydetti ama onlar olsa iş işten geçene kadar orada olduklarını anlamazdı.

Ön tarafta, ağacın parlak ışıklarının koyu gölgelerle sarmaladığı bir adam belirdi ve adam yaklaşırken gözlerini kısarak gecenin karanlığına baktı. Ajan Castro, ağacın yarattığı ışık çemberinin içine girip verandanın korkuluğuna yaslandı.

Eva kıpırdamadan bekledi. Haftalardır hazırlanıyordu. Organize olmuş, planlar yapmıştı ve şimdi o an gelmişti.

Liz'in karanlık penceresine baktıktan sonra, “Ne zamandır bekliyorsun?” diye sordu Eva.

“Uzun bir süredir,” dedi. “Yıllardır.”

Eva onun yüzüne baktığında yorgunluğun elmacıkkemiklerinin altında gölgeler oluşturduğunu ve birbirlerinden çok da farklı olmadıklarını fark etti. İkisi de artık gitgide zorlaşan bu oyunu sürdürmeye çalışmaktan bitkin düşmüştü.

Neredeyse fısıldayarak, “Bana Felix Argyros adındaki adam hakkında ne söyleyebilirsin?” diye sordu.

Eva gözlerini ağaçtan ayırmayarak, “Adını hiç duymadım,” diye cevapladı. Bu kadarı doğrudu.

“Onu Fish olarak tanıyor olabilirsin.”

Eva cevap vermedi. Bir şey söylemediği sürece ne Fish’e ihanet edeceği ne de federal bir ajana yalan söylemek zorunda kalacağı bu tarafsız alanda durabilirdi.

Castro devam etti. “Benim hedefim sen değilsin, Eva. Bana yardım edersen seni koruyabilirim.”

Eva kısa, acı bir kahkaha attı. Eğer Fish, Castro’nun şu anda olduğunu bilseydi haftanın sonunu bile göremezdi.

“Bir seçim yapmak zorunda kalacaksın,” dedi Castro.

“Kolluk ekibinin dağıldığını sanıyordum.” Castro onun bunu bilmesine şaşırdıysa bile belli etmedi.

“Sadece küçülmeye gittik diyelim. Tam bir spor sevdalısına dönüştün.”

Eva gözlerini ağaçtan ayırmıyordu ama bütün dikkati Castro’daydı, duruşunu ve beden dilini izliyordu. Onun hakkında elinde bir delil olmadığını biliyordu çünkü olsaydı gecenin bu saatinde verandasına gelip sorular sormak yerine onu tutuklardı. “Ben sadece futbol ve basketbolu seven bir garsonum,” dedi.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye sordu Castro.

“Pek sayılmaz.”

“Bence bu işten çıkmak istiyorsun,” derken sesi yumuşaktı ama kelimeleri onu bir bıçak gibi kesti. Eva’yı bu kadar net okuması, aklındakilere hâkim olması ürkütücüydü.

Eva hızla ona bakınca Casto istediği onayı almış gibi gülümsedi. “Zamanın azalıyor,” dedi korkuluklardan doğrularak. “Bu konuşmayı gizli tutabilir ya da departmandan birine konuştuğumuzu söyleyebilirim. Sence bu, Fish’in hoşuna gider mi?” Başını hafifçe iki yana sallayarak, “Bunu önce ona sen söyleyen bile şüpheleri olacaktır. Ve tecrübelerime göre şüpheler her zaman sorunlara yol açar,” dedi.

Eva ona baktı, seçenekleri bire indirgemişti. “Neden ben?” diye sordu.

Castro bakışlarını ona sabitleyerek, “Çünkü yardım etmek istediğim kişi sensin,” dedi.

Ajan, kartını korkulukların üzerine bıraktı ve ön yürüyüş yolundan aşağı giderek ortaya çıktığı gibi sessizce kayboldu.

CLAIRE

Cumartesi, 26 Şubat

A's etkinliğinden eve dönerken Kelly ve ben sessizdik, zihnim ileri geri sıçırıyor, az önce yaptığım şeyi baştan kurgulamaya çalışıyordu. O insanların çekmiş oldukları video ve fotoğraflarla ne yapacaklarını biliyordum. O görüntüler önce internete düşecek, ardından da televizyona çıkacaktı. Asıl soru şuydu: Bu ne zaman olacaktı ve biri beni tanıyacak mıydı?

Arabanın sessizliğinin tadını çıkararak camdan dışarı bakıp otoyola sırtını dayamış karanlık apartmanları izledim. Rampa yukarı çıkarken, "Orada ne oldu?" diye sordu Kelly.

Ona bakmadım ve son birkaç günde yaşadıklarımı ona anlatsam ne der acaba diye merak ettim. Ben anlattıkça gözlerinin büyüdüğünü ve kendimi kurtarmak için yaptığım şeyin dehşetinin, eskiden hissettiği dostluğu bastıracağını düşündüm. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Donny kendini kaybettiğinde kız arkadaşıyla arasına girmen. Arkanda ne bıraktın?"

Gecenin bu saatinde yol neredeyse bomboştu, araba birkaç şeritten kayarak ortada ilerlemeye başladı. “Bilmesen daha iyi.”

Kelly gözlerini yoldan ayırmıyor, ara sıra karşı yönden gelen farlar yüzünden kısa süreliğine yüzü aydınlanıyor ve ardından tekrar karanlığa gömülüyordu. “Kocan sana vurdu mu?”

Cevap verecek cesaretimin olup olmadığını merak ederek soruyu bir süre cevapsız bıraktım. Sonunda, “Defalarca,” dedim.

“Ve şimdi de videoyu görüp seni bulabileceğinden endişeleniyorsun.”

“Nasıl bu kadar aptal olabildim bilmiyorum.”

Otoyoldan Berkeley merkezine doğru devam ettik ve neredeyse hiç vakit kaybetmeden Eva’nın evine yaklaştık. Ön tarafa yanaştığımda bana dönerek, “İzin ver yardım edeyim,” dedi.

Sırların içinde yer ederek sizi dünyanın geri kalanından nasıl kopardığını herkesten daha iyi biliyordum. New York’ta Petra dışında hiç gerçek arkadaşım olmamıştı çünkü saklayacak çok fazla şeyim vardı. Gizleyecek çok fazla şey vardı. Şimdi kaçmıştım ama yine değişen bir şey yoktu. Sırlarımı korumak için Kelly’ye de mesafeli durmak zorundaydım. Her ne kadar bu sırlar şimdi daha farklı olsa da.

Kelly ile arkadaş olabilmeyi her şeyden çok dileyerek ona hafifçe gülümseyerek baktım.

“Teşekkürler,” diye cevapladım. “Ama bunun için çok geç olabilir.”

Yukarı çıkıp bilgisayarımın başına oturduktan sonra TMZ’nin internet sitesine girdim. En üstte sadece kırk beş dakika önce yayınlanmış, Donny ve Cressida’nın kavgasını gösteren bir link vardı. Başlıkta, “Beyzbol Yıldızı Donny Rodriguez ve Kız Arkadaşı Arasındaki Kavga Fiziksel Hale Dönüştü,” yazıyordu. Linke tıkladım ve video açıldı. Sadece görüntü vardı ama çözünürlük inanılmazdı. Donny ve Cressida’nın kavgasını, Donny’nin Cressida’yı

kolundan tutup kendine doğru çekişini ve tüm bunların ortasına dalan *beni* gösteriyordu. Şimdiden iki yüzden fazla yorum vardı ve yarısına geldiğimde o yorumu gördüm.

NYPundit: Hey, arka plandaki kadının Rory Cook'un ölmüş karısına biraz benzediğini düşünen var mı?

"Hayır," diye nefesimi verdim boş odaya ve adından bahsedilmesiyle bildirim gönderen Google alarmini düşündüm. Uyarı Danielle'in e-postasına gidecekti. Rory'nin e-postasına da.

Hızla gelen kutusuna gittim ve uyarılar klasörünü açtım. Okunmamış bildirimlerden oluşan uzun bir listenin en üstünde duruyordu ve ilk içgüdüm onu silmek oldu. Ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti. Danielle bu uyarıyı görecekti, okuduktan sonra bağlantıya tıklayıp videoyu açacaktı. Bruce'a göstermeden önce videoyu muhtemelen birkaç kez izleyecekti. Birlikte Rory'yle konuşmanın, onu terk etmek üzere olan ve sözde ölü karısının hayatta ve iyi olduğunu, Oakland'de bir yemek şirketinde çalıştığını göstermenin en iyi yolunu bulmaya çalışacaklardı.

Mesajın yanındaki kutucuğu işaretledim, tedbir olsun diye birkaç mesajı daha işaretleyip Sil seçeneğine bastım. Ardından çöp kutusuna geçip onu da temizledim. Ne de olsa her halükârda hapı yutmuştum.

Pazar sabahına kadar yüz binden fazla kişi videoyu izlemişti ve ben de dün geceki yoruma gelen en az yüz yanıtı gözden geçirdim. Çoğu NYPundit'i kör, aptal ya da sadece duygusuz bir komplo teorisyeni olduğu için azarlıyordu.

Bu ülkenin sorunu sizin gibi insanların olması. Bilgisayarınızın arkasına saklanıp ünlü olma umuduyla temelsiz teoriler ortaya atıyorsunuz.

Ama NYPundit pes etmiyordu. Videodaki yüzümün ekran görüntüsünü ve yanında da *Stars Like Us* dergisindeki makalede kullanılan fotoğrafımı yayınladıktan sonra, "Sen söyle," diyordu.

Başka bir yorumcu da benzer göründüklerini kabul ediyordu. *Saçları değiştirirseniz, belki.*

Kısa sarı saçlarıma rağmen Rory'nin beni hemen tanıyacağını biliyordum. Hareket edişim, Donny ve Cressida'nın arasına girerken yüzümdeki ifade çok açıktı. Rory'nin videoyu görüp Tom ya da Kelly aracılığıyla beni bulması an meselesiydi ve bu gerçekleştiğinde Berkeley'den uzakta olmam gerekiyordu.

Ama şu ana kadar Doküman, her an orada belirmesini beklediğim kelimelerden yoksundu.

Videoyu izledin mi? Sence gerçekten o mu?

Ekranda nihayet bir metin belirlediğinde yazılanlar videoyla ilgili değildi.

Bruce Corcoran:

Charlie bana bir basın açıklaması ve yeminli ifade taslağı gönderdi.

Rory Cook:

İçeriği ne?

Bruce Corcoran:

Her şey.

SON UÇUŞ

Kelime orada asılı kalırken ben de o *şey* her neyse onun ağırlığını hissediyordum.

Bruce yazmaya devam ederken yatıştırıcı ses tonunu resmen duyabiliyordum.

Bruce Corcoran:

Bunun olmasına izin vermeyeceğimiz ortada. Charlie'nin geçmişini araştıran adamlarımız var. Üniversite yıllarına kadar iniyoruz. Buna son verecek bir şey mutlaka bulacağız.

Rory Cook:

Orada çok şey vardır. Beni haberdar et.

Bruce Corcoran:

Edeceğim.

Alt kattaki kapının çalmasıyla irkildim. Sessizce aşağı inip pencereden baktım ve Kelly'nin verandada elinde kafeden getirdiği iki kahveyle durduğunu gördüm. Cevap vermemek, yukarı çıkıp *her şeyin* ne anlama geldiğini ve vakıftan kıdemli bir muhasebecinin Maggie Moretti'nin Rory'yle geçirdiği son hafta sonu hakkında tam olarak ne bildiğini öğrenmek istiyordum.

Ama ben daha geri çekilemeden beni fark etti. "Bu sabah biraz kafeine ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye seslendi kapalı kapının ardından. "Dün kızlara yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istedim. Projelerini dün akşam tamamladılar ve oldukça güzel oldu."

İçeri girdiğinde kanepeye yerleştik, aramızda alçak bir masa vardı. Kelly kahvesinden bir yudum içerken ben kendiminkini avuçlarımın arasına alıp sıcaklığın ellerime yayılmasına izin verdim.

“TMZ’de bir videom var,” dedim ona.

“Gördüm,” dedi. “Ama sadece internette var. Televizyonda yok. Yani eski kocan dedikodu sitelerinde dolaşmayı sevmiyorsa muhtemelen sorun yaşamazsın.”

Kelly yorumlara baktıysa bile, hepsini okuyup NYPundit’inki-ni yakalamış olması pek olası değildi. Elimdeki bardağı çevirdim. Keşke o kadar basit olmadığını, bunun o kadar kolay ortadan kaybolacak bir mesele olmadığını açıklayabilseydim.

Kahve bardağımı kaldırarak, “Beni kontrol ettiğin ve bunun için teşekkürler,” dedim. “Ama toplanmam lazım. Bu öğleden sonra buradan ayrılıyorum.” Son birkaç gündür sığınağım olan yere baktım. Sandalyenin arkasına atılmış paltom, kanepenin yanında yerde duran gazete yığını... Bu ev ne kadar da çabuk yuva gibi hissettirmeye başlamıştı.

“Hâlâ videoyu görmeme ihtimali var.”

Bir yudum bile almamış olduğum kahvemi aramızdaki masaya koydum. “Düşündüğünden daha karmaşık bir durum.”

“O zaman açıkla bana,” dedi. “Eğer paraya ihtiyacın varsa borç verebilirim. Kalacak başka bir yere ihtiyacın varsa, sana uygun bir yer ayarlayabilecek bir arkadaşım var.”

O anda aklıma, imkânı olmasa bile ihtiyacı olan birine elini uzatıp yardım teklif etmekten asla çekinmeyen annem geldi. Kelly’nin bana yardım etmesini her şeyden çok istiyordum. Ama onu ya da ailesini, aklı başında herhangi bir insanın taşımak isteyeceğinden daha büyük bir yükün altına sokma riskini göze alamazdım.

“Teşekkür ederim,” diye cevapladım. “Yaptığın her şey için minnettarım. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla hem de.”

“En azından gitmeden önce biraz daha para kazanmana yardım edeyim. Tom’un bu öğleden sonra bir partisi var. Medya olmayacak, söz veriyorum. Sadece tepelerde, muhteşem manzarası olan bir evde sıradan bir etkinlik. Seni saat iki de alıp dokuzda da evde bırakmış olurum.” Bana hüznle gülümsedi. “Teknik olarak hâlâ buradan bugün ayrılabilceğin kadar erken bir saat.”

Oturma odası duvarının diğer tarafındaki karanlık garajın içinde Eva'nın arabası vardı ve hemen gitmek için yanıp tutuşuyordum. Bir dakika daha kaybetmemek. Kahvemi hızla çöpe atmak, son birkaç günkü izlerimi temizlemek, eşyalarımı arabasına atıp yola çıkmak istiyordum.

Ama dikkatli olma zorunluluğu beni yavaşlattı. Düşüncesizce davranmayı ve bir hata daha yapmayı göze alamazdım. Plana ihtiyacım vardı. Bir sonraki adımda nereye gideceğime karar vermeli, Eva'nın ofisinden ihtiyaç duyabileceğim belgeleri almalı ve eşyalarımı toplamalıydım. Rory videoyu şu anda görse bile buraya en erken yarın ulaşabilirdi. Bu gece cebimde fazladan iki yüz dolarla ayrılma şansım vardı. Hayır demeyi göze alamazdım.

"Saat ikide görüşürüz," dedim.

Kelly gittikten sonra Charlie hakkındaki tartışmanın devamını görebilme umuduyla üst kata, bilgisayarımın başına döndüm. Ama Doküman yine boştu ve sessizliği sadece benim duyabileceğim bir tehdidin fısıltısı gibiydi.

Toparlanmaya ilk olarak Eva'nın masasından başladım ve güncel banka hesap özetini bulup bir kenara koydum. Köşedeki kutudan arabasının ruhsatını, sosyal güvenlik kartını ve doğum belgesini çıkardım ve ikinci kez başarısızlıkla sonuçlanan bir pasaport arayışına girdim. Kendimi uzaklarda, Sacramento ya da Portland, belki de Seattle gibi büyük bir şehirde görüyordum. Ucuz bir motelde ya da pansiyonda kalıyor, ardından Eva'nın vatandaşlık bilgilerini doldurarak girdiğim bir iş buluyordum. İçimde olasılıkların ivmesi artıyordu.

Eva'nın çalıştığı restoran olan DuPree's'ten bir maaş bordrosu alıp yığınıma ekledim. Belki onları referans olarak kullanabilirdim. Uzanıp kısa sarı saçlarıma dokundum. Berkeley dışındaki herkes için *ben* Eva James'tim. Bunu bir ehliyetle, banka hesabıyla, sosyal güvenlik kartı ve vergi beyannameleriyle kanıtlatabilirdim. Lunaparktaki yanıltıcı aynalar gibi artık benim nerede

bitip Eva'nın nerede başladığından emin değildim. Bir yerlerde bir restoran müdürünün DuPree's'i arayıp beni sorduğunu hayal ettim. *Eva James mi? Evet, burada çalışıyordu.*

Bilgisayarıma döndüm. Nereye gitmeliydim? Olasılıklar içimde yükselirken kuzeye gitmek en iyi seçenekmiş gibi görünüyordu, burasıyla Kanada arasında çok fazla büyük şehir ve mesafe vardı. Belki geri dönüp Şikago ya da Indianapolis'e yerleşebilirdim. Craiglist'i kullanarak iş bulmak ve yaşamak için ucuz yerler aramaya, paramın ne kadar süre yeteceğini hesaplamaya başladım.

Bir saat sonra Doküman'a tekrar tıkladım ama hâlâ boştu; korku ve stresten başka bir şey sunmayan beyaz bir lekeydi. Beni eski hayatıma bağlayan tek şey buydu ve oturumu kapatıp her şeyi geride bırakmayı düşündüm. Kendi yolumu bulmalı, gerçek bile olmayabilecek varsayımsal bir Maggie Moretti skandalını değil de bir sonraki adımlarımı düşünmeliydim. Maggie ölmüştü. Aklımı başıma almazsam benim de sonum öyle olabilirdi.

Çünkü Rory'nin videoyu görür görmez buraya geleceğinden emindim. Oakland'e uçup Tom'un peşine düşecek ve cevap isteyecekti. Tom'un ona söyleyebileceği tek şey Eva'nın ilk adı olacaktı. Vatandaşlık bilgileri yoktu. Eva'nın nerede yaşadığını gösteren bir çalışan kaydı bile yoktu.

Ama Kelly biliyordu.

Rory'nin, en katı yürekli bağışçılar bile çek yazmaya ikna eden gülümsemesiyle ona baktığını görebiliyordum. Hakkımda neler söyleyeceğini biliyordum; sorunlu, dengesiz, abartı ve yalana eğimli. Kelly'nin buna kanmayacağını düşünmek isterdim ama gerçek şu ki onu herhangi bir şeyden emin olacak kadar iyi tanıımıyordum. Bu yüzden bu gece buradan gitmiş olmam gerekiyordu.

Parti, Berkeley tepelerinde dolambaçlı bir yolun yukarısındaydı. Kelly ve ben ikiye biraz geçte oraya vardık. Tom'la hızlı bir toplantıdan sonra körfezi panoramik gören geniş bir odada bulunan

masalardan birinin üzerine açılarak serilen bembeyaz keten masa örtüleriyle işe başladık.

“Nereye gitmeyi düşünüyorsun?” diye alçak sesle sordu Kelly. Tom’un işe aldığı yirmili yaşlarında bir yüksek lisans öğrencisi olan barmen, barın akрасında kulaklıkları kulağında şişeleri yerleştirirken bardakları parlatıyordu.

Ellerimle masa örtüsünün üstünü düzeltirken pencereden dışarı baktım, sert öğleden sonrası güneşi manzarayı solgun ve puslu gösteriyordu. “Belki Phoenix,” diye yalan söyledim. “Ya da Las Vegas. Doğu’da bir yer olur sanırım.”

Sacramento’yu es geçip Portland’ı tercih ederek kuzeye gitmeye karar vermiştim. Eva’nın banka kartını ve posta kodunu kullanarak mazotumu doldurmak, parası bitene kadar gidebildiğim kadar uzağa giderek nakit paramı olabildiğince korumak istiyordum. Küçük bir çanta hazırlamıştım; daha kalıcı bir yere yerleşene kadar yolda geçireceğim en az bir haftayı idare edecek, basit şeylerle doluydu.

Kelly daha da yakına eğildi. “Kumarhanede çalışmak istemezsin. Parmak izi alıyorlar.”

Bir adım geri çekilerek ne bildiğini, istemeden neyi açığa çıkarmış olabileceğimi merak ettim.

Yüzümdeki panik ifadesini farkedip, “Hey, bununla bir şey kastetmedim. Sadece kocan seni bulmak için polisle birlikte çalışıyorsa bundan kaçınmak isteyebileceğini düşündüm,” dedi.

Tom mutfaktan beyaz bir şef önlüğüyle çıktı ve bizi bilgilendirme için içeri çağırdı. Kelly’le elimizdeki işi bırakıp parti başlamadan önce son talimatları almak için ayağa kalktık. Tom sözlerini bitirirken evsahibesi de bize katıldı. Benim yaşlarımda genç bir kadındı; biz kenarda durup Tom’un servisin nasıl işleyeceğini açıklamasını dinlerken bize pek dikkat etmiyordu. Sanki bir mobilyaymışız gibi gözleri üzerimizde gezindikten sonra konuştu: “Kulağa mükemmel geliyor. Lütfen mezeleri sürekli servis ettiğinizden emin olun.”

Çok geçmeden Kelly ve ben ağır tepsilerimizle kalabalığın arasında ilerliyorduk. Pencereleler açılmıştı, böylece konuklar iç mekânla Berkeley ve ilerisindeki körfeze bakan küçük çimenli bir avlu arasında geçiş yapabiliyordu. Güneş gökyüzünde ilerlerken daha önce sert ve puslu görünen manzara şimdi yoğun yeşile ve altın sarısı renklere bürünmeye başlamıştı. Bu kadar çok çalışmıyor olsaydım havada beni titretecek bir serinlik vardı. Söz verildiği gibi parti özeldi, misafirlerin fotoğrafını çekmekle ilgilenen biri ortalıkta görünmüyordu.

Avlunun kenarına yakın bir masada kirli bardaklarla boş tabakları toplamak için tepsimi yere bıraktım ve gözlerimi ufka diktim. Güneş batarken San Francisco koyu mavilerle modlara bürünmeye başlamıştı. Şehre doğru ilerleyen bir araba seli, kırmızı arka lambalarıyla parıldayan bir kolye gibi uzanırken Körfez Köprüsü'nün ışıkları kararan gökyüzüne karşı daha da parlak görünüyordu. Arkamda parti devam ederken kahkahalar birbirine karışıyor, çatal ve bıçak sesleri yükseliyor ve arka planda çalan klasik müzik tüm bunların keskinliğini yumuşatıyordu.

Tepsimi tekrar omzuma aldım ve dikkatle eve doğru ilerledim. İçeri geçerken şaşkınlık ve sevinçle çınlayan bir ses diğerlerinin arasından yükseldi. "Aman Tanrım! Claire! Gerçekten sen misin?"

Etrafımdaki parti hızla akıp giderken omurgamda bir sıcaklık oluştu ve dışarı doğru yayılarak yakıcı bir paniğe dönüştü. Gözlerim hızla ön ve arkada olan çıkışa yöneldi, hangisinin daha yakın olabileceğini ölçüyordum ama insanlar kaçış için düzgün bir yol bırakmayarak çoktan üzerime gelmeye başlamış gibiydi.

Şansım varken buradan ayrılmalıydım. Ama artık her şey için çok geçti.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Ocak

Kazadan Yedi Hafta Önce

Soğuk ocak rüzgârı ve bir karar; öyle ya da böyle bu iş bitecekti. Ya Ajan Castro onun bu işten uzaklaşmasına yardım edecekti ya da Eva bunu kendi başına halledecekti. San Francisco'nun bir buçuk saat güneyinde, Santa Cruz'da ıssız bir sahil otoparkında buluşacaklardı. Eva, Fish'in elinin oralara uzanmadığını umuyordu. Arabayı yavaşça sürerken kendisini takip eden biri var mı diye dikiz aynasından yolu izliyordu. Sahille otoyolu ayıran alçak tepelerin arasından geçen yol sadece iki şeritliydi. Birkaç kez kenara çekip arkasındaki arabaların geçmesine izin vermişti. Kimse onu fark etmiş gibi görünmüyordu, hiçbir araba geri dönmemişti. Ajan Castro'nun arabasının yanına yanaştığında yalnız olduklarından emindi.

Konuşmadan sahile uzanan merdivenden aşağı indiler. Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken dalgalar içini titretiyordu. Kışın ortasında sahilde yürürlerken dışarıdan bakanlara nasıl göründüklerini merak etti. İnsanlar onların kavga eden bir çift olduğunu mu

düşünecekti? Ya da belki de sevdikleri birinin küllerini saçmaya gelen kardeşler olduklarını? Uyuşturucu satıcısı ve narkotik ajanı olduklarını asla tahmin edemeyeceklerinden neredeyse emindi.

“Doğru kararı verdin,” dedi Castro.

Eva okyanusa baktı, tuzlu su yüzünü nemlendiriyordu. Sanki bir kanepede ile bir sandalye arasında seçim yapıyormuş da seçenekler arasında kafa yorup artıları ve eksileri tartmış gibi *karar* demesine öfkelenmişti.

Zamanın yavaşladığını, onu öncesi ve sonrasını ayıran anı fark etmeye zorladığını hissetti. En son bir şey hayatını bu kadar kesin bir şekilde böldüğünde, sonuçları geleceğine doğru kanayarak her şeyi lekelemişti. “Hiçbir şeye karar vermedim. Ama söyleyeceklerinizi dinlemeye hazırım,” dedi en sonunda.

Ajan Castro ellerini cebine soktu, gözleri rüzgâra karşı kısılmıştı. “Felix Argyros uzun zamandır izini sürdüğümüz biri. Eminim farkındasıdır, Körfez Bölgesi’ndeki ulaşım ağı oldukça geniş ve derin. Ayrıca tehlikeli biri. Onunla bağlantılı olduğunu düşündüğümüz en az üç aktif cinayet soruşturmamız var.”

Eva ona sert bir bakış attı. “Beni korkutmaya çalışarak zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Bana neler yapabileceğini biliyorum, bu yüzden siz bana koruma teklif edene kadar hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim.”

Ajan Castro’nun kahverengi gözleri onun yüzünü incelerken Eva bakışlarını kaçırmadı ve bu işi kendi yöntemiyle yapmaya kararlı olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştı. Castro’nun istediği şey ondaydı ve eğer gerçekten istiyorsa onun şartlarını kabul edecekti.

“Elbette sana koruma sağlayacağız. İfade verene kadar yirmi dört saat yanında olacağız ve sana tam dokunulmazlık teklif etme yetkisine de sahibim.”

Eva gülerek sahile baktı, uzakta yalnız bir kadın *golden retriever* cinsi köpeğiyle oynamak için okyanusa sopa atıyordu. “Dokunulmazlık anlamsız bir kelime. Ben tanık korumadan bahsediyorum. Yeni bir kimlikle başka bir şehre yerleştirilmekten.”

Ajan Castro düşünürken sertçe nefes verdi. “Sorabilirim,” dedi en sonunda. “Ama herhangi bir söz veremem. Bu düşündüğün kadar yaygın bir durum değil ve Fish’in düzeyindeki insanlar için bunu genellikle yapmayız.”

Eva, Castro’nun bunu söylemek zorunda olduğunu, onu patronları için daha basit ve ucuz olana yönlendirmeye çalıştığını biliyordu. Ama geri adım atmayacaktı. “Fish gibi bir adamı mahkûm ettirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Teknik ayrıntılarla kurtulma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu da. Ve eğer kurtulursa, bana ne olacağını sanıyorsun? İşte o zaman dokunulmazlığınız bana yardımcı olmaz.”

“Anlıyorum,” dedi Ajan Castro. “Tek yapabileceğim, ne yaptığımızı bildiğimiz konusunda seni temin etmek.”

“Brittany’yi bu işe bulaştırırken ne yaptığınızı bildiğiniz gibi mi?”

“Brittany bir hataydı,” diye kabul etti. “Ama bizi sana yönlendirdiği için o kadar da kötü değildi.” Eva’nın yüzüne bakmak için okyanusa sırtını döndüğünde paltosu arkasında paraşüt gibi dalgalandı. “Bize güvenmek zorundasın.”

Eva neredeyse kahkahalarla gülecekti. Başkalarına güvenmek onun için hiçbir zaman iyi sonuçlanmamıştı ve bu da farklı olmayacaktı. “Bana tanık koruma teklif etmezseniz size yardım edebileceğimi sanmıyorum.”

Castro’nun bakışları yumuşayınca Eva gözlerini çevreleyen gülme çizgilerini fark etti. Bir yerlerde birileri onun mutlu olduğunda nasıl görüldüğünü biliyor olmalıydı ve kendini onun kim olduğunu, günlerini gölgeleri kovalayarak geçiren adamı sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak ederken buldu.

“Bak,” dedi. “Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve çok şey gördüm. Bu işte tanıdığım onca insan arasında buraya uymayan tek kişi sensin.”

Eva onun arkasına, çalkalanan dalgalarla beyaz köpüklerin arasından ufuk çizgisine baktı. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu ve ne kadar ilerlerse ilerlesin, hatta ulaşmak için ne kadar

çalarsa çabalasın oraya hiçbir zaman ulaşamayacağını biliyordu. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bir grup evinde büyüdüğünü biliyorum. Berkeley’de sana ne olduğunu biliyorum ve senin cezalandırılan tek kişi olmaman gerektiğini de biliyorum.”

Sırlarını bildiği için ona öfkелendi ama dilini ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. Birinin bunu söylemesine, yıllar önce kendisine gerçekten yardımcı olabilecekken ihtiyacı vardı. Peki ya şimdi? Bunlar sadece boş sözlerdi.

Castro devam etti. “Bence sen imkânsız bir seçim yapmaya zorlanmış iyi bir insansın. Sana yardım etmeme izin ver.”

Eva, adamı hâlâ düşündüğüne inandırmak için sessizliğin uzamasına izin vererek ona baktı. Hayat hakkında şunu öğrenmişti: Ne zaman bir şeye evet dersen –ister bir futbolcuya ya da torbacıya uyuşturucu hazırlamak, ister federal polise delil vermek olsun– bir kere kabul ettin mi, insanlar seni kollamayı bırakırdı.

Ajan Castro devam etti. “Eğer işbirliği yapmazsan hakkında dava açacağız. Dokunulmazlığın ortadan kalkacak ve bu gerçekleştiğinde senin için hiçbir şey yapamayacağım. Hapse gireceksin, hem de çok uzun bir süre.”

Eva elinde Castro’nun işini görece kadar bilgi olduğunu düşünüyordu ama bunları onunla paylaştığı anda Castro’nun tanık koruma için çalamayacağını biliyordu. “Eğer istediğim şeyi bana verebilirsen bir anlaşmaya varabiliriz,” dedi.

“Elimden geleni yapacağım.”

Eva kollarını vücuduna sımsıkı sararak, “Sanırım beni takip etmeye devam edeceksin. Senden işleri zorlaştırmamanı rica ediyorum. Fish’in orta seviye bir satıcı olduğunu düşünüyor gibisiniz ama konuştuğumuzu öğrenirse beni öldürür ve o zaman da elinde hiçbir şey kalmaz.”

Zihni devreye girmiş bir halde seçeneklerini ve sonraki adımlarını düşünürken Berkeley’ye nasıl döndüğünü fark etmedi bile.

Castro'nun onun için yapabilecekleri ne olursa olsun, her şeyden, Berkeley'den, evinden, işinden uzaklaşmaya hazır olması gerekiyordu. Ve Liz'den.

Eva hava karardıktan sonra eve geldiğinde Liz'in evindeki ışıklar sıcak ve davetkârdı. Süslemeleri olmadan, asla gelmeyecek bir başka Noel'i bekleyen ağacın yumuşak dallarına dokunmak için duraksadı. Liz, Eva'yı burada tek başına ağacı süslerken hayal edecek miydi? Eva'yı aramaya çalışıp cevap alamayınca neden ona hiç ulaşamadığını merak edecek miydi? Arkadaşlarını ziyarete geldiğinde Eva'yı gitmiş, evini terk edilmiş mi bulacaktı? Eva, cevapsız soruların zihninin kuytularında kıpırdanıp en sessiz anlarını "neden" sorusuyla işkenceye çevirmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Sanki hissetmiş gibi Liz kapısını açtı ve hâlâ ağacın yanında duran Eva'ya baktı. "Ne yapıyorsun orada?"

Eva parlak dikdörtgen ışığın çerçevelediği Liz'e baksa da cevap vermedi.

Liz verandaya doğru bir adım attı ama Eva'nın yüz ifadesini yakalayınca gülümsemesi soldu. "İyi misin?" diye sordu. "Üzgün görünüyorsun."

"Hayır, sadece yorgunum."

Liz bir söylemek ister gibi baktı ama tereddüt ediyordu. Sonunda, "Bana gerçekte neler olduğunu ne zaman anlatacaksın? Ne zaman sorsam cevap vermiyorsun. Ya da yorgun olduğunu söylüyorsun. Ama durum bu değil. Neden benimle konuşmuyorsun?"

"Seninle konuşuyorum. Hem de her zaman."

Liz başını iki yana salladı. "Hayır. Bana çoktan olmuş şeyleri anlatıyorsun. Çoktan bitmiş şeyleri. Ama senin günlerin hakkını da neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Neyle mücadele ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Seni endişelendiren şeyleri, neden uyuyamadığını bilmiyorum. Birden bire bir adam ortaya çıkıp seninle kavga ediyor. Sonra bir daha ondan ne haber alıyorum ne de onu

görüyorum.” Derin bir nefes aldı. “Hayır, Eva. Benimle konuşmuyorsun. Bana güvenmiyorsun bile.”

“Olaylara çok fazla anlam yüklüyorsun,” dedi Eva. Sesinin böyle çıkmasından nefret etmişti. Ona tepeden bakar gibi. Geçiş-tirir gibi. Oysa en çok çok istediği şey, Liz’in ayaklarına kapanıp bunu düzeltmesi ve ona yardım etmesi için yalvarmaktı.

Liz verandası boyunca yürüyüp kollarını göğsünde kavuştururken kısık sesle konuştu. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ama bana yalan söylüyorsun. Her zaman. Nereye gittiğin hakkında. Ne yaptığın hakkında. Kiminle vakit geçirdiğin hakkında. Ben aptal değilim. Dikkatimi veriyorum. Geceleri sesin geliyor, bazen telefonda tartıştığını duyuyorum. O adamla mı tartışıyorsun?” Liz cılız bir kahkaha attıktan sonra, “Cevap verme zahmetine girme. Bana gerçeği söylemeyeceğini zaten biliyorum,” dedi.

Eva tüm gerçekleri yüzüne haykırmak istiyordu. Kelimeleri ona kurşun gibi fırlatmak, Liz’in Eva’nın sakladığı şeyi taşıyabileceğine olan inancını delmek istiyordu. Mutfağındaki rafları kenara çektiğini ve Liz’i bodrumdaki laboratuvarına götürdüğünü hayal etti. Ona, “*Uyuşturucu yaptığım yer burası,*” derdi. “*Onları şuradaki kamp ocağında pişiriyorum ve yarısını, eğer bunu yapmaya devam etmezsem beni öldürebilecek inanılmaz derecede korkunç bir adama veriyorum.*”

Eva’nın aklına Castro’nun daha önceki sözleri geldi. *Bu işte tanıdığım onca insan arasında buna uymayan tek kişi sensin.* “Ait olmadığım bir dünyada yaşıyorum,” dedi sonunda.

Liz ona doğru bir adım attı ama Eva aralarındaki mesafeyi korumak için geri çekildi. “Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu Liz. “Yaptıklarına bir bak. Aleyhine olan tüm olasılıklara rağmen başardıklarını görmüyor musun?”

“İşte yine aynı şey,” diye ağzının içinde geveledi Eva. Hayatı boyunca kaçtığı şey buydu. Sonunda Liz de dahil herkes onun başarılarını ve başarısızlıklarını ona karşı hissettikleri acıma duygusunun penceresinden görüyordu.

Söylemek istediği ama söyleyemediği onca şey Eva'nın içinde yükselmeye başladı. Parmaklarını şakaklarına bastırarak kapısına doğru adım attı. Liz'in bakışlarının altından çıkmaya, saklanmak ve gizlenmek zorunda kalmadan net düşünebileceği bir yere kaçmaya ihtiyacı vardı. "Bunu yapamam. Özür dilerim."

Liz uzanıp aralarındaki mesafeyi kapadı ve bir elini Eva'nın koluna koydu. "Seni inciten şeyden kaçamazsın. Onu gömüp öylece yok olmasını umut edemezsin. Onunla yüzleşmelisin. Ona bakmalı ve hakkında konuşmalısın."

Eva kolunu Liz'den kurtardı. "Lütfen dur. Dürüstlük ve özüne dönmekle ilgili lanet olası bir moral konuşmasıyla bunu düzeltemezsin."

Liz geri çekildi ama gözlerinden ateş fışkırıyordu ve Eva gibi onun da sesi yükseldi. "O zaman anlat bana. Bu her neyse. Anlat gitsin."

Eva yine sustu, kelimeler konuşulamayacak kadar büyüktü. Liz'in penceresinden oturma odasına bakarak orada oturduğu ilk zamanı hatırladı. Castro yüzünden bütün dünyanın yıkılacağından korkmuştu. Liz'in her şeyi parçalayacak kişi olduğunu o zaman anlamamıştı. Eva'nın duvarlarını yıkana kadar en karanlık köşelerine ışık tutacağını. Daha fazlası için tekrar özlem duymasını sağlayacağını ve onu daha iyi bir insan olmaya zorlayacağını.

Eva'nın daha fazla konuşmayacağını anlayan Liz geri çekildi ve onun kapıyı açıp içeri girmesine izin verdi. Ama kapıyı kapatıp kilitlediğinde Liz'in sesi verandadan içeri süzüldü. "Konuşmaya hazır olduğunda, burada olacağım."

Eva kanepeye doğru ilerledi ve top gibi kıvrılarak çoktan gitmiş olmayı diledi. Bu kısmın çoktan yaşanıp bitmesini.

CLAIRE

Pazar, 27 Şubat

O sesin sahibinin beni bulup kolumdan tutarak yüzüme bakmasını ve elimde kalan son özgürlük parçasını da alarak kimliğimi ifşa etmesini beklerken donup kaldım.

Odanın diğer ucundan Kelly'nin beni izlediğini ve dudaklarının, *İyi misin?* diye sorduğunu seçebildim. Başımınla onayladım ve devam etmek için kendimi zorladım. Misafirlerin arasından sıyrılarak odanın merkezinden uzaklaşırken tepsimi yüzümün bir kısmını gizleyecek kadar ya da gerekirse birinin üzerine devirecek kadar yukarıda tuttum.

Evsahibemiz tanımadığım bir kadınla kol kola içeri girdi. Başlarını birbirlerine eğmiş konuşurlarken o sırada odanın ucundan biri seslendi. "Claire, buraya gel. Paula sana Belize seyahatimizi anlatmak istiyor."

O anda evsahibemizin adının Claire olduğunu fark ettim. Ellerim zangır zangır titremeye başlarken kollarım ve bacaklarım

CLAIRE

Pazar, 27 Şubat

O sesin sahibinin beni bulup kolumdan tutarak yüzüme bakmasını ve elimde kalan son özgürlük parçasını da alarak kimliğimi ifşa etmesini beklerken donup kaldım.

Odanın diğer ucundan Kelly'nin beni izlediğini ve dudaklarının, *İyi misin?* diye sorduğunu seçebildim. Başımınla onayladım ve devam etmek için kendimi zorladım. Misafirlerin arasından sıyrılarak odanın merkezinden uzaklaşırken tepsimi yüzümün bir kısmını gizleyecek kadar ya da gerekirse birinin üzerine devirecek kadar yukarıda tuttum.

Evsahibemiz tanımadığım bir kadınla kol kola içeri girdi. Başlarını birbirlerine eğmiş konuşurlarken o sırada odanın ucundan biri seslendi. "Claire, buraya gel. Paula sana Belize seyahatimizi anlatmak istiyor."

O anda evsahibemizin adının Claire olduğunu fark ettim. Ellerim zangır zangır titremeye başlarken kollarım ve bacaklarım

Bana bir kâğıt parçası uzattı. “Numaram. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Eğer kendini rahat hissedersen nereye gittiğini de bana haber verirsin.”

Arabayı evin önüne çekip durdurduğunda, “Veririm,” dedim.

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Vermeyeceksin. Ama sorun değil.”

Bir anlığına tereddüt ettikten sonra uzanıp ona sıkıca sarıldım. “Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için de.”

Gözlerimin içine baktı ve kahverengi gözlerini bir an bile ayırmadan, “Rica ederim,” dedi.

Eve girince uzun yolculuğu atlatabilmem için beni uyandıracak bir duşa ihtiyacım olduğundan hemen üst kata çıktım. Buharın içimi doldurmasına izin verirken en son bir yerden ayrılmaya hazırlandığım zamanı anımsadım, bu sefer çok farklı bir ayrılış için hazırlanıyordum. Duştan hızlıca çıkıp giyindikten sonra yatak odasını elimden geldiğince toparlayarak Eva'nın kaçtığı her neyse ya da kimse sonunda ortaya çıktığında benden iz bulamayacağından emin oldum. Eva'nın şifoniyerinin önüne geldiğimde duraksadım, bulduğum not hâlâ aynanın kenarına sıkıştırılmış durumdaydı. *İstedğin her şey korkunun ötesinde.* Bunun Eva için ne anlama geldiğini ya da neden atmış olabileceğini bilmeme imkân yoktu. Ama ona ait bir şeyi yanımda götürme ihtiyacı hissediyordum. Dünyadaki varlığını belirleyen yasal evraktan ya da giydiği kıyafetlerden de öte, kalbinden gelen bir şeyi. Kâğıdı aynanın kenarından çıkarıp cebime soktum.

Ofisine geçtim ve topladığım bir yığın kâğıdı çantama yerleştirdim. Doküman'ı kontrol ettim, en üstteki zaman damgası o sabahki bilgi alışverişinden beri hiç değişmemişti. Ne büyük bir zaman kaybı ve gereksiz dikkat dağınıklığı olmuştu. Rory ve Bruce birbirlerinin yanından neredeyse hiç ayrılmıyorlardı. Birbirlerine söyleyecekleri her şeyi sessiz bir odada fısıldayabilirlerdi. Charlie

Flanagan, Maggie'nin öldüğü hafta sonu hakkında ne biliyorsa... bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Geride bırakmak istiyordum. Bağlantıyı kesmek. Ancak kafamın içindeki küçük bir ses beni bunun bitmediği konusunda uyarıyordu. Video hâlâ dolaşımdayken ve arama kurtarma çalışmaları devam ediyorken tehlikenin geçtiğinden emin olana kadar elimdeki tüm kaynakları kullanmam gerektiğini söylüyordu.

"Peki ne zamana kadar?" diye sordum boş odaya. Sanki bir cevap alabilecekmişim gibi bekledim. İç çekerek bilgisayarımı çantama koyduktan sonra ışığı kapatıp odayı karanlığa gömdüm ve planımın ne kadar dayanıksız olduğunu düşünmemeye çalıştım. Kâğıt inceliğindeydi ve şimdiden kenarları yırtılmaya başlamıştı.

Alt katta çantamı kanepenin yanına koyup öğleden sonra yıkadığım son bulaşıkları yerleştirmek için mutfığa gittim. Buzdolabının üst rafında duran tek bir kutu diyet kolayı alıp açtım, damarlarıma mümkün olduğunca çok kafein sokmaya niyetliydim.

Lavabonun üzerindeki siyah kare şeklindeki pencereden odanın görüntüsü bana yansıyor, perdeleri çekiştirerek kapadım ve kolamdan uzun bir yudum aldım. Baloncuklar enerjimi yeniden doldururken arkamda Eva'nın telefonu bir aramayla çalmaya başladı.

Telefonu elime aldım, arama özel numaradan geliyordu. Yine o kadın olmalıydı. Hâlâ endişeliydi. Hâlâ Eva'nın onu arayacağını umuyordu. Vazgeçmeden, Eva'nın konuşmak istemediğini ve arkadaşlığının düşündüğü gibi olmadığını varsaymadan önce kaç kez daha deneyeceğini merak ediyordum. O kadın her kimse onun için üzüldüm. Endişesini, yanlış yere düştüğünü asla bilmeden boşluğa gönderiyordu.

Birkaç saniye sonra ekran yeni bir sesli mesajla aydınlandı. Görmezden gelmek, dinlemeden silmek istiyordum ama merakıma yenildim. Bir parçam onun sesini tekrar duymak ve hissettiği endişenin benim için olduğunu düşünmek istiyordu. Dışarıda

güvende ve mutlu olduğumu uman biri varmış gibi. Oynat tuşuna bastım.

Ama bu, Eva'yı arayan kadın değildi. Doğrudan kulağıma konuşan bu ses tanıdığım, yüzlerce kez duyduğum bir sestti.

Bayan Cook. Ben Danielle. O uçağa binmediğinizi biliyorum. Beni aramanız gerekiyor.

Yüksek sesli bir telaş kafamın için doldururken kalbim göğsümde hızla çarparak *bildiklerini* söyler gibi ritim tutuyordu. *Biliyorlar. Biliyorlar.* Diyet kola kutusu parmaklarımın arasından kayıp yere düştü.

Telefona baktım, nefes alamıyordum. Tam olarak böyle başlayan kaç mesaj dinlemiştim? Bu mesaj beni geçmişe götürürken gerginlik ve korku içimde sert bir düğüm haline geldi.

Ben Danielle.

Başarısızlıklarım ya da yapmayı unuttuğum şeylerle ilgili sorular için.

Ben Danielle.

Her zaman baskı yaparak beni izliyordu.

Ben Danielle.

Ve beni bulmuştu. Bu da Rory'nin yola çıkmasının uzun sürmeyeceği anlamına geliyordu. Ayağımın önünde teneke kutu yatmış, kahverengi sıvı birikip kana benzeyen bir birikinti oluşturmuştu.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Ocak

Kazadan Beş Hafta Önce

Liz'in taşındığı gün Eva evinin içinde saklanmış ve onun kiralık mobilyalarının şirketin kamyonuna yüklenmesini üst kattaki ofisinden izlemişti. Tartışmalarından birkaç gün sonra Liz posta kutusuna küçük bir kâğıda not yazıp bırakmıştı, düzgün el yazısı sanki başka bir çağdan gelmiş gibi eğikti. *İstediğin her şey korkunun ötesinde*. Eva kâğıdı buruşturup yanındaki çöp kutusuna atmıştı.

Liz'in evi boşaldığında ve kamyon gitmeye hazır olduğunda, onun veda etmek isteyeceğini biliyordu. Eva iki haftalık sessizlikten sonra verandada onunla yüzleştğini hayal etmeye, özür dilemek ve Liz'e davranışlarına rağmen arkadaşlıklarının onun için önemli olduğunu anlatabilecek kelimeleri bulmaya çalıştı.

İşleriyle ilgilenerek kendini oyaladı. Singapur'daki banka hesabını kontrol etti. Şimdiye kadar Fish'le ilgili toplayabildiği kanıtları bir araya getirdi. Her ihtimale karşı geçen gün hepsini notere onaylatmıştı. Canı sıkılan noter, Eva'nın yazdıklarına bakmadan ağzında sakızıyla, şurayı imzalayın diye işaret etmişti.

Ama şimdi bilinçaltında onu dürtten bir şey vardı; son bir kez bakana kadar peşini bırakmayacak olan bitmemiş işin bir parçası gibiydi. Yakında, yeni bir isimle yeni bir hayata adım atacaktı. Ve bir kez gittiğinde asla geri dönemezdi. Öz ailesini görme, hatta belki onlarla konuşma fırsatı sonsuza dek yok olacaktı.

Google aramasına büyükannesiyile büyükbabasının isimlerini yazdı ve kişi bulma sitelerinden birine tıklayarak kendisine bir telefon numarasıyla adres verecek olan premium seçeneklere erişmek için kredi kartı bilgilerini hızla girdi.

Zor olmamıştı. Bunca zamandır bilgiler oradaydı ve bulunmayı bekliyordu. Nancy ve Ervin James, Richmond'da bir adreste Eva'dan sadece birkaç kilometre uzaklıktaydılar.

Liz nakliyeciler için sandviç almaya gittiğinde Eva sıvıştı. Böyle uzun vedalara uygun biri değildi. Zaten söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki daha fazla rol yapamazdı.

Aracını kuzeye doğru sürerken bunca zamandır ne kadar yakınında olduklarına hayret ederek onun hakkında hiç düşünüp düşünmediklerini merak etti. Onu bulmayı deneyip denemediklerini. Eva'nın yaptığı gibi onun adresine ulaşmak için para ödemişlerdi belki ama internetten arama yapmış olabilirlerdi. *Eva James*. Ve orada adı ve bilgileri, onunla aynı ismi paylaşan insanlar arasında çıkacaktı. *32 Yaşında. Berkeley, Kaliforniya*.

Otoyoldan çıktı ve birkaç cadde boyunca ilerleyip en sonunda yıkık dökük evlerle dolu geniş, bakımsız bir sokağa girdi. Bahçeler çöplerle doluydu, ölü ve yabani otlar çevreyi sarmıştı. Burası hayal ettiği gibi bir yer değildi ve yıllar boyunca kendisi için kurduğu illüzyona tutunmak için arabayı durdurmadan sürmeye devam etmek istiyordu.

Garaj kapısında kırık bir pencere bulunan soluk yeşil bir evin önünde durdu. Birisi kırık camın üzerine bantla bir parça karton tutturulmuştu ancak bant eski ve yıpranmış görünüyordu ve karton da su hasarından dolayı bükülüp küflenmeye başlamıştı.

Sokağın karşısındaki bahçeye zincirlenmiş bir köpek havlayarak sessizliği böldü.

Yürüyüş yolunun çatlamış beton zemininde ilerleyerek eve doğru giderken gözleri kahverengi çimenleri ve yıpranmış çalılıkları taradı ve kendini orada oynarken hayal etmeye çalıştı ama zihnindeki görüntüyle uyuşmuyordu. Büyükannesinin diktiğini hayal ettiği çiçek tarhları neredeydi? Garaj yolundaki bakımlı araba? Pencerelerdeki ütülü perdeler, büyükbabasının yılda bir kez makineyle yıkadığı araba yolu neredeydi? Gördüğü şey o kadar beklenmedikti ki akordu bozuk bir piyanonun tüm yanlış notalarına basılması gibi gürültülü ve sarsıcı geldi.

Eva gölgedeki verandada durdu ve kapalı kapıdan sızan sigara dumanı kokusundan ötürü ağzından nefes almaya çalıştı. Kapıyı çaldığında içeriden gelen ayak sesleri arkasını dönüp uzaklaşmak istemesine neden olmuştu. Artık o kapının ardında ne olduğunu görmek istemiyordu.

Ama o hareket edemedi kapı açıldı. Bol bir kot pantolonla eski bir tişört giymiş, kolları dövmelele kaplı yaşlı bir adam duruyordu karşısında. “Ne vardı?” diye sordu bakışlarını kaldırıma park etmiş arabaya kaydırarak. Eva adamın gözlerinden hemen anlamıştı. Onunkiyle aynıydı. Aynı şekil, aynı ton ve onu tanıdığı anda bir anlığına nefesi kesildi; sanki eksik kalan yapboz parçası yerine oturmuş, her şey bir anlam kazanmıştı.

“Kim gelmiş?” dedi içeriden bir ses.

Adamın omzunun üzerinden, bir sandalyede oturan iri ve hantal figürü seçebiliyordu. Ortamı yoğun bir sigara dumanı sarmıştı; altındaysa yıkanmamış bedenlerin ve fazla pişmiş yemeklerin ağır kokusu hissediliyordu.

“Özür dilerim,” dedi Eva merdivenlerden geri geri inerken. “Yanlış adrese gelmişim.”

Adam ona baktığında Eva, gözlerinde bir tanıma parıltısı oluşmasını ve bakışlarının yumuşamasını nefesini tutarak bekledi. Belki de Eva’nın annesinin, kız kardeşinin hayaletinin karşısında

durduğunu görebilecekti. Ama adam sadece omuz silkerek, “Sen bilirsin,” dedi ve kapıyı kapattı.

Dönüp yürüyüş yolundan aracına ilerlerken titreyen ve seğiren uzuvları onu ön yoldan kaldırıma, arabasının olduğu yere sürükledi. Motoru çalıştırırken bundan daha fazlası olabileceğini düşündüğü için kendine kızdı. Mümkün olan en kötü senaryodan başka her şeye inandığı için öfkeliydi.

Sokaklardan geçerek geri dönmek için otoyola girip Berkeley’ye doğru ilerlemeye başlarken bütün hayatını asla sahip olmayacağı bir şeyi dileyerek geçirdiğini fark etti. Bunca yıl, eğer onu büyütecek kadar sevmiş olsalardı Berkeley’de başına gelenlerden bir şekilde kaçınabileceğine inanmıştı. Eğitimini tamamlayıp kendine doğru düzgün bir hayat kurabileceğine. Ama şimdi biliyordu ki, orada büyümüş olsaydı Berkeley’ye asla gidemezdi.

Bilgi güçtür.

Eva hiç pişmanlık hissetmeden, geçmişin kendisi için zerre önemi olmadığını bilerek gidebilirdi. Bazen bir hayalin ölümünün sonunda sizi özgür bırakabileceğini bilerek.

Eve vardığında nakliye kamyonu gitmiş, Liz’in evi tamamen boşaltılmıştı. Pencereleri açılınca ortaya çıkan boş odaların kırmızı duvarları neredeyse parlıyordu. Üzerine ağır ve iç donduran bir hüznün çöktü.

Verandaya çıktı ve kapısının kilidini açtı, Liz’in özenle baktığı çiçek saksılarını bıraktığını fark etmemeye çalışarak gözlerini ileriye dikmişti. Sağ tarafına, birlikte diktikleri ve sırlarını saklayan sessiz bir nöbetçi gibi durmaya devam eden ağaca baktı, dostluklarından geriye kalan tek şey buydu.

EVA

Berkeley, Kaliforniya
Şubat

Kazadan Bir Hafta Önce

Eva, Dex'le basketbol maçında buluşmak üzere ayrılmadan on beş dakika önce Jeremy'den mesaj geldi.

Derslerimde başarısız oluyorum. Salı gününe bir ödevim var ve A almama yardım edecek bir şey lazım. Lütfen.

Tüm müşterileri arasında Jeremy en ısrarcı olanıydı, ona bir şeyler satması için haftalardır ısrar ediyordu. Onu oyalamayı başararak başka biriyle bağlantı kurmasını teklif etmişti ama Jeremy reddetmişti. Onu istiyordu. Ona güveniyordu. Geçmişte olsa Jeremy'nin sadakatine göz devirirdi ama şimdi temkinli davranmakla akıllılık ettiğini biliyordu.

Mesajına cevap verdi.

Haas'taki erkek basketbol maçına gidiyorum. Devre arasında onuncu bölümün girişinde buluşalım.

Kulüp odasında Dex'le işini hallettikten sonra Jeremy'yi bulacaktı. Çöpe attığı şekilleri bozuk ya da kırık olan haplardan dört tanesini alıp düz bir zarfın içine koydu. Görüntüleri iyi değildi ama iş göreceklardı.

İki gün önce Castro süpermarketteki dondurulmuş gıda reyonunda yanına sokulmuştu. Sadece cevabını vermek, yakında yeri ve zamanı haber edeceğini söyleyecek kadar orada kalmıştı. Eva saatlerin, dakikaların akıp gittiğini ve onu bilinmeyene doğru sürüklediğini hissediyordu. Evine bakıp onu özleyip özlemeyeceğini merak etti. Bakışları oturma odasının tanıdık duvarlarında, televizyon izlemek ya da kitap okumak için milyonlarca kez oturduğu koltuğunda gezindi. Duvardaki tablolar, karanlık ve yalnız hayatına renk katmak istediği için seçilmişti. Eski ders kitapları, olmayı umduğu kişiyi hatırlatan tek şeydi. Yine de parçalar bir hayat oluşturmuyordu. Eva orada dururken, sanki çoktan gitmiş gibi hissederken bunların hiçbirinin önemli olmadığını çok net fark etti. Hiçbir şey özlenmeyecekti. Değer verdiği tek kişi çoktan gitmişti.

Ceketini alarak hap paketini bir iç cebine, Jeremy'ye ayırdığı zarfı öteki iç cebine sokuşturduktan sonra ses kayıt cihazını da muhtemelen boş muhabbetlerle geçecek bir gece için çantasına yerleştirdi ve Liz'in boş pencerelerini görmezden gelmeye çalışarak kapıdan çıktı. Verandadaki ayak sesleri boşluğun ta kendisiymiş gibi yankılanıyordu.

Kampüse doğru birkaç sokak yürüdükten sonra kütüphaneye giden geniş çimenliği geçti ve Sather Kapısı'ndan çıkan karanlık, dolambaçlı yolu takip etti. Bir grup öğrenci ve taraftar Haas Pavilion'a doğru yöneldiğinde, Eva da kalabalığı yarararak arenaya girdi ve doğruca yerine oturdu.

İç saha maçlarına katıldığı için artık yüzlerini tanıdığı, etrafında oturan insanlara hafifçe gülümsedi. Ama kimseyle konuşmadı.

Bunun yerine takımın ısınma hareketleri yaptığı sahaya baktı ve gelgitin sürüklediği bir tekne gibi rotasından ne kadar uzağa çıktığını fark ederek arenanın seslerinin kendisini sarmasına izin verdi. Başladığı yerden çok uzaktaydı. Denizde kaybolmuştu ve tanıdık topraklara geri dönme umudu da yoktu.

Dex ilk yarının ortasına kadar gelmedi. “Geciktiğim için üzgünüm,” dedi koltuğuna otururken. “Bir şey kaçırdım mı?”

Eva onun esprisini duymazdan geldi ve ayakta duracak öğrencilere ayrılmış bölümde, hareket edip zıplayarak rakip takımı alkışlayan üniversitelilere baktı. “Üniversite öğrencisiyken tek bir basketbol maçına bile gitmedim,” dedi. “Tek yaptığım ders çalışmak ve derslere girmektir. Wade için katıldığım son maç hariç.”

Dex başını yukarı aşağı salladı ama bir şey söylemedi.

“Her zaman Berkeley’de kalacağımı düşünmüştüm. Belki öğretmenlik yapardım ya da laboratuvarlardan birinde çalışabilirdim. Burası bana evimmiş gibi gelen tek yerdi.” Aşağıda bir oyuncu ribaundu kapmıştı ve diğer uçtaki potaya doğru hızla koşmaya başlayınca etraflarındaki kalabalık çılgına döndü. Ama Eva devam etti. “İstediğim hayatın tepetaklak bir versiyonunu yaşıyorum. Burada, Berkeley’deyim. Param ve bir evim var. İstediğimi sandığım her şeye sahibim ama yine de her şey yanlış.”

Dex ona bakabilmek için koltuğunda kaydı. “Başka birinin daha iyi durumda olduğunu mu düşünüyorsun?” Dex sıranın sonunda oturan, kazağının kolları yıpranmış ve gözlerinin altında torbalar olan yaşlı bir adamı işaret etti. “Şu adama bak. Bahse girerim şehirde bir yerlerde muhasebecidir. Sabahın köründe BART’a binip kendini trendeki küçük bir boşluğa sıkıştırıyordur. Kahvaltısını masasında yapıyordur. Patronuna yalakalık yapıp yazları iki hafta izin alabiliyordur. Sezonluk basketbol biletlerini ucu ucuna karşılıyordur. Bu hayatı mı istiyorsun? Bizimki daha iyi.”

Eva, Dex’i boğazlamak istedi. *Daha mı iyiydi?* Saklanmak, entrikalar çevirmek ve sürekli arkasını kollamak mı daha iyiydi?

Etrafındaki koltuklarda oturan kaç kişi hataları yüzünden sürekli tutuklanma ya da öldürölme korkusuyla yaşıyordu acaba?

Sinirliydi ve yavaş yavaş boşalan bir hayatın içinde sallanıp duruyordu. Ama bu iş uzadıkça Castro'nun onu bu hayattan kurtarabileceğinden o kadar az emin oluyordu. Bir yedek plan hazırlamak, gerekirse kendi başına ortadan kaybolmanın bir yolunu bulmak istiyordu.

Arenadaki ses seviyesi yükseldikçe Eva ona yaklaştı ve kayıt cihazının kaydedememesi için sesini alçalttı. Dex'in sesindeki titremeyi duymamasını umarak, "Sahte kimlik almak isteyen üniversite öğrencisi bir müşterim var," dedi. "On dokuz yaşında. San Francisco kulüplerine girmek istiyor. Ona bir tane yapacak birini tanıyor musun?"

Dex onun yalan söylediğini düşündüyse bile bunu belli etmedi. Dirseklerini dizine dayadı ve yüzünü ona bakacak şekilde eğdi. "Oakland'de bunu yapacak birini tanıyordum. Ama yıllar önceydi, bir fotoğrafı çıkarıp diğerini koyabildiğin dönemde." Başım iki yana salladı. "Şimdi mi? Yapabileceği en iyi şey ona benzeyen ve kimliğini ona vermek isteyen birini bulmak. Ona gerçek kimlikleri için ödeme yaparsın ve o da kaybolduğunu bildirip kendisine yenisini çıkarır. Bu sık sık oluyor."

Gözlerindeki yenilgiyi görmemesi için maçla ilgileniyormuş gibi yaparak sahaya baktı. "Ben de ona öyle dedim. Ama üniversite öğrencilerinin nasıl olduğunu bilirsin. On dokuz yaşındayken iki yıl sonsuzluk gibi gelir."

Bir düdük sesi molayı duyurunca ses sisteminden yüksek sesli müzik yükseldi.

Eva sesini tekrar yükseltip, "Brittany'yi yönlendiren arkadaşına ne oldu?" diye sordu.

Dex aşağıda dans eden amigo kızlara baktıktan sonra, "Onun icabına bakıldı. Benim kararım değildi ve onun için üzgün olduğumu söyleyemem," dedi.

"Soruşturmanın bir parçası olduğundan emin misin?"

Dex başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok.”

“Brittany’nin bağlantısı olan adamdan kurtulmak biraz tehlikeli görünüyor. Bu, polisin dikkatini tekrar çekmez mi?”

Dex ona gözlerine ulaşmayan zoraki bir gülümsemeyle baktı. “Onu asla bulamayacaklar.”

Eva kaburgalarının hemen altında bir boşluk hissederek devam etmesini bekledi.

“Fish’in Oakland’de bir deposu var. Bir çeşit ithalat/ihracat saçmalığı. Bodrum katında bir çöp yakma fırını var.”

Eva sertçe yutkunup bakışlarını onun ondan ayırmamak için çabaladı ve kayıt cihazının sadece Daft Punk’ın yankılanan müziğini algılamadığını umarak başını yukarı aşağı salladı. Aşağıda amigo kızlar dönüp dururken saçları uçuşuyor, müzik hızlandıkça bacakları ve kalçaları da daha hızla hareket ediyordu.

Klostrofobi Eva’yı bunaltmaya başlamıştı; arenanın sıcaklığı, çatıya doğru yükselen dar koltuklara sıkışmış insanlar, hepsinin onun üzerine bastığı hissini veriyordu. Eva skor tabelasındaki saati kontrol etti. “İşi bir an evvel bitirelim,” dedi. “Kalabalıktan uzaklaşalım. Başım ağrımaya başladı ve sanırım eve gitmek istiyorum.”

“Buna hayır demem.” Dex koltuğundan kalktı ve kendi sıralarındaki insanların yanından geçip gittiğinde Eva da arkasından onu takip etti.

Tuvalette ilk sırada onlar vardı ve işi halletmeleri otuz saniyeden kısa sürdü. Ceketine sıkıca sarınarak, “Haftaya görüşür müyüz?” diye sordu Dex.

Eva kulüp binasının penceresinden aşağıya, altlarındaki beyzbol sahasına baktı ve birkaç ay sonra oyuncuların sahaya inip koşu yapacağı ve çekirdek çitleyeceği baharı düşündü. Umarım o zamana kadar öyle ya da böyle gitmiş olurdu.

Dex’e bakarak ona artık kendisinininki kadar tanıdık gelen profilini inceledi. Bu zor bir hayattı ve adam ona bildiği her şeyi

öğretmek için elinden geleni yapmıştı. O da iyi öğrenmişti. Uzun bir süre boyunca yeterince mutlu olmuştu ama o günler eskiden tanıdığı bir insanın solmuş görüntüleri gibi çok gerilerde kalmıştı. “Elbette,” diye cevap verdi. “Kendine dikkat et.”

Dex, “Her zaman,” dedikten sonra göz kırptı.

Kalabalığın içine döndüğünde saate baktı. Arenayı geçip Jeremy’yle buluşmak için beş dakikası daha vardı. Şakaklarında gezinen baş ağrısı konusunda yalan söylemiyordu ve gecenin sonunda tam anlamıyla migrene dönüşeceğini biliyordu. Cebinden telefonunu çıkarıp Jeremy’ye tekrar mesaj attı.

Onuncu bölüm yerine ikinci bölümün girişinde buluşalım.

Kulüp binasının kapılarını itti ve kalabalıkta manevra yaparak ilerledi.

İnsanlar koltuklarına dönerken yanından geçip gidiyordu, Eva da beklemek için kendine küçük bir köşe aradı. Jeremy’nin orada onu bekleyip beklemediğini anlamak için sahanın öbür tarafına, onuncu bölüme baktığında gözüne biri çarptı.

Önce adamın kısa kahverengi saçlarının sadece arkasını gördü. Bir silah kılıfını gizleyebilecek kadar geniş spor ceketini. Ağır çekimdeymiş gibi adamın telefonuna baktığını, bir şeyler okuduğunu ve kendini duvardan iterek ona doğru yönelmesini izledi.

Sanki ilk kez görüyormuş gibi kendi telefonuna baktığında farkındalık onu sararken görüşünün bulanıklaştığını hissetti. Son birkaç hafta boyunca gönderdiği tüm mesajları düşündü. Dex’e. Ve Jeremy’ye. Onunla tam olarak nerede ne zaman buluşacağını söylemişti ve onun olması gereken yerde Castro vardı.

Daha önce olanları gözünde canlandırdı. Açık araba camından uzatılan beyaz bir kâğıt parçası. *Brittany*. Kadında onun numarası vardı ve başkalarına da verebilirdi. Biri onunla aynı anda mesajlarını okuyabiliyorsa Whisper uygulaması işe yaramazdı.

Kalabalığın içinde yalnız bir gölge gibi yürüdü; herkes koluklarına dönerken o başını eğip aksi yönde ilerledi. Herhangi birinin gözünün içine bakmaya korkuyordu, Castro'nun her an onu yakalayıp geriye çekeceğinden ve ceplerini boşaltmasını isteyeceğinden emindi. Neden hâlâ uyuşturucu sattığını soracaktı. Anlaşmalarının iptal olduğunu söyleyecekti.

Yan çıkışlardan birinden çıkıp gecenin soğuk havasına karıştıktan sonra merdivenden koşarak indi, ifşa olmuş telefonu hâlâ elindeydi. Taşan bir çöp kutusunun yanından geçerken mümkün olan en kısa sürede ondan kurtulmak isteyerek telefonu ambalajların ve boş bardakların altına gömme dürtüsüyle savaştı. Ama onu kullanmaya devam etmesi gerektiğini, Castro'nun hiçbir şeyin değişmediğine inanması gerektiğini bilerek elinde tuttu.

Sproul Plaza'ya doğru hızlı adımlarla yürürken Jeremy'ye yazdığı son mesajı açtı ve yanıtladı.

Bu arada bugün annene rastladım. Harika görünüyordu!

Bu tüm müşterileri için ayarladığı, buluşmanın güvenli olmadığını bildiren bir koddu. Umarım Jeremy öğrenci kısmındaki yerine döner ve onu unutturdu.

Eva, Bancroft'a doğru yürüdü ve Jeremy'nin haplarının içinde bulunduğu düz zarfı öğrenci birliğinin dışındaki bir çöp kutusuna atıp evine doğru ilerledi.

CLAIRE

Pazar, 27 Şubat

Bayan Cook. Ben Danielle. O uçağa binmediğinizi biliyorum. Beni aramanız gerekiyor.

Korku iliklerimde gezinirken Danielle telefonun içinden uza-narak beni yakalayıp Rory'nin beklediği New York'a geri çekebi-lirmiş gibi telefondan uzaklaştım.

Zihnim darmadağınktı ve panik bütün bedenimi sarıyordu. Danielle beni nasıl bu kadar çabuk bulmuştu? Video yirmi dört saatten az bir süredir yayındaydı. Bir anda aklıma korkunç bir fikir geldi. Tüm bunlar tuzak olabilir miydi? Aksi halde Danielle bana nasıl ulaşacağını nereden bilecekti ki? Ülkenin öbür ucun-daki bir yabancıнын kullan at telefonunu arayarak bana ulaşmıştı. Nefesim keskin ve hırıltılı gelmeye başlarken kusma isteğimle sa-vaştım.

Eğer Rory ve Eva birbirlerine bağlantılıysa... Bu fikrin ikin-ci yarısını yakalamaya çalıştım. Nasıl tanışmış olabilecekleri-ni, beni Porto Riko'ya göndermek için nasıl bir plan yapmış

olabileceklerini, son dakikada biletleri beni arkadaşsız bir yere götürmek için nasıl değiştirebileceklerini düşündüm. Para kaynağım yoktu, izole ve yalnızdım. Mükemmel bir hedeftim. Burada başıma bir şey gelse kimsenin haberi olmazdı.

Ama mantıklı gelmiyordu. Uçağın düşmemesi gerekiyordu. Ve ben asla Eva'nın evinde olmamalıydım. Petra'yı arayacaktım. Eva'nın hayatına birkaç saatliğine girip çıkacaktım sadece. Rory buraya geleceğimi bilemezdi. Hele böyle bir şey organize etmesi imkânsızdı.

Evin sessizliğinin üzerime çökmesine izin verdim, kendimi sakinleştirerek olaylara istismara uğramış, paranoyak ve olmayan tehditleri gören bir kadının gözünden değil de gerçekte olduğu gibi bakmaya zorladım. Zihnim geriye doğru düşünmeye başladı. Bir yerlerde bir şekilde bir bağlantı olmalıydı. Telefonu tekrar elim aldım, parmaklarımı kenarlarında gezdirirken siyah ekranına baktığımda soluk gölgem bana bakıyordu.

Bendim. Bruce, Rory'ye kazanın olduğu gün aradığım numarayla araştırdığını söylemişti. Eva'nın telefonunun kilidini açtığım ve Petra'nın numarasını tekrar çevirdiğim akşamı düşündüm, bir şekilde aramanın bağlanmasını umuyordum. Petra'nın numarasının kayıtlarına ulaşabilirlerse onu başka kimlerin aramaya çalıştığını da görebilirlerdi.

Danielle'i buraya yönlendiren bendim. Numarayı biliyorlarsa başka ne biliyorlardı? Beni takip etmek için bir şekilde telefonu kullanabilirler miydi? Mutfak penceresine, arka kapıya doğru baktım ve kapıyı açıp telefonu çalıkların arasına atmak istedim.

"Düşün, Claire." Sesim boş odada yankılandı. Bu bir televizyon dizisi ya da kötü bir film değildi. Rory'nin çok parası ve Bruce'un da ona bilgi verebilecek bağlantıları vardı ama telefonu takip edebilecek kapasitede olduklarını sanmıyordum. Beni kolluk kuvvetleri gibi takip edemezlerdi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Bunu birkaç kez tekrarlayarak en önemli sorunun yüzeye çıkmasına izin verdim.

Neden Rory değil de Danielle arıyordu? Rory'nin çalışma tarzına uymuyordu. Eğer nerede olduğumu bilselerdi telefon etmezlerdi bile. Rory çıkıp gelir ve beklemediğim bir anda yanıma sokulurdu. *Merhaba Claire.*

Titreyen ellerimle mesajı tekrar dinledim, Danielle'in sesi ne geleceğini bilmeme rağmen yine de içime korku saldı. *O uçağa binmediğinizi biliyorum. Beni aramanız gerekiyor.* Bu defa sesinin alçak ve aceleci olduğunu fark ettim, sanki beni tehdit etmiyordu da uyarıyordu.

Kesin olan bir şey vardı. Gitmeliydim. Fırının saati onu biraz geçiyordu. Kimseye fark ettirmeden kasabadan çıkabileceğim kadar geçti ama yolda olan tek kişi olmayacağım kadar da erkendi. Çantalarımı kapının yanına bırakıp Eva'nın anahtarlığını alarak garaja doğru ilerledim. Eva'nın arabasının çalışıp çalışmadığını görme zamanı gelmişti.

Garaj asma kilitle kilitlenmişti. Karanlıkta gözlerimi zorlayarak doğru anahtarı bulmak için anahtarları denerken kilidi açabilmek ve arabanın çalışıyor durumda olması için dua ediyordum. Benzini olması için. Beni buradan çıkarmaya yetecek durumda olması için.

Kapının sağlam yaylar üzerinde kolayca kalkmasıyla daha da karanlık alana girdim, gözlerimin alışmasına izin verdikten sonra boya kutularının bulunduğu tozlu rafların kenarlarıyla duvara yaslanmış örümcek ağı bir merdiveni seçebildim. Ama araba yoktu. Sadece lastik izlerinin olması gereken yerler belirgin ortasında kurumuş yağlarla kaplı büyük bir platform vardı. Arabanın yokluğunu mideme yediğim bir yumruk gibi hissettim ve beslediğim azıcık umut daha da tuzla buz oldu. Hangi yöne dönersem döneyim fırsatlar kayboluyor ve açık kapılar kapanırken beni gittikçe daha fazla köşeye sıkıştırıyordu.

Arka tarafa kadar yürüdüm, gözlerim sanki yeterince dikkatli bakarsam bir ipucu bulabilirmişim gibi boş duvarları inceliyordu.

Arkamı dönüp karanlık sokağa baktığımda, zihnim planlarımı yeni bir düzene sokmak için savaşıyordu. Eva'da bir gece daha. Sabah erkenden San Francisco'ya giden bir BART treni. Kuzeye giden otobüs bileti için harcayacağım değerli bir para. Güneş doğmadan gitmek.

Garajı tekrar kilitledim ve eve geri yürümeye başladım. Ama ağacın etrafından dolaşıp ön veranda görüş alanıma girince aniden durdum, neredeyse anahtarları düşürüyordum. Geçen gün bana çarpan ve kafenin penceresinden beni izliyormuş gibi görünen adam, yandaki dairenin açık penceresinden içeri bakıyordu.

Gölgelerin içine geri çekildikten sonra omzumun üzerinden sokağa bakarak acaba kaçsam mı diye düşündüm. Ama Eva'nın kapısını açık bırakmışım ve çantam, bilgisayarım ve cüzdanım içeride duruyordu.

Derin bir nefes alıp yaklaştım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sanki eski dostlarmışız gibi bana sıcacık gülümsedi. "Tekrar merhaba." Oturma odamın penceresinden gelen ışık yüzünü ve fırtınalı bir okyanusa benzeyen ürkütücü grilikteki gözlerini görebileceğim kadar aydınlatıyordu. "Bu daireyi kiralamak için kimi aramam gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

Verandaya doğru birkaç adım daha atıp Eva'nın kilitli olmayan ön kapısıyla onun arasına girdikten sonra, "Daire aramak için biraz geç bir saat gibi görünüyor," dedim.

Kollarını genişçe açtı. "Tam önünden geçiyordum ve boş daireyi merak ettim."

"Bir fikrim yok. Arkadaşım seyahatleyken burada geçici olarak kalıyorum."

"Ah. Peki ne zaman dönecek?" Kıpırdamadan dururken yüzü hiçbir duygu belli etmeyen bir maske gibiydi. Ama cevabımı beklerken sanki söyleyeceğim her şey çok önemliymiş gibi ifadesinde bir değişiklik hissettim.

Ne zaman dönecek?

“Ülke dışında,” dedim en sonunda. Eva ve bu adam arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymak istiyordum.

Sanki cevabım bazı şeyleri açığa kavuşturmuş gibi başını sallarken dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Bana yaklaşıp omzumun üzerinden bir şey almak için uzandıktan sonra, “Örümcek ağı,” dedi. Yakınlığını korumaya devam ederken sıcaklığını ve beni saran sigarayla karışık parfüm kokusunu hissettim. Beni içeriye kadar takip edip etmeyeceğini merak ederek Eva’nın kapısına doğru yavaşça geri çekilmeye başladım.

Eva’nın açık duran ön kapısına işaret ederek, “Buranın iyi bir mahalle gibi görüldüğünü biliyorum ama özellikle gecenin bu saatinde kapıyı uzun süre açık bırakmamalısın. Berkeley görüldüğü kadar güvenli bir yer değil,” dedi.

Göğsüm daralıp nefes alışımı zorlaştırırken sözleri beni yumruk yemişe döndürdü. Cevap vermeden kapı kolunu tutup çevirdim ve içeri girip kapıyı arkamdan kilitledim.

Basamaklardan tekrar inmeden önce, “Yardıma için teşekkürler,” dediğini duydum. İçeriye girip girmediğine dair herhangi bir ipucu bulmak için odayı taradım.

Ama her şey bıraktığım gibiydi. Çantalarım duvar dibinde dokunulmamış halde duruyordu ve yanlış hiçbir şey yoktu. Havayı kokladım ama parfümünden eser yoktu. İçeri girmiş olamazdı. Garajda beş dakika bile kalmamıştım. Parmaklarımı gözlerime bastırarak kendimi tutmaya ve içimde gitgide yükselen paniğin arasından mantıklı düşünmeye çalıştım.

Mutfığa girdim ve az daha devrilmiş kutudan rafların altına doğru yavaş yavaş ilerleyen diyet kola birikintisine basıyordum. Kahverengi sıvının içine düşmemeye çalışarak eğildim ve kolanın bir kapı çerçevesinin alt köşesinde biriktiği yere baktım.

Etrafindan dolanarak dolabı çelik menteşesine asma kilit takılmış bir kapıyla karşılaşana kadar ileri ittim. “Bu da ne be, Eva?” diye mırıldandım.

Anahtarları tekrar alıp kilide uyanı buldum ve kapı açıldığında duvardaki ışık düğmesini arayıp açtım. Altımda küçük bir

vantilatör vızıldamaya başlarken dar merdivenden inerek bir zamanlar çamaşır odası olarak kullanılmış olabilecek küçük bir bodruma indim.

Ama burası artık bir çamaşır odası değildi. Duvarlarda tezgâhlar ve raflar sıralanmıştı ve köşede bir lavaboyla portatif bir bulaşık makinesi vardı. Malzemeler raflara dizilmişti; büyük kaplarda kalsiyum klorür ve en az otuz şişe soğuk algınlığıyla öksürük ilacı vardı. Köşede bir kamp ocağı dururken lavabonun yanında birkaç silikon hap kalıbı sanki kuruması için ters çevrilmiş gibi bırakılmıştı. Duvarın üst kısımlarındaki pencere tahtayla kapatılmıştı ve ortasında bir pervane dönüyordu.

Merdivenin solunda kâğıtlarla dolu bir tezgâh ve yanında da bir ses kayıt cihazı vardı. Hiçbir şeye dokunmak istemeyerek eğildim ve Ajan Castro adındaki birine yazılmış noter onaylı, mektup gibi görünen şeyi okumaya başladım.

Adım Eva James ve bu mektup, on iki yıl öncesinden başlayarak günümüze, bu senenin 15 Ocak tarihine kadar olan olayların yeminli ifadesidir. Hızlıca okudum, sadece uyum sağlamak isteyen bir üniversite öğrencisinin hikâyesini okurken sayfalar hızla aktı. O zamanlar mevcut olduğuna inandığı tek seçeneği seçmiş, ona asla vermeye niyeti olmadığı şeyleri vaat eden Dex adında bir adama bağlanmıştı. Bir hayat. Mutluluk. Özgürlük. Bu, itildiği köşeden bıkmış ve çıkarken her şeyi yakıp yıkmaya hazır bir kadının hikâyesiydi.

Eva bir dolandırıcı ya da kimlik hırsızı değildi. O da benim gibi dünyanın asla yanında olmadığı, kendi yolunu çizmeye çalışan bir kadındı.

Ses kayıt cihazını elime alarak Oynat tuşuna bastım. Tezahüratlar, alkışlar, spiker sesi ve bir tür bandoyla spor sahasının sesi odayı doldurdu.

“Brittany’nin bağlantısı olan adamdan kurtulmak biraz tehlikeli görünüyor.” Eva’nın sesi tıpkı hatırladığım gibiydi. “Bu, polis dikkatini tekrar çekmez mi?”

Daha on dakika önce verandada duyduğum, ön kapımı açık bırakmamam için beni uyaran tanıdık ses ona cevap verdi. “Onu asla bulamayacaklar. Fish’in Oakland’de bir deposu var. Bir çeşit ithalat/ihracat saçmalığı. Bodrum katında bir çöp yakma fırını var.”

Daha fazla dinleyemeyeceğim için kaydı durdurdum. Akan bir sahne gibi görüntüler çok hızlı bir şekilde zihnimde belirmeye başladı. Evini nakit olarak satın alması. Eva’nın havalimanındaki çaresizliği. Yanında tutmak isteyeceği bir şey var mı diye bakmadan çantasını kollarıma atışı. Yanındaki telefon ve geride bıraktığı siyah telefon. Eva’nın bana gerçeği söylememesine şaşmamalıydı. İşte bu yüzden Berkeley’ye dönememişti.

Ve ben de bu yüzden buradan gitmeliydim. Hemen..

Laboratuvarı olduğu gibi bıraktım ama evrakı ve ses kayıt cihazını göğsüme bastırıp hızla merdivenlerden yukarı çıktım.

EVA

Berkeley, Kaliforniya

Şubat

Kazadan İki Gün Önce

Eva, Ajan Castro'yla Golden Gate Köprüsü'nün San Francisco tarafındaki girişinde bulunan Round House adlı restoranda buluşacaktı. Crissy Field'ın aşağısına park etti ve Presidio'nun gölgesi yollarında ilerlerken birkaç kez omzunun üzerinden arkasını kontrol ederek yürüdü. Takip edilmediğinden emin olmak için Körfez Köprüsü'nden geçmek yerine San Rafael ve Mill Vadisi üzerinden şehre giden uzun yolu seçmişti.

Bir gün önce Liz'den bir mektup gelmişti. Eva katlanmış kenarlarına mektup bir tılsımmış gibi dokundu ve okumak için tekrar cebinden çıkardı.

Eva,

Vedalaşma fırsatımız olmadığı için çok üzgünüm. Gerçekten. Gitmeden önce bir kez daha konuşabileceğimizi umuyordum. Sana bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. Yapmamam

gereken bazı varsayımlarda bulundum, bu yüzden daha net olması için açıklayacağım. Arkadaşlığımın hiçbir şartı yok. Olduğundan başka biri olmanı beklemiyorum. Geçmişin her neyse onu kabul ediyorum. Kim olmak istersen ol, seni yine seveceğim.

Sorunlarını bir başkasıyla paylaştığında yükün hafifler. Bu yüzden, seni rahatsız eden şeyi ne zaman paylaşmak istersen ben buradayım. Artık yan komşun olmamam bana ihtiyacın olduğunda yanında olmayacağım anlamına gelmiyor. Beni istediğin zaman arayabilirsin.

Altına da bir telefon numarası karalamıştı. Eva notu geldiğinden beri taşıdığı cebine geri sokarken yıllar önce Dex yerine Liz'le tanışmış olmayı diledi ve kimya laboratuvarında yaptığı kötü bir hatayı itiraf etmek zorunda kalsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını merak etti. Liz'in böyle bir şeyi affedebileceğini görebiliyordu. Eva genç ve aptaldı. Bir erkek için aptalca bir şey yapan ilk kişi kesinlikle o değildi.

Ama artık çok geçti. Liz gitmişti ve yakında Eva da gidecekti. Belki böylesi daha iyiydi.

Castro'yu arka taraflarda, mutfağın yanında ve köprüye bakan dev pencereden uzakta otururken buldu. "Sana hamburger ve patates kızartması söyledim," dedi selamlama niyetine.

Çantasını koltuğa bıraktı ve karşısına oturdu. Kırmızı renkli plastik kabinler cep telefonlarıyla selfie çeken turistlerle doluydu. Dışarıda otoparkta bir tur otobüsü yolcularını indirdikten sonra kalabalık bir insan topluluğu köprünün yürünebilen tarafına doğru ilerledi.

Oradan hızla ayrılmayı düşünürken sinirleri uzun kurdeleler gibi döne döne birbirine dolandı. Restorandan çıkıp anonim bir sedana binip oradan kaybolmak istiyordu. Parmaklarını masaya vururken bacakları masanın altında sallanıyordu. "Teşekkürler," dedi. "Ama sizin için de uygunsa bir şeyler yemek ve havadan sudan konuşmakla pek ilgilenmiyorum."

Ajan Castro onu başıyla onayladı. “Amirim tanık koruma talebini reddetti.”

Eva nefesinin kesildiğini hissetti; etrafındaki sesler daha da keskinleşmişti. Tabakların ve çatal bıçakların şangırtısı, konuşmaların süregelen uğultusu... Tüm planları sanki hiç var olmamışlar gibi çözünüp yok olurken, “Neden?” diye sormayı başardı. “Yıllardır Fish’in peşinde olduğunuzu bana kendin söylemiştin.”

Ajan Castro masalarının kenarındaki küçük kaptan bir paket şeker aldı ve parmakları kenarlarında gezdirdi, Eva’nın gözlerine bakamıyordu. “Seninle aynı fikirdeyim. Ama dediğim gibi tanık koruma pahalı ve bunu çok sık yapmıyoruz.”

“Ne gibi durumlarda yapıyorsunuz o zaman?”

Castro bakışlarını kaldırdığında Eva gözlerinde samimi bir pişmanlık gördü. “Bunu daha çok büyük hedefler için kullanıyoruz. Organize suçlar. Büyük şebekeler. Fish’in sana büyük bir hedef gibi geldiğini biliyorum. Benim için de kesinlikle öyle. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez ona yaklaştım. Ve her seferinde elimden kayıp gitti. Bağlantım ortadan kaybolup duruyor ve en başa dönüyorum.”

“Bana tanık koruma vermek için bir neden daha.” Hissettiği çaresizliğin ortaya çıkmasına izin vermemek için sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

“Sana güvenli bir yerde yirmi dört saat koruma sağlayabilirim. Duruşma boyunca. Güvende olacağına söz veriyorum. Eğer bir avukatın varsa şimdi onu aramanın tam zamanı.”

Eva söylediklerini düşündü. Kafasında bir resim oluşmasına izin verdi. Eva bir otel odasında tek başınaydı ve kapıda iki koruma vardı. Kesinlikle suçsuz kararıyla sonuçlanacak duruşmaya silahlı bir eskortla gidip geliyordu. Ya da belki hatalı bir yargılamaya. Sonra ne olacaktı? Evine dönmekte özgür mü olacaktı? Ön kapısının kilidini açıp ne yapacaktı? Nereye giderse gitsin Fish’in adamları onu bulacaktı. Muhtemelen Dex işi bizzat kendisi yapacaktı. Böyle bir ihanetten sonra onu bulana kadar rahat etmeyecekti.

Eva daha çocukken grup evindeki kızlar kötü giden bir arkadaşlık, adaletsiz bir öğretmen ya da kötü bir koruyucu aile gibi sorunlarla ilgili tavsiye almak için Rahibe Bernadette'e giderlerdi. Eva hiç gitmemişti ama yine de dinlemiş, konuşmalarına kulak kesilerek Rahibe Bernadette'in sunduğu bilgeliği özümsemişti. Onlara sık sık tek çıkış yolunun sorunların içinden geçerek devam etmek olduğunu, durum ne olursa olsun bir adımın bir sonrakine ve sonrakinin de bir sonrakine yol açacağını söylerdi. Böylece Eva bu yeni gelişmeye kafa yordu. Zihninde evirip çevirdi ve diğer tarafa doğru düşünmeye başladı. Hem Rahibe Bernadette'in hem de Dex'in ona benzer tavsiyelerde bulunmasını ironik buluyordu. *Rolüne devam et.*

"O zaman sanırım devam edeceğiz ve en iyisini umacağız," dedi. "Neye ihtiyacın var?"

Servis görevlisi yemeklerini getirdiğinde Castro şekeri kabına geri koydu. Hamburger ve patates kızartmasının kokusu Eva'nın midesini bulandırdı. "En iyi yol, sana bir dinleme cihazı takmak ve Fish'le buluşmanı sağlamak."

"Bu imkânsız," dedi Eva. "Onunla hiç tanışmadım. Şimdi görüşmek istersem bu çok dikkat çeker."

Castro'nun gözleri kısıldı. "Bana yalan söylemeye başlarsan bütün bu anlaşma ortadan kalkar." Özür dileyen ses tonu ve onun için daha fazlasını yapamadığı için duyduğu pişmanlık gitmişti.

"Sana yalan söylemiyorum," dedi Eva. "İşler böyle yürümüyor. Uyuşturucuların nasıl taşındığı ve Fish ile ilgili şeylerle daha fazlasını öğrenmeye çalışıyordum. Ama kendi küçük rolümden daha fazlasını bilmiyorum."

Castro koltuğunda arkasına yaslandı, iki elini masaya dayadı. Sonunda, "Kanıtımız var, Eva. İkinizin birlikte çekilmiş fotoğrafları," dedi.

Eva kafası karışmış halde başını iki yana sallayarak, "Bu mümkün değil," dedi. "Yemin ederim onunla hiç tanışmadım."

Castro telefonunu almak için ceketinin cebine uzandı ve aradığını bulana kadar fotoğraflar arasında gezindi. Ardından ekranı görebilmesi için telefonu havaya kaldırdı.

Fotoğraf Jeremy'yle buluşacağı gece Haas'ta çekilmişti. Etraflarındaki insanları, sıranın sonundaki yıpranmış kıyafetiyle mutsuz muhasebeciyi tanıdı. Ve orada, karenin ortasında Eva ve Dex vardı, başları birbirine doğru eğilmiş halde derin bir sohbete dalmışlardı. Görüntü kalitesi inanılmazdı, iyi bir lensle çekilmiş olmalıydı.

Gördüklerini algılayamayarak başını tekrar iki yana salladı. "Bu Fish değil, Dex."

Castro telefonunu geri çekti ve sanki ona inanmıyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Dex'in kim olduğunu bilmiyorum. Ama o adam Felix Argyros. *Fish*."

CLAIRE

Pazar, 27 Şubat

Merdivenden koşarak çıkıp mutfaktan geçtim ve ayakkabılarıma bulaşan kola iziyle oturma odasına giderek Eva'nın yeminli ifadesiyle ses kayıt cihazını çantama tıktırdım. Beni onları almaya neyin zorladığını ya da hangi içgüdünün onları geride bırakmanın bir hata olacağı konusunda beni uyardığını bilmiyordum. Aklıma verandadaki adamın ne kadar yaklaşmış olduğu geldi, sigara dumanının kokusu hâlâ boğazımı gıdıklıyordu ve peşinde olduğu şeyin bu kâğıtlarla kayıt cihazı olduğuna hiç şüphem yoktu. O anda Eva'nın telefonu aklıma geldi, mutfak masasının üzerinde duruyordu ve Danielle'in mesajı da hâlâ içindeydi. Hemen geri dönüp telefonu aldım ve cebime sokmadan önce kapattım.

Dışarıdan aracın biri radyosundan gelen gümbürtüyle geçince perdelerin arkasından baktım ve gölgelerin arasında izleyen biri olabilir mi diye düşündüm. Kapıyı açıp verandaya çıkmak için kendimi zorlamam gerekti, içgüdülerim karmakarışık ve giderek mi yoksa kalarak mı daha fazla riske gireceğimden emin değildim.

Ama zihnimde bodrum katındaki uyuşturucu laboratuvarı, federal bir ajana yazılmış mektup ve kesinlikle narkotik ajanı olmayan bir adamın çok yakınımına eğilip âdeta dillendirmeden yakında geri döneceğini söylemesi canlandı.

Kampüse doğru başımı eğerek yürürken beni durduracak bir ses ya da omzuma konacak bir el için sürekli tetikte olarak çim alanı hızlıca geçtim. Uzaklarda kedinin biri uzun ve alçak bir sesle miyavlamaya başladı ama sonra neredeyse insan sesine benzeyen bir çığlığa dönüştü.

İşlek bir cadde üzerinde, kampüse yaklaşık bir iki kilometre uzaklıkta küçük bir motel buldum. Omuzlarım ağrıyor, ayaklarım acıyor ve donuyordum. Küçük ofiste bir ışık yanıp sigara içen ve duvara monte edilmiş bir televizyona bakan yaşlı bir kadını aydınlattı. İçeri girdiğimde bana döndü ve duman bulutunun arasından gözlerini kısarak baktı.

“Bir oda tutmak istiyordum.”

“Geceliği seksen beş dolar artı vergi,” diye cevapladı kadın.

“Uygundur,” dedim ancak hesap yaparken biraz bocaladım.

Beni biraz süzdükten sonra, “Adınızı, ehliyetinizi ve bir de kredi kartınızı almam gerekiyor,” dedi.

“Nakit ödemek istiyorum.”

“Fark etmez. Kartı sistemimize girmemiz gerekiyor. Siz çıkış yapana kadar kartı kullanmayacağız ve eğer nakit ödemek isterseniz, kartınızdan hiçbir çekim yapılmamış olacak.”

Onunla tartışmayı düşündüm ama onun hafızasında yer etmek istemiyordum. Eva’nın ehliyetini ve kredi kartını verdikten sonra bunları bilgisayara girmesini endişeyle izleyerek tereddüt edeceği anı bekledim. Gözleri hafifçe açıldıktan sonra tekrar yüzüme baktı ama yüzünde sıkılmış bir ifadeyle numaraları tuşladıktan sonra her şeyi geri verdi.

“Kaç gece?” diye sordu kadın.

Bu aşamadan sonrasını düşünemiyordum, günler önümde bomboş uzanırken bir sonraki adımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. “Emin değilim. Bir ya da iki olabilir.” Geceliği seksen beş dolar olan oda paramı çabucak tüketecekti.

Kadın bana bir anahtar uzatarak, “İki gün olarak kaydınızı açarım,” dedi. “Kapıdan çıkınca hemen solunuzdaki beş numaralı oda. Çıkışlar saat on birde. O saatten önce çıkmazsanız bir gecelik daha ücret alıyoruz.”

Oda küçüktü, ucuz bir halı ve çift kişilik yatağın üzerinde polyester bir yatak örtüsü vardı. Yatak, küçük bir şifoniyerin üzerindeki televizyona bakıyordu. Banyonun yanındaki köşede küçük bir masayla bir de lamba vardı. Yatağa oturdum ve son birkaç saatin içimden akıp gitmesine izin vermeye çalıştım.

Komodinin üzerindeki saat on bir buçuğu gösterirken başım yorgunluktan ağırlaşmış durumdaydı. Berkeley tepelerindeki parti sanki birkaç saat önce değil de bir ay önce olmuş gibi geliyordu. Öne eğilip ellerimle yüzümü kapadım ve hıçkırıklara boğuldum. Ne bir ismim, ne bir planım ne de yeterince param vardı.

Gözlerim yorgunluktan donuklaşmıştı. Gerçek bir uyku çekmeyeli iki gün olmuştu ve içimde yarının bir çözüm sunması umuduyla tamamen giyinik bir şekilde yatağa uzandım.

Erkenden uyandım, o kadar derin uyumuşum ki rüya bile görmemiştim. Sabahın ilk ışıklarıyla odaya bakarken zihnimin bu yeni gerçekliğe alışmasına izin verdim. Bütün hayatım bu duvarlardan oluşuyordu. Dışarıda ya ölü bir kadın ya da kaçak bir uyuşturucu satıcısıydım.

Oturduğumda kaslarım iki gece üst üste çalıştığım ağır yemek işinden dolayı çılgılık attığında Kelly’yi düşündüm, kafe vardiyasında çalışırken benim çöl sıcağına doğru yol aldığımı hayal ediyordu. Keşke onunla orada olabilseydim, o tezgâhın arkasında havadan sudan konuşurken ben de geniş sandalyelerden birine

otururdum. Böylesine basit bir şeye, dünyada ait olduğum bir yerin olmasına hasrettim.

Midem guruldayınca NYU şapkamla biraz da nakit para alıp köşedeki markete giderek harcama lüksümün olmadığı o on dolara kocaman bir bardak kahveyle bir paket bayat tarçınlı çörek aldım. Tek seçeneğim, her ne kadar düşük bir ihtimal olsa da, USB bellekte Rory'ye karşı kullanabileceğim bir şey bulup onu özgürlüğümle takas etmektir. Beni cezalandırmaktan daha çok gizli tutmayı önemseydiği bir sır.

Eşlik etmesi için televizyonu açtım ve yavaşça bilgisayarımı açıp USB'yi taktıktan sonra masa üzerinde kablosuz bağlantı direktiflerini aradım. Oturum açtığımda Rory'nin hızlıca kontrol ettim ama yeni bir şey yoktu, Doküman'ı kontrol ettiğimdeyse yıldırım çarpmış gibi hissettim.

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

Rory Cook:

Bunu nasıl başarmış?

Bruce Corcoran:

Bilmiyorum. Havayolu şirketi biletinin taranarak uçağa alındığını söyledi. Kimse aksini düşünmüyor.

Rory Cook:

Koltuğunun boş olduğunu söylediler. Sence biliyorlar mı?

Bruce Corcoran:

Bence uçakta olmama ihtimali olduğunu düşünselerdi hemen seninle irtibata geçerlerdi. Onlara söylememi ister misin?

Rory'nin kelimeleri hızla gelirken öfkesi neredeyse ekrandan taşıyordu.

Rory Cook:

Kesinlikle hayır. Bunu sessizce halledeceğim. Bırakalım NTSB onun öldüğünü düşünmeye devam etsin. Bu gece Oakland'e uçuş bileti ayarladım.

Kelimeler göründükleri kadar hızlı bir şekilde, boş bir Doküman kalana kadar satır satır kaybolduğunda en üstte, *Son düzenleme Bruce Corcoran tarafından yapıldı*, yazıyordu. Bruce'un simgesi kayboldu ve geriye sadece Rory'ninki kaldı. Rory'nin "*Bunu sessizce halledeceğim*," derken ne demek istediğini biliyordum. Bu, bir sorunu halkın gözünden uzakta çözeceği anlamına geliyordu. Rory'ye bana istediğini yapması için mükemmel bir kılıf vermiştim çünkü bütün dünya zaten öldüğümü düşünüyordu.

Duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibiydi. Danielle, Rory ve Bruce her hareketimi izleyip beni ta ki tek bir çıkış yolu kalana kadar gitgide küçülen bir kutuya hapsediyorlardı.

Avlunun karşısındaki kapılardan birine vurulunca irkildim ve dirseğim öne doğru kayıp kahvemi klavyeye doğru savurdu. Zıpladım ve devrilmeden önce yakalamaya çalışınca masanın yüzeyine bir miktar kahve döküldü. Ama kahveyi kurtarmak için acele ederken yanlışlıkla birkaç tuşa basmıştım. "Kahretsin," diyerek hızla yazdıklarımı silmeye çalışırken gözlerim tekrar sağ üst köşeyi takıldı, Bruce oturumunu kapatırken Rory'nin de kapatmış olmasını umuyordum.

Bir saattir ekrana bakıyormuşum gibi hissediyordum ancak birkaç dakika olsa gerekti. Yeni bir metin belirmedi. Ama şimdi sayfanın en üzerinde, *Son düzenleme Rory Cook tarafından iki dakika önce yapıldı*, yazıyordu; ikisinin de Doküman'ı kimin temizlediğini hatırlamaması için dua ettim.

Banyoda yüzüme soğuk su çarptım. Aynaya baktığımda ucuz floresan ışıkları cildimi bitkin ve solgun gösteriyordu. Kollarımı lavaboya dayayıp toparlanmaya çalıştım. Derin nefesler alıp verdim, tekrar ve tekrar, beş kez, sekiz kez, on kez. Kendimi işe dönme zorlamadan önce, bir anlığına pas tutmuş giderin etrafına damlayan musluğa ve sahte granitin desenine odaklandım.

Yeniden bilgisayarımın başına oturduğumda omuzlarıma çaresizliğin ağırlığı çöktü. Ne arayacağımdan ya da nereden başlayacağımdan emin değildim. Charlie hakkında daha fazlasını mı aramalıydim? Ya da belki bir tür mali ya da vergi dolandırıcılığı bulabilirdim. Sorun şu ki, işe yarayabilecek herhangi bir şeyi tanıyacak kadar finansal bilgim yoktu. Tam USB belleğe çift tıklamak üzereydim ki gözüm tekrar Doküman'ın üzerindeki uyarıya takıldı. *Son düzenleme Rory Cook tarafından iki dakika önce yapıldı.* Saati hızlıca kontrol ettiğimde en az on dakika geçtiğini gördüm.

Saatin güncellendiğini görmeyi umarak yenile tuşuna bastım ama bunun yerine Gmail oturum açma sayfasına geri yönlendirilince, "Hayır," diye fısıldadım. Eva'nın cüzdanından Rory'nin şifresinin yazılı olduğu buruşuk not kağıdını alıp tekrar girdim ama başarısız oldu. Bir kez daha denedim, bu sefer daha dikkatli ve yavaş şekilde ama yine bana şifrenin yanlış olduğunu söylüyordu.

Rory'yi masasında oturmuş, Donny ve Cressida'nın arasına girdiğim videoyu izlerken hayal ettim, kötü saç kesimim ve boyam kimliğimi güçbela gizliyordu. Ve sonra, hiç beklenmedik bir anda ekranında kendi hesabından yazılmış bir metin belirliyordu. Bruce'u aradığını, birinin hesabına nasıl girmiş olabileceğini öğrenmek istediğini görebiliyordum. Ardından şifreyi çalma fırsatının ve onu izlemekle çıkarı olan tek kişinin ben olduğumu fark ettiğinde yaşadığı dehşeti hayal edebiliyordum.

Ayağa kalkıp yumruklarımı gözüme bastırdım, gözyaşlarım aralarından sızıyordu. "Bunu yapamam," diye fısıldadım boş odaya. "Yapamam. Yapamam." Gözlerimi açtım ve bana en yakın şey olan cüzdanı kapı gım gibi duvara fırlattım. Bozuk para kısmı

açılarak bir dizi madeni para düşüp şifoniyerin arkasında bir yerde kaybolurken cüzdan da gümbürtüyle yere indi.

İçimde bir şeyler gevşedi ve ani hareket bir basınç valfi gibi endişeyi serbest bırakınca kendime geldim ve kirli odaya tekrar odaklanabildim. Dağılma lüksüm yoktu. Rory onu izlediğimi biliyordu. Özel olduğuna inandığı konuşmalarını okuduğumun, Charlie'nin Maggie Moretti hakkında bildiklerinden dolayı yaşadığı paniği bildiğimin farkındaydı. Bunu kullanmamın bir yolu olmalıydı.

Arkamdan gelen Kate Lane'in sesi dikkatimi çekti.

“Bir haftadan biraz daha kısa bir süre önce 477 sefer sayılı uçak Florida açıklarında sulara çakıldı. Kazada doksan sekiz kişi hayatını kaybetti ve araştırmacılar kara kutunun bulunmasıyla neler olduğunu anlamaya bir adım daha yaklaştılar.” Ekran eski görüntülerle, süzülen sahil güvenlik botlarıyla, geçen hafta gösterdikleri yüzen enkaz parçalarıyla doldu. “Vista Havayolları yetkilileri, uçuş görevlilerinin toplam yolcu sayısını son sayımla eşleştirememiş oldukları hakkındaki söylentiler hakkında yorum yapmayı reddetti. Ancak Vista Havayolları'ndan ismini vermek istemeyen kaynaklar, uçuşlar geciktiğinde bunun alışılmadık bir durum olmadığını bildirdi. Havayolu yetkilileri, uçuş listesinin net olduğundan ve yolcu sayısının tüm uçuş kayıtlarıyla eşleştiğinden emin olduklarını söylüyor.”

Olduğum yerde donup kalarak bu bilgiyi özümserken daha önce okumuş olduğum başlığı hatırladım ve bir kişinin gerçekten uçağa binmeden biletini okutamayacağından, en son yolcu sayımında bunun ortaya çıkacağından kesinlikle emin olan yorumcuyu düşündüm.

Ama şimdi, Eva'nın bunu yapmış olabileceğini görüyordum. İnanılmaz ve gırtlaktan gelen bir kahkaha dudaklarımdan dökülürken sandalyemde arkama yaslandım ve Eva'yı orada, bir şekilde uçağa binmeyip ortadan kaybolmuş bir halde isimsiz bir otel odasında aynı haberi izlerken hayal ettim.

Eva'nın notlarını ve kayıtlarını toplamak için aldığı riskleri düşündüm, verandasındaki o adam her kimse kendisiyle birlikte onu da suçlayan şeylerdi. Ve neyin yanlış gitmiş olabileceğini, neden teslim etmediğini merak ettim. Her ne olduysa onu kaçırmaya zorlamış ve eve dönemeyeceği bir duruma sokmuştu.

Acaba bunlarla ne yapmamı isterdi?

Duvara doğru bakıyordum ama önümdeki şeylerden çok Eva'yı görüyordum, arkasından ışık gelirken gülerek benden uzaklaşıyor ve gitgide küçülüyordu. Sadece bir nokta olana, hiçliğe karışana kadar onu izledim. Neredeyse yok olana kadar.

Rory'nin saklamak istediği sırlar olduğundan emin bir şekilde parmağımla USB'nin kenarlarını takip ettim. Sadece ne olduklarını bilmiyordum.

Ama Rory'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Sanki Eva kulağıma fısıldıyormuş gibi sıradışı ve cesur bir fikir ortaya çıkmaya başladı. Ama saklandığım yerden çıkıp onunla yüzleşmem gerekecekti. Bir telefon alıp numarasını çevirmem, ona elimdekileri anlatmam, boş yerleri süslemem ve onu daha fazlasını bildiğime inandıracak bir hikâye sunmam gerekecekti. Sadece Charlie hakkında değil, USB'nin içindekileri de paketleyip medyaya ve yetkililere teslim edilecek hale getirmeliydim. Tabii bana istediğimi vermezse.

Yine de onu aramak, hattın diğer ucundaki sesini sanki onu bana çeken bir kanca gibi duyma fikri beni ürpertiyordu. Çünkü eğer yanılıyorsam ve planım işe yaramazsa, bu her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Eva'nın cep telefonunu iyi ki yanımda getirmişim diye düşünerek elime aldım, tam olarak nerede olduğumu belli etmeden onunla görüşmenin bir yoluydu bu. Ama açmadan önce tereddüt ettim, içgüdülerim hâlâ Danielle'in numarayı nasıl bulduğunu ve başka neler biliyor olabileceğini sorguluyordu. Dışarıda bir yerlerde başka bir hata yapmamı bekliyor olabilir miydi? Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve telefonu açtım.

Hemen başka bir sesli mesajla beraber bir metin mesajı belirdi. Parmağım tereddütle telefonun üzerinde dolaşırken önce hangisine tıklayacağımı bilemedim ama sonra sesli mesajda karar kıldım.

Bayan Cook, yine ben, Danielle. Bana güvenmediğiniz için sizi suçlamıyorum ama yardım etmeye çalıştığımı inanmalısınız. Bay Cook Kaliforniya'ya gidiyor ve bunu orada olduğunuzu bildiği için yaptığına eminim. Size dünden bir kayıt gönderiyorum. Onu kullanın. Size arka çıkacağım.

Telefona bakakaldım, zihnim yirmi farklı yöne seyahat ederken sözlerini didik didik edip bit yeniğini görmeye çalıştım. Benden gerçekten ne yapmamı istiyordu? Çünkü gözlerini kaçırdığı, konuşabilecekken sessiz kaldığı onca zamandan sonra şimdi bana yardım etmek istediğine inanmakta zorlanıyordum.

Kayıt 1 adlı bir sesli not dosyası olan metni açtım. Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kapattım ve Oynat tuşuna bastım.

Otel odama bir tür uğultu gibi boğuk sesler doldu ve onların Rory ile Bruce olduklarını anladım ama ne dediklerini çıkaramıyordum. Ardından kapı çalındı ve Rory'nin sesi, "Girin," dedi.

Daha yakından gelen Danielle'in sesi, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu formları imzalamanız gerekiyor," dedi.

"Elbette," dedi Rory. "NTSB ile ilgili tüm ayrıntıları hallettiğin için teşekkür ederim, Danielle. Bayan Cook'u ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar saygı duyduğunu biliyorum."

"Keşke daha farklı yapabilseydim dediğim o kadar çok şey var ki," dedi Danielle.

Kâğıtların hışırtısını duydum ve ardından Rory'nin sesi, "Bunlar işini görür. Lütfen çıkarken kapıyı kapat," dedi.

Danielle'in sesi daha uzaktan gelmeye başladı. "Tabii ki, Bay Cook. Çok teşekkür ederim." Ardından kapı açılıp kapanma sesi geldi.

Kaydın burada bitmesini bekledim ama devam ediyordu. Rory'nin sesi tekrar duyulduğunda daha soğuktu. "Ne buldun?"

Ve sonunda Bruce da konuşmaya başladı. “1996’da,” dedi sanki dosyadan okuyormuş gibi. “Charlie Price, ya da şimdi kullandığı ismiyle Charlotte, satmak amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmış. Suçlamayı kabul ettirememişler ve suçlamalar düşmüş.” Bir sayfanın çevrildiğini duydum. “Şikago’ya taşınmış ve orada garson olarak çalışmış. Kadın beladan uzak duruyor gibi görünüyor ve hâlâ orada yaşıyor.”

Charlotte mı? Kadın mı? Charlie bir kadın mıydı?

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Rory.

“Pek yok. Kocas, erkek arkadaşı ya da kız arkadaşı yok. Çocuğu da yok. Ailesi ya ölmüş ya da iletişimleri yok görünüyor. Motivasyon olarak kullanabileceğimiz bir şey yok.” Bruce’un sesi yumuşayarak, “Şu ana kadar söylediğim hiçbir şey onu etkilemedi. Ne para ne tehdit. Gerçeğı söylemekte ısrar ediyor,” dedi.

Rory’nin alçak ve tehlikeli sesini duyduğumda içim ürperdi. “Peki gerçeğın ne olduğunu iddia ediyor?”

“Charlie’yle Maggie’nin arkasından birlikte olduğunuzu, Maggie öldüğünde orada olduğunu ve yangının senin ayrılmandan sonra başlayacak şekilde ayarladığını. Charlie’nin dairesine çılgın bir halde yaprak gibi titreyerek geldiğini.” Bir duraklama oldu. Bruce devam ettiğinde onu zar zor duyabiliyordum. “İmzaladığı gizlilik sözleşmesi umurunda değil. Teklif ettiğimiz hiçbir şeyi umursamıyor.”

“Bu kabul edilemez!” Rory bağırdığında sanki odadaymış da bana bağırmış gibi geri çekildim. “Bu her şeyi rayından çıkaracak. Bu sorunu ortadan kaldırmak için iki günün var.”

Bruce’un bir şeyler topladığını, kâğıtları bir araya getirdiğini ve bir evrak çantasının mandalını kilitlediğini duydum. “Anlaşıldı,” diye cevapladı.

Ayak sesleri ve ardından bir kapının açılıp kapanma sesi duyuldu. Sonra sessizlik geldi. Tam kaydı durdurmak üzereyken kapının daha çalındığını duydum. “Girin,” dedi Rory.

Yine Danielle'di. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Sanırım telefonumu bir yerde düşürdüm. Gelip bakabilir miyim?"

Rory'den gelen homurtuyu duydum.

"Ah, işte burada. Cebimden düşmüş olm—"

Ve kayıt sonra erdi.

Sersemlemiş bir halde yatağa oturdum. *Keşke daha farklı yapabileseydim dediğim o kadar çok şey var ki...* Danielle'in söylediği sözler şimdi bana söylendiğini bildiğim için farklı bir anlam kazanmıştı. Bir onaylanma ya da belki bir özür gibiydi.

Danielle'in benim için bu kadar çok şeyi riske atması hayret vericiydi. Onca yıl arkamdan koşturarak beni programıma uymaya zorlamıştı. Onun Rory'nin başka bir kolu olup beni kontrol ettiğini sanıyordum. Belki de dönüp ona gerçekten bakma zahmetine katlansaydım başka bir şey görürdüm Beni dibe çekmeye niyetli olan birini değil de umutsuzca beni desteklemeye çalışan bir kadını.

Danielle'in mesajını, sesindeki aciliyeti, sesinin nasıl çatladığını ve korkusunun fısıltılı tonunu tekrar dinledim. *Onu kullanın. Size arka çıkacağım.*

Sesi kısık televizyon ekranında iki siyasi yorumcu konuşurken dudakları sessizce hareket ediyordu. Karşılarındaki Kate Lane kameraya bir şey söyledikten sonra gülümsedi. Sesi açtığım anda *Politics Today*'in tanıdık melodisinin reklam sesine dönüştüğünü duydum.

Sadece bir hafta önce Detroit seyahatim için son hazırlıkları yapıp Amanda Burns olarak Kanada'da huzur içinde yaşayacağım bir hayatı hayal etmiş olmam akıllalmazdı. İşler ne kadar çabuk ters gitmiş de onun yerine beni Eva'nın sakladığı sırlar arasında sıkışmış bir halde göremediğim mayınlar arasında dans etmek zorunda kaldığım noktaya getirmişti.

Rory'yi aramayacaktım. Tehditler onun üzerinde asla işe yaramazdı, yarayacak olsaydı bunca zamandır çoktan kullanırdım. Danielle'in bana gönderdiği şey çok daha iyiydi. Rory'nin sesi ve öfkesi mükemmel bir ses kaydıyla bir aradaydı.

SON UÇUŞ

Kate Lane'in e-posta adresini Google'da arattım, Gmail ana-sayfasına gidip yeni bir hesap açtım ve e-postamın taslağını oluşturdum. Kelimeler zahmetsizce akıyordu. Bitirdiğimde tereddüt ettim, gönderdiğim anda her şey harekete geçecek ve benim için geri dönmenin hiçbir yolu olmayacaktı. Ama elimde olan tek çözüm buydu.

Yazdıklarımı son bir kez daha okudum.

Sayın Bayan Lane. Benim adım Claire Cook ve Rory Cook'un eşiyim. Daha önce bildirildiği gibi 477 sefer sayılı uçakta ölmedim. Kaliforniya'dayım. Yakın zamanda eşimin Maggie Moretti'nin ölümüyle ve bunun örtbas edilmesiyle ilişkilendiren kanıtlar elde ettim. Sizinle bu konu hakkında en kısa zamanda konuşmak istiyorum.

Ve ardından *Gönder* tuşuna bastım.

EVA

Berkeley, Kaliforniya
Şubat
Kazadan İki Gün Önce

Dex, Fish'ti.

Fish, Dex'ti.

Eva panik ve kafa karışıklığı içinde bütün gerçekliğinin değiştiğini ve parçaların farklı bir düzende, farklı bir resimde yerine oturduğunu hissediyordu. Neyi gözden kaçırmıştı?

“Neden Fish’le hiç tanışmadığını, neden Dex’in tek bağlantın olduğunu hiç merak etmedin mi?” diye sordu Castro.

“Bana işlerin bu şekilde yürüdüğü söylendi. Sorgulamadım.” Eva başını iki yana salladı. “Ama Dex neden yalan söylesin ki?” diye fısıldadı.

“Çalışanlarının, onun sadece üstlerinden gelen emirleri uyguladığını düşünmelerine izin vererek kendini bir ölçüde suçsuz gösterebiliyordu. Bu, ona güvenmeni sağladı; tepedeki adamın o olduğunu bilseydin asla böyle hissetmezdin.”

“Bu çok yaygın mıdır?” diye sordu Eva. “İnsanlar o pozisyonu elde etmek için çok çalışmazlar mı? Herkesin sahip oldukları gücü bilmesini istemezler mi?”

Ajan Castro omuz silkerek, “Bazen,” dedi. “Ama dürüst olmak gerekirse bu tür satıcıları yakalamak oldukça kolaydır. Onlar egoları için bu işi yaparlar. Herkesin ne kadar önemli olduklarını bilmesini ve onlardan korkmasını isterler. Ama Fish...” Castro başını Eva’ya doğru eğdi. “Ya da daha doğrusu Dex, bizim uzun vadeli oyuncu dediğimiz türden biri. Uzun ömürlülüğe her şeyden çok önem veren biri. Güçten ya da korkudan daha fazla. Daha akıllıdır ve yakalanmaları da daha zordur.” Castro kahvesinden bir yudum alıp konuşmaya devam etti. “Bunu daha önce sadece bir kez gördüm. El Cerrito’da kararları kocası veriyormuş gibi davranan bir kadın vardı. Pek çok işte parmağı vardı çünkü insanlar ona, kendilerini hiç var olmayan bir adamdan koruyacak kadar güveniyorlardı.”

Eva, Dex’in kendini onunla Fish’in arasına koyduğu zamanları, onu nasıl koruduğunu ve uyardığını düşündü. Onun tarafında olduğuna ve birlikte çalıştıklarına inandığı zamanları hatırladı. Geçen sonbahar futbol maçında ne kadar sarsılmış görüldüğünü, Fish’i kızdırmaktan ne kadar korktuğunu hatırladı. Her şey Dex’in ilmek ilmek işlediği bir oyundu.

Ardından zihni ona cesedi gösterdiği o sabahın erken saatlerine geri döndü ve Dex’in adamı öldürdükten sonra sakin bir şekilde Eva’nın kapısına yürüdüğünü, onu oraya götürdüğünü ve ne yaptığını gösterdiği zamanı hatırladı.

Ne kadar saf olduğunu düşünürken midesi bulandı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Bir avukat tutup anlaşma yapmanın zamanı geldi. Sana dinleme cihazı takıp ne öğrenebileceğimize bakacağız.”

Eva topladığı tüm bilgileri düşündü ve bu bilgileri son koz olarak saklamaya karar verdi. Dinleme cihazı takması mümkün değildi. “Peki karşılığında ne alacağım?” diye sordu. “Tanık koruma programının söz konusu olmadığını düşünecek olursak tabii.”

“Her şey bittiğinde hapse girmeyeceksin.”

Masada Eva'nın telefonu gelen mesajla titrediğinde, Castro'nun telefonuna bakarak onun da ekranına bildirim gelip gelmeyeceğini merak etti. Ama ekranı karanlık kaldı.

“Cevap versen iyi olur,” dedi Castro.

Mesaj Dex'tendi.

Saat altı için tamam mıyız? Nerede buluşmak istersin?

Mesajı Ajan Castro'ya gösterdi. “Adamlarımın dahil olabileceği halka açık yerlerde kal,” diye tavsiye etti. “Bundan sonra onunla yalnız kalmanı ya da sana hızlıca ulaşamayacağımız bir yerlerde olmanı istemiyorum. Artık maçlar yok, ıssız parklar yok. Dinleme cihazını yerleştirene kadar ekibim seninle kalacak. En fazla bir iki gün sürer.”

Eva telefonunu geri çekti ve titrek parmaklarla şunu yazdı: O'Brien's'a ne dersin? Açlıktan ölüyorum.

Berkeley'ye döndüğünü ve Dex'in karşısına geçip Castro'nun şu mikrofonu takan adamı devreye sokmasını beklerken kendini her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştığını hayal etti.

Eva'nın artan paniğini hisseden Castro, “Her şey yoluna girecek. Sadece rutinine sadık kal ve her zamanki gibi davran. Uyuşturucuyu hazırla, Dex'le buluş. Ona endişelenmesi için hiçbir neden verme,” dedi.

Eva pencereden sisin yaklaştığını, köprünün parlak turuncu renginin gözlerinin önünde solduğunu görebiliyordu; aynı şeyin kendisine olacağından endişelendi. O kadar solacak ve sayfadan kaybolacaktı ki kimse onun bir zamanlar orada olduğunu bile bilmeyecekti.

Restoran sohbet sesleriyle uğulduyor ve Eva'nın kulaklarında çatal bıçakların tabaklara çarpma sesi yankılanıyordu. Eva orada öylece dururken dünya dönmeye devam ediyordu. “Başka seçeneğim yok, değil mi?”

Castro'nun gözleri şefkatle yumuşadı. "Gerçekten yok."

Eva, Körfez Köprüsü'nün ortasına gelmişken nefes almakta zorlanmaya başladı. Her tarafında arabalar vardı, yavaş yavaş ilerleyerek onu kaçınılmaz bir sona doğru sürüklüyorlardı. Bunu yapması imkânsızdı.

Kendini kuzeye doğru giderken, Berkeley çıkışını geçip Sacramento, Portland ve Seattle'ı geride bırakırken hayal etti. Dikiz aynasından geriye bakarak arkasındaki arabalarda oturan insanları inceledi. Hangileri Castro'nun adamlarıydı? Onu izleyen kişi, onun o kadar uzağa gitmesine asla izin vermezdi.

Evine gittiğinde hızlıca toparlanıp sadece gerekli eşyaları aldı ve evi olduğu gibi bıraktı. Onu arayan olursa etrafın sanki az önce dışarı çıkmış gibi görünmesini istiyordu. Her an geri dönebilirmiş gibi hissettirmeliydi. Aşağıdaki laboratuvarını, aletlerini, malzemelerini, Castro için topladığı kanıtları düşündü ve hepsini bırakmaya karar verdi. Eninde sonunda Castro onu aramaya gelecekti ve hepsini alabilirdi. Artık kimsenin kurallarına göre oynamayacaktı.

Eva'nın planı O'Brien's'ın yakınlarına park etmektir. Dex'le buluşmaya gidiyormuş gibi görünürken BART istasyonuna girip gelen ilk trene atlayacaktı. Tekrar San Francisco'ya geri dönüp Sacramento'ya giden otobüs bileti için nakit ödeme yaptıktan sonra daha ilerisinde ne yapacağını düşünecekti. Sınıra ulaşana kadar kuzeye gidebilirdi.

Ama elbise dolabında Liz'in hediye ettiği mavi kuşu görünce durdu. Onu eline aldı, parmağını mavi kıvrımlarının, narin gagasının, kanatlarının kenarlarının üzerinde gezdirdi. Ona sevgiyle verilen tek şeydi. Onu gerçekten seven tek kişiden gelmişti.

Eva suçu üstleneceğine söz veren Wade'i düşündü. Onu daha iyi manipüle edebilmek için kendini başka biri gibi

gösteren Dex'i ve ondan imkânsızı beklerken karşılığında hiçbir şey vermeyecek olan Castro'yu. Asla tutmayacakları sözler veren erkeklerdi. Eva gibi insanlar her zaman kurunun yanında yanan yaş olacaktı.

Ama bir de onun en iyi halini gören Liz vardı. Cebinde Liz'in mektubunun olduğu zarfın kenarlarını hissetti. *Sorunlarını bir başkasıyla paylaştığında yükün hafifler*. Labirentteki bir fare gibi, Eva'nın yolu daralıp onu güvenebileceği tek kişiye doğru götürüyordu.

Eva acil durum parası olan beş bin doları aldı, bilgisayarını topladı ve ifşa olmuş cep telefonunu tezgâhın üzerinde bıraktı. Camdan mavi kuşu avucunda sıkıca tutarken evden çıkıp uzaklaştı.

Gelen ilk tren kalabalıktı. Kapılar kapanmaya başlayana kadar bekledi ve ardından trene atlayıp platformda onu takip eden biri var mı diye baktı. Shattuck'ta bir parkmetrede duran arabasını merkeze alarak Castro'nun ajanlarının etrafta gitgide genişleyen halkalar çizdiklerini ve onun nereye gittiğini, başına ne geldiğini çözmeye çalıştıklarını hayal etti.

Eva etrafındaki insanların yüzlerini tarayarak köşede uyuyan bir adamı ve iPad'lerine eğilmiş derin sohbet içindeki bir çifti sessizceeledi. Ama tam karşısında, tren Oakland'e doğru hızla ilerlerken Eva'nın bakışlarına takılan bir kadın vardı. Kadının elinde bir dergi vardı ama Eva kadının üstündeki reklamları inceleyerek derginin sayfasını çevirmesini beklerken kadın hareketsiz kaldı.

Bir sonraki durakta Eva trenden inmek için son saniyeyi bekledi ve hâlâ okumaya devam eden kadının yanından geçip çıktıktan sonra trenin karanlık tünele girmesini izledi. Çantasını omzuna asarak istasyonun bir köşesine kıvrıldı ve trenlere binip inen yolcuları izledikten sonra bu kez San Francisco'ya giden başka bir tren seçti. Bir saat boyunca aktarma yaparak ileri geri gitti ve yalnız kaldığından emin olana kadar da buna devam etti.

Havalimanında, Newark'a giden gece uçuşu için nakit ödeme yaptı.

"Tek yön mü? Gidiş geliş mi?" diye sordu bilet görevlisi.

Eva tereddüt etti. Casto onu bir tür listeye eklemiş miydi? Ama yine onun sözleri kafasında yankılandı: *Orta düzey hedef*. "Tek yön," diye cevapladı. Bu kararın kesinliğiyle titredi. Eğer yanılıyorsa tek yönlü bilet alması dikkatleri üzerine iyice çekecekti.

Ancak uçak havalandıktan uzun bir süre sonra rahatlayabildi. Etrafındaki yolcular uyurken ya da kitap okurken Eva pencereden dışarı bakarak Cadılar Bayramı'ndan hemen sonraki bir akşamı düşündü. Liz'i arka merdivenlerde oturmuş, karanlığın çökmeye başladığı bahçelerini izlerken bulmuştu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sormuştu ona.

Liz oturduğu yerden başını kaldırıp gülümsemişti. "Güneş battıktan ve her şey soğumaya başladıktan sonra akşamın kokusunu seviyorum. Hayat ne kadar değişirse değişsin, bu asla değişmez," dedikten sonra gözlerini kapatmıştı. "Eski kocamla evliliğimizin başlarında bunu yapardık. Dışarıda oturup gökyüzünün gündüzden geceye dönüşmesini izlerdik."

Eva kendi merdiven basamağına oturup parmaklıklarının arasından Liz'e bakarak, "O şimdi nerede?" diye sormuştu.

Liz omuz silkerek parmaklarını beton basamağın kenarlarına sürmüştü. "Son duyduğuma göre Nashville'e taşınmış ama bu yirmi yıl önceydi. Hâlâ orada mı, hiçbir fikrim yok."

Eva, Liz'in onu küçük bir çocukla terk edip bir daha geri dönmeyen adam hakkında nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak etmişti. "Ellie ondan hiç haber alıyor mu?"

"Bilmiyorum, yani onun hakkında pek konuşmuyoruz ama sanmıyorum. Birkaç yıl boyunca doğum günlerinde kart gönderdi ama onlar da daha çok küçükken kesildi." Liz bahçenin karşısındaki arka çitlerle ilerisindeki ağaçlara bakmış ve ardından kısık

sesle, “Bir süre Ellie bunun için beni suçladı. Sanki o adamın onu önemsemesini sağlayabilirmişim gibi. Ama artık büyüdü, onu olduğu gibi görebiliyor ve çocukluğunun muhtemelen onsuz daha iyi olduğunu anlayabiliyor,” demişti.

Eva onun sakın ses tonuna hayran kalarak, “Ondan nasıl nefret etmezsin?” diye sormuştu.

Liz yumuşak bir kahkaha atmıştı. “Nefret insanı içten içe yiyip bitirir. Ondan nefret etmek için saatlerimi harcayabilirim ama yine de bunun bir önemi olmaz. O dışarıda bir yerlerde hayatını yaşıyor ve eğer bizi düşünüyorsa bile bu muhtemelen anlık bir düşüncedir. Uzun zaman önce onu affetmeye karar verdim, bu ondan nefret etmekten çok daha kolay.”

Eva bir yandan kendi hayallerinin peşinden koşarken aynı anda kızını tek başına büyütmenin ne kadar güç gerektirdiğini düşündü. İhaneti bir kenara bırakıp mutlu olmayı seçmenin.

“Her zaman böyle miydin? İnsanların en kötü yanlarının ötesini görebilen biri miydin?”

Liz gülmüştü. “Dünyayı, insanların *sana* bir şey yapmadığı bir yer olarak görmek uzun zaman alır. Kocamın amacı benim ya da Ellie’nin kalbini kırmak değildi. Sadece kendi arzularının peşindeydi, kendi hikâyesini yaşıyordu. Umarım başkaları sadece ayakta kalmaya çalışırken onlara kızmayan biri olmuşumdur. Ve umarım ilk önce affetmeyi seçen biri olabilirim.”

Eva bahçenin karşısında bulunan arka kapının yanındaki çalışlara bakmıştı, gölgeleri solan ışıktaki hızla kayboluyordu. “Ben affetmekte pek iyi değilim.”

Liz başını yukarı aşağı sallayarak, “Çoğu insan değildir. İçten bir affedişin yolunun, önce bir şeyin ölmesinden geçtiğini öğrendim. Beklentilerin ya da koşulların. Belki de kalbin. Ve bu acı verici olabilir. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede özgürleştiricidir,” diye açıklamıştı.

“Bu, bana biyolojik ailemi affetmem gerektiğini dolaylı yoldan söyleme şeklin mi?”

SON UÇUŞ

Liz ona şaşırarak bakmıştı. “Bence kendini affetmenin bir yolunu bulmalısın. Seni hâlâ takip eden şey her neyse.”

Eva doğuya doğru uçarken yanındaki pencere siyah bir kareye dönüşünce günümüze döndü. Liz’in bahsettiği ölümün bu olup olmadığını merak etti. Berkeley’de terk edilmiş, artık kendisi olmayan bir kabuk haline gelmiş hayatının... Liz’i neden bir kez daha görmesi gerektiğini kendisi bile anlamıyordu. Ama bir şekilde kendini affetmenin yolunun bu olduğunu hissediyordu.

CLAIRE

Pazartesi, 28 Şubat

Kate Lane'den cevap gelmesini beklerken Eva'nın laboratuvarından aldığım kâğıtları karıştırdım ve kimya dâhisi dışlanmış bir genç kızın uyuşturucu satıcısına dönüşmesinin hikâyesine yeniden daldım. Bitirdiğimde perdeli pencereye bakıp kapının hemen ardından gelen trafik seslerini dinlerken onu orada omuzları düşmüş, elleri yeşil paltosunun ceplerine gömülü, başını öne eğmiş, sessizce öğrenci kalabalığının arasında ilerlerken hayal ettim. Görünmezdi. Yalnızlıklarla dolu hayatı onu insanlardan hep uzak tutuyordu. Asla güvende değildi, asla tanınmıyordu.

Ve neden öyle bir şey yapmaya karar verdiğini biliyordum.

Soğumuş kahvemin kalanını içip son tarçınlı çörekleri yerken Doküman'ı tekrar kontrol edebilmeyi diledim. Rory'nin çantasını hazırlayıp küçük bir ekip kurduğunu hayal ettim. Bruce'la koordine olmuştu. Kişisel işleri için Kaliforniya'ya kısa bir seyahatti, Danielle sessizce ve dikkatlice notlar alırken bana bildiklerini anlatmak için başka bir fırsat bekliyordu.

Tam o sırada Kate Lane'in asistanından bir e-posta geldi.

Bayan Lane bu hikâyeyle kesinlikle ilgileniyor. Devam etmeden önce iddianızı doğrulamamız gerek. Kim olduğunuzu teyit edebilmemiz için size ulaşabileceğimiz bir telefon numarası göndermenizi rica ederiz.

Eva'nın telefonunun ayarlarından bakarak numarasını buldum ve numarayı yazıp yolladım. On dakika sonra telefon çalınca hızla cevap verdim. "Merhaba?"

"Bayan Cook, ben Kate Lane."

Adımı duymak kulağıma tuhaf gelmişti, kendimi ifşa olmuş gibi hissediyordum. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," dedim.

"Pekâlâ, hikâyeniz oldukça ilginç. Öncelikle NTSB'nin o uçağa bindiğinizi söylemesine rağmen nasıl ölmediğinizi açıklamanız gerekiyor."

Uzun süredir sakladığım sırlar ve kimsenin gerçeği bilmek istemeyeceğine olan inancım la yıllardır süren sessizliğim içimde yükseldi. Yavaşça başlayarak Rory'nin istismarını ve ondan ayrılmak için ne kadar çaresiz olduğumu, Detroit'te ortadan kaybolma planlarımın nasıl bozulduğunu ve Rory'nin bunları keşfedişini anlattım. "Sonra JFK'de bir kadınla tanıştım. Adı Eva James'ti ve benimle uçuşunu değiştirmeyi kabul etti," dedim. "Uçağım indiğinde Porto Riko uçağının düştüğünü öğrendim. Burada mahsur kalmıştım, parasızdım ve ortadan kaybolmanın da bir yolu yoktu, o yüzden bir yemek şirketinde işe girdim." TMZ videosundan ve Rory'nin de bu yüzden Kaliforniya'ya doğru yola çıktığından bahsettim.

"Yani kazada Eva James mi öldü?"

Dikkatli olmam gerektiğini bilerek gözlerimi kapattım. Eva'yı koruyabilmemin en iyi yolu, onu arayanların onun öldüğüne inanmasını sağlamaktı. "Evet."

“Tanrım,” dedi Kate Lane. Sonraki kelimelerinde kendini toparlamış gibi görünüyordu. “Maggie Moretti konusuna geçsek iyi olacak.”

“Elimde kocam ve asistanı Bruce Corcoran’ın bir ses kaydı var. Kayıttta, Maggie Moretti’nin ölümünde kocamın parmağı olduğunu doğrudan bilen Charlotte Price adında bir kadın hakkında konuşuyorlar.”

Kate Lane bu bilgiyi sindirirken bir sessizlik oldu. “Bu kayıt ne zaman yapıldı?”

“Emin değilim,” diye itiraf ettim. “Son birkaç gün içinde olmalı. Asistanım kaydetti ve dün gece bana gönderdi. Kaydın gerçekliğini doğrulamaya hazır.”

Kate bunu düşünüyor gibiydi. “Bir şey yapmadan önce kaydı dinlemem gerek. Yapımcıma mesajla kaydı iletebilir misiniz?” Bir numara söyledi ve ben de mesajı gönderdim.

Kısa süre sonra telefonun diğer ucunda sesler duyulmaya başlandı. Kapı çalma sesi, Danielle’in sesi ve ardından Rory ve Bruce’un sesleri. Sesler kesilince Kate iç çekti ve yumuşak bir sesle konuştu. “Bayan Cook, çok üzgünüm ama bunu yayına veremeyiz.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Bu benim son şansımdı. Her şeyi ortaya koymuştum, nerede olduğumu ve ne yaptığımı açıklamıştım ama sonuç yine aynıydı. “Rory resmen bir tek açıkça *ben yaptım* demedi.”

“Bu yeterli değil,” dedi Kate. “Asistanı suçlamayı özetliyor ve kocanız da bunu inkâr etmiyor ancak bu bir itiraf değil.”

“Kaliforniya’ya geliyor,” dedim ona. “Ne yaptığımı biliyor. Onu durdurabilecek tek şey bu.”

“Size yardım etmek istiyorum,” dedi. “Bana anlattıklarınız çok önemli. İstismara uğramış bir kadın, senatör adayı olan bir adam ve havalimanında tanışıp biletlerini değiştiren iki kadın. İzin verin bu hikâyeyi anlatmanız için sizi yayma alayım.”

Gözlerimi ovuştururken, “Ve güçlü erkeklere karşı çıkan diğer tüm kadınlar gibi ben dışlanırken o kongreye girsin,” dedim.

“Endişelerinizde haklısınız,” dedi. “Ama bu size zaman kazandırabilir. Siz hikâyenizi anlatırken diğerleri kocanız ve Maggie Moretti arasındaki bağlantıyı araştırabilir. Asistanınıza kaydı New York Bölge Savcısı’na göndermesini söyleyin. Charlotte Price’ı arayıp bu konuda konuşmak isteyip istemediğini öğrenelim. Eğer bir şey varsa, kesinlikle bulacağız.” Arka planda kâğıtların karıştırılmasının ve ardından da birinin boğuk sesini duydum. “Biz buradan telefonla bağlantıları kurarken sizi San Francisco stüdyomuza götürelim. Nerede olduğunuzu söylerseniz bir araba göndereyim.”

Ona kaldığım motelin adını söylerken içim içimi yiyordu, huzursuzdum. Rory’nin bana yaptıklarını anlatmak, tam da kaçınmak istediğim şeydi.

“Bir şey olursa haber veririm,” dedi Kate. “Araba bir saat içinde orada olur. Hazır olun.”

“Olacağım. Teşekkürler.”

Eşyalarımı çantama rasgele tıktırıp toparlanmaya başladım. Yarın bu saatlerde yine Claire Cook olacaktım ve bunun getirdiği bütün yükü omuzlarımda taşıyarak suçlamalarımın yaratacağı karmaşayla yüzleşecektim. Dışarıda bir yerlerde olan Eva’yı düşündüm ve en azından bu yaptığımın onu özgür bırakmasını umdum.

Kapının çalmasıyla ürktüm. Rory’nin uçuş saatini Danielle’in haberi olmadan öne alıp New York’tan çıkmış ve beni bir şekilde burada bulmuş olabileceğinden korktum. CNN’in arabası geldiğinde burada boş bir oda dışında hiçbir şey kalmamasından.

Perdelerden gizlice baktım ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir adam gördüm, ceketinin altından bir tabanca kılıfı görünüyordu.

Kapıya seslendim. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Gülümseyerek rozetini gösterdi. “Ben Ajan Castro,” dedi. “Ve sizinle Eva James hakkında konuşmak istiyorum.”

EVA

New Jersey

Şubat

Kazadan Bir Gün Önce

Uçak bütün gece uçtuktan ve Şikago'da bitmek bilmeyen bir aktarmadan sonra ikide Newark'a indi. Uçak kapıya yanaştıktan sonra Eva körük kısmına koştu, sadece standın birinden kontrollü telefon almak için durup ambalajı çöpe atar atmaz Liz'in mektubunun altına yazdığı numarayı tuşladı. "Ben Eva," dedi Liz'i evde bulduğu için rahatlamış bir sesle. "Aslında New Jersey'deyim. Uğrayabilir miyim?"

"Burada mısın? Nasıl? Neden?" diye şaşkın bir sesle sordu Liz.

Bagaj alımından geçip soğuk şubat havasına çıkarken, "Uzun hikâye," dedi Eva. "Yüz yüze anlatabilir miyim?"

Manhattan'dan sadece seksen kilometre kadar uzakta bulunan Liz'in New Jersey'deki sokağı, küçük bakımlı evleri ve araları boyalı tuğlalarıyla Orta Batı'ya aitmiş gibi görünüyordu. Liz kapıyı açtığında Eva'yı sıkıca kucaklarken, "Bu ne güzel bir sürpriz," dedi. "İçeri gel."

Liz'i takip ederek evin içinden geçip karla kaplı arka bahçeye bakan mutfağın yanındaki büyük odaya girdi. Köşedeki televizyonda bir öğleden sonra talk show programı açıktı, Liz televizyonu kapatıp Eva'ya kanepeye oturmasını işaret etti ve Eva'nın yanına oturduktan sonra, "Seni özledim. Bana her şeyi anlat," dedi.

Eva kaskatı kesildi. Uçuş boyunca, etrafındaki insanlar uyurken karanlıkta prova yapmıştı. Her şeyi anlatmaya başlamak için doğru kısmı bulmaya çalışmıştı. Ama şimdi Liz'in ondan bir şey anlatmasını bekleyen, sorgulayan gözlerine bakarken ağzını bir türlü açamıyordu.

Bakışları odanın içinde dolaştı, kitaplarla dolu raflarını, kâğıtlarla kaplı dağınık masayı ve köşede duran yarısı boş kutuyu gördü.

Derin bir nefes alarak Liz'e titrek bir şekilde güldü. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi.

Liz, Eva'nın terli ellerini sıcak ve kuru ellerine aldığı anda Eva biraz sakinleşti. Liz'in enerjisi ona geçerek kalp atışlarını yavaşlatmıştı. "Bir yer seç ve başla."

Alçak ve tereddütlü bir ses tonuyla, "Başım belada," dedi Eva. Ardından da anlatmaya başladı. Liz'e Wade'den bahsetti. Onun kendisini nasıl özel hissettirdiğinden. Eva kucağına baktı ve omuz silkti. "İlk kez biri bana kendimi öyle hissettirmişti. İlginçmişim gibi. Çekiciymişim gibi. Normal bir hayat yaşayan normal bir insanmışım gibi."

Dekanın odasındaki görüşmeyi anlattı, kimsenin onun için gelmediğini ve onların şartlarını kabul etmek zorunda hissettiğini söyledi. "Bütün güç onlardaydı. Tüm kozlar onlardaydı. Ben sadece bir çocuktum. Beni kovmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak onlar için çok kolaydı."

"Üniversite sana bir avukat atamadı mı?"

Eva böyle bir şeyi hiç düşünmemişti bile. Başını iki yana salladığında Liz ona sıkıntıyla baktı. "Temyize başvurabilirdin. İzlenmesi gereken prosedürler var." Ama sonra Liz kendini durdurarak,

“Bunu bilmene imkân yoktu ve bu da şimdi sana bir fayda sağlamaz. Devam et,” dedi.

Eva bundan sonra olanları düşündü. Hayatını ikiye bölen o önemli bir kararı. Yavaşça nefes vererek anı uzatmaya çalıştı, bir cesaret devamını anlatması gerektiğini biliyordu ama istemiyordu. Liz’in anlamayacağından korkuyordu. Mektubunda Eva’yı olduğu gibi kabul edeceğini söylemişti ama şimdi itiraf edeceği şeyden sonra bunun geçerli olmayacağından ödü kopuyordu.

Eva hikâyeyi burada bitirmek istiyordu. Liz’e Avrupa’ya giderken uğradığını, aktarmasının olduğunu ve sadece selam vermek için geldiğini söylemek istiyordu. Ama Liz’in buna inanmayacağını biliyordu. Ve eninde sonunda Castro, Liz’in kapısına gelip gerçeği olduğu gibi anlatacaktı. Eva’nın Liz’e her şeyi bizzat söylemesi gerekiyordu. Liz’in neden böyle yaptığını anlamasını sağlamalıydı. Liz’in affediciliğinin birazının kendisine nasip olmasını diledi.

“Benimle tartıştığını gördüğün adamın adı Dex. En azından ben onu bu isimle tanıyorum. Anlaşılan başka isimleri de varmış.” Eva, Dex’in teklifinden, parasının olmadığından, gidecek hiçbir yeri kalmadığından ve o anda bunun bir can simidi gibi göründüğünden bahsetti.

Eva anlattıkça Liz’in gözleri büyüyor, bakışlarındaki şaşkınlık gitgide artıyordu. Eva, Liz’in ne duymayı beklediğini biliyordu. İşini kaybetmek gibi tipik sorunlar. İstenmeyen bir hamilelik. Belki çalınan para veya bir eşya. Ama Eva, Liz’in bunu beklemediğini anlayabiliyordu. Onun bakışlarının ağırlığını kaldıramayarak başını öne eğdi ve ellerinin arasına aldı, yüzünü kapadıktan sonra dirseklerini dizlerine dayadı.

Yanındaki Liz’in kanepeden kalkıp uzaklaştığını hissetti. Eva nefesini tutarak Liz’in ön kapıyı açıp ondan gitmesini isteyen sakin sesini duymayı bekledi. Ya da polisi aramak için telefonu eline aldığını. Ama bunun yerine Liz’in mutfığa gidip buzdolabını açtığını ve buzların sesini duydu, ardından Liz elinde bir şişe votka

ve bardaklarla geri döndü. Bolca doldurduktan sonra bir yudum alırken, “Devam et,” dedi.

Eva votkasını yudumlarken geri kalanını anlattı. Brittany. Ajan Castro. Topladığı kanıtlar ve Castro’nun onu tanık koruma programına alamayacağını haberi. Ve son olarak Dex’in Fish olduğu. “Şimdiye kadar bir şeyler döndüğünü anlamıştır. Dün onunla buluşacaktım ama gitmedim.”

Eva her şeyi anlattıktan sonra, “İşbirliği yapmalısın,” dedi Liz. “*Yapabileceğin* tek şey bu.” Votkasını bitirip hem kendine hem de Eva’ya bir bardak daha doldurdu. “Tanrım, Eva.”

“Yapamam.”

“Mecbursun,” diye ısrar etti Liz. “Hayatını geri kazanmanın tek yolu bu.”

Eva sinirlenmemeye çalıştı. “İşler televizyonda gördüğün gibi yürümüyor. Dex hapse girse bile yine tehlikede olacağım. Nereye gidersem gideyim adamları beni bulacaktır. Ajan Castro’ya bunu anlatmaya çalıştım ama yapabileceği bir şey olmadığını söyledi.” Eva hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayınca Liz onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

“Kaçmayı bırakmak zorundasın,” dedi Eva’nın saçlarına doğru. “Yalanları daha fazla yalanla örtbas etmeyi bırak.”

“O kadar basit değil,” dedi Eva geri çekilip gözlerini silerken. “Castro, tanıklık yapabileceğimi ve sonra bir şekilde normal hayatıma dönebileceğimi düşünüyor. Sanki Dex beni rahat bırakmış gibi. Yapabileceğim tek şey gitmek. Ortadan kaybolmak ve Castro’nun bensiz halletmesini beklemek.”

Liz’in onunla tartışmasını, onu polise vermekle tehdit etmesini bekledi. Ama Liz sadece, “Tamam, bu fikirle ilerleyelim. Nereye gideceksin?” dedi.

Eva omuz silkti. “Bir süre New York’ta kalacağım. Sahte pasaport bulmanın bir yolunu bulurum. Param var.”

Liz başını yukarı aşağı salladı. “Sahte pasaport. Sonra da ülkeyi terk edeceksin?”

Eva, Liz'in ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Berkeley'deki profesörleri öğrencilerin bir argümanı mantıklı bir şekilde ortaya koymalarına yardımcı olmak için bu tür Sokratik yöntemleri kullanırdı. Ama Liz'e uydu ve "Evet," dedi.

Liz bardağını elinde çevirdiğinde buzlar dibe çöktü. "Yeni birisi olacaksın. Geçmiş olmayan birisi. Zamanını nasıl geçireceksin? Çalışacak mısın? Ev alacak mısın? Kiralayacak mısın? Başkalarına kendini nasıl açıklayacaksın?"

"Bir yolunu bulurum. Bir şeyler uydururum."

"Ve sürekli korkarak, arkayı kollayarak ve birinin gerçeği keşfetmesini bekleyerek mi yaşayacaksın?" Liz'in sesi Eva'nın kulaklarında sertçe yankılandı. "Bir anlaşma yapmalısın, hem de hemen." Liz bardağını masaya bıraktı ve parmağını Eva'nın çenesinin altına koyup Eva'nın ona bakmasını sağladı. "Başına gelenler çok kötü ve çok büyük haksızlık. Ama geri dönüp tüm bunlardaki kendi rolünün sorumluluğunu almalısın. Ya Dex uzun süre hapse girecek ya da sen gireceksin. Hanginiz olacak?"

"Ya Dex'in adamları bana daha önce ulaşırsa? Şimdiye kadar haberleri olmuştur." Panik yavaş yavaş Eva'nın damarlarına yayılmaya başladı ve tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Liz ona bir mendil uzatırken, "Castro gittiğini öğrenmeden geri dönmelisin. Uçağın iner inmez onu ara ve havalimanında onu bekle. Seni almaya gelene kadar oradan ayrılma. Anladın mı?"

"Neden sadece ortadan kaybolamıyorum?" diye fısıldadı Eva. "Buraya hiç gelmemişim gibi davranamaz mıyım?"

Liz'in bakışları yumuşadı. "Günün birinde buraya gelip bana sorular soracaklarını biliyorsun. Onlara yalan söyleyemem."

Belki de Eva bu yüzden gelmişti. Doğru şeyi yapmaya zorlanmak için. Onu daha fazla hata yapmasına izin vermeyecek kadar seven biri tarafından yaptıkları için sorumluluk olmak zorunda kalsın diye. Liz'in hiç sahip olmadığı annesi olması için.

Her şeyi bırakıp onu önemseyen birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin verebilmek Eva'yı rahatlatmıştı. "Tamam," diye cevap verdi.

Öylece oturdular, tek ses evin içinde bir yerlerden gelen saatin tıkırtısıydı. Aralarındaki sessizlik Eva'nın hâlâ söylemek istediği şeylerin ağırlığıyla doluydu.

Hayatı boyunca böyle bir bağı arzulamıştı. Aile. Arkadaşlık. Sonra Liz gelmiş ve karşılığında hiçbir şey istemeden ona bunları vermişti. *Neden ben?* diye sormak istedi Eva. Ama yapmadı çünkü kalbinin en derininde, en kıymetli sevgi ve dostlukların saklı olduğu o boşluğun kelimelerle kapanacak gibi olmadığını biliyordu.

Eva ertesi gün kapıdan çıkmasının, belki de kendisinde bulunmayan bir cesaret gerektireceğini biliyordu. Tüm keskin kenarları ve zorlu düğümleri olan bu hayatına sırtını dönüp giderken öbür tarafta onu bekleyen bir şey olacağına güvenmeye ihtiyacı vardı.

“Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?” Liz’in sesi Eva’nın ilk tanıştıklarında hatırladığı aynı yumuşak tondaydı, sıcak bal gibi içinden akıp gidiyordu. “Yerde kıvrılıp kalmıştım ve sen gelip beni kaldırdın.” Eva konuşmaya başlayacakken Liz elini kaldırıp onu susturdu. “Kim olduğunu ve benim için ne kadar değerli olduğunu asla unutma. Gürültü ve bencillikle dolu bu dünyada sen ışığın vücut bulmuş hali gibi parlıyorsun.” Liz, Eva’yı döndürüp onu omuzlarından tuttu. “Nereye gidersen git, ne olursa olsun ben burada olacağım ve seni seveceğim.”

Liz’in sözleriyle son savunma duvarı da yıkılan Eva’nın gözlelerinden yaşlar boşanmaya başladı. Eva’nın şimdiye kadar yaşadığı her pişmanlık ve hayal kırıklığı, yavaşça sızan bir hüznle beraber içi tamamen boşalana kadar bedeninden akıp gitti.

Oakland’e dönüş uçağını ayırttıktan sonra Eva, Liz’le geçireceği son anların tadını çıkararak kanepede oturmaya devam etti. Bunun asla yeterli olmayacağını biliyordu. Evin ön tarafından anahtarın kilide girme sesi geldi, ardından kapı açılıp kapandı. “Anne?” diye bir ses duyuldu. “Evde misin?”

“Buradayım, tatlım.”

Genç bir kadın mutfaktan geçerek geldi ve anahtarlarını tezgâha attıktan sonra ağır çantasını yere bıraktı. Eva ve Liz'i kanepede görünce aniden durdu. "Özür dilerim," dedi. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

"Eva, bu benim kızım Ellie."

Ellie gözlerini devirdi ve Eva'nın elini sıkmak için yaklaştı. "Artık Danielle denilmesini tercih ediyorum. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

CLAIRE

Pazartesi, 28 Şubat

Ajan Castro'ya bakarken, sırlarımı bir arada tutan özenli dikişler sökülmiş gibi hissediyordum. "O isimde birini tanımıyorum."

Güneş gözlüğünü kafasına kaldırırken, "Bence tanıyorsunuz. Az önce onun telefonundan bir arama yaptınız," dedi. Bakışlarım komodinin üzerinde duran Eva'nın cep telefonuna kayarken bunu nasıl bildiğini merak ettim. Konuşmaya devam etti. "Madem öyle, başka şekilde deneyelim. İyi günler, Bayan Cook. Sizi bu kadar iyi durumda görmek çok güzel. Benim adım Ajan Castro, federal narkotik ajanıyım. Size sormak istediğim bazı sorular var." Hemen arkasında resmî plakalı, markası belli olmayan bir sedan duruyordu. "İçerde konuşalım mı?" diye önerirken sesi dostça ama kararlıydı. Ben de başımla onaylayıp kapıyı açarak onu içeri aldım.

Pencerenin yanındaki iki sandalyeli küçük masaya geçtik. Perdeleri açtı ve küçük oda ışıkla doldu. "Eva James'i nereden tanıdığınızı bilmek istiyorum."

“Pek tanıdığım söylenemez.”

“Buna rağmen, düne kadar onun evinde kalıyordunuz.” Eva’nın sandalyenin üzerine atılmış yeşil paltosunu işaret etti. “Ve onun kıyafetlerini giyiyorsunuz.” Sonra kendi telefonunu kaldırdı. “Bayan Cook, Bayan James’i birkaç aydır gözetim altında tutuyoruz. Buna telefonunun kopyalanması da dahil.”

“Kopyalanması mı?” diye sordum. “Bu ne anlama geliyor?”

Arkasına yaslanıp beni incelemeye başlayınca bakışlarının ağırlığından rahatsız oldum. Sonunda, “O telefonla yaptığınız her şeyi biliyoruz demek. Tüm mesajların ve e-postaların kopyalarını alıyoruz. Telefon çaldığında biliyoruz. Telefonda söylenen her şeyi duyuyoruz.”

Aklım az önce Kate Lane’le yaptığım konuşmaya gitti. Danielle’in mesajlarını ve ses kayıtlarını düşündüm. Artık Eva’nın telefonu neden bıraktığını anlıyordum. “Eva biliyor muydu?”

Başını iki yana salladı. “Bizimle aktif bir soruşturmada çalışıyordu ve çalıştığı kişilerle olan alışkanlıklarını değiştirme riskini göze alamazdık. Ama Eva, geçen hafta önceden kararlaştırılmış bir buluşmaya gelmeyince endişelenmeye başladık. Ve sonra siz geldiniz.”

Kucağıma koyduğum ellerime baktım. Kate Lane’in benim için gönderdiği arabayı düşündüm. Ajan Castro’nun arabaya binmeye izin verip vermeyeceğini ya da Rory gelene kadar burada kalıp onun sorularını yanıtlamak zorunda kalıp kalmayacağım düşüncesi aklımda dönüp duruyordu.

“Eva’yla nasıl tanıştığınız konusundan başlayalım,” diye tekrarladı.

“Telefon konuşmalarımı dinlediyseniz zaten biliyor olmalısınız.”

“Haklısınız. O zaman havalimanında neler olduğunu anlatın. Yer değiştirme fikri kimindi?”

Rolümü nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum. Kurban mıydım? Suç ortağı mıydım?

İkisi de değildim, sadece bir çözüm arayan çaresiz bir kadındım. Herhangi bir çözüm. “Bana yaklaşan Eva’ydı,” dedim sonunda.

Castro başıyla onayladı. “Size nasıl görünüyordu?”

“Bu soruyu cevaplamak imkânsız çünkü bana söylediği hiçbir şey doğru değildi.” Dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi içkisine bakışını hatırladım, yalanlarının altında gerçek bir korku olduğunu artık biliyordum. “Korkmuştu,” dedim sonunda.

“Korkmak için iyi bir nedeni vardı. Evinde kaldığınız süre boyunca onu aramaya gelen kimse oldu mu?”

Verandaya gelen adamdan, söylediği ve ima ettiği şeylerden bahsettim.

“Onu tarif edin,” dedi Ajan Castro.

“Benim yaşlarımda. Belki biraz daha büyüktür. Saçları koyu renk. Buğday tenli. Uzun bir palto giyiyordu ve tuhaf gri gözleri vardı. Tam olarak mavi değildi.”

“Eva’nın evinde kaldığınız süre boyunca hiç uyuşturucu gördünüz mü?”

“Hayır.” Bodrumdaki laboratuvarı düşündüm. Eva’nın evinin altında çalışarak geçirdiği saatleri ve bunun ona neye mal olduğunu. Ve özenle toplanıp belgelenmiş noter tasdikli mektubuyla ses kayıtlarını düşünerek bunları şimdi teslim etmenin faydalarını tarttım. Eğer teslim edersem, Castro ihtiyacı olan ya da Eva’dan beklediği her şeyi elde etmiş olacaktı ve bu da Eva’ya verdiği sözleri yerine getirmek için yeterli olabilirdi.

Zarfı ve ses kayıt cihazını alıp masanın üzerinden ona uzattım. “Bunları dün bodrum katında buldum.”

Kayıt cihazını bir kenara koyup Eva’nın ifadesinin sayfalarını karıştırdı, sonra noter bilgilerini küçük bir deftere yazdı.

“Kaçtığın şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bana kocasını kanserden kaybettiğini söylemişti. Onun acı çekmemesi için ölmesine yardım ettiğini ve bu yüzden başının belada olabileceğini anlatmıştı.” Hikâyeyi sesli anlatırken ilk anda duyduğumdan

daha da çılgınca geliyordu. “Ne kadar çaresiz olduğumu anlamalısınız, hemen her şeye inanmak istiyordum. Ve bence o da bunu biliyordu.”

“Eva uzun yıllar boyunca insanları aldatma konusunda tecrübe kazandı. İşinde de çok iyidir. Bu kadar uzun süre bu işi yapabilmek için öyle olmak zorundaydı.” Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. “Benim işimin uyuşturucu suçlarını soruşturmak olduğunu anlamanızı istiyorum,” dedi. “Dolandırıcılık ya da kimlik hırsızlığı değil. Ve siz benim soruşturmamda değilsiniz.” Merak ettiklerimi cevapladıktan sonra sesi yumuşadı ve yüzeyin altındaki adamı, bana gerçekten yardım etmek isteyen birini görebildim. “Kocanızdan saklandığınızı varsayıyorum, öyle mi?”

“Evet.”

“Başınızı belaya sokmak için burada değilim, Bayan Cook. Ama Eva bana yardım ediyordu ve ona ne olduğunu bilmem gerekiyor. Size ne anlattığını.”

“Anlattıklarının hiçbirisi gerçek değildi,” dedim.

Şoförlü siyah bir araç onun sedanının yana yanaşırken pencereden dışarı bakıyordu. “Sanırım aracınız geldi,” dedi.

Ayağa kalkıp kapıyı açtım. “Claire Cook?” diye sordu şoför. İri yapılı, yirmili yaşlarında bir adamdı, koyu renk takım elbise giymişti ve gömlek manşetleri sağ bileğini saran dövme yi zar zor örtüyordu. Kulaklarında devasa halkalar vardı, kulakmemelerinde kocaman delikler açılmıştı.

Berkeley. Herkesin senden biraz daha tuhaf olduğu yer.

Çantamı bagaja koyarken bakışlarının Ajan Castro’nun ceketinin altındaki silahına takıldığını fark ettim. Bakışlarını kaçırarak bagajı kapattı ve konuşmamızı dinlemeden yerine geçti.

Ajan Castro bana dönerek, “İyi şanslar,” dedi ve elimi sıktı. “Mümkünse şehirden ayrılmadan önce sizinle tekrar görüşmek isterim. New York’a döneceğinizi tahmin ediyorum.”

“Elbette,” dedim motelin önünden geçen arabalara ve otobüslere bakarak. “Ama bundan sonra ne olacağı önümüzdeki birkaç

saate bağlı. Yaptığım şey yüzünden başımın ne kadar belaya gireceğine ya da söylediklerime inanan olup olmayacağına.”

“Eğer kocanızın Maggie Moretti’ye olanlarla ilgisi varsa, size inanıp inanmamaları önemli değil. Kanıtlar sizi destekleyecektir.”

Gözlerimi caddeden ayırıp ona baktım. “Bu durumla savaşılmayacaklarını düşünüyorsanız Cook ailesini pek tanımıyorsunuz demektir. Onlar gibi insanlar için kurallar farklı işler.”

Ajan Castro’nun bana yanıldığını söylemesini bekledim ama söylemedi. O da paranın gücünün her türlü sorunu ortadan kaldırabileceğini biliyordu.

Sonunda konuştu. “Küçük bir tavsiye ister misiniz? Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde televizyona çıkın. Bütün dünya hayatta olduğunuzu bilirse kocanız size dokunamaz.”

Şehre giden yolda trafik korkunçtu. Ücretli geçiş noktasından yavaşça ilerleyip Körfez Köprüsü’ne çıktığımızda her yanımız arabalarla çevriliydi. Arka koltukta tek başıma pencereden dışarı bakıyordum, bakışlarım suyun üzerinde dolaşırken körfezin ortasında onu çevreleyen koyu gri suların içindeki küçük ve basık görünen Alcatraz’a takıldı.

Şoför beni daha iyi görebilmek için dikiz aynasını ayarlarken gömleği iyice yukarı sıyrıldı ve dövmelelerini bir kez daha gördüm. “Radyoyu açabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii,” diye cevapladım.

Kısık sesli bir caz müziği bulana kadar kanalları değiştirdi. Çantamdan Eva’nın telefonunu çıkarıp saati kontrol ettiğimde Danielle’den gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Bay Cook’un sizi arayan bir adamı olduğunu az önce öğrendim. Oranın yerlisi olan ve göze batmayacak birisiymiş. Ama bana iri yapılı ve sağ kolunda dövmesi olduğu söylendi. Dikkatli olun.

EVA

New Jersey

Şubat

Kazadan Bir Gün Önce

Ellie ya da daha doğrusu Danielle, Eva'nın kafasında canlandırdığı gibi değildi. Hayalindeki eklektik, uzun etekli ve yoksul bir sivil toplum kuruluşunda çalışan kadın yerine, karşısında koyu renk saçlarını ensesinde sade bir topuz yapmış bir kadın vardı. İnci takıları, hafif topuklu ayakkabılarıyla özel dikim bir takım giymişti. Ancak anne ve kızın benzerliği hemen göze çarpıyordu. Danielle annesi gibi minyon bir yapıdaydı ve yüz hatları, Eva'nın en sevdiği arkadaşının neredeyse aynısıydı. Ancak Liz sakin ve dengeli bir kadinken Danielle tedirgin görünüyordu.

Liz ayağa kalkıp kızını öptü. “İşten daha şimdi mi geldin? Saat çok geç oldu.”

Annesinin sorusunu duymazdan gelen Danielle, “Şehre geleceğini bilmiyordum,” dedi Eva'ya.

Danielle'in suçlama gibi söylediği sözler Eva'nın içinde kısık sesle yankılanırken ona dikkatli olmasını söylüyordu. “Son dakika kararı,” dedi. “Kısa bir seyahat.”

Danielle, Eva'nın gözlerinin içine bakarak, "Çünkü?" diye sordu.

"Çünkü canı öyle istedi," diye araya girdi Liz, kızına uyarır gibi bakarak.

Gerginliği biraz yatıştırmak umuduyla, "Arkadaşlarımı görmek için kısa bir ziyaret," dedi Eva. "Yarın geri dönmem gerekiyor."

Danielle, Eva daha fazla ayrıntı verecek mi diye bekledi. Eva bir şey söylemeyince annesine döndü. "Seninle diğer odada konuşabilir miyiz?" dedi.

Liz özür dilercesine Eva'ya dönerek, "Rahatına bak, lütfen. Hemen gelirim," dedi.

İki kadın diğer odada bir köşeye çekilip konuşmaya başladığında, fısıltılı sesleri Eva'nın kulağına parça parça geliyordu. Eva kanepeden kalkıp buzdolabındaki fotoğraflara bakma bahanesiyle mutfığa gitti.

"Senin neyin var?" diye tısladı Liz.

"Özür dilerim. Yorgun ve stresliyim ayrıca yarın Detroit'e gitmek için valizimi hazırlamam gerekiyor," dedi Danielle. "Misafir beklemiyordum."

"Detroit'te ne olacak?"

"Vakfın orada bir etkinliği var. Bayan Cook'a eşlik etmem gerekiyordu ama Bay Cook'un onu Porto Rika'ya göndereceğini öğrendim. Detroit gezisine kendisi gitmek istiyor." Danielle iç çekerek devam etti. "Size bu kadar ters davrandığım için özür dilerim. Ama bu son dakika program değişikliği beni tedirgin ediyor. Bir şeyler ters gidiyor gibi."

"Nasıl yani?"

"Bayan Cook aylardır bu seyahate odaklanmış durumda, bu onun için alışılmadık bir şey."

"Bence çok çalışıyorsun. Olmayan şeyler için endişeleniyorsun." Liz'in sesi yatıştırıcıydı ve Eva, Liz'in kızının elini tutup sıkı tıgını etti.

“Sanmıyorum, anne. Başka garip şeyler de oldu. Şoförü geçen ay bana arabayla tek başına Long Island’a gittiğini söyledi. GPS doğu bölgesinin sonuna kadar takip etti. Orada tanıdığı kimse yok ve birkaç kez mali tutarsızlıkları için onun adına yalan söylemek zorunda kaldım. Para çekme işlemleri, eşleşmeyen makbuzlar.” Eva, Danielle’in sesindeki endişeyi, bir şeylerin olmasını beklerken hissettiği gerginliği duyabiliyordu. “Bence kocasını terk edecek.”

“Güzel. Sonunda.”

“Bence de öyle ama Porto Riko gezisinin planın bir parçası olduğunu sanmıyorum. Bence Detroit gezisiyle ilgili bir şey planladı.”

“Bay Cook’un haberi var mı sence?”

“Hayır ama bu durum bir şekilde başına bela açarsa...” Sesi kesildi. “Onun tek başına ya da *mükemmel* Rory Cook’a sadık insanlarla seyahat etmesi hoşuma gitmiyor ve şimdi Detroit’e gitmem, o adama bile bakmaya tahammül edemezken ve Bayan Cook’u nasıl incittiğini bilirken onlardan biriymiş gibi davranmam gerek.”

“Eğer akıllıysa Porto Riko’ya gider ve bir daha geri dönmez.”

Eva fotoğraflara bakıyormuş gibi yapmayı bırakıp tamamen bu hikâyeyi dinlemeye odaklanmıştı, kafasında bir fikir oluşturmaya çalışıyordu.

İki adımda mutfığı geçip kanepeye ulaştı ve dizüstü bilgisayarı alıp dinlemeye devam edebilmek için tezgâhın üzerine koydu. İki kadın konuşmaya devam ederken Eva Google’a, *Rory Cook’un eşi*, diye yazdı ve çıkan resmi inceledi. Güzel bir kadındı, yüzünü çevreleyen koyu renk saçları, pahalı ve modaya uygun kıyafetleriyle New York’ta bir kaldırımında yürüyordu. Fotoğrafın altında, “*Rory Cook’un eşi Claire, Yukarı Batı Yakası’nda bulunan yeni bir restoran olan Entourage’i ziyaret ediyor,*” yazıyordu.

Yan odada Danielle, “Nedense onun Porto Riko’da kalmasının bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Gitmek zorunda kalması, Bruce’un ona değişikliği haber verecek olması, onu JFK’ye

götürecek kişinin o olması beni çok üzüyor,” dedi. Huzursuz bir nefes alarak devam etti. “Her neyse, Eva’ya kaba davrandığım için özür dilerim. Eminim çok hoş biridir. Gerçek hikâyesi ne? Neden buraya geldi?”

Eva nefesini tuttu, Claire Cook’un yüzünün ayrıntılarına bakıyordu ama artık onu görmüyordu. Sadece Liz’in sırlarını saklayacağını mı yoksa hepsini gece yarısı atıştırmalığı gibi kızına sunup sunmayacağını duymayı bekliyordu.

“Eva zor bir dönemden geçiyor,” dedi Liz. “Ama iyi olacak. O bir savaşçı.”

Eva rahatlayarak sessizce nefes verdi.

Danielle, “Pekâlâ,” dedikten sonra konuşmaya devam etti. “Sabah çok erken yola çıkacağız ve valizimi hazırlamam lazım. Siyah yün paltom nerede biliyor musun?”

“Yukarıdaki misafir odasının dolabında olmalı, bir bakayım.”

“Teşekkürler, anne.”

Bu kadar basit bir cümle muhtemelen yüz binlerce kez söylenmişti. Yine de bu cümlenin gücü Eva’yı neredeyse ağlatacaktı. Hayatında ne olursa olsun her daim yanında olacak birinin bulunması nasıl bir şeydi acaba? Liz’de bunu bulduğunu sanmıştı ama onu kızıyla birlikte birbirlerine güvenip sırlarını paylaşırlarken görünce, Liz’le aralarındaki şeyin yakın bir arkadaşlıktan öte olmadığını anlamıştı. Ve bundan daha fazlası olduğunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti. Eğer kızı Eva’nın yerinde olsaydı Liz’in ona tavsiyesi ne olurdu? Ona da yetkililere teslim olmasını söyler miydi? Yoksa kızının kaçmasına yardım mı ederdi?

Önündeki ekrana bakarak Claire Cook’un yarın uyanıp kocasının seyahat planını değiştirdiğini fark ettiğinde ne düşüneceğini hayal etti. JFK’den dondurucu Detroit havasına değil, tropikal bir cennete uçacağını öğrendiğinde ne olacaktı? Belki umursamayacaktı. Belki Danielle’in bu seyahatin önemi hakkındaki içgüdüleri yanlıştı ama haklıysa ve Claire Cook kaçmayı planlıyorsa çözüm bulmak için çaresiz kalacaktı. Başka bir çıkış yolu arayacaktı.

Ve Eva'nın aklında tam da bu çözüm olabilirdi.

“Ne yapıyorsun?”

Eva hızla döndüğünde kapıda Danielle'i gördü, daha önce bıraktığı çantasını elinde tutuyordu. Eva, Danielle'in çok fazla bir şey görmemiş olmasını umarak bilgisayarının kapağını kapattı ve ona ifadesizce gülümsedi. “Hiçbir şey.”

Danielle nihayet arkasını dönüp seyahat için valizini toplamak üzere merdivenden çıkana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

Eva dizüstü bilgisayarını tekrar açtı ve Claire Cook'un fotoğrafını kapatıp havayolu şirketinin internet sitesini girdi. *Rezervasyonumu değiştir* seçeneğine tıkladı ve açılan menüden havalimanını Newark'tan JFK'ye çevirdi. Liz'in sözleri kafasında yankılanıyordu. *O bir savaşçı.*

Eva bunu gerçeğe dönüştürmeye kararlıydı.

CLAIRE

Pazartesi, 28 Şubat

Sırtımı koltuğa yaslayıp bakışlarımı Danielle'in mesajından sürücünün direksiyona rahatça koyduğu sağ eline kaydardım. *Sağ kolunda dövmesi var.*

Aklım motelin otoparkına döndü ve onun CNN'den bahsetmediğini fark ettim. Sadece *Claire Cook* demişti ve ben de aptal gibi arabaya binmiştim.

Araçlar köprünün kenarına kadar iyice ilerleyip yanımıza yaklaşıyordu. Çelik halatlar küçük bir kaldırım şeridinin üzerinden gökyüzüne uzanıyor ve ardından altmış metrelik bir düşüşle aşağıdaki soğuk suya ulaşıyordu.

Castro'nun, stüdyoya bir an önce gitmemle ilgili tavsiyesi şimdi kulağımda acı acı çınılıyordu. Bu adam beni başka bir yere götürecekti –belki ıssız bir sahile ya da kuzeyde daha da uzak bir izole bir yere– ve işimi bitirecekti.

Yeşil bir Jetta yanımıza yanaştı, direksiyonda bir kadın vardı ve dudakları oynarken göremediğim biriyle sessizce konuşuyordu.

Ondan bir metre bile uzakta değildim, o kadar yakındım ki pembe ojesini ve kulaklarındaki narin gümüş küpeleri görebiliyordum. Gözyaşlarımı tutarak düşünmeye çalıştım. Bağırsam beni duyar mıydı?

Araç birkaç metre ilerledikten sonra tekrar durdu ve şimdi penceresi olmayan bir panelvanın yanındaydık. Gözlerim, araçlar yavaşça ilerlerken sürekli değişen bir labirent gibi arabalar arasındaki küçük açıklıkları takip ediyordu. Arabadan atlayıp koşmam gerekecekti.

Yan şeritteki araçlar hareket etmeye başlayınca yine yeşil Jetta'daki kadına baktım. Başını geriye atıp gülerken koyu renkli camın arkasından onu izlediğimin farkında değildi

Yaklaşık otuz metre ileride, Treasure Island tabelasını işaret eden bir tünel belirdi. Sürücünün gözleri aynadan benimkileri yakaladı. "Tüneli geçince trafik açılır."

Eğer atlayacaksam, karanlık bir tünel bunun için iyi bir yer olurdu.

Kolumu pencere kenarına dayadım, terli avuç içlerim kapıya yapışırken dikkatlice kilidi açtım ve aynadan onu dikkatlice izleyerek görmediğinden emin oldum.

Sadece tek bir şansım vardı.

Arkaya kadar ulaşan caz müziğinin hızlı ve düzensiz ritmi kalp atışlarımla uyumluydu. Çantamı koluma sıkıca sararak omzumda sağlam durduğundan emin oldum. Bir elim emniyet kemerinin mandalındayken diğer elim kapı kolundaydı, kapıyı açıp dışarı çıkmaya hazırdım. Yardım için çığlık atarsam mutlaka biri gelirdi.

Nefesimi düzenleyerek araba tünelin karanlığına dalana kadar metreleri saydım.

On metre.

Beş.

İki.

Sürücü aynadan bana tekrar bakarak, "İyi misiniz?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsunuz. İsterseniz su var. CNN stüdyosu köprüyü geçince birkaç sokak ileride. Çok uzak değil."

Birden soluğum kesildi, koltuğa çöktüm ve titreyen ellerimi kucağımda kenetledim. *CNN'e gidiyorduk. Rory'ye değil.* Rahatladığımı hissederken başım dönüyordu ve dağılmamak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu yıllarca uğradığım istismarın sonucuydu. Düşüncelerimi o kadar karıştırmıştı ki, neyin gerçek olup olmadığını ayırt edemiyordum. Mantıklı düşündüğümde, beni bu kadar kolay bulmalarının imkânsız olduğunu biliyordum. Yine de yıllarca Rory'nin etkisi altında kalmak zihnimde ona neredeyse süper insan gücü vermişti. Saklandığım yeri görebiliyormuş, her düşüncemi ve korkumu biliyormuş gibi hissederken her an bunları bana karşı kullanabileceğini düşünüyordum.

Sonunda araç biraz daha hızlandı ve tünele girdik. Karanlık göz açıp kapayana kadar geçti ve tünelin diğer tarafından çıktık. Bütün şehir sanki sihirli bir şekilde önümüzde yükselirken parlak beyaz binalar öğlen güneşinde ışıldıyordu.

Elinde küçük bir şişe su tutarak, "Bayan Cook?" diye tekrar sordu şoför.

"İyiyim," diye cevapladım hem kendim hem de onun için.

Son dakika haberi: Standart akışımızı keserek Kaliforniya'dan gelen son dakika haberini sunmak üzere Washington, D.C.'den Kate Lane'e bağlanıyoruz. Söz sende, Kate.

Yeşil ekranın önünde tek başıma bir taburede oturmama rağmen kulaklığımdan sesler geliyordu. Birkaç yapımcı ve asistan bana odaklanmış olan tek kameranın etrafında toplanmıştı ancak yayında olduğumu gösterecek olan kırmızı ışık henüz yanmamıştı. Kameranın yanındaki bir televizyonun ekranında, Kate Lane'in başkentteki stüdyosu görünüyordu ve görüntünün sesi doğrudan kulaklığıma aktarılıyordu. Adrenalin nedeniyle kafam hâlâ bulanıktı ama stüdyonun dondurucu soğuğu biraz kendime gelmemi sağlıyordu. Stüdyonun ucundaki duvarda, parlak mavi arka planlı büyük dijital bir saat vardı ve 13:22'yi

gösteriyordu. Saniyelerin geçmesini izleyip kalp atışlarımı ona uydurmaya çalıştım.

Zayıf ve titrek halde CNN stüdyosuna ulaşmamdan kısa bir süre sonra yapımcı, Kate Lane'in görüntülü aradığı bir iPad'i uzatmıştı. Danielle'le konuşabilmişlerdi ve o da kaydı New York Eyalet Başsavcılığı'na göndermeyi kabul etmişti. Kate'in departman içindeki kaynakları, çok yakında sonraki adımlarla ilgili gelişme olacağını söylemişlerdi. Charlotte Price'a da ulaşılmıştı ve avukatı uzun zaman önce imzaladığı gizlilik sözleşmesini iptal ettirir ettirmez Charlotte ifade vermeye hazır olacaktı.

"Şimdi hikâyeni anlatma işi sende," demişti Kate Lane. "Bize evliliğinin resmini çiz. Kocan nasıl biriydi, neden kaçtın, bize hepsini anlat." Yüzü yumuşarken devam etmişti. "Konuşmaya karar verdiğinde olabilecekler için seni hazırlamalıyım. İnsanlar hayatını, geçmişini en ince detayına kadar inceleyecek. Senin hakkında ve sana karşı nefret dolu sözler söyleyecekler, hem de herkesin içinde. İnsanların senin tarafında mı yoksa kocanın tarafında mı olduğu önemli değil, hayatın her yönüyle mercek altına alınacak. Verdiğin her karar, konuştuğun her insan. Ailen. Arkadaşların. Devam etmeden önce her şeyi anladığından emin olmak gibi bir sorumluluğum var."

Kate'in yıllardır korktuğum şeyi olduğu gibi dile getirmesini duymak tereddüt etmeme neden olmuş ve geri adım atmayı düşünmüştüm. Danielle ve Charlie'nin kanıtlarının bütün işi yapmasına izin vermeyi istemiştim. Maggie Moretti'nin ölümünün sorumluluğunu Rory'nin üstlenebilmesi için kimsenin maruz kaldığım istismarın ayrıntılarını duymasına gerek yoktu.

Yine de bunu yapmazsam, köprüde yaşadığım gibi anları tekrar tekrar yaşamaya mahkûm olacağımı biliyordum. Başka bir kayanın altında saklanmak için kaçarsam asla gerçek anlamda özgür olamazdım. Rory'yi korumaya devam ettiğim sürece onun istismarının suç ortağı olurdum. Dünyanın benim hikâyemi duymasına gerek yoktu ama benim anlatmam gerekiyordu. "Anlıyorum," diye cevap vermiştim.

“Beş saniye içinde yayındayız,” dendiğinde şimdiki zamana döndüm.

“İyi günler.” Kate’in sesi sanki yanımda oturuyormuş gibi kulaklığımı doldurdu. “Son bir saat içinde Cook Aile Vakfı Başkanı ve merhum Senatör Marjorie Cook’un oğlu Rory Cook’un avukatları, yirmi yedi yıl önce Cook ailesinin mülkünde ölen Maggie Moretti’nin ölümüyle ilgili sorgu taleplerini karşılamaya başladı. Ancak daha da olağanüstü olan yetkililerin bu bilgiyi, daha önce 477 sefer sayılı uçuşta hayatını kaybettiği sanılan Bay Cook’un eşinden almış olması. CNN ekibi, onun hayatta olduğunu ve Kaliforniya’da yaşadığını öğrendi. Eşine yöneltilen suçlamaları ve neden saklanmak zorunda hissettiğini konuşmak üzere onu uzaktan yayına bağladık. Sizi görmek ne güzel, Bayan Cook.”

Önümdeki kamerada kırmızı ışık yandı ve yönetmen bana işaret verdi. Ne kadar farklı göründüğümün farkında olarak elimi uzatıp saçlarıma dokunma isteğiyle mücadele ettim. “Teşekkürler, Kate. Burada olmak çok güzel.” Boş alanda sadece benim sesim yankılanırken arkamda San Francisco silüetinin gösterildiği televizyon ekranına odaklanmaya çalıştım.

“Bayan Cook, lütfen bize neler olduğunu ve bugün buraya nasıl geldiğinizi anlatın.”

Artık burada olduğum için bunun en nihayetinde bu noktaya geleceğini görebiliyordum. Çok uzun süre yalnızca sesimin yeterli olmayacağına inanmıştım. Kimsenin gerçeği duymak ve yardım etmek istemeyeceğine inanıyordum. Ama en çok ihtiyacım olduğunda üç kadın ortaya çıkmıştı. Önce Eva, sonra Danielle ve son olarak Charlie. Kendi hikâyelerimizi anlatmazsak olayların kontrolünü asla ele geçiremeyecektik.

Omuzlarımı dikleştirip kameraya doğrudan bakarken son bir saatin dehşetinin, geçen haftanın stresinin ve son on yılın korkusunun üzerimden kayıp gittiğini hissettim, artık sadece bir gölgenin fısıltısı kadarlardı.

“Bildığınız gibi kocam çok güçlü bir aileden geliyor ve sınırsız kaynakları var. Ama bilmediğiniz şey evliliğimizin zorlu geçtiği. Kameralar önünce çekici ve dinamikti ama kapalı kapılar ardında şiddet dolu birine dönüşüp ansızın saldırıyordu. Dünya bizi mutlu ve birbirine bağlı bir çift olarak görüyordu ama bu görünüşün altında ben bir krizin içindeydim. Sırlarımı saklıyordum. Daha iyisini yapmaya, daha iyi olmaya çalışıyordum. Kocamın benim için belirlediği imkânsız standartlara ulaşmak için çaresizce çaba-lıyor, başaramadığımda dehşete kapılıyordum.

“Bu durumdaki birçok kadın gibi yıllarca süren bir istismar döngüsünün içinde sıkışıp kalmıştım. Onu kızdırmaktan, sesimi çıkarmaktan, konuşursam kimsenin bana inanmayacağından korkuyordum. Böyle yaşamak insanı parça parça yıkıyor ta ki hiçbir şeyde ve hiç kimsede gerçeği göremez hale gelene kadar. Beni yardım isteyebileceğim herkesten uzaklaştırmıştı. Onu terk etmeyi denedim. Evliliğimin gerçek dinamliğini anlatmayı denedim. Ama güçlü adamlar güçlü düşmanlara dönüşür ve kimse Rory Cook’u düşman olarak görmek istemedi. Gördüğüm tek çıkış yolu, kamuoyunda oluşacak skandal ya da uzun süren bir mahkeme savaşı içine girmeden ortadan kaybolmaktı.”

“Peki ya uçak kazası?”

“Bu trajik bir tesadüftü. O uçağa binmeyi aslında planlamamıştım. Kaçış planımda Porto Riko’ya gitmek yoktu. Kanada’da ortadan kaybolmayı planlamıştım. Son dakika program değişikliği her şeyi altüst etti. Ama daha sonra havalimanında biletini benimle takas etmek isteyen bir kadınla tanıştım.” Hâlâ Eva’yı arayan insanları düşünerek repliğimi söyledim. “Ne yazık ki benim yerime o öldü ve bana kaçma şansı verdiği için ona sonsuza kadar minnettar olacağım.”

“Bize neden kaçtığını anlat.”

Rory’nin bir yerlerde, televizyonun başına çağrılıp ölen karısının dirilişini izlediğini hayal ettim. Öfkeden delirmiş bir halde ayakta çaresizce dikilirken ben onun değerli itibarını elinden alıp

paramparça ediyordum. “Neredeyse en başından beri,” diye anlatmaya başladım. “Çok güldüğüm, çok yemek yediğim ya da az yemek yediğim için beni azarlardı. Telefona cevap vermediğim için. Bir etkinlikte biriyle çok uzun konuştuğum ya da başka biriyle yeterince konuşmadığım için de. Şanslıysam bu kadarıyla kalırdı; bağırma ve hakaretler, ardından günlerce süren sessizlikle birlikte buz gibi bakışlar. Ama evliliğimizin ikinci yılında bağırımlar itişmeye dönüştü ve kısa bir süre sonra da vurmaya.”

Arkamdaki ekranda bir fotoğraf belirdi. Rory ve benim Hamptons’taki sahilde yürürken çekilmiş bir fotoğrafımızdı. İlk olarak *People* dergisinde yayımlanmış, ardından Rory’nin özel hayatıyla ilgili diğer haberlerle beraber haber ajanslarının kullandığı stok fotoğraflarından biri haline gelmişti. “Bu fotoğraf geçen yaz çekildi. Sadece kadrajda olanları görebiliyorsunuz; sahilde el ele yürüyen bir çift. Göremediğiniz ise bunun altında yatanlar. Kocamın bana ne kadar kızgın olduğu, yüzüğümün yanındaki parmağımın içini kesecek kadar elimi sıkı tuttuğu. Uzun kollu kıyafetim, Rory’nin eski bir arkadaşının adını unuttuğum için önceki gece oluşan morlukları gizliyor. Kafamı duvara vurduğu için kafamın arkasındaki şişliği ya da başımın nasıl ağrıdığını göremiyorsunuz. Ne kadar kaybolmuş hissettiğimi ya da ne kadar yalnız olduğumu da.”

Ellerime bakarken, o an hissettiğim korkuyla çaresizlik bir kez daha üzerime çöktü. Ve bunu neden yapmak istemediğimi, kendimi haklı çıkarmak için her darbeyi her aşağılanmayı neden anlatmak zorunda kalmak istemediğimi tekrar hatırladım.

Kate’in sesi kulağımda yankılandı. “Neden şimdi ortaya çıktın? Kaçmıştın. Kaliforniya’da yeni bir hayat kurmuştun. Özgürdün.”

“Hiçbir zaman özgür olmadım. Öncelikle, kimliğim yoktu ve kimlik almamın da bir yolu yoktu. Param yoktu. İşim yoktu. Bir yemek şirketinde geçici bir iş bulabilmişim ama bu da TMZ’de bir fotoğrafımın yayınlanmasına ve ortaya çıkmak zorunda kalmama neden oldu.”

Kameraya bakarak gözlerimi sabit tuttum ve kendimi Eva'yla doğrudan konuşuyormuşum gibi hayal ettim. Kısa bir süre için aynı bedende, aynı hayatta yaşamıştık. Onun hakkında kimsenin bilmediği şeyler biliyordum ve bu, zamanı ve mekânı aşan ince bir iplik gibi seni bir insana bağlıyordu. Ben neredeysem o orada olacaktı ve o her neredeyse... umarım buradan çok uzaktaydı.

“Ama aynı zamanda benim yerime ölen kadını onurlandırmam gerektiğini de hissettim,” diye devam ettim. “Onu seven insanlar var. Ona ne olduğunu bilmeyi hak edecek insanlar. Onlar da bu kapanışı hak ediyorlar.” Bir an durup Eva'nın evinde bulunduğum ve hâlâ cebimde duran kâğıt parçasını düşündüm. “Korkunun ötesini görmeye hazırım,” dedim Kate'e. “Hayatımı geri istiyorum. *Kendi hayatımı*. Bana ait olan hayatı. Kocam benden çok şey çaldı. Özgüvenimi, kendime olan saygımı. Ve artık daha fazlasını çalmaya hakkı olduğunu düşünmüyorum. Hem de hiç kimseden.”

Stüdyonun duvarındaki dijital saat o anda 13:59'dan 14:00'a döndü.

Ve geriye sayılacak dakika kalmadı.

Artık özgürdüm.

CLAIRE

New York

Kazadan Bir Ay Sonra

Beşinci Cadde'deki şehir evinde daha önce hiç bu kadar boşken bulunmamıştım. Burada her zaman birileri olurdu; yemek pişiren, temizlik yapan, randevuları ayarlayan ve Rory'nin ofisinin önünde nöbet tutan insanlar. Ama CNN röportajım ve ardından Rory'nin Maggie'nin ölümündeki rolünün soruşturulmasıyla birlikte herkes işten çıkarılmıştı. Odalar sessizdi ve ben kendimi bir hayalet gibi hissediyor, eskiden geceleri dolaştığım yerlerde yürüyordum. Belki de öyleydim, ardımda bıraktığım hayata musallat olmak için geri dönmüş ve her şeyin değiştiğini görmüştüm.

Başlangıçta hikâye yavaşça şekillenmişti, Rory'nin avukatları gizlilik anlaşmasını korumak için mücadele ediyordu. Ama avukatlar davayı kaybedince medyaya bilgi yağmaya başlamıştı, neredeyse her gün yeni bir şey ortaya çıkıyordu; Maggie'nin öldüğü geceki kavgaları, Maggie'nin merdiven altında baygın halde yatarken Rory'nin onu öldürdüğünü sandığından kendini kurtarmak için çabalayışı. Rory'nin Batı Yakası'ndaki evinden sadece birkaç

sokak ötedeki Charlie'nin dairesine aracını sürmesi. O zamanlar Charlie ona yardım etmeye çalışmıştı. Rory'nin anlattığı hikâyeye inanmıştı; şehre dönerken yola bir geyik çıkmış, arabası hendeğe girmek üzereymiş, son anda kurtulmuş ve bu olay onu çok sarsmış. Ta ki, Maggie'nin ölüm haberi ortaya çıkana kadar. Genç ve Rory'ye âşık olan Charlie, bir zamanlar Rory'nin Maggie'yi terk edip onunla evleneceğini umuyordu ama artık endişelenmeye başlamıştı. Charlie sorular sormaya başlayınca Rory'nin babası ona susması için para ödemişti ve ardından bu sırrı saklamasını garanti altına alan çok ağır bir gizlilik anlaşmasıyla onun elini kolunu bağlamıştı.

Rory'nin senatoya aday olacağına dair söylentiler çıkana kadar yıllarca bunu geride bırakmaya çalışmıştı. Charlie artık yirmi bir yaşındaki o ürkek kız değildi. Birçoğumuz gibi güçlü erkeklerin hiçbir zaman hesap vermek zorunda olmamasından, çocukluklarında “erkek işte” diye geçirtilen şeylerin büyüdülerinde onları her türlü suçtan koruyan bir zırha dönüşmesinden bıkmıştı.

Medya çılgına dönmüştü. Maggie Moretti'nin öldüğü yaz yeniden gündeme gelmiş, eski haberler güncellenerek yayımlanmış, arkadaşlarıyla tekrar röportajlar yapılmıştı. Bu kez, Rory'nin Maggie'yle yaşadığı ilişkisiyle birkaç ay örtüşen Charlie'yle olan birlikteliği de yazılara dahil edilmişti. Herkes bu aşk üçgeni hakkında daha fazla bilgi edinmek, en ince detayları araştırıp yeni bir şey bulmak istiyordu. Twitter'da en son haberleri veren kaynak olmak istiyorlardı.

Spot ışıklarından uzak durmaya çalışmıştım ama Kate Lane haklıydı. Geri döndüğüm ilk hafta *People* dergisinin kapağına çıkmıştım, saçlarım eski rengindeydi, yüzüm hafif yana dönük halde resmim çekilmişti ve manşette, “Dirildi,” yazıyordu.

Çoğu insan yıllardır Rory'nin Maggie'nin ölümündeki rolünden şüphe duyduğu için bana sempati duysa da bazıları acımasızca saldırarak karakterimi sorgulamış, zengin koca avcısı ve Cook ailesinin kurduğu her şeyi yok etmeye kararlı intikamcı bir eş olmakla nitelendirmişti. Cook Ailesi Vakfı'nın hayır amaçlı

varlıkların kötüye kullanılması ve usulsüz işlemler yapılması iddialarıyla New York Başsavcısı tarafından soruşturma altında olması yüzünden beni suçlamışlardı.

Avukatlarım şirketlerdeki kısıtlı sorumluluğumu gösteren evrak sayesinde beni yasal tehlikelerden koruyabilmişti ve eyaletten ayrılma hakkına kavuşmuştum. New York artık benim evim değildi. Kaliforniya'ya dönüp bu çılgınlıktan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Duvarlara kadar kutularla dolu olan ofisime girdim. Avukatlarımın sert pazarlıklar sonucu elde ettiği çok özel bir liste vardı ve izin verilen sınırlı zaman diliminde bana ait olanları almaya gelmiştim. Giysilerim. Mücevherlerim. Kişisel eşyalarım. Bakışlarım annemle Violet'ın duvardaki fotoğrafına kaydı ve bu sefer onu duvardan alıp yanımda götüreceğim eşyaların yanına koydum. Kız kardeşimin gülümsemesine, sol yanağındaki gamzesine, rüzgârda uçuşan saçlarına vuran güneşin onları altın gibi parlatmasına baktım. Artık anılar, yıllardır kaçındığım keskin acının yerine tatlı bir hisle geri geliyordu.

Rory'nin geçen yıl aldığı, on beş santim yüksekliğindeki orijinal Rodin heykelini elime aldım ve onu satarsam elime ne kadar para geçer diye düşündüm. Ancak alabileceklerim listesinde yoktu. Kendi eşyalarım dışındaki ortak mal varlığımızın tamamı kilit altındaydı ama zaten Berkeley'deki yeni hayatımda istediğim veya ihtiyacım olan çok fazla şey yoktu.

Kelly daire bulmamda yardım etmişti. CNN röportajımdan birkaç gün sonra avukatlarımla görüşüp yaptıklarımı tek tek anlattığım uzun bir sürecin ardından onu aramıştım.

O sırada tüm ulusal ve kablolu haber kanallarında manşetlerdeyim. "Vay canına, Eva," demişti. Ardından duraksayarak, "Pardon. Sanırım sana Claire demeliyim," diye eklemişti.

Gülümseyerek avukatlarımın ödediği otel odasındaki yatağa oturmuştum, saatlerce süren ifade işlemlerinden yorgun düşmüştüm. Orada sadece birkaç gün kalacaktık ve sonra işlerimi

bitirmek için New York'a dönmem gerekiyordu. Kelly'yi kampüste bir yerlerde, sırt çantası kitaplarla dolu, kampüsü kesen gölgeli yollardan birinde durmuş aramama cevap verirken hayal etmiştim. "Seni yanılttığım için özür dilerim."

"Hayır, asıl ben sana ayarladığım iş yüzünden bu karışıklığa neden olduğum için özür dilerim."

"Er ya da geç bir şekilde olacaktı. Yaşamaya çalıştığım hayat sürdürülemezdi." Boğazımı temizleyerek, "Ne diyeceğim. Bana kalacak bir yer bulmamda yardım edebileceğini söylemiştin. Tüm bunlar bittikten sonra Berkeley'de kalmak istiyorum," demiştim.

"Birkaç telefon görüşmesi yapayım, hemen sana dönerim," diye cevaplamıştı.

Daire, futbol stadyumunun arkasındaki tepeye çıkan dar bir sokaktaki, Strawberry Kanyonu'nun yüksek ağaçlarının arasında yer alan dar bir ahşap binanın en üst katındaydı. Evsahibi Bayan Crespi, Kelly'nin annesinin arkadaşıydı ve daireyi bana kiralamayı seve seve kabul etmişti. Maç günlerinde park etmenin zor olabileceğini ve her sayı yapıldığında ateşlenen topun sesinin ilk başta ürkütücü gelebileceğini söylemişti. Yaklaşık kırk basamağı olan ahşap bir merdiven vardı ve en üste çıktığımızda Bayan Crespi kapıyı açıp içeri girmem için kenara çekilmişti. Yetmiş beş metre kare bile olmayan daire ağaç ev gibiydi. Kelly yanımda homurdanmış, "Market alışverişlerini eve teslim ettirmeyi düşünmelisin. Çantadan daha ağır bir şeyi buraya kadar taşımayı hayal bile edemiyorum," demişti.

"Üç kiracım var ve hepsi de sizin gibi çalışan kadınlar," demişti Bayan Crespi. "Aylık kira bin beş yüz dolar ama bu tüm masraflar dahil fiyat. Eğer kiralamaya karar verirsiniz depozito olarak ilk ve son ay kirasını alacağım. Mobilyalar kalabilir, buraya eşya taşınması biraz zordur. İsterseniz profesyonel temizlik de yaptırabilirim."

Avukatlarım bana aylık olarak ödenecek bir nafaka için anlaşma sağlamışlardı ama meblağ çok fazla değildi. Tüm mücevherlerimi satıp iş bulmam gerekecekti ama hayatımı istediğin

şekilde yaşamak için sabırsızlanıyordum. Kendi paramı kazanmak için. “Olur,” dedikten sonra oturma odası ile mutfığa adım atmıştım.

Küçük olduğunu biliyordum ama batı cephesinin neredeyse tamamının cam olması daireyi daha büyük gösteriyordu. Pencerenin karşısında adaçayı yeşili bir kanepede vardı ve ön kapının yanında bir sehpa monte edilmiş küçük bir televizyon duruyordu. Yemek hazırlamak için küçük bir tezgâhla ocak ve buzdolabı bulunan minik bir mutfak odanın arka kısmını kaplıyordu. Odanın sonunda banyo ve minik bir yatak odasına açılan kısa bir koridor vardı.

Pencereye doğru yürümüştüm. Yeşil ağaçlar tepelerin aşağısına doğru uzanırken aralarındaki üniversite binaları, öğleden sonra ışığında yarı gömülü hazineler gibi parlıyordu. Onların ilerisinde San Francisco Körfezi ışıldarken güneş uzaktaki şehir silüetini ve köprüyü gölgeliyordu. “Çok beğendim,” demiştim Kelly ve Bayan Crespi’ye dönerek.

Bayan Crespi’nin kırışık yüzü bir gülümsemeyle aydınlanırken, “Çok sevindim,” demişti. Elindeki dosyayı açmış ve bana kira sözleşmesini uzatmıştı. “Hazır olduğunda taşınabilirsin.”

Evrakı teslim alıp gülümseyerek, “Şu anda hazırım,” demiş ve tekrar manzaraya dönmüştüm.

“Banyodaki her şeyi ben mi toplayayım yoksa çekmeceleri ayıklayarak kendin mi boşaltmak istersin?” Petra ofisimin kapısında duruyordu ve düzenlediğim kutudan kafamı kaldırıp ona baktım. New York’a döndüğümde havalimanından beni Petra almıştı. Kiraladığı arabanın arka koltuğuna güvenle oturana kadar beklemiş, ardından kendini tutamayıp ağlamaya başlamıştı.

“Şu an rüyada gibiyim,” demişti gözyaşları içinde. “Uçağın düştüğünü gördüğümde...” Sesi kesilmiş, parmaklarını gözlerine bastırmış ve derin bir nefes almıştı. “Ardından CNN’de ortaya çıktın ve o orospu çocuğunu paramparça ettin.”

Meğer telefon numarasını yanlış yazmamışım. Numarasının neden çalışmadığını sorduğumda, “Hattı kapattırmıştım,” demişti Petra.

“Havalimanında seninle konuştuktan sonra Rory’nin geriye dönük telefon rehberi hizmetini kullanarak numaranın kime ait olduğunu bulabileceğinden endişelendim. Bu yüzden yeni numara aldım. Ama sonra haberler...” Omzunu silkmiş ve gözyaşları yeniden yanaklarından süzölmeye başlayınca devam edememişti.

Günümüze dönerek bir kutunun kapağını kapatıp kendime çektim. “Hepsini pakitle,” dedim. “Losyonlar ve makyaj malzemeleri pahalı. Onları atmak aptallık olur.”

“Hâlâ burada kalman gerektiğini düşünüyorum,” dedi Petra. “Burası senin evin ve burada kalmaya hakkın var. Belki içindekilerin hepsi senin değil ama...” Rodin heykeline bakıyordu. “Senin olan şeyler için mücadele etmelisin.”

“Burayı istemiyorum,” dedim kutuya geri dönüp kapağını kapatarak. “Bütün bu alana ihtiyacım yok.”

“Mesele alan değil,” dedi Petra. “Mesele sana ait olan şeyler.”

“Sattığımızda yarısını alırım.”

“New York’ta kalmanı istiyorum.”

Ona doğru yürüyüp sarıldım. “Biliyorum,” dedim geri çekilirken. “Ama neden yapamayacağımı biliyorsun. Yeni bir yerde baştan başlamam lazım. Sen Kaliforniya’ya gelmelisin. Güneş ışığı, hava... Orada çok farklı. Çok seversin.”

Petra şüpheli görünüyordu. “Banyoyu tamamlasam iyi olacak. Zamanımız azaldı.”

İşine döndü ve ben de son kutuyu açıp içindekileri hızlıca karıştırdıktan sonra çoğunu attım. Mücevherlerimin satışından elde edeceğim parayla Kaliforniya’daki seçeneklerimi değerlendirebilirdim. Belki Kelly’le etkinliklerde çalışmaya devam ederdim. Ya da okula geri dönerdim. BART ile San Francisco’ya gittiğimi, belki orada bir müzede çalıştığımı, sonunda edineceğimi umduğum arkadaşlarımla akşam yemeğine çıktığımı hayal ettim.

CNN röportajını bitirdikten sonra Ajan Castro beni Eva'nın evine götürerek orada geçirdiğim zamanı anlatmamı istemişti. Ona, halihazırda bilmediği başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Eva'nın DNA'sını NTSB'ye göndermişlerdi ve şimdiye kadar bulunan kalıntılarla eşleşip eşleşmediğini bekliyorlardı.

"Asla öğrenemeyebiliriz," demişti. "Bana, Eva'nın senin koltuğunda olmaması için birçok neden olabileceğini söylediler. Belki biriyle yer değiştirmiştir ya da kazanın etkisiyle enkazdan fırlayıp akıntıya kapılmıştır. Eğer öyleyse, cesedini asla bulamayabiliriz." Omuz silkmişti ve sanki Eva'ya ne olduğu sorusunun cevabı orada, sadece onun görebileceği bir yerdeymiş gibi pencereden dışarı bakmıştı.

"Peki ya o uyuşturucu satıcısı adam?"

"Dex," demişti Ajan Castro. "Felix Argyros veya Fish olarak da biliniyor. Sactamento'da onunla ilgili bir ipucumuz var."

Ajanlardan biri, Eva'nın kamp ocağını şeffaf plastik bir kanıt torbasına koyarak oturma odasından geçerken, "Böyle bir hayatı seçmiş olması çok çaresiz olduğunu gösteriyor," demiştim.

"Bence Eva, bu hayatı kendisinin seçtiğini söylerdi," demişti iç çekerek. "Anlaşılması zor biriydi. Onu gerçekten tanıdığımı hiç sanmıyorum. Ama kaçmasına rağmen doğru olanı yapmaya çalıştı. Geride bıraktıkları, Fish'i suçlamak için büyük rol oynayacak."

"Kulağa karmaşık biriymiş gibi geliyor."

"Öyleydi. Ama onu severdim. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim."

Eva'nın kimseye ihtiyacı olmadığını, kendi başına gayet iyi idare ettiğini düşündüğümü söylememiştim.

Bir yığın giysi alıp oturma odasına taşdım ve yanımda götüreceğim diğer eşyaların yanına koydum. Saate baktım. Sadece otuz dakikamız kalmıştı. Petra'nın üst kattaki banyoda çekmeceleri açıp kapatırken kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duyduğumda gülümsedim.

İşimin çoğu bitmişti, Rory'nin ofisine giden koridordan geçip içeri baktım. Her şey boşaltılmıştı. Masası, Bruce'un masası, raflardaki kitaplar bile gitmiş, hepsine başsavcı tarafından el konulmuştu. Boş kitap raflarına doğru gidip uzandım ve düğmeye basınca altındaki gizli bölme açıldı. Tahmin ettiğim gibi boştu.

Birinin ön kapıyı açtığını duydum ve burada olmamam gerektiği için suçluluk duyarak dikleştım. Ama gelen sadece Danielle'di. Beni görünce kapıda duraksadı. "Hayalet mi arıyorsun?" diye sordu.

Gülümsedim. "Onun gibi bir şey."

Danielle, şehirdeki eve ilk döndüğümde beni bekliyordu. Beni mutfığa götürmüş ve bir fincan çay yapmıştı. Mutfağın ortasındaki adada karşılıklı oturduğumuzda, ilk mesajdan beri aklımdan çıkmayan soruyu sonunda sormuştım. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle cevap vermişti. "Eva, annemin arkadaşıydı." Çayından çekinerek bir yudum almış ve iki kadın arasındaki beklenmedik dostluğun hikâyesini anlatmıştı. Biri sevmeye layık olmadığını düşünen, diğeri ise onu sevmek için elinden geleni yapan iki kadın. "Onunla sadece kısa süreliğine tanışmıştım ama gizemli bir yanı vardı. Tehlikeli gelen bir tarafı." Danielle fincanı tezgâhın üzerine koymuş ve parmağıyla mermerin üzerinde bir daire çizerek, "Ama annem ona çok bağlıydı. Eva'nın iyi bir insan olduğunu ve ona inanan birine ihtiyacı olduğunu söylerdi," demiş ve ardından da omuz silkmıştı.

"Ama bu, onun telefonundan beni arayabileceğini nasıl bildiğini açıklamıyor."

"Detroit gezisinden önceki gece annemin New Jersey'deki evindeydi. Annemle yaptığım bir konuşmayı dinlemiş olmalı çünkü sonrasında onu seni Google'da ararken yakaladım. Sana bir şekilde zarar vermeye çalışacağından endişelendim." Danielle bu düşünce onu utandırmış gibi başını iki yana sallamıştı.

"Annen nasıl?"

Danielle, güneşin uzun pencerelerden içeri süzülerek parke zeminine ışık yansımaları oluşturduğu oturma odasına bakarak, “İyi değil,” demişti. “Eva’nın gerçekten öldüğünü kabullenmesi zor oluyor. Eva’nın kararlaştırdıkları gibi Berkeley’ye dönseydi hâlâ hayatta olacağını sindirmekte zorlanıyor.”

Sıcak papatya çayından bir yudum alarak tadının ağzımda yayılmasını beklemiştim. Danielle’e ya da annesine Eva’ya gerçekte ne olduğunu asla söyleyemeyeceğimi biliyordum. Eğer isterse iletişime geçme kararını Eva’ya bırakacaktım. “Eva’nın beni Google’da araması, senin nereye bakacağını bilmen için yeterli olmazdı.”

“Video sayesinde öğrendim,” demişti. “Eva’nın şehrindeydin, saçların Eva’ninkine benziyordu ve...” Sesi alçalmıştı. “Şansımı denedim. Annemin telefonundan Eva’nın numarasını buldum ve aradığımda cevap vermeni umdum.” Danielle başını eğerek elindeki fincanı çevirmişti ve tekrar başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu. “Onca yıl sessiz kaldıktan sonra bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sana daha fazla yardım edemediğim için çok ama çok üzgünüm.” Titrek bir nefes almış ve devam etmişti. “Seni, görevlerine ve programa sadık tutarak koruyabileceğimi sanmıştım. Yeterince çabalarsam belki onun kızmak için bir nedeni olmazdı.”

Mutfağın üzerinden uzanıp elini tutmuştum. “En önemli anda bana yardım ettin. Umduğumdan çok daha fazlasını yaptın.”

Elimi sıkarak sessizce özür dilemişti. Geç kalmıştı ama çok da geç değildi.

Rory’nin ofis penceresinin kalın camından zayıf bir siren sesi geliyordu. Odaya bakındım ve Danielle’in kayıt yaptığı öğleden sonrayı ve telefonu yakalamak için nereye düşürmüş olabileceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. “Son bir soru,” dedim. “Tam olarak o konuşmayı kaydedeceğini nasıl biliyordun? Ne hakkında konuşacaklarını biliyor muydun?”

Danielle odaya girdi ve parmaklarını sandalyelerin birinin arkasında gezdirdi. “O etkinlikte çekilen videoyu izlemiştim ve Bay Cook, bu konuda bana bir şey söylememiş olsa da Oakland’e yapacağı ani seyahat onun da videoyu izlediğini düşünmeme neden oldu. Seni bulmak için yaptıkları planları kaydetmeyi umuyordum, böylece sana seni nerede ve nasıl arayacaklarına dair bir ipucu verebilirdim. Bu kadar iyi bir şey elde edeceğimi hiç tahmin etmemiştim.”

“Bu yapılabilecek en cesur ve aynı zamanda en aptalca şeydi.”

Danielle sırtıttı. “Annem de aynen öyle söyledi.” Saatine baktıktan sonra, “Artık bitirmeliyiz. Zaman dolmak üzere,” dedi.

Bölmeyi sessizce kapatıp Danielle’in ardından oturma odasına geçtim. Orada son eşyalarımı topladık.

Petra çantamın fermuarını çekerken odaya girdi. “Hazır mısın?” diye sordu.

Odaya son bir kez baktım. Kalın halılar, pahalı mobilyalar... artık benim için hiçbir anlamı yoktu. İkisine de gülümsedim. “Hazırım.”

SONSÖZ

John F. Kennedy Havalimanı, New York
Salı, 22 Şubat
Kaza Günü

Uçağa giden körüğün yanındaki yere çömelip Claire'in çantasından saçılmış eşyaları toplamaya başladım. Tek görebildiğim, etrafımda sıra bekleyen insanların ayakkabılarıydı. Kontörlü telefonum hariç her şeyi çantaya geri koydum. Telefonu kulağıma dayadım.

Planım basitti. Önce dengemi sağlamak için duvara yaslanıyormuş gibi yana doğru yavaşça kayacaktım. Sonra dağınık yolcu kuyruğundan uzaklaşıp göze çarpmadan önüme dönecektim ve ardından tek yapmam gereken yeni bir yöne kararlı adımlarla yürümek olacaktı.

Başka bir sahte konuşmayı başlatmak üzere sessiz telefonuma odaklanmıştım —belki acil bir şey ya da biraz alan ve mahremiyet gerektiren bir konuyla ilgiliydi— tam o sırada birinin, “Hanımefendi, iyi misiniz?” dediğini duydum.

Ses, görüşümü engelleyen yolcu kalabalığının arkasından, tepemden geliyordu. Başka bir kapı görevlisi belirttiğinde titreyen dizlerimle yavaşça ayağa kalktım. “Çantamı düşürdüm,” dedim ve çantayı omzuma geri koyarken kapanan kapının hafif titremesini hissettim. Kaçırılmış bir fırsat.

"Biletinizi okuttuğunuz için sırada kalmanız gerekiyor," dedi kapı görevlisi.

Bekleme süresinden şikâyet eden kadınların önündeki sırama geri dönerek yerimi aldığımda körüğün eğimi beni kendine çekti. Claire'in uçağı çoktan havalanmıştı ve Kaliforniya'ya doğru gidiyordu, içimde bir suçluluk duygusu hissettim. Söylediğim yalanlar için değil ama en azından belki onu dikkatli olması konusunda uyarmalıyım.

Uçağa biniş kuyruğu yavaşça ilerlerken Claire'le farklı koşullar altında tanışmış olsaydık arkadaş olabilir miydik diye düşündüm. Onun ortadan kaybolmasından önce onunla konuşan son kişi olmak, ona ne olduğunu bilen dünyadaki tek kişi olmak ve yine de onun hakkında önemli hiçbir şey bilmemek yanlış geliyordu. Sevdiği kişileri. Onun için nelerin önemli olduğunu ya da bir şeye inanması gerektiğinde nelere inandığını. Bu tek ve çirkin çözüme başvurana kadar eriyip giden seçeneklerin ayrıntılarını.

Ortak bir noktamız vardı. İkimiz de riskleri göze alacak kadar çaresizdik. Dünyanın olmamızı beklediği kişiye sırtımızı dönecek kadar. Bu, sadece Dex'in, Claire'in kocasının bize yaptıkları yüzünden değildi, kadınlara güvenilmez ve harcanabilir olduklarını söyleyen sistem yüzündendi. Erkeklerin gerçeklerinin yanında bizim gerçeklerimizin önemi olmadığını söyleyen sistem.

Zihnimi boşaltmaya ve bundan sonra ne olacağına odaklanmaya çalıştım. Liz, söz verdiğim gibi aramazsam endişelenecekti ama böyle olması gerekiyordu. Castro kapısına geldiğinde, Liz'in doğru şeyi yapmak için geri döndüğümü rahatça söyleyebilmesi gerekiyordu.

Belki birkaç ay sonra Liz postayla küçük bir paket alırdı. İtalya'nın olgun bağlarından veya Mumbai'nin kalabalık sokaklarından gönderilmiş bir kart ve gönderenin adresi olmayan bir Noel süsü. Ve özür dilediğimi anlardı. Mutlu olduğumu da. Sonunda kendimi affettiğimi.

Uçağa biner binmez koridor kısmında olan koltuğumu cam kenarı olarak değiştirmeyi rica edecektim. Altımda zarif bir yay şeklinde uzanan geniş manzarasıyla dünyayı görmek ve kendimi o manzaranın içinde hayal etmek istiyordum. Gerçek benliğimi, Liz'in bana olabileceğimi gösterdiği kişiyi.

Uçak kalkarken doğrudan güneşe uçacağımızı umuyordum. Işık o kadar parlak olacaktı ki geride bıraktığım her şeyin ve herkesin son izlerini yakıp kül edecekti. Beni hiç olmadığım kadar yükseğe, korkuyla yalanların üstüne taşıyacak ve hatalarla dolu bir sayfayı yırtıp atarken parçaları konfeti gibi arkamdan saçılacaktı.

Ve onun yerine, hafızamın parçalarından yeni bir hayat yaratacaktım;

bazıları gerçek ama bazıları ait olduğu yeri hiç bulamayan küçük bir kızın hayal ettiği şeyler olacaktı. Şans ve her şeyi bir arada tutan geniş şükran demetleriyle inşa edilecekti.

Belki bir gün Berkeley'deki hayatımı hayal edecektim. Karanlık köşeleri ve aldatıcı gölgeleriyle yaşamış olduğum hayatı değil, yıllar önce San Francisco'da tozlu bir kilisenin üstündeki dar yatakta hayal ettiğim hayatı. Eski stadyumun yukarısındaki, körfezden dik bir şekilde yükselen şehir silüetini gören, ışıklarla kaplı Strawberry Kanyonu'nun yürüyüş yolunu tekrar ziyaret edecektim. Zihnimde, sedir ağaçlarının arasında kıvrılan kampüs yollarında yürüyecektim, ayaklarımın altındaki nemli ağaç kabuklarının ve yosunların kokusunu alacaktım, akarsuyun kayaların üzerinden atlayarak akmasını dinleyecektim.

Önümdeki sıra hareket etmeye başladığında insanlar arasındaki boşluk açıldı ve daha rahat nefes almaya başladım. Sorun neyse çözülmüş olmalıydı, etrafımdaki insanların rahatladığını ve güneye doğru dört saatlik uçuşun ardından kavuşacakları tatili dört gözle beklediklerini görebiliyordum.

Uçak körüğünden aşağı inerken eski benliğimden parça parça kurtuluyormuşum gibi hissediyor, uçağa yaklaştıkça hafifliyordum. Çok yakında hiçbir ağırlığım kalmayabilirdi. İçimde hafif ve net bir kahkaha patladı, bu sefer içimde her zamanki gibi bir enkaz yoktu. Bu anda, istediğim her şeye sahiptim. Ve ilk kez, bir kez olsun bu bana yetiyordu. Claire'in çantasını omzumda daha sıkı tutarak uçağın girişine adım atarken şans getirmesi için uçağın dışına dokundum ve arkama bir kez bile bakmadım.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle en derin şükranlarım Sourcebooks ailesine; yayınevinin kurucusu ve kitabın en büyük destekçisi Dominique Raccach'a; zeki ve destekleyici editörüm Shana Drehs'e; pazarlama ve tanıtım ekiplerine (Tiffany Schultz ve Heather Moore dahil); yetenekli sanat ve prodüksiyon departmanlarına (Heather Hall, Holli Roach, Ashley Holstrom, Kelly Lawler ve Sarah Cardillo'ya) ve etkileyici satış ekibine. Birçoğunuzla tanışmış olmak benim için büyük bir mutluluk; Cristina Arreola, Liz Kelsch, Kay Birkner, Todd Stocke, Margaret Coffee, Valerie Pierce ve Michael Leali. *Son Uçuş*'u bu kadar becerikli ellerinizle sarıp sarmaladığınız ve kitap etrafında bir heyecan oluşturduğunuz için sonsuz teşekkürler. Kitaplar hayatları değiştirir derler ama sizler de değiştiriyorsunuz.

Sevgili temsilcim Mollie Glick'e yürekten teşekkür ederim. Bu kitabı ortaya çıkarırken yanımda durdu, bana ve bu hikâyeye inandı. Aynı zamanda onun birçok asistanına da (Sam, Emily, Julie, Lola...) okudukları, geribildirimleri ve verdikleri destek için teşekkür ederim.

Yurtdışı telif hakları ekibime, *Son Uçuş*'u dünyaya tanıttıkları için teşekkür ederim. Film ajansım Jiah Shin ve Berni Barta'ya da projeyi Hollywood'da sahiplenip destekledikleri için minnettarım. Ve tabii ki, halkla ilişkiler sorumlum Gretchen Koss'a –yalnızca pazarlama ve tanıtımdaki başarısı değil– aynı zamanda bu süreci daha kolay hale getiren desteği için. Ondan, “Hiçbir şeyi kafana takma, ben hallederim,” yazan bir e-posta almak gibisi yok. Gretchen'siz bu kitap bugün olduğu yerde olmazdı.

Son Uçuş, yazım sürecim boyunca yanımda olan arkadaşlarım Aimee ve Liz'in desteği olmasaydı bugün olduğu kitap olamazdı. Bu kitabın sayısız taslağını okudunuz ve en başından beri neyi başarmak istediğimi gördünüz. İkinizi de çok seviyorum. Ve kitabı tamamlamama yardımcı olan serbest editör Nancy Rawlinson'a özel bir teşekkür etmek istiyorum, kitabı bitiş çizgisine taşımamda büyük payı oldu.

Beta okuyucularıma ve dostlarıma teşekkür ederim: Amy Mason Doan, Helen Hoang, Julie Carrick Dalton, Lara Lillibridge, Robinne Lee, Jennifer Caloyeras. “Burada özel bir şey var, devam et,” diyerek bana güç verdiniz.

Ömürlük arkadaşım Todd Kusserow'a da özel bir teşekkür etmek istiyorum; federal uyuşturucu soruşturmaları, kullan-at telefonlar, sahte kimlik paketleri ve bunların yakalanmadan nasıl elde edileceği gibi konuları konuşmak çok öğreticiydi. Sohbetlerimizi, mesajlaşmalarımızı seviyorum. Seni çok seviyorum. John Ziegler'a da teşekkür borçluyum; bu hikâye tamamen iki kişinin havalimanı kapısında bilet değişimine dayanıyor ve John bu fikri en iyi şekilde hayata geçirmeme yardımcı oldu. Ayrıca Gloria Nevarez'e (Batı Kıyısı Konferansı'nın başkanı ve eski kahkaha ortağım) Ulusal Üniversite Sporları Birliği basketboluyla ilgili çok önemli detayları son anda sağladığı için teşekkürler. Bu detayları kendim hatırlayamadığımda Berkeley günlerimizin ne kadar geride kaldığını acı bir şekilde fark ettim.

Instagram'da kitap yorumları yapan yetenekli Kate Lane'e de kitapta ismimi kullanmasına izin verdiği ve *Son Uçuş*'u

desteklemeye devam ettiği için teŖekkür ederim. Umarım ~~senin~~ kadar zeki ve tatlı birini yansıtabilmiŖimdir. Mutlaka @katelynreadsbooks_ hesabını takip edin, en iyi kitap önerileri onda. Facebook gruplarına ve Bookstagram içerik üreticilerine, yani ~~kitap-~~lara ve yazarlara destek veren tüm çevrimiçi kitap tanıtımcılarına teŖekkür ederim. Tanıtım sürecini hem kolaylaŖtırıyor hem de ~~çok~~ daha eğlenceli hale getiriyorsunuz.

Annemle babama, yazmam ve ikinci kitabımı yayımlamam için bana zaman ve alan tanıdıkları için teŖekkür ederim. Ve oğullarım Alex ile Ben'e; bana ilham vermeye ve beni ŖaŖırtmaya devam ediyorsunuz. Sizi çok seviyorum.

Son olarak, kalbimde çok özel bir yeri olan Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley'ye ve orada tanıştığım dostlara (özellikle Joan Herriges ve Ben Turman'a) teŖekkür ederim. Berkeley'de geçirdiğim zamanı hatırlamak ve oranın en sevdiğim yönlerini sayfalara aktarmak büyük bir zevkti. Bastır *Bears!*

